

AO JYUMONJI

Minh hoạ: **EIRI SHIRAI**
NGUYỄN BẢO LY dịch

GrimGAP

- ẢO ẢNH VÀ TRO TÀN -

level.7

- Cầu vồng phương xa

KIM ĐÔNG

Nhà xuất bản Kim Đồng

WingsBooks

ebook hotaru-team

AO JYUMONJI

Grimgar - Ảo Ảnh Và Tro Tàn

level 7. Cầu vồng phương xa

Nguyễn Bảo Ly *dịch*

Phát hành: WingsBooks

Nhà xuất bản Kim Đồng 2020

1. Đường trời rỉ máu

“*M*a fu shu be ra, to bu ro, fu ra gu ra shu ra, bu ra bu ra bu ryo!”

“A na bu sho, fa ka na ka na, ba ra wa ra fu re nyo, ku ra ko sho!”

“Ka cha byu ryo ho, kya ba sha, cha ba, ryu ba rya bu rya, ho ko sho!”

Lỗ, lỗ, có hăng hà sa số những cái lỗ trên vách đá, từ đó tràn ra thứ ánh sáng màu xanh. Chẳng biết có bao nhiêu con gremlin đang sống ở Flat (Khu cư trú) này nữa. Một trăm con? Một nghìn con? Hay lên tới đơn vị hàng vạn? Sinh vật trông như dơi kết hợp với goblin này về cơ bản là vô hại. Dù biết vậy thì Haruhiro vẫn thấy sợ ít nhiều. Nhờ có sơ sẩy gì đó khiến bọn chúng lao vào tấn công nhóm cậu thì cả bọn sẽ chẳng còn cách nào chống đỡ.

Đi hết Flat (Khu cư trú) thì phía trước là Storage (Kho trứng). Cấu tạo Storage (Kho trứng) rất đơn giản. Nối dài ở hai bên con đường độc đạo là dãy phòng hình chữ nhật nơi lũ gremlin đẻ trứng. Tụi Haruhiro chẳng cần gì tới đám trứng đó cả, chỉ việc ngó lơ mấy căn phòng đó và tiến bước trên con đường độc đạo mà thôi... Tiến bước thì có ổn không nhỉ...?

Haruhiro vừa ngó sang xác nhận sự có mặt đầy đủ của Ranta, Kuzaku, Yume, Shihoru và Merry hết lần này đến lần khác, vừa tự hỏi tự đáp về chuyện cả bọn nên cứ thế tiến lên hay quay ngược trở lại. *Mà không, mình chỉ tự hỏi thôi, chứ có tự đáp đâu. Ai mà biết câu trả lời như thế nào chứ.*

Bước chân của nữ vương và tùy tùng đang đi phía trước thận trọng nhưng không hề do dự. Chiếc đèn lồng mà tay tùy tùng Nono đang cầm soi tỏ vóc dáng táo bạo và dữ dội của nữ vương Lala.

Đáng lẽ cô ta chẳng cần phải phô trương những phần nữ tính trên cơ thể hay để cho các vị trí mà người khác không được phép nhìn suýt soát lộ ra đến mức độ thế kia. Tuyệt nhiên không có chuyện Haruhiro muốn nhìn cảnh tượng đó. Nhưng cậu vẫn trót nhìn. Cô ta cố tình muốn cho người khác nhìn hả? Có thể cô ta đang nhắm đến rất nhiều hiệu quả từ cái việc “cho nhìn” này.

Còn Nono, người đàn ông tóc trắng, đeo mặt nạ đen che khuất nửa dưới khuôn mặt, thì cực kì ít nói. Đúng hơn là Haruhiro còn chưa từng nghe thấy giọng anh ta. Lúc nghỉ giải lao, Nono sẽ *làm ghế* cho Lala nghỉ. Cái quái quỷ gì vậy...?

Dù nói giảm nói tránh thì họ vẫn là một bộ đôi kì quặc.

Họ tài năng. Một cách đáng sợ. Và cũng đáng tin cậy. Chỉ có đi đâu, dựa vào họ có ổn không đây? Khó nói thật. Haruhiro có cảm giác rằng nếu tin tưởng họ một cách bất cẩn, tội cậu sẽ bị nhìn ra điểm yếu và gặp phải rắc rối to đùng.

Chẳng bao lâu cả bọn đã đi hết Storage (Kho trứng). Phía trước là một con đường độc đạo thật sự. Lối đi nhẹ nhàng uốn cong về bên tay phải, rồi đột nhiên ngoặt tiếp sang phải theo một góc cua rất gấp. Đến cuối, con đường rẽ nhánh thành hình chữ T. Haruhiro có cảm giác *déjà vu*. Nơi đây rất giống con đường đi xuyên qua Storage (Kho trứng) từ Wonder Hole. Cái đoạn chữ T đó dù đi sang phải hay sang trái cũng đều hợp lại với nhau và đầu bên kia của nó nối liền với Wonder Hole... Vậy thì biết đâu cả bọn sẽ có thể quay về.. Haruhiro đã nghĩ như vậy trong một thoáng. Đương nhiên là chuyện đó chẳng thể xảy ra.

Lala và Nono rẽ phải ở đoạn đường chữ T. Thêm một khúc quanh. Đúng như dự đoán, con đường chia làm đôi. Cả đám rẽ phải, sau đó đi tiếp một đoạn đường dài. Lối đi nhỏ hẹp, trần thấp, lại ngoằn ngoèo khúc khuỷu này tưởng như kéo dài vô tận. Tuy có vẻ giống, nhưng quả nhiên nó không phải lối vào từ Wonder Hole. Rốt cuộc con đường này sẽ dẫn tới nơi nào nhỉ? Liệu tội Haruhiro có thể quay về được không?

“Gần đến lối ra rồi.” Lala thì thầm nói.

Quả thật không khí đang nhẹ nhàng chuyển động thành dòng. Nhiệt độ cũng thấp hơn một chút so với ban nãy. Khi Nono che chiếc đèn lồng lại, xung quanh lập tức trở nên tối om. Phía trước không hề có dấu hiệu của ánh sáng.

“Đang là buổi đêm à...?” Ranta lẩm bẩm rồi nuốt nước bọt.

Có tiếng ai đó thở dài. Tiếng bước chân. Tiếng quần áo loạt soạt. Áo giáp kêu lạch xạch. Những nhịp thở. Mảnh vải phủ đèn lồng chưa được gỡ bỏ. Chút ánh sáng yếu ớt lọt ra từ khe hở của vật đang che chắn cái đèn.

Lala dừng chân, dùng cử chỉ ra hiệu gì đó cho Nono. Nhóm Haruhiro cũng dừng lại. Có vẻ Lala yêu cầu Nono đi thám thính tình hình một mình. Nono đã trang bị cho bản thân chiêu thức Sneaking [Lén lút]. Một đạo tặc như Haruhiro lập tức nhận ra điếu đó. Hơn nữa, anh ta còn ở trình độ khá cao. Nono giao lại chiếc đèn lồng cho Lala rồi tan vào trong bóng tối mà chẳng hề gây ra tiếng động và biến mất trong nháy mắt. Có lẽ vào khoảng năm phút sau, Nono quay lại. Anh ta ghé sát cơ thể mình lại gần Lala, chắc đang thì thầm vào tai cô, nhưng Haruhiro không nghe được giọng nói nào cả.

Tóm lại là Lala đã gạt đầu một cái, trả chiếc đèn lồng cho Nono và bắt đầu cất bước. Tụi Haruhiro cũng chỉ còn cách đi theo.

Chiếc đèn vẫn bị phủ kín như trước, xung quanh tối đen như mực, nhưng rõ ràng cả nhóm đã gần tới *bên ngoài*.

Một chút nữa thôi.

Sắp tới rồi.

“Nnyaa...” Yume kêu lên một tiếng kì cục.

Bên ngoài thật ẩm ướt và bị vây quanh bởi bóng tối lạnh lẽo. Có âm thanh. Âm thanh gì thế nhỉ? Nghe như những tiếng “ou, ou, ou...” vang lên đầu đầu... Là tiếng động vật kêu ư? Tụi Haruhiro cũng nghe thấy âm thanh cao vút và kéo dài liên tục, cảm giác như là “shhh, shuu...” Có lẽ đó là tiếng côn trùng.

Chắc, chắc, chắc, chắc, chắc, chắc, chắc, chắc, chắc, chắc, chắc, chắc, chắc... Âm thanh nghe giống tiếng tắc lưởi bắt đầu vang vọng. Nó khiến Haruhiro cảm thấy ngọt ngào rợn người.

“Đây rốt cuộc là nơi nào vậy...?” Kuzaku thì thào một cách yếu ớt.

Có tiếng khóc thút thít, hẳn là của Shihoru.

“Không sao đâu.” Giọng động viên của Merry nghe cũng run rẩy.

“... Buổi đêm...” Haruhiro chợt nghĩ ra. “Hay đây chính là... Night Realm (Thế giới bóng đêm)...?”

Gremlin Flat [Nơi cư trú của gremlin] là khu vực có thể tiến vào từ Wonder Hole, kết nối với thêm một thế giới khác ngoài Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn). Người phát hiện ra điếu này không phải ai khác mà chính là Lala & Nono. Ở Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) không có ban ngày

lần ban đêm, nhưng nghe đâu ở thế giới khác kia buổi sáng không bao giờ tới cả. Do vậy, nó được đặt cho cái tên Night Realm (Thế giới bóng đêm).

“Nếu mà như thế...!” Ranta khẽ nhún nhảy. “Chúng ta có thể quay lại, đúng không...!?”

“Có thể có,” Lala khịt mũi, “mà cũng có thể không. Nơi đó đáng ngại theo cách riêng của nó. Tụi tôi cũng h ầu như chưa tìm hiểu được gì. Vì quá nguy hiểm.”

Haruhiro xoa bụng. Dạ dày cậu quặn đau. Đau dữ dội. Ngay cả Ranta vừa mới hân hoan giờ cũng im thin thít.

Có thể chính vào những lúc như thế này, một con quái vật kì bí nào đó sẽ xuất hiện từ phía bên kia màn đêm và nhảy xổ vào tấn công cả bọn.

“Chuyện là thế đấy, nên tụi tôi đi đây.” Lala thần nhiên nói.

Lala và Nono đi xa dần. Haruhiro phải mất một khoảng thời gian để hiểu được ý nghĩa ẩn trong câu nói vừa r ồi và hành động của hai người họ.

“... Ế!? Vậy, tức là... này, này, đợi chút!?”

“Sao?” Lala hỏi lại.

“À thì, ‘đi’ tức là... Ừa? Là sao... Ừa? Ừa...? Chỉ, chỉ hai người... thôi ư?”

“Vì bọn này hoàn toàn chẳng biết phía trước có cái gì cả.”

“Không, bọn, bọn tôi đương nhiên là cũng... có biết đâu... Nhưng mà...?”

“Dựa theo kinh nghiệm thì khi ở một nơi xa lạ, tốt nhất là bọn tôi nên hành động chỉ với hai người. Trước giờ vẫn thế, và tôi dự định sau này cũng vậy.”

“Không, nh... nhưng mà...”

“Ôi...!” Ranta quyết định quỳ xuống. “Đừng bỏ tụi tôi lạiiiiiii...! Xin chị, thật lòng xin chị đấy! Cccccc ầu xin chị rủ lòng thương...! Đừng vứt bỏ tôi...!”

Ngay đến Haruhiro vốn tưởng mình đã quá hiểu Ranta là loại người - hay còn gọi là loại rác rưởi - như thế nào cũng bị choáng trước cảnh này. Không thể không choáng được. *Tên này không biết ngượng hay sao? Mặt dày vô sỉ như thế là quá mức rồi còn gì? Mà đây, cái câu “đừng vứt bỏ tôi” kia có nghĩa là bản tính tự nhiên của mày chỉ biết nghĩ cho bản thân*

thôi nhỉ? Dù tao đã hiểu điều đó rồi, thì mày quả nhiên vẫn là thằng tôi tệ xấu xa nhất trên đời đấy...

“Bye.” Lala làm động tác trông nửa như vẫy tay chào nửa như không. Dù gì đi nữa thì cô ta cũng đã khuất dạng.

Nữ vương và tùy tùng đã bỏ đi.

“... L... Làm... sao đây?” Kuzaku hỏi.

Vụ này gay to rồi đây. Tôi đến mức không tin nổi. Không nhìn thấy một cáiiiiiii gì cả. Thứ bóng tối này đặc như làm từ thể rắn. Haruhiro đang bị nhốt trong một khối gì đó đen ngòm. Cậu thậm chí không thể nhúc nhích. Không thể chạy trốn. Kết thúc rồi... Ồ không, không phải.

Tất cả những thứ đó đều là ảo giác thôi.

“Đú... Đúng r ấ. Trước tiên phải thấp sáng...”

Haruhiro lục túi và lôi chiếc đèn lồng ra. Châm đèn xong, cậu thấy nhẹ nhõm đi đôi chút. Yume cũng lấy đèn của mình ra và định châm lửa nhưng bị Haruhiro cản lại.

“... Một chiếc là đủ r ấ. Trước mắt cứ dùng cái của tớ thôi. Tớ muốn tiết kiệm d ầu.”

“À. Vậy hả. Kề cũng đúng...”

“Chết tiệt, con mụ đó...” Ranta dấm tay xuống đất, nghiêng răng trèo treo. “Tuyệt đối không thể tha thứ...”

“Đừng khóc nha mày...”

“T... Tao đâu có khóc! Thằng ngáo, đồ Parupiro ngáo! Grừ, gư gư gư gư gư...”

Merry đang ôm Shihoru thật chặt. Chắc là bởi nếu không làm thế, Shihoru sẽ ngã quỵ ngay. Haruhiro hít thở sâu để ép buộc bờ vai của mình thả lỏng... *Mình phải thật vững vàng. Dù gì mình vẫn là thủ lĩnh. Phải làm điểm tựa cho mọi người. Phải kéo mọi người tiến lên. Không để ai phải chết. Sẽ sống. Tất cả tại mình sẽ sống sót.*

“Di chuyển thôi. Từng chút một. R ấ sẽ có cách. Tớ sẽ tìm ra cách. Có tớ... mà nói đúng ra là có tất cả mọi người ở đây r ấ mà. Phải thận trọng với các tiếng động nhé. Nếu cảm thấy có cái gì đó đang tiến lại gần thì nhớ báo động ngay. Thế r ấ, phải thật cảnh giác... Ừm, được r ấ. Hành động đi nào.”

Chính Haruhiro cũng thấy bản thân chỉ nói ra những chuyện vu vơ. Cậu không biết mình đang nghĩ gì, cũng không biết mình nên suy nghĩ như thế nào nữa. Kiểu như là... “Nhưng cứ loanh quanh ở đây thì không ổn tẹo nào” sao? Hay là cậu chỉ không muốn chôn chân ở cái xó xỉnh này? Có lẽ cậu chỉ không muốn ng ẩ yên một chỗ. Tuy nhiên, hai con người dày dặn kinh nghiệm là Lala và Nono đã bỏ đi nhanh như gió. Đúng r ấ. Quả nhiên là bọn cậu không nên ở lại nơi này.

Tụi Haruhiro quay lưng vào vách đá. Cửa hang thông tới Storage (Kho trữ) mở ra trên vách đá đó. Lala và Nono đã biến mất về phía bên trái. Trước mặt cả bọn là một sườn dốc thoải hướng xuống dưới. Mặt đất khá gồ ghề. Một mặt đường đầy đá. Rẽ phải, đi thẳng hay sang trái đây?

Haruhiro không phân vân nhiều. Cậu quyết định đuổi theo Lala và Nono. Có thể các cậu sẽ không đuổi kịp, nhưng hai người đó đã đi về bên trái. Phải chăng đi đầu đó có nghĩa là so với bên phải, bên trái sẽ an toàn hơn...?

Cả bọn xác định chỗ đặt chân r ấ cẩn thận tiến lên men theo vách đá bên tay trái. Cách bước đi ấy trông giống như cách người ta băng qua một cây cầu độc mộc mảnh mai. Có chậm quá không nhỉ? Có nên khẩn trương hơn không? Nhưng khẩn trương để mà làm gì cơ chứ? Giá mà sáng sủa lên một chút thì tốt biết bao.

Lẽ nào buổi sáng không bao giờ tới với thế giới này?

Shihoru khóc nức lên.

“Trật tự gìùm đề...” Ranta tặc lưỡi. “... Oái!”

“Ồn ào quá, đồng ngu.” Hình như Yume vừa đánh Ranta một cái.

Haruhiro nghĩ bụng, *nếu mở miệng giờ này thì khả năng là mình sẽ buông ra những lời than thở. Thời gian đã trôi qua bao nhiêu rồi nhỉ? Mình không thể ước lượng nổi. Tụi mình sẽ phải đi tới khi nào? Hay nên nghỉ một lát? Đồng đội của mình liệu đã mệt chưa? Mình nên hỏi họ ư? Có đói bụng không? Có khát khô cổ không? Bọn mình cần nước. Cả lương thực nữa. Làm sao đây? Làm thế nào để kiếm được đồ ăn thức uống? Toàn đội sẽ sống sót chứ? Đó có phải là một mục tiêu thực tế hay không? Nhất là trong hoàn cảnh này...?*

Shihoru cũng đã ngừng khóc tự lúc nào. Vách đá gần như dựng đứng chín mươi độ giờ đã trở nên tương đối thoải thoải. Cảm giác có thể trèo

được lên, nhưng lúc này chẳng ai có hứng mà trèo.

Phía bên phải chỉ có bóng tối, bóng tối, bóng tối vô tận. Giơ đèn lồng về bên đó cũng chẳng đủ để nhìn thấy được bất cứ thứ gì.

Ou, ou, ou... Shhhh, shuhhh... Tsu, tsu, tsu, tsu, tsu tsu tsu tsu tsu tsu... Âm thanh nghe giống tiếng kêu của sinh vật sống vang lên liên hồi từ mọi hướng.

Gió bất thành linh thổi tới.

“Đội đã.” Haruhiro giơ một tay lên, ra hiệu cho các đồng đội đứng lại.

Cậu từ từ tiến về phía trước. Chẳng mấy chốc, mặt đất *biến mất*. Một cái vực. Ở đó là vực. Sâu bao nhiêu? Haruhiro cúi người, hạ cánh tay đang cầm đèn lồng xuống thấp hết mức có thể. Nhưng cậu vẫn hoàn toàn chẳng thấy đáy. Cậu lắng tai nghe. Đây là... tiếng nước? Có sông chảy dưới đó ư? Nước. Nếu đúng như thế thì có nước rồi. Dù vậy cũng không thể leo xuống cái vực này được. Nhảy xuống cũng không xong.

Haruhiro nhặt một viên đá để ném thử xuống. Lát sau, tiếng viên đá chạm mặt nước vang lên. Ước chừng không sâu tới vài chục mét, nhưng cũng phải cỡ mười mét.

“Bên dưới có một dòng sông.” Mặc cho Haruhiro thông báo như vậy, không ai phản ứng gì. Ngay cả Ranta. Mọi người đều khá mệt rồi nhỉ? Cả thể chất lẫn tinh thần.

“Từ chỗ này bọn mình sẽ tiến men theo mép vực rồi tìm vị trí có thể leo xuống. Chỉ cần có nước..

“... Phải đấy.” Kuzaku nói cụt ngắn.

“Shihoru, cậu ổn chứ?” Nghe Haruhiro hỏi, Shihoru im lặng gật đầu. Trông cô không được ổn cho lắm. Mặc dù tình hình khá đáng lo, nhưng nếu tìm được nước uống, chắc chắn Shihoru cũng có thể an tâm phần nào. Nhưng mà nước sông liệu có uống được không nhỉ? Uống thẳng như vậy chắc hơi nguy hiểm phải không? Nếu đun lên... Đúng rồi, phải nhóm lửa lên.

Trước mắt, phải cẩn thận để không ngã xuống vực. Hẳn là không ai ngó ngàng đến mức đó, nhưng thôi, cẩn tắc vô ưu.

Bên rìa vực, gió mang hơi ẩm thổi rất mạnh để lại cảm giác lạnh lẽo trên da thịt. Nếu không nhanh sưởi ấm thì không chỉ là lạnh nữa mà sẽ thành rét run người.

Chẳng bao lâu sau, sương mù kéo tới. Mặt đất không còn toàn sỏi đá nữa. Trên lớp đất, một thứ gì đó tựa tựa như cỏ mọc lên dày đặc. Thứ tựa tựa như cỏ đó hơi trắng trắng chứ không có màu xanh. Chẳng biết có thật là cỏ không nữa.

“Uây!” Ranta đột nhiên nhảy dựng lên. “Oái, oái, oái...”

“Sao thế?”

“Ta... Tao giẫm phải cái gì ý! Tao nghĩ không phải sinh vật sống đâu... A a a!” Ranta nhặt thứ gì đó lên. Một vật màu trắng. “Nhìn đi, cái này nè! Là xương đó...!”

“Kya...!” Shihoru hét lên.

“Nhặt lên chi vậy!?” Yume hỏi.

“Không thể tin được...” Merry lầm bầm.

Bị phe con gái tập trung công kích, Ranta bèn thay đổi thái độ, giơ cái vật màu trắng đó lên huơ lấy huơ để một cách phô trương.

“Có cái xương thôi mà cũng tá hoả thế ư mấy cô ngốc? Thứ này cần gì phải sợ chứ hả? Tôi thì thấy bình thường thôi. Vì tôi là tôi mà lại!”

“... Cái này là xương gì vậy?” Haruhiro dán mắt vào vật thể lạ lùng kia.

Tay ư? Trông như xương bàn tay vậy. Dù Ranta đối xử với nó hết sức tệ bạc thì nó vẫn không bị rơi rụng, đồng nghĩa với việc có thể có lớp da khô queo hay cái gì đó dính vào xương.

“Hừm?” Ranta ghé mặt lại gần, ngắm nghía thật kĩ lưỡng. “Về kích cỡ nếu coi là con người... thì ngón tay dài quá. Lại còn nhiều ngón nữa? Tận tám ngón? Hừm...?”

Kuzaku ngồi xổm xuống bên cạnh Ranta. Dường như quanh đó còn có xương của các bộ phận khác đang bị che khuất trong đám cỏ trắng trắng.

“... Quả nhiên trông không giống con người. Chắc là loài sinh vật khác.”

Yume, Shihoru và Merry lùi lại. Haruhiro lại gần Kuzaku với Ranta và cúi xuống. Không biết nên gọi thứ đó là xương hay thi thể. Nó mặc một bộ giáp xích trông như làm từ kim loại. Nó có hai tay, hai chân. Vì có thêm cả một cái đuôi, nên nó hẳn không phải con người. Không thấy phần đầu đâu cả. Nó vốn không có đầu, hay đã bị loài động vật nào đó tha đi mất? Có vẻ nó ngã xuống trong tư thế nằm sấp. Thứ thôn dài kia là một thanh kiếm

chẳng? Còn vật hình tròn này... là khiên phải không nhỉ? Thứ tựa tựa như vỏ màu trắng đang bám vào những đồ vật đó.

Kuzaku nắm lấy rìa chiếc khiên rồi kéo mạnh, khiến đám vỏ trắng đứt phờn phụt.

“Cái này xài được không nhỉ?”

“Thánh kỵ sĩ mà không có khiên thì chẳng khác gì giò bọ. Giữ lấy đi.” Ranta quăng cái xương bàn tay đi để nhặt thanh kiếm. “... Thứ này bỏ đi thôi nhỉ? Gỉ sét nguyên cây luôn rồi.”

Haruhiro nhăn mặt, liếc bàn tay mà Ranta vừa vứt đi một cái, rồi nhìn sang thi hài của *anh ta*. Ừm, có thể là cô ta, nhưng để cho tiện thì cứ tạm gọi là “anh ta” vậy. Vì được trang bị vũ khí, nên chắc hẳn anh ta là một sinh vật có trí tuệ ở đây. Anh ta đã chết được bao lâu rồi nhỉ? Có vẻ không chỉ mới vài ngày. Vài tháng? Một năm? Mấy năm? Hay là vài thập kỉ?

“Ranta, lật ngửa gã này lên coi.”

“Tao, không, thích. Tại sao tao phải nghe lời cái hạng như mày chứ? Đi chết đi.”

“Tớ làm cho.” Kuzaku nâng *anh ta* lên rồi lật ngửa. “Hãy...”

Haruhiro quan sát *anh ta* kĩ lưỡng. Phần đầu quả nhiên đã bị chặt đi hay chịu tác động gì đó. Có thể nhận diện phần xương trông như đốt sống cổ. Trên thắt lưng có gắn một túi đựng hình hộp. Khi cậu thử mở và lấy đồ đạc bên trong ra thì thấy một thứ đen, cứng, hình tròn... Đây là tiền xu hả? Ngoài ra, còn có vài vật trông giống trái cây. Một con dao nhỏ gỉ sét. Chìa khoá? Một loại dụng cụ gì đó. *Anh ta* đeo một chuỗi xích trên cổ. Chuỗi xích này rất đẹp. Nhìn như bằng vàng. Dù rằng không thể là vàng ròng được.

Haruhiro phải cúi đầu bám trên mặt trước bộ giáp và nhận ra trên đó khắc những thứ giống như chữ viết hoặc hoa văn. Có lẽ là chữ viết. Trên vật thể màu đen tựa đồng xu cũng chạm nổi kiểu kí tự giống như vậy.

Kể ra, nhắc tới Grimgar, orc cũng có ngôn ngữ riêng của chúng. Hay như tộc bất tử thì sử dụng ngôn ngữ tương đồng với loài người, elf và dwarf.

Có lẽ cần phải cho rằng chủng tộc *anh ta* có trí tuệ tương đương hoặc gần bằng với trí tuệ của tụi Haruhiro nhỉ?

“Haru ời,” Yume nắm lấy áo khoác của Haruhiro và giật giật, “... không biết là cái gì, nhưng hình như có tiếng sột soạt.”

Ranta giật thót, vội đưa mắt nhìn quanh. Merry và Shihoru đứng sát vào nhau, g ãn như nín thở. Kuzaku giờ chiếc khiên của *anh ta* lên, quỳ một bên gối, tay đặt vào chuôi thanh trường kiếm.

Haruhiro vơ hết chỗ di vật của *anh ta* và nhét chúng vào túi. Cậu đồng tai nghe ngóng. ... Loạt soạt. Loạt soạt. Loạt soạt. Loạt soạt. Loạt soạt... Cậu nghe thấy tiếng động thật. Từ hướng ngược lại với bờ vực. Cứ thử thế đợi chẳng? Hay chạy trốn? Haruhiro quyết định ngay lập tức. Một phương án ở giữa. Vừa chạy, vừa thử thế chờ.

“Hãy cảnh giác trong khi tiến về phía trước. Ranta, Kuzaku...”

Haruhiro phất tay chỉ thị đội hình. Cậu đi đầu, kế đến là Merry, Shihoru, Yume xếp thành hàng dọc, còn Ranta và Kuzaku đứng sang bên theo hướng ngược với bờ vực. Nếu cần đèn thì cứ như đang mời gọi kẻ địch nhắm vào mình ấy nhỉ? Nhưng nếu tắt đèn lòng đi thì không gian sẽ thực sự tối đen. Và còn có cả nguy cơ ai đó trong bọn trượt chân ngã xuống vực nữa.

Tụi Haruhiro bắt đầu di chuyển. Loạt soạt... Loạt soạt... Loạt soạt... Vẫn là âm thanh đó. Nó đang đuổi theo tụi cậu sao...? Nghe không xa lắm. Khá gần là đằng khác. Trong vòng mười mét? À không, có lẽ là hơn. Gần hơn.

Haruhiro bị thôi thúc bởi ý muốn nhìn thấy *thứ đó* bằng chính đôi mắt này để xác định chân tướng của nó. Nên làm thế không đây? Không ổn. Cậu không thể quyết định được.

Chú ý tới mép vực, lắng tai nghe âm thanh, liên tục tìm kiếm xem ngoài chúng ra liệu có còn gì biến chuyển... khiến đầu óc cậu sắp trở nên quay cuồng. *Mình muốn bỏ cuộc*. Cậu nghĩ như vậy không biết bao nhiêu lần. Cứ sau vài phút. Lúc tẻ thì chỉ vài giây. Cậu muốn vứt bỏ mọi thứ và trốn chạy. Nhưng chạy, thì chạy đi đâu...?

Ngọn lửa bên trong chiếc đèn lòng yếu dần... và tắt phụt.

“Ô, uôôôôôôô!?! Ê Parupiro, tao không trông thấy gì hếtttt! Đồ cặn bã...!”

“Chỉ là hết dầu thôi! Xem nào, vậy tiếp theo xài đèn của Yume...”

“Khoan đã,” Merry bật ra chât giọng nghe như bị bóp nghẹt, “bầu trời...”

Haruhiro phóng tầm mắt ra xa... sang phía bên kia bờ vực. Đúng thật. Bầu trời.

“... Chẳng nhẽ là... bình minh?”

Đường viền mà dãy núi vạch ra trên bầu trời xa tít tắp đang cháy lên nhạt nhoà. Gọi là màu cam thì đúng hơn màu đỏ. Thật lạ lùng. Bình thường, khi vầng thái dương nhô lên và đêm đen kết thúc, bóng tối sẽ nhạt dần đi từ mép tận cùng của bầu trời. Nó nhất định sẽ bị nhuộm trong màu lam hay tím rồi dần đắm chìm trong sắc đỏ. Còn hiện tượng bầu trời dường như đột ngột bốc cháy giống thế kia thì chưa hề có.

Cũng tồn tại những thế giới khác không có cả ban ngày lẫn ban đêm như là Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn). Bởi vậy, việc trông thấy biến đổi dị thường của bầu trời ở thế giới này cũng chẳng có gì đáng để ngạc nhiên.

Chỉ là, tối thiểu thì nơi này có vẻ không phải Grimgar lẫn Night Realm (Thế giới bóng đêm)... Cậu luôn kiên chế phần nào cảm xúc của mình mỗi khi nghĩ thế.

“Ờ kìa...?”

Haruhiro nghiêng đầu thắc mắc. Không còn nghe thấy âm thanh sột soạt kia nữa. Nó biến mất rồi ư? Hay chỉ đang lén lút để tránh bị phát hiện? Dù là trường hợp nào đi nữa thì tụi cậu cũng nên tranh thủ lúc này để rời khỏi đây. Haruhiro chuẩn bị hối thúc mọi người xuất phát. Chính vào lúc đó...

“U nyo!” Yume kêu lên một tiếng lạ lùng rồi ngã gục xuống. Không phải. Không phải ngã gục xuống, mà là bị xô ngã. Một thứ gì đó đang đè lên người Yume. Cậu chỉ có thể nói là *thứ gì đó*, vì không nhìn thấy gì cả.

“Ô ô ô ô ô...!?” Có phải Ranta đang cố lôi *thứ gì đó* ra khỏi người Yume không?

“Chết tiệt, tối quá...!” Kuzaku gào lên.

“Yume, Yume! Yume...!” Haruhiro vừa gào tên đồng đội vừa lao về phía *thứ gì đó*. Có lẽ vì nóng vội, cậu suýt nữa hụt chân xuống vực. Pha đó làm cậu sợ hết cả hồn.

Những tiếng đá, đánh đập vang lên. Yume đang gào khóc.

“... Nó chạy rồi!” Ranta hét lớn. Ánh sáng được thắp lên. Là nến. Một cây nến cầm tay ư? Shihoru là người thắp nó.

Shihoru c ãn cây nẽn và ng ẫ xuống bên cạnh Yume. “... Yume...! Gắg gương nào...!”

“Kẻ địch! Tên khốn đó! Nó đầu r ẫ...? Thứ súc sinh!” Ranta vung kiếm loạn xạ.

“Cái giống gì vậy...!?” Kuzaku gương khiến lên và thở hõn hẽn.

Yume nằm nghiêng, giữ rít lấy cổ. Máu. Máu đang chảy. Ở cổ. Cổ họng cô ã ãnh ãn. Máu. Máu trào ra nhi ều kinh khủng. Khụ. Phù. Phù. Phà. Khụ. Phù. Phà. Hõr thở của Yume mỗi lúc một ngắn, nõng và gắp gắp hơn.

Dõr trá. Thõr ãi. Giõn ãúng khõng? Gì chứ? Ai đó hãr nói ãây khõng phải sự thật ãi. Tõr cầu xin ãấy, hãr nói ãây chỉ là ãõr trá. Một việc như thế kia, khõng ãúng. Giả ãõr. Khõng thể thế ãược. Phải khõng? Bởi vì, chuyện này quá ãiên rõ mà.

“Uwaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.”

Tâm lí thông thường. Ý thức bõn phậ. Tinh thần trách nhiệm. Sự tự chủ. Lí trí. Khả năng tư duy. Tất cả ãềng loạt bị thõr bay. Haruhiro thậm chí còn khõng lay gọi Yume. Cậu chỉ ãứng đó hết thật to. Cậu chỉ biết duy nhất một ãi ầ là mình khõng thể chịu nổi nữa. Hoàn toàn suy sụp. *Kết thúc rồi. Kết thúc cũng ãược. Khõng, chẳng ãược chút nào, nhưng bó tay rồi. Chẳng phải là tụi mình khõng thể làm ãược gì nữa sao? Chẳng phải là mọi thứ ãều ãã trở nên vô vọng sao? Chẳng phải Yume sẽ chết sao?*

“Hõr ánh sáng...!”

Merry chạm năm ãầu ngón tay lên trán ãể tạo hình ngôi sao năm cánh r ẫ ãặt ngón giữa vào ấn ãường ãể hoàn thành ngôi sao sáu cánh. Sau đó, cô lao tới chỗ Yume và ãưa lòng bàn tay lại g ầ cổ Yume.

“Vớì sự bảo vệ của thần Lumiaris! Sacrament [Thần quang ãiệu kì]...!”

... Cái gì...?

Cô ấy ãang làm cái gì vậy? Mất trí rồi ư? Chẳng phải là vô ích sao? Bởi lẽ, ma pháp ánh sáng ãâu có xài ãược ở Dusk Realm (Thế giới hoàng hõn)... Nơi này tuy khõng phải Dusk Realm nhưng cũng khõng phải Grimgar, bởi vậy, chắc chắn sức mạnh của Thần ánh sáng Lumiaris khõng thể tới ãược ãây... Merry hẳn ãã biết rõ ãi ầ đó. Thế mà cô ấy vẫn khõng từ bỏ ư? Cô ấy quyết ãịnh ãánh cược vào chút hi vọng mong manh này à?

“... Aa... Ha...” Yume chớp mắt vài l ầ. “Hyaa...?” Toàn thân Yume phát ra lu ồg ánh sáng mờ nhạt. Merry nghiêng chặt hai hàm răng. Vai, cánh

tay, bàn tay, cả cơ thể cô đang run lên khe khẽ.

... *Chuyện này là xạo, phải không?*

Thật ư?

Không phải xạo chứ...?

“Vết thương...!” Shihoru mở to mắt. “Yume! Vết thương đang khép miệng...!”

Ranta thôi không vung kiếm, nhìn Yume chăm chăm với vẻ ngỡ ngàng.

“Ha ha!” Kuzaku cười một cách kì cục. “A ha ha. Ha ha ha ha ha. Wa ha ha ha!”

Haruhiro cũng muốn bật cười. Cậu thấy muốn cười lắm chứ. Không cười thì biết làm gì. Thế nhưng, không hiểu sao tiếng cười chẳng thể bật ra, thay vào đó là nước mắt giàn giụa. Yume vẫn chưa ngẩng dậy. Việc trị thương của Merry có vẻ còn đang tiếp diễn. Dù đã dùng tới Sacrament [Thần quang diệu kì] nhưng vết thương của Yume vẫn tiêu tốn rất nhiều thời gian. Haruhiro quỳ cả tứ chi trên mặt đất gần bên Yume. Cuối cùng, Merry cũng rút tay về và ngẩng bật xuống. Nhịp thở của cô rối loạn. Cô đã mất sức khá nhiều. Yume nhìn Merry và nở nụ cười.

“Cảm ơn nha, bé Merry. Ờ kìa, sao Haru lại khóc...?”

“Yume...!” Haruhiro ôm chầm lấy Yume trong vô thức. “Tốt quá! Tốt quá rồi, Yume! May quá...! Xin lỗi nhé! Tớ đã nghĩ là bó tay rồi...!”

“Ồm. Nhưng nếu ôm Yume thế này thì máu sẽ dính sang người Haru đấy.”

“Mấy chuyện con con đó thế nào mà chẳng được!”

“Thế à? Nhưng mà nhé, bị ôm chặt thế này Yume thấy cũng vui đó, nhưng hơi khó thở đấy nha?”

“Xin xin xin xin lỗi cậu!” Khi Haruhiro hấp tấp lùi ra xa, cậu bất ngờ bị ai đó đánh một cái vào sau đầu. “... Hự!? A a!? Ra... Ranta!? Tự dưng làm cái gì vậy!?”

“Tao chẳng làm gì hết, đồ ngu xuẩn!” Kết cục là Haruhiro bị Ranta lườm nguýt đầy vẻ đe dọa. *Thiệt tình! Thằng này bị sao thế? Ngu à? Hay là đồ cặn bã?*

“Xin lỗi vì xen vào, nhưng mà...” Kuzaku ngại ngần lên tiếng, “các cậu có nghĩ rằng ta nên rời khỏi chỗ này không? Tại tụi mình để cái thứ ban nãy

chưa nhìn thấy rồi...”

“A...” Haruhiro lau mặt bằng cả hai tay... *Phải rồi.*

Chính xác. Cậu đã hoàn toàn mất đi sự tỉnh táo. Phải nghiêm túc kiểm điểm lại bản thân, nhưng chuyện đó để sau đi. Hiện tại cậu phải làm theo ý kiến của Kuzaku đã.

“Yu... Yume, cậu đứng dậy được không!? Cả Merry nữa? Phải rồi, ai đó lấy đèn lồng ra đi! Được rồi, vậy thì đi nào!”

Trước khi xuất phát, Haruhiro một lần nữa nhìn về hướng đường trời phía xa đang cháy lên trong màu cam rực lửa. Phải chăng mặt trời sắp sửa nhô lên? Cậu không thể nào nghĩ như thế được.

2. Please

 ể tấn công chớp nhoáng không rõ lai lịch kia nhiều khả năng đã leo từ vách vực lên để tấn công Yume. Do đó, để đề phòng, nhóm Haruhiro quyết định lùi xa khỏi mép vực một chút rồi mới tiếp tục tiến bước.

Việc ma pháp ánh sáng cho thấy sự hiệu quả đã chứng tỏ rằng sức mạnh của Thần ánh sáng Lumiaris vượt trội được thế giới này. Tuy nhiên, theo lời Merry, khi thi triển Sacrament [Thần quang diệu kỳ], cô hao tổn sức lực gấp nhiều lần bình thường. Haruhiro cũng lấy làm lạ khi thấy vết thương của Yume lành lại mất cực kỳ nhiều thời gian, dù vốn dĩ Sacrament [Thần quang diệu kỳ] là ma pháp có thể chữa lành mọi thương tích trong nháy mắt.

Haruhiro yêu cầu Ranta triệu hồi Demon [Ác linh] để thử nghiệm và nó rõ ràng đã hiện lên. Nó có hình dạng tựa tựa một người trùm ga trải giường màu tím lên đầu, hai con mắt như hai cái lỗ sâu hoắm, bên dưới là cái miệng hệt như một khe nứt. Nó cầm một vật sắc có lưỡi giống dao bên tay phải và một thứ vũ khí giống dùi cui bên tay trái. Dù trôi lơ lửng trong không khí, nó vẫn có chân. Đó là Ác linh của Ranta, Zodiakun... nhưng với kích thước chỉ bằng một phần ba bình thường.

Vậy là sức mạnh của Thần bóng tối Skullhell cũng tới được thế giới này. Tuy nhiên, có thể vì vấn đề khoảng cách hay nguyên nhân gì đó khác mà cả Thần Lumiaris lẫn Thần Skullhell đều chỉ ban phát sự bảo hộ được có một phần ba. Thôi thì một phần ba hay một phần tư cũng vẫn tốt hơn nhiều so với con số không tròn trĩnh. Nhờ đó mà Yume đã được cứu sống. Cảm tạ Thần Lumiaris.

Tuy nhiên, dù có thể sử dụng ma pháp ánh sáng bằng cách này hay cách khác, tụi cậu vẫn chưa thể yên tâm. Haruhiro đặt mình trong tâm thế cảnh giác cao độ để nghe ngóng mọi động tĩnh xung quanh. Đương nhiên việc ấy làm cậu mệt. Mỗi khi cảm thấy khổ sở tới mức sắp sửa ngã lòng, cậu lại nhớ đến cảnh Yume đang hấp hối. Cậu không muốn trải qua cảm xúc đó

thêm lần nào nữa. Chút khổ sở này có là gì đâu? Chỉ cần ráng chịu đựng là sẽ qua. Nếu cậu vẫn còn chịu đựng được, có nghĩa là cậu vẫn chưa đạt tới giới hạn của mình.

Dù thời gian có trôi qua bao lâu thì bầu trời vẫn không hửng sáng. Có lẽ mặt trời ở thế giới này rất bên lén, ngưng ngừng. Rốt cuộc, mặt trời thì vẫn chẳng chịu nhô lên còn ánh sáng tựa như ngọn lửa lộ ra ở đường viền của dãy núi xa tít tắp cũng dần tàn lụi. Khi *màn đêm* buông xuống, không gian trở nên tối đen như mực, khiến cả nhóm nhận ra *ban ngày* còn sáng sửa hơn nhiều.

Không ai mở miệng nói một lời. Dù thỉnh thoảng Ranta lại nhớ ra chuyện gì đó và phát ngôn mấy câu nhằm nhí thì chúng cũng không phát triển lên thành một cuộc hội thoại cho ra hồn. Khi có ai đó dừng chân, cả nhóm liền nghỉ giải lao.

Sau một buổi sáng khó có thể coi là buổi sáng sẽ tới buổi đêm còn tối tăm hơn cả màn đêm. Buổi sáng mà ai nấy đều mong chờ chẳng hề được như kì vọng. Dẫu vậy, khi ánh lửa thiêu đốt đường trời tắt lịm, cậu vẫn cảm thấy bất lực và hết sức đau lòng.

Dù chưa hoàn thiện lắm nhưng tụi cậu nói cho cùng vẫn ở trong hàng ngũ lính tình nguyện, vì vậy, cả bọn luôn mang theo lương thực và nước uống dùng cho trường hợp khẩn cấp. Thế nhưng, những thứ đó cũng ngay lập tức cạn kiệt hết cả rồi.

Ranta thỉnh thoảng lại gọi Zodiakun ra để có người tán phét với mình. Có lẽ cậu ta làm thế vì muốn đánh lạc hướng bản thân. Haruhiro bắt đầu nghi ngờ sự tỉnh táo của chính mình. Dẫu nhìn thấy ánh sáng trên đường đi, cậu cũng chỉ nghĩ đó là một giấc mơ hay ảo ảnh. Cậu nhìn thấy một thứ không thể nào tồn tại. Chắc chắn chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Ánh sáng trông như lửa trại đang cháy lên bập bùng. Có vẻ không phải là hiện tượng tự nhiên. Nếu như thứ ấy không phải ảo ảnh, chẳng lẽ nó là ánh sáng được thắp lên bởi một loài sinh vật có trí tuệ nào đó? Liệu có mối liên hệ nào giữa loài sinh vật có trí tuệ ấy với kẻ tấn công đã suýt giết chết Yume hay không? Đương nhiên là cậu không biết được.

Mặt đất dốc xuống thoải thoải. *Khoảng cách tới ánh sáng đó còn bao xa? Có lẽ là khoảng một kilômét?*

Càng tiến lại gần, quang cảnh càng dần trở nên rõ nét. Không phải là ảo ảnh. Có thể nhìn thấy rõ nhiều hình khối mang dáng dấp của những ngôi nhà. Cả bọn còn xác định được những vật thể có cấu trúc như một tháp canh. Ánh sáng có vẻ đến từ đèn hoặc các đồng lửa. Lửa được thắp lên trên tháp canh hay trước mái hiên của những căn nhà. Số lượng chắc vào khoảng hai mươi căn.

Quy mô này chưa đủ để là một thị trấn. Làng mạc chăng?

Vấn đề là các cư dân ở đây. Gọi là cư dân nhưng hiển nhiên họ không phải *con người*.

“Làm... sao bây giờ?”

“Trăng sao cái đầu mày.” Ranta thở dài thườn thượt. “... Làm sao nhỉ?”

(Ki hi... Đừng có hỏi, đồ Ranta thối tha... Cứ quẩn quại lâu vào... Cho tới khi tắt thở... I hi hi hi)

“... Có là đùa thì cũng đừng nói thế chứ, Zodiakun. Nhất là vào những lúc như thế này. Nói gì thì nói... tao vẫn hơi bị xuống tinh thần đấy.”

(Yên tâm đi... Ku hi... Ku hi hi...)

“Không, nghe này. Tao hiểu rất rõ rằng đó chẳng qua chỉ là một câu đùa hắc ám đúng phong cách của Zodiakun thôi đấy nhé?”

(... I hi hi hi... I hi... Sai bét... Zodiakun luôn nói thật... I hi...)

“Chém gió, thật thế á!? Nghiêm túc chứ!? Cơ mà, tại sao mày cứ nói bập bẹ vậy...!?”

“... Bạn Ranta khoẻ khoẻ khoẻ.” Kuzaku lẩm bẩm.

Ai đã nói câu “có sức khoẻ là có tất cả” vậy nhỉ? Haruhiro cho rằng “có sức khoẻ” chưa chắc đã làm được tất cả, nhưng nếu không khoẻ, hẳn có rất nhiều việc ta không thể thực thi. Chính vì thế, chuyện Ranta trở nên khoẻ khoẻ chắc chắn không phải là chuyện xấu, nhưng cậu ta quá ồn ào và rách việc.

“Tụi mình không nên tiếp cận một cách bất cẩn đâu...” Shihoru rụt rè lên tiếng.

“Đúng thế.” Merry đồng ý. “Vì không biết thứ gì đang chờ đợi chúng ta mà.”

“Nhưng hơi tò mò đó nha... U,” bụng Yume réo lên, “hừm, Yume đói quá...”

... Đúng là... thế nhỉ?

Thực lòng mà nói, cơn đói và cơn khát của cả nhóm đã lên tới ngưỡng nguy hiểm. Nếu không nhanh chóng kiếm được nước và lương thực thì tiêu.

“Tớ sẽ đi thám thính. Mọi người đợi ở đây nhé.”

“Nhờ mày cả đấy, đạo tặc.” Ranta vỗ vai Haruhiro.

Dù cảm thấy bức mình, Haruhiro vẫn kìm lại và thì thầm vào tai Ranta.

“... Nếu có chuyện gì thì phần còn lại giao phó cho mày đấy.”

“Ờ, ờm... Rồi, đến lúc đó hẵng hay. Đồ, đồ ngáo, phải quay về đấy nhé, không sút mẻ gì...”

“Mày nói kiểu đó nghe ghê chết đi được...”

Nói rồi, Haruhiro lập tức chuyển hướng dòng suy nghĩ của mình. Thứ nhất, triệt tiêu sự hiện diện của bản thân: Tìềm - Hide. Thứ hai, di chuyển trong trạng thái đã triệt tiêu sự hiện diện: Phù - Swing. Thứ ba, vận dụng tối đa các giác quan để nhận biết sự hiện diện của kẻ khác: Độc - Sense... Đây chính là Stealth [Ẩn hình].

Có thể hình dung về chiêu này giống như là Haruhiro chui xuống dưới mặt đất không gây ra một tiếng động và di chuyển tựa một chú chuột chũi trong lòng đất. Trong lúc đó, tai với mắt cậu vẫn thò lên mặt đất để nhìn, nghe và cảm nhận.

Haruhiro nghe thấy âm thanh gì đó. Nghe như tiếng ai đập vào vật cứng, keng, keng. Nguồn sáng gần nhất là từ ngọn đuốc trên tháp canh.

Khi còn khoảng hai mươi lăm mét nữa là tới tháp canh, cậu bắt gặp một con hào. Chiều rộng của nó phải tầm hai mươi mét. Chưa rõ độ sâu. Có lẽ là không nông lắm. Một sinh vật mang hình người đang ngồi trên tháp canh. Nửa thân trên của nó to quá khổ nhưng đầu lại nhỏ xíu. Phần đầu nhỏ xíu đó được che phủ bởi một thứ trông giống một tấm vải. Hình như trên lưng nó đeo cung và ống tên. Sinh vật đó là lính gác, không còn gì cần phải nghi ngờ. Vậy là cư dân trong làng có ý định dùng hào ngăn cản sự xâm nhập từ bên ngoài, thậm chí còn bố trí cả lính gác. Quả nhiên việc vào làng là bất khả thi ư?

À không, kết luận bây giờ vẫn còn hơi sớm. Haruhiro đi về bên trái, hướng mà cậu đoán là có sông. Chẳng mấy chốc, cậu chạm trán một bờ vực. Gọi là bờ vực cho oai chứ khoảng cách từ đây xuống dưới chỉ khoảng

hai, ba mét. Không đến nỗi không leo xuống được. Bên dưới là bãi sông cạn. Phía trước đó có dòng sông chảy qua. Hình như người ta đã dẫn nước từ dòng sông này vào con hào ban nãy.

Haruhiro phóng tầm mắt từ bên này vực sang bên kia con hào. Lại có thêm một tháp canh. Trên tháp canh, đuốc đang được thắp lên, cũng có cả lính gác. Tuy nhiên, hẳn nhỏ hơn hẳn so với tên lính gác thứ nhất. Hẳn béo núc ních, chiều cao chỉ bằng một đứa trẻ loài người. Tuy nhiên, hẳn giống tên thứ nhất ở điểm trùn một thứ trông như vải trên đầu. Vũ khí hình như cũng giống, là cung tên.

Haruhiro quyết định gọi cái tháp canh thứ hai này là Tháp canh B, còn cái thứ nhất là Tháp canh A. Cậu quay đầu, đi cắt mặt Tháp canh A rồi tiến lên theo hướng ngược lại. Không lâu sau, con hào bắt đầu uốn cong. Haruhiro nhìn thấy rõ một vài ngôi nhà. Căn nào cũng chỉ có một tầng, số lượng khoảng chừng mười căn. Trong số đó lại xuất hiện thêm một tháp canh nữa. Tháp canh C. Tháp canh C này to lớn, vững chãi. Nó là một cánh cổng. Tháp canh C cũng chính là một cánh cổng. Một cây cầu vươn ra từ cánh cổng đang mở toang ấy. Nó làm bằng gỗ thì phải. Kết cấu chắc chắn. Cây cầu bắc ngang con hào, có vẻ đủ rộng và vững chãi cho một cỗ xe ngựa chạy qua.

Trên Tháp canh C cũng có lính gác. Tên này không ngẩng mà đang đứng. Khác với lính gác ở cả Tháp canh A lẫn Tháp canh B, thân hình hắn dài lêu nghêu. Cánh tay hắn trông có gì đó thật kì quặc. Có nhiều khớp ư? Trông như thể hắn có tới hai hoặc ba cái khuỷu tay lận... Giống với những tên lính canh khác, đầu của hắn được quấn trong một thứ giống như tấm vải, nhưng phần đỉnh thì lại nhô ra. Hơn nữa, hắn có đuôi. Tên lính gác ở Tháp canh C có một cái đuôi.

Ít nhất, Haruhiro có thể suy luận rằng hai tên lính gác ở Tháp canh A, B và tên lính gác ở Tháp canh C *khác nhau về chủng tộc*. Nếu đối chiếu với những kiến thức thông thường của mình thì Haruhiro không thể đưa ra bất kì kết luận nào khác.

Tên lính gác ở Tháp canh C liệu có cùng chủng tộc với thi hài mà Ranta đã phát hiện ra không nhỉ? Cả hai đều có đuôi. Bộ xương kia có tám ngón tay. Còn tên lính gác thì sao nhỉ? Không rõ nữa. Haruhiro làm sao biết được đến cả số ngón tay của đối phương.

Tên lính gác ở Tháp canh C bất thành lĩnh nhìn về hướng cậu đứng. *Mình bị phát hiện rồi ư?* Haruhiro nín thở và không cử động. Trong tình huống này, hoảng loạn rồi bỏ chạy chỉ tổ đem lại kết quả tồi tệ hơn.

Tên lính gác nắm lấy cây cung đang đeo trên lưng, giương nó lên rồi đặt mũi tên vào. Hắn kéo căng dây cung. *Tệ thật. Muốn chạy quá. Phải chạy thôi. Nhưng khoan... Bình tĩnh lại nào. Chưa chắc là mình đã bị phát hiện. Hơn nữa, tình hình vẫn ổn mà. Nếu là tên thì khi nó được bắn đi, mình chạy vẫn kịp. Có lẽ vậy.*

Tên lính gác buông lỏng dây cung. Hắn gỡ tên ra và xoay nó vòng vòng. Rồi hắn nghiêng đầu như muốn nói, “Là tưởng tượng thôi à?”... *Phải rồi, chỉ là tưởng tượng thôi... nhé?*

Haruhiro nhẹ nhàng thở ra, sau đó cậu bắt đầu chuyển động. *Tên lính gác kia nguy hiểm thật. Rất thính. Mình đã bất cẩn gây ra tiếng động ư? Mình nghĩ là không phải. Bởi âm thanh “keng, keng” đều đặn vẫn liên tục vang lên, nên chắc chắn gây ra chút xíu tiếng động cũng chẳng hề gì. Tuy nhiên, tên lính gác ở Tháp canh C đã cảm thấy gì đó. Phải cẩn thận hơn mới được.*

Haruhiro tiếp tục thám thính. Cậu đi lướt ngang cây cầu, lần theo con hào uốn cong để tiến lên. Sau khi xác nhận có thêm Tháp canh D và Tháp canh E, cậu bắt gặp bờ vực. Bên dưới là bãi sông.

Nói cách khác, ngôi làng này có hình bầu dục, được bao quanh bởi con hào và dòng sông.

Để vào làng phải băng qua cầu, hoặc vượt qua hào, hoặc bơi qua sông để đến được bãi sông nằm trong làng.

Bơi qua một con sông có dòng chảy chuyển động trong bóng tối là việc rất nguy hiểm. Cả đám có thể chết đuối. Không hẳn là không thể bơi qua con hào, nhưng dù có sang đến bờ bên kia thì chắc chắn việc leo lên cũng cực kỳ vất vả.

Cho nên, về cơ bản thì cách duy nhất là băng qua cầu. Đương nhiên là nếu đường đường chính chính bước lên cầu, bọn cậu chắc sẽ trở thành mục tiêu tấn công của tên lính gác. *Phải loại bỏ hắn bằng cung tên của Yume và ma thuật của Shihoru ư? Rồi sau đó? Cứ xông bừa vào chắc? Cả sáu người? Còn ít nhất bốn tên lính gác khác mang theo cung tên, và không có gì đảm bảo rằng khả năng chiến đấu của đôi phương chỉ có chừng đó.*

Tụi mình thắng nổi không? Mà ngay từ đầu, liệu đây có phải vấn đề thắng bại không nhỉ? Mình cảm giác là không phải.

Đối với tụi Haruhiro, chỉ cần lấy được nước và lương thực là đủ. Nếu bọn cậu không tỏ ra thù địch thì liệu có được cho phép vào làng không? Và rồi, bằng cách trao đổi vật phẩm hoặc tiền mang theo, cả bọn sẽ được nhận lại đồ ăn thức uống. Chuyện này là bất khả thi sao? Chắc là không được nhỉ...?

Haruhiro vừa quan sát ngôi làng ở bên kia con hào, vừa quay lại con đường đã đi. Cậu thoáng thấy một vài cư dân của nó. Thật ngạc nhiên. *Họ không chỉ là người.* À không, có lẽ nên nói rằng có cả những kẻ không mang hình dạng con người. Để lại ấn tượng mạnh mẽ nhất là một sinh vật có sáu cánh tay tựa tựa chân côn trùng và nửa thân dưới trông như một quả bóng lông. Hắn cũng che đi phần đầu bằng thứ gì đó. Cư dân ở đây không phải quá đa dạng rồi sao...?

Khi Haruhiro trở về chỗ đồng đội và giải thích ngắn gọn những gì mình đã thấy, Ranta thở phò phò ra đằng mũi và vỗ ngực.

“Đề đó cho tao. Tao có ý này.”

(... Ki hi... Mình chỉ có linh cảm tốt... Ki hi hi hi... Linh cảm là Ranta sẽ an giấc ngàn thu...)

“Đó mà là linh cảm tốt cái nỗi gì? Còn nữa, tao đã nói bao nhiêu lần rồi, nếu tao an giấc ngàn thu thì Zodiakun cũng sẽ biến mất đấy nhé?”

(Hời hắc ám kị sĩ... I hi... Vậy thì hai ta sẽ được Thần Skullhell ôm vào lòng... I hi hi...)

“V... vẫn còn hơi sớm nhỉ...? Ồm, nói nghe nè, tao còn cả đồng việc muốn làm... như bóp ngực chẳng hạn... Á, mày đang bắt tao nói cái gì vậy!?”

“Có ai bắt mày nói đâu...” Haruhiro day ngón tay vào giữa hai hàng lông mày.

“Ranta chỉ muốn nói từ ‘ngực’ thôi chứ gì?” Haruhiro nghĩ sự việc đúng như lời Yume nói.

“Đồ ối tệt.” Merry lạnh lùng lăm bằm như xô toẹt vào mặt Ranta.

“Giá mà linh cảm của Zodiakun chính xác...” Shihoru nói một câu rất gay gắt bằng giọng lí nhí.

“Hứ!” Ranta không hề nhụt chí. “Đừng tưởng tôi sẽ ỉu rủ trước mấy trò đặt đi đâu vô căn cứ đó nhé lũ người trăn mắt thịt! Chống mắt lên mà xem. Kể từ giờ tất cả các người sẽ phải quỳ gối cầu xin tôi tha thứ đấy. Lúc đó, tôi sẽ bóp ngực cho coi. Không cho phép đưa nào được phàn nàn. À, đương nhiên là chỉ lũ con gái thôi.”

“... Bạn Ranta có một trái tim mạnh mẽ thật đấy.”

“Đương nhiên là thế rồi, Kuzakky. Trái tim tao làm từ kim cương đấy nhé? Nào, tất cả đám các người, theo tôi! Ông đây sẽ chỉ cho cả bọn phương pháp sáng suốt duy nhất để giải quyết việc này.”

Haruhiro cũng chẳng có phương án đối phó nào. Ngay từ đầu đã không được rồi mà. Cậu quyết định để Ranta làm thử xem sao.

... Và thế là, cả đội cùng di chuyển đến gần cây cầu.

Ranta đội mũ sắt lên, kéo tấm che mắt xuống, ngạo nghễ ra lệnh cho tụi Haruhiro: “Tụi bây chờ ở đây.”

“Mày tính làm thế nào?” Tất nhiên là Haruhiro phải thắc mắc.

“Được rồi, cứ ngậm miệng lại. Nếu suy đoán của tao là đúng...”

(Ku hi... Ranta mà suy đoán thì... chắc chắn là sai rồi... Ku hi... Ku hi hi hi...)

“Kết quả sẽ có ngay thôi.”

Ranta bắt đầu bước đi... *Không lí nào! Để đề phòng, Haruhiro yêu cầu các đồng đội còn lại chuẩn bị chạy trốn. Hấn đi à? Hấn đi sang đó thật ư? Không phải như thế sẽ rất tệ sao? Hay hẳn tuyệt vọng quá hoá rồi? Thế nhưng, bước chân của Ranta lại tràn đầy tự tin. Cậu ta thậm chí còn bắt đầu ngâm nga hát.*

Đầu óc tên này cuối cùng đã trở nên chập cheng rồi. Đám Haruhiro chỉ biết nín thở dõi theo Ranta. Ranta đã đến khá gần chân cầu. Tên lính gác trên Tháp canh C phát hiện ra Ranta và lắp tên lên cây cung giương sẵn. Thấy thế, có vẻ tên ngu đần xuân ngốc Ranta cũng phải lạnh người. Cậu ta khựng lại... nhưng không dừng bước. Cậu ta tiếp tục bước đi. *Nghiêm túc đấy à? Này, mũi tên sẽ bay tới đấy. Nó sẽ lao vút tới chỗ mày đấy.*

“Ô kê, ô kê.” Ranta vừa nói như thế vừa vẫy tay, chẳng hiểu trong đầu cậu ta đang nghĩ cái gì.

Ranta sắp tới sát cây cầu, và cuối cùng, cậu ta đặt chân lên đó.

Tên lính gác hạ cung xuống.

“... Đùa.” Haruhiro há hốc mồm kinh ngạc.

“*Welcome, welcome.*” Ranta vừa cười ha hả vừa bước qua cửa.

Mày chào mừng để làm cái quái gì hả? Hơn nữa, có gì mày lại không bị làm sao vậy? Tao không hiểu.

Sau khi đi hết cửa bình an vô sự, Ranta ngẩng lên nhìn tên lính gác trên Tháp canh C. “... Aaa. *Me. My. Friend. Friends?* Đồng đội? *Together.* Dẫn theo. Bây giờ. *Now. You?* Ô kê?”

Tên lính gác nghiêng đầu. Hình như hắn không hiểu. *Ờ thì, nói như thế thì ai mà hiểu được.*

“Ừm.” Thế mà Ranta lại bật ngón tay cái lên. “Ô kê. *My.* Đồng đội. *Together. Now.* Ô kê, ô kê.”

Thế rồi, bỏ mặc tên lính gác rõ ràng vẫn chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả, Ranta nghênh ngang quay lại chỗ tụi Haruhiro.

“Kìa! Thấy sao nào!? Dự đoán của tao chuẩn đét, đúng không? Giờ thì quỳ mọp trước mặt tao đi! Tôn thờ tao đi! Sau đó thì đám con gái nhớ cho tòi nắn ngực đấy!”

“Dù chuyện gì xảy ra đi nữa tớ cũng không cho cậu nắn đâu...” Shihoru dùng cả hai cánh tay che đi bộ ngực của mình.

“Ranta mà làm chắc sẽ bị đau đó.” Yume thỉnh thoảng lại có những phát ngôn rất “nhạy cảm”, dù Haruhiro đoán rằng cô không hề tự ý thức được về điều đó. Cậu muốn cô cẩn thận hơn, nhưng vấn đề này thật khó nhắc nhở.

“... Nhưng...” Merry nghiêng đầu, “tại sao vậy? Họ tỏ ra cực kì cảnh giác với người ngoài kia mà.”

“Quá đổi lạ lùng, nhỉ...?” Kuzaku cũng có vẻ chưa chấp nhận được sự thật.

“Lẽ nào là...” Đúng lúc Haruhiro định nói, Ranta đã chặn họng cậu.

“Đồng ngu! Bật mí đáp án đúng là nhiệm vụ của tao chứ! Vì tao là người nảy ra sáng kiến này mà! Đừng hòng cướp đi phần ngon lành nhất, Parupirorin!”

(... I hi... Khuôn mặt... Vì che mặt đi... nên họ mới để Ranta vào... I hi hi...)

“Zodiakun!? Mày nói ra mất rồi!? Phải không!? Tao muốn nói kia mà!?”

Nắm tên lính gác cộng với một vài cư dân mà Haruhiro bắt gặp, tất cả đều giấu đi khuôn mặt bằng vải hay thứ gì đấy. Cậu cũng cảm thấy thật kỳ dị và lẫn lộn về điều đó.

Chuyện ấy dẫn tới giả định: “điều kiện để được vào làng là phải giấu mặt đi.” Dù vậy, đột nhiên lấy chính thân mình ra để thử nghiệm thì quá là... khinh suất. Có nên coi đó là một kết quả tốt đẹp rồi bỏ qua không? Đây là lúc cậu thấy đau hết cả đầu trên cương vị một thủ lĩnh. *Làm sao đây? Phải rồi.*

“Ranta.” Haruhiro cố ý dùng thái độ nghiêm túc dồn ép Ranta. “Vì mày đã làm tốt nên mọi chuyện coi như ổn. Tuy nhiên, nếu thất bại thì mày tính sao? Chuyện sẽ thành ra thế nào? Mày có từng nghĩ đến không, dù chỉ một chút?”

“Hả? Tao đời nào lại suy nghĩ từng tí từng tí một như thế chứ đồng giáo. Quý ngài Ranta đại thiên tài đây không bao giờ có chuyện nhần lẫn đâu nha.”

“Tao đang nói đến việc *chính bản thân mày có thể đã gặp nguy hiểm rồi.*”

“... V... Vì đây là mạng sống của tao nên sao chẳng được, có thể nói rằng đây là quyền tự do của tao...”

“Mày đừng nói như thế trước mặt đồng đội. Nếu mày có chuyện gì, tất cả mọi người, kể cả tao, tất nhiên sẽ không thấy ổn chút nào.”

“Ồn Ồn Ồn Ồn Ồn Ồn ào quá. Thôi thôi thôi thôi thôi đi, tao xấu hổ lắm. Tao, tao hiểu rồi.”

“Vậy mày hãy hứa là từ giờ trở đi mày sẽ cẩn thận hơn đi.”

“H... Hứa là được chứ gì!? H... Hứa thì hứa. Như thế này đã được chưa?”

“Mày sẽ không hai lời chứ?”

“Kh... Không.”

“Được rồi.”

Haruhiro nhanh chóng quay lưng về phía Ranta... *Không được cười. Không được phá lên cười. Đã mất công kiêm chế để diễn tròn vai “thủ lĩnh*

tâm huyết” rồi cơ mà. Nhưng, Ranta, không ngờ hẳn lại yếu đuối với mấy chuyện này như thế. Buồn cười quá. À không, không được. Nếu nghĩ là buồn cười, mình sẽ cười thật mất.

Haruhiro đang hắng một tiếng rồi chỉ đạo các đồng đội kiểm cái gì đó che mặt vào. Yume thì ngơ ngác, Merry và Kuzaku có vẻ nghi ngờ, còn Shihoru cúi đầu, hình như đang cố nén cười. Chắc là Shihoru đã nhìn thấu màn diễn xuất của Haruhiro.

Kuzaku đội mũ giáp để che mặt giống Ranta. Haruhiro trùm áo choàng lên đầu. Cái áo choàng đã rách tả tơi và thùng lỗ chỗ, nên nếu biết lựa vị trí thích hợp cho mấy cái lỗ thì tầm nhìn của cậu vẫn sẽ được đảm bảo. Yume, Shihoru và Merry có vẻ đã “hô biến” mấy cái khăn thành vật che mặt. Còn Zodiakun, tùy theo cách nhìn mà trông nó như thể đang giấu mặt sẵn rồi. Có đi đâu, không thể đảm bảo tên lính gác sẽ chấp nhận chuyện đó và cho qua, nên cả bọn quyết định tạm thời để nó biến mất.

Vậy là đã hình thành một nhóm có bộ dạng kì quặc. Làm thế này liệu có ổn thật không? Tuy Haruhiro thấy khá bất an, nhưng tên lính gác ở Tháp canh C lại cho cả bọn đi qua mà chẳng buồn giương cung lên nữa. Xem ra thực sự chỉ cần che mặt là sẽ được phép vào ngôi làng này.

Phía trong con hào có mười bốn căn nhà. Tuy kích thước khác nhau nhưng tất cả đều là nhà một tầng. Trung tâm làng là quảng trường, ở đó có một thứ nhìn như cái giếng. Sinh vật hình người khổng lồ đang ngẩng lên bên cạnh giếng có phải lính gác không ta? Hẳn ôm một cái cán búa bự chẳng, lưng đeo cung tên. Hẳn đội mũ giáp nên cậu không nhìn rõ mặt.

Cả đám cũng xác định được chủ nhân của những tiếng “keng, keng” đầu đàn. Có năm ngôi nhà quay mặt ra quảng trường, một trong số đó có một bên mái nhô hẳn ra ngoài, được chống bằng cột. Bên dưới phần mái ấy bố trí một thứ trông như cái lò lớn đang cháy đỏ nhờ than hay gì đó. Rất giống bếp lò. Có cả một chiếc đe. Một sinh vật hình người với nửa thân trên để trần phỉ nhiêu đến mức đáng sợ, lưng còng, mông chổng ra, chân ngắn ngủn đang đặt cố định đầu của một thanh sắt nóng đỏ lên trên cái đe và dùng búa đập nó. “Keng, keng” chính là âm thanh do hành động đó gây nên.

“Ở đây cũng có lò rèn...”

Những vũ khí và trang bị có vẻ đã được rèn hoặc sửa chữa bởi tay thợ rèn kì dị này đang được dựng hoặc treo chặt kín ở bức tường của căn nhà.

Gã thợ rèn quấn mặt bằng một thứ na ná băng vải. Thế nhưng, gã vẫn để lộ trông mắt đỏ quạch như đang khóc ra máu và cái miệng cứng như cối đá với những chiếc răng xếp sin sít cạnh nhau.

Nhìn thì thấy nơi đây không chỉ có lò rèn. Bốn căn nhà còn lại quay mặt về phía quảng trường đều bày một lượng hàng hoá không hề ít ở trước hiên hoặc trong nhà.

Ngôi nhà bên cạnh lò rèn bày nhiều thứ nhìn giống quần áo với túi xách lên những cái giá gắn vào tường hoặc xếp hay chất đống chúng trên bệ. Vật thể có hình dạng như quả trứng giập ngổn thu lu trên chiếc ghế cạnh bệ có hai cánh tay (?) thò ra và đội một thứ na ná một chiếc mũ, vì vậy, nó cũng là sinh vật sống chăng? Có lẽ thứ đó còn là chủ cửa hàng bán *quần áo* và *túi xách* này ấy chứ.

Phía bên kia quảng trường, đối diện với lò rèn là một căn nhà khác, hay nói đúng hơn là một túp lều. Bức tường hướng ra quảng trường không rõ là bị phá đi hay từ đầu đã chẳng hề tồn tại, nhưng nhờ vậy mà bọn cậu có thể nhìn rõ bên trong.

Những chiếc túi đục lỗ, những vật trông giống mặt nạ hay mạng che mặt được chế tác cầu kì cùng mấy món tựa như mũ giáp lấp kín các bức tường. Một sinh vật hình người gầy tong teo như thân cây khô héo ngổn ở chính giữa căn lều. Chủ nhân *tiệm mặt nạ* này có tới sáu cánh tay, với tổng cộng hơn ba mươi ngón tay đang đan vào nhau một cách phức tạp đằng trước ngực. *Chiếc mặt nạ* mà ông ta (hoặc bà ta) đang đeo là một chiếc mũ giáp sáng lên màu vàng nhả nhện như một tác phẩm nghệ thuật, rất ra dáng chủ cửa hàng.

Căn nhà nằm bên cạnh tiệm mặt nạ và đối diện với cửa hàng bán quần áo cùng túi xách thì có kết cấu giống với tiệm mặt nạ. Tuy nhiên, nó to hơn hẳn, và chỉ cần nhìn một cái là cả bọn biết ngay đây là một cửa hàng thực phẩm. Thịt của các loài sinh vật có thể là chim hoặc thú bốn chân đã bị lột da đang được treo lủng lẳng, những thứ giống như bó thực vật gì đó hoặc hoa quả thì đặt trên kệ hàng. Cả bọn cũng phát hiện thấy những món đồ nướng xiên que và bánh trôi đã qua chế biến.

Phía trước cửa hàng, sinh vật có hình dạng “một con cua với kích thước con người” đang dùng muôi khuấy một cái nồi đặt trên bếp lò. Con cua khổng lồ kinh doanh cửa hàng thực phẩm này cũng đeo mặt nạ, nhưng hai mắt nó nhô hẳn lên trên, nên rất khó để khẳng định như vậy có được coi là giấu mặt hay không.

Căn nhà bên cạnh tiệm thực phẩm bán đủ thứ hằm bà lằng, bày trí theo nhiều cách khác nhau, nên chỗ này có lẽ là cửa hàng tạp hoá. Không thấy bóng dáng sinh vật nào có vẻ là chủ tiệm cả. Chắc kẻ đó đang ở bên trong nhà.

“Sao hả?” Ranta khịt mũi, uốn ngực ra và nói đầy vẻ tự hào. “Một ngôi làng ra trò đấy chứ?”

“... Tại sao cậu lại tỏ ra tự mãn vậy?” Shihoru dội ánh nhìn khinh miệt không mấy thiện cảm về phía Ranta. Haruhiro dễ dàng đoán được Shihoru lúc này có thái độ như thế nào, cho dù cô đang che mặt.

“Chắc vì Ranta là đồng gốc thôi mà.” Yume thở dài ngao ngán.

Merry dáo dác nhìn ngó xung quanh. “Chúng ta đang bị ngó lơ à...?”

“Ừm...” Kuzaku thử vẫy tay với tên lính canh giống. “X... Xin chào.”

Gã lính canh khổng lồ nắm lại vào cán búa. Kuzaku nín thở và lùi nửa bước, nhưng phản ứng của tên lính canh chỉ đến thế mà thôi. Hắn chẳng buồn nhìn về hướng Kuzaku, chứ đừng nói đến chuyện đáp lại. Cả bọn bị phớt lờ. Thực ra cũng có vài cư dân trong làng đang thả bộ gần đó, nhưng họ tuyệt nhiên chẳng ngó ngang gì đến nhóm Haruhiro. Cả đám hoàn toàn bị “bơ đẹp”.

Haruhiro khoanh tay trước ngực và rên lên một tiếng “hừm...” Làm sao bây giờ?

“Không phải ngẩng đầu đó mà hừm đầu!” Ranta giậm gót chân xuống đất. “Làm gì đi chứ, thủ lĩnh. Tao để cái ngữ như mày làm thủ lĩnh là vì những lúc như thế này đấy.”

“Mày chẳng có tư cách ăn nói kiểu đó đâu Ranta...”

“Nếu không thích bị tao nói thì thử làm cho tao ngậm miệng đi xem nào.”

Dùng Backstab [Đâm sau lưng] hay Spider [Nhện sát thủ] đây? Nếu phải tiêu diệt Ranta cho hắn im mồm vĩnh viễn thì mình nên dùng skill nào nhỉ?

Trong một khoảnh khắc, Haruhiro đã thật sự nghiêm túc cân nhắc lựa chọn này, nhưng cậu còn thứ cần phải ưu tiên hơn việc xử lý một tên khốn rác rưởi. Nước và thức ăn đều ở ngay kia rồi. Cậu muốn có chúng, bằng bất kể giá nào.

Haruhiro đằng hắng một tiếng rồi thử tiếp cận cái giếng. Tên lính gác giếng không động đây. *Nhưng kích thước ấy thật đáng gờm. Dù hắn đang ngồi, nhưng vị trí của cái đầu còn cao hơn cả Kuzaku với chiều cao trên mét chín. Không phải chuyện đùa đâu. Sợ chết đi được.*

Dù vậy, Haruhiro vẫn thu hết can đảm để tiếp tục tiến bước. Còn năm mét nữa là tới cái giếng. Bốn mét. Ba mét. Chỉ thêm một xiu nữa là cậu sẽ hoàn toàn nằm trong *tâm với* của tên lính gác. Có lẽ nếu muốn, hắn chỉ cần đứng dậy tung một đòn là đủ lấy mạng Haruhiro.

Cậu thấy khó thở. Cảm giác như dạ dày sắp trào ngược ra khỏi miệng, ừ thì không phải vậy đâu. Nếu trào ra thật thì hắn là khiếp lắm.

Khi Haruhiro gạt bỏ sự sợ hãi và do dự của mình để đưa chân về phía trước, tên lính gác đột ngột nhô người lên.

Những tiếng kêu “Híc...” “Nya!?” “Ư...!” vừa cất lên không phải của Haruhiro mà từ hội con gái. Còn Haruhiro thì dơ ra đến nỗi không thốt lên nổi một tiếng nào... *S... s... sssssssssssssssợ thế? Mình, mình... sắp bị... giết... ư...?*

“Cccccc, có lẽ... tao sẽ... đi lụm xương cho mày?” Ranta thì thào.

“... Vụ đó thì phải làm tử tế chứ...” Kuzaku góp ý. *Này này này, đợi đã? Chẳng phải có việc cần làm trước khi tính chuyện chôn cất tôi sao...?*

“P... Please.” Haruhiro liếc giờ ngay hai tay lên... *Cơ thể cử động được rồi. Giọng nói cũng thoát ra.*

Nhưng mà, “please” ấy hả? *Mình có phải Ranta đâu.* Dù nước mắt chực trào, Haruhiro vẫn giờ cao tay trái, chỉ ngón trỏ tay phải vào giếng rồi đến cổ họng mình.

“N... Nước. Tôi muốn uống. Nước, cổ tôi, khát. Ừm... Chúng tôi là lũ khách. Chúng tôi, muốn, nước... Ông, hiểu không? Nước ấy, nước! Có thể... cho chúng tôi uống... được không? Nước. Nước giếng!”

Tên lính canh giữ nguyên tư thế nhô nửa người, không nhúc nhích.

Giếng này là loại lấy nước bằng gàu thì phải. Hai bên giếng có hai cây cọc, phía trên là một thanh gỗ nối hai đầu cọc lại với nhau. Trên chiếc ròng

roç được gấn cố định vào thanh gỗ luồn sợi dây thừng treo một chiếc gàu.

Ánh lửa rung rinh từ ngọn đuốc gấn trên một bên cợc soi tỏ hình dáng gã lính canh trông như quái vật. Mà đâu phải *trông như*, nhìn từ phía nào hấn cũng thực sự là một con quái vật. Cánh tay chẳng hạn, rõ ràng to hơn một con người. Quá to. Thật điên rồ. Quá điên rồ.

“Cho... chúng tôi... uống... nước.” Haruhiro nghiêng rắng và lắc đầu. *Không được chịu thua. Thua là hỏng bét.* Cậu đang đánh cược mạng sống của mình, một cách nghiêm túc. “... Nước! *Water, please!* Làm ơn, cho chúng tôi, nước...! Ai cũng cần nước mà, phải vậy không!? Nước...!”

Cánh tay trái của tên lính canh chuyển động. Khoảnh khắc ấy, Haruhiro đã chuẩn bị tinh thần đối mặt với cái chết. Nhưng tên lính gác chìa tay trái về phía Haruhiro, chứ không phải cánh tay phải đang giữ khư khư chiếc búa tạ.

Như thể hấn đang đòi hỏi đi ầu gì.

“Tiê...!” Ranta hét lên. “Ti ền, Haruhiro! Ti ền! Trả ti ền đi! Nhanh lên...!”

Ranta ngu ngốc ần quá đấy. Không cần mày nhắc tao cũng biết thừa. Haruhiro vội vã lấy ra một vài đồng bạc. Cậu sợ thất cả ngực lại, nhưng vẫn ráng tiến đến gần tên lính canh và đặt những đồng bạc lên trên bàn tay trái của hấn. Tên lính đưa bàn tay trái lên trước mặt mình, nhìn chòng chọc vào những đồng bạc trong lòng bàn tay. Rồi hấn lập tức... hất chúng đi.

Haruhiro tí nữa thì lẩn ðùng ra bất tỉnh. *Lần này xong đời thật rồi. Toang. Toang mạnh. Toang hấn rồi. Không thể nào cứu vãn.*

“Đồng ðen...!” Shihoru la lên. Haruhiro cảm thấy hơi tự hào vì mình hiểu được ý nghĩa của câu nói ấy ngay tấp lự. Hơn tất cả, Shihoru thật quá sức vĩ ðại khi nghĩ ra được chuyện này.

“Đ... Đ... Đ... Đây!” Haruhiro lấy đồng xu màu ðen vốn thuộc sở hữu của bộ xương có ðuôi ra cho tên lính gác nhìn. “Coi kìa, đồng này không được hả...!? Ông thấy sao!? Với cái này...!”

Tên lính gác lại chìa tay trái ra. Haruhiro đặt đồng xu màu ðen lên ðó bằng bàn tay run rẩy. Hấn cần lấy đồng xu ðen rồi hất hàm, nói gì ðó nghe như là “Ua, gô.” *Là sao ta? Ua, gô? Ua, gô...?*

“*Hoa ngô*”?

Chắc không phải? Không phải... phải không?

“Yahoo!” Ranta lao đến cái giếng rồi thả gàu xuống. “Nước, nước!”

“... Ê này, mày...” Haruhiro thăm dò thái độ của tên lính gác trong lúc cảm thấy mặt mình cắt không còn giọt máu. *Hắn không... nổi giận ư? Có vẻ ổn? Nghĩa là tại mình được phép dùng giếng đúng không...?*

Ngay khoảnh khắc cậu nghĩ rằng “hình như thế thật”, niềm vui sướng và nhẹ nhõm trào dâng trong lòng, khiến cậu chẳng kịp nhận ra mình đã ghé miệng vào chiếc gàu nước uống lấy uống để tự lúc nào.

“Nước ngon quááááááááááááááááááááááááááááá...”

Không nhần đi đâu được. Tính đến giờ phút này, đây là thứ nước ngon nhất cậu từng uống. Có thể uống dòng nước ngon lành đến nhường này thật hạnh phúc xiết bao. Thật tốt khi được sinh ra trên đời. Thật tốt vì được sống. Cả nhóm lần lượt uống nước từ chiếc gàu. Chắc chắn tất cả đều đã xoay vòng đến ba, bốn lượt, vậy mà vẫn chưa có ai nói, “Thôi đủ rồi.” Hình như cả bọn có thể uống bao nhiêu cũng được.

Nói vậy thôi chứ trên thực tế có một thứ gọi là giới hạn. Do đó, đầu tiên là Shihoru, kế đến là Merry, Haruhiro, Kuzaku, Yume, cuối cùng là Ranta, lần lượt ngừng uống.

Ranta lặn kình ra đất và nằm ngửa bụng lên trời. “... Tức, tức bụng thật. Uống quá đà rồi...”

“Chu choa.” Yume ngối xuống và xoa bụng. “Lần đầu tiên Yume uống nước đến đầy cả bụng đấy. Giờ nó căng rốn luôn nè...”

“Đầy cả một bụng toàn là nước thôi...” Kuzaku che miệng.

Nói mới nhớ, cả Ranta và Kuzaku đều đang nâng tấm che mặt của mũ giáp lên. Khuôn mặt họ đã lộ ra, liệu có ổn không thể? Vì tên lính gác không nói gì, nên có vẻ chẳng làm sao đâu nhỉ? Nhưng mà Haruhiro vẫn cảm thấy bứt rứt không yên.

“... Có lẽ nếu như chúng ta có loại tiền đó...” Shihoru liếc sang tiệm thực phẩm.

“Vậy có nghĩa thứ đó là đơn vị tiền tệ ở đây ư?” Merry nói trong lúc xoa lưng cho Yume.

Haruhiro nhìn một vòng về phía lò rèn, tiệm quần áo và túi xách, tiệm mặt nạ, tiệm thực phẩm và tiệm tạp hoá. Nếu chuyện đúng là như vậy, thì trước mắt, cả bọn có thể sống sót, miễn là biết cách kiếm được những đồng xu kia...

3. Suối cấm

Sau khi gom góp lại tất cả của cải của sáu đứa, cả nhóm biết rằng mình đang có một đồng vàng, tám mươi bảy đồng bạc và sáu mươi tư xu đồng. Điều đặc biệt ở mức độ vật dụng cá nhân. Nhóm Haruhiro thử đi một vòng các tiệm quần áo và túi xách, tiệm mặt nạ, cửa hàng thực phẩm để đưa cho mấy người chủ xem số tài sản này, nhưng họ chẳng hề tỏ ra quan tâm và lơ tịt cả bọn. Ông chủ lò rèn đang làm việc, nếu quấy rầy thì có vẻ không hay, hoặc nói đúng hơn là dễ bị giết lăm. Khi nhắc thấy bóng dáng chủ nhân bên trong tiệm tạp hoá, bọn cậu cũng thử gõ cửa. Sau ba lần gõ mà chẳng được hồi đáp, nhóm Haruhiro đành buông xuôi.

Dường như không dễ kiếm được xu đen ở bên trong ngôi làng này. Như thế có phải là được voi đòi tiên không? Cái bụng rỗng bị đánh lừa bởi nước giờ khó chịu trở lại, gập gáp quặn từng cơn. Cả bọn buộc phải tìm cách kiếm đồng xu đen ở bên ngoài, dù chỉ một hay hai đồng cũng được.

Nhóm Haruhiro ngậm ngùi ôm chiếc bụng rỗng rời làng. Chẳng cần phải nghĩ ngợi cũng biết mục tiêu bây giờ là kiếm ra được xu đen. Cả bọn đã bàn bạc rồi thống nhất phương châm là hạn chế đi xa do tình thế nguy hiểm, hay nói đúng hơn là tình thế chẳng ai biết được có nguy hiểm hay không. Lấy ngôi làng làm trung tâm, bọn cậu sẽ vẽ bản đồ trong đầu rồi từ đó từng bước mở rộng phạm vi di chuyển.

Đầu tiên, cả nhóm băng qua cây cầu, rồi cứ thế đi thẳng khoảng một trăm mét thì đụng phải một *khu rừng*. Những vật thể trông như thực vật thân cao, có thể xem là cây thân gỗ, trắng phớt, cong queo, mọc rậm rạp ở đó. Vạch chúng ra để đi qua dường như là một việc chẳng dễ dàng. Không thể nào đi tiếp được.

Cả nhóm quay trở lại, đi vòng quanh phía ngoài hào rồi thử leo xuống vách đá thấp. Bờ sông gần giống như bãi cát. Cát ở đây ẩm một cách lạ kì. Đám Haruhiro tiến tới sát mép sông. Lòng sông có vẻ sâu, nước chảy cũng

xiết. Haruhiro rút rè thử thọc tay xuống dòng nước trông đen ngòm rồi mở to mắt ngạc nhiên.

“... Nước sông này... ấm ấm!”

“Thật à?” Ranta cởi giày và tất rồi bước chân trần xuống sông. “Ồ! Thật này! Không ấm hẳn đâu nhưng mà hơi ấm ấm đấy! Cái này thay được cả bồn tắm ấy chứ!”

“... Bồn tắm...” Shihoru ngẩn ngơ lẩm bẩm. “Tớ muốn... ngâm... bồn...”

“Công nhận...” Merry nhìn lên không trung rồi thở dài. “Bồn tắm...”

Yume cười hềnh hếch. “Giờ mà được ngâm bồn thì sướng như tiên ha!”

“Ừm...” Kuzaku gật đầu. “Người ngọm cả bọn hẳn tã lấm rồi. Tớ chắc chắn cũng thế...”

“Nhào vô không!?” Ranta giơ ngón cái. “Theo một phong cách cực kì thân thiết! Những lúc thế này thì có sao đâu! Cứ tềng nềng mà triển. Ở đây tối om thế này mà, đằng nào cũng chẳng nhìn được gì mấy đâu! Ghê hê hê hê hê!”

“Làm gì có chuyện không sao...” Haruhiro bị thôi thúc bởi khao khát tận Ranta ra bã, nhưng cậu không muốn phung phí sức lực vô ích như vậy. “Xin lỗi nhưng vụ tắm tấp để sau đi. Bọn mình phải tìm được đống xu đen rồi nghĩ cách kiếm đồ ăn nữa. Sau đó, tụi mình sẽ kiểm tra độ an toàn rồi tắm rửa, dĩ nhiên là nam riêng nữ riêng và luân phiên nhau.”

“Đừng đùa né Parupiro! Tao phản đối! Phản đối, phản đối, phản đối! **PHẢN ĐỐI!!!**”

Chỉ mình Ranta làm loạn, còn các đống đội khác đều tán thành ý kiến của Haruhiro.

“... Hứ?” Khi Yume đang ngẫ bên bờ sông và vục tay xuống dòng nước với vẻ tiếc nuối, cô chợt nhón một vật gì đó lên. “Ủa? Gì đây nhỉ? Hình như nó bị vùi dưới cát...? Tròn tròn...”

Haruhiro nhận vật đó từ tay Yume. “... Một đống xu đen...”

“Có khi vẫn còn!?” Ranta bắt đầu bò bằng tứ chi để tìm những đống xu đen khác, hăm hở như thể sắp nhào xuống bơi vậy. “Tìm nào, tìm nào! Tất

cả tụi bây! Nói cho mà nghe nè, tất cả tài sản của đám các người đầu là của tôi! Còn đồ của tôi thì đương nhiên là của tôi rồi...!”

“Nói mới thì nói lúc ngủ giùm đi...” Dù lên giọng cần nắn nhưng Haruhiro vẫn mò mẫm tìm đồng tiền đen với Ranta.

Mọi người đầu khá, không, phải nói là rất nghiêm túc với công việc tìm kiếm ấy.

Không biết từ lúc nào, ánh sáng như quầng lửa loé lên ở đường viền của rặng núi phía xa đã tắt lịm, không gian bị khoá chặt trong màn đêm hoàn mĩ. Nhóm Haruhiro ở khá gần làng nên mới này, cả bọn vẫn còn nghe văng vẳng tiếng búa gỗ “keng, keng” từ xưởng rèn, nhưng bây giờ, cả những thanh âm đó cũng không còn nữa.

Trời tối rồi. Không biết cả bọn đã dốc sức tìm kiếm những đồng xu đen trong bao lâu? Haruhiro không ước lượng được, nhưng dù sao thì trời cũng tối rồi.

“... Chẳng tìm thêm được một đồng nào cả...” Ranta dấm xuống mặt nước.

“Đúng là chẳng dễ dàng như mình tưởng...” Kuzaku ngẩng bệt xuống bãi sông.

“Trước, trước tiên thì...” Shihoru vắt gấu áo choàng sưng nước, “bọn mình cứ quay lại xem thử với một đồng thì có mua được đồ ăn gì hay không...”

“Phải đó.” Yume hình như đã khóc nhè một tẹo. “Yume đói bụng quá nên thấy buồn nấu cả ruột gan...”

“Biết đâu chúng ta lại mua được nhiều đồ ăn ngoài dự tính đấy...” Merry nói vài lời mang tính an ủi, quả là một việc hơi bị hiếm.

“... Có, lí...” Ranta gục đầu. Đến cả cậu ta nhìn cũng ỉu xìu.

“Làm vậy... đi...” uể oải nói xong, Haruhiro lại phải vội vã tự khích lệ bản thân mình. *Thủ lĩnh mà mất tinh thần thì còn làm ăn gì?* “Đi, đi thôi! Đi ăn, ăn cơm!”

Ngay cả việc leo lên vách đá chỉ cao hai mét cũng cực kì khó nhọc. Khi quay về đến cây cầu bằng đôi chân mệt lử, cả bọn bị một phen sững sờ.

Tháp canh C ở đầu cầu bên kia thực chất là một cánh cổng, nếu không bước qua cánh cổng này thì sẽ không thể vào làng. Cánh cổng mở toang

ban này giờ đang đóng chặt không rõ vì lí do gì.

“Tại... sao?” Haruhiro ấn nắm tay vào trán. “... Vì trời tối rồi ư?”

“Ai mà biết hả!” Ranta hạ tấm che mặt của mũ giáp và định băng qua cầu.

“Này, này...” Chẳng cần chờ Haruhiro ngăn cậu ta lại, tên lính gác ở Tháp canh C đã đặt mũi tên lên cung. Bị ngắm bắn, Ranta không chỉ đột ngột dừng lại mà còn nhảy lên, quỳ rạp xuống đất một cách màu mè. “... Tôi xin lỗi...! Làm ơn đừng bắn, đừng bắn tôi! Xin ngài làm ơn làm phúc đừng bắn...!”

Có lẽ hành động đó của cậu ta cũng có ích. Tên lính gác tuy không bỏ mũi tên xuống nhưng cũng không bắn nó đi. Ranta giữ nguyên tư thế quỳ rạp để rút lui về chỗ bọn Haruhiro.

“Khốn kiếp thật! Thằng xuẩn ngốc! Đồ đần! Tao suýt toi đời rồi đấy...!”

“Đừng có cáu với tao...!” Haruhiro cảm thấy mắt mình hoa lên. Cậu không có sức tới mức việc phát ra tiếng nói cũng trở nên phiền phức. “Chỉ còn cách đợi cho tới khi cửa mở thôi... nhỉ? Ngồi đợi không thì cũng phí, hay là chúng ta đi tìm thêm đồng xu đen? À, chắc mọi người không đi đâu nhỉ... không đi được thì đúng hơn...”

Họ không còn tinh thần làm gì cả. Thể lực cũng không. Tụi Haruhiro ngồi luôn xuống đó và ngủ gà ngủ gật. Dù ở trong trạng thái lơ mơ thì cảm giác đói khát vẫn tấn công họ không khoan nhượng. Nhưng, cả bọn chỉ còn cách chịu đựng mà thôi. Dẫu có gật gà gật gù thì cái bụng đói cần cào cũng khiến họ tỉnh giấc. Cả đám muốn giận cá chém thớt trút hết bực tức lên đầu nhau. Trong lúc kìm nén cảm giác ấy, ý thức lại dần trở nên mờ nhạt. Giấc ngủ chập chờn dễ dàng bị phá hỏng bởi cơn đói không hề thua kém những cơn đau.

Ba cô gái ngồi sát vào nhau, lúc thức lúc ngủ.

Yume xoa xoa đầu Shihoru và thì thầm: “Yume muốn ăn quá... Nè Shihoru, một chút thôi cũng được... Yume ăn Shihoru được không...?”

“... Nếu đổi lại là tớ cũng được ăn Yume...”

“Ưuuuu. Nếu được ăn Shihoru thì Yume bị ăn cũng cam lòng...”

“... Thế bọn mình ăn lẫn nhau à?”

“Muốn quá.... Shihoru trông ngon mà...”

“Nè, tớ ăn với được không?” Tớ lượt Merry lên tiếng.

“Nếu thế thì Merry cũng phải cho bọn Yume ăn cơ.”

“Ừm... các cậu cứ ăn đi.... Nếu được ăn bây giờ thì thế nào cũng được...”

“... Gừ!” Ranta cuộn tròn mình lại như một loài ấu trùng nào đó đã chết ngắc. “... Bọn con gái đang nói cái quái gì đấy nhỉ...? Chết tiệt... Làm tao ganh tị đấy... Nghiêm túc, thiệt tình...”

Kuzaku đang nằm dang rộng chân tay và lẩm nhẩm gì đó. “Luộc hột vịt lộn, luộc lộn hột vịt lộn, ăn lộn hột vịt lộn, luộc lại hột vịt lộn lại lộn hột vịt lộn... Buổi trưa ăn buổi trưa... Con lợn nó luồn qua lườn...”

“Đây vẫn chưa phải giới hạn đâu mà...” Haruhiro khẽ cười. “Giới hạn... Tớ hạn ... Tán hời... Hí hí...”

Thật khó để tin rằng sớm mai sẽ ghé tới thế giới tăm tối vô tận này một lần nữa, nhưng nó thực sự đã đến rồi.

Trước khi ánh sáng lộ ra từ đường trời, một tiếng rống ghê rợn vọng tới và lính gác Tháp canh C đẩy mở cánh cổng từ phía bên kia. Ngay sau đó, đường viền do rặng núi vạch ra trên bầu trời phương xa bùng cháy.

Nhóm Haruhiro bật dậy không ai bảo ai, đồng loạt lao qua cầu như thể tranh nhau đi trước. Công việc của xưởng rèn vẫn chưa bắt đầu nhưng cái nĩa của tiệm thực phẩm đã bốc hơi nghi ngút. Haruhiro chìa đồng xu đen cho Chủ tiệm Cua Bự lúc này đang quấy thức ăn trong nĩa bằng muối. Con người lộ ra khỏi chiếc mặt nạ của Chủ tiệm Cua Bự lần lượt nhìn đồng xu đen rồi tới nhóm Haruhiro.

“Hãy cho chúng tôi một món đồ ăn nào đó...!” Haruhiro lập tức khẩn khoản. “Chúng tôi đói lắm, sắp chết tới nơi rồi...! Thực sự là cái gì cũng được, miễn là đồ có thể ăn...!”

Chủ tiệm Cua Bự lấy ra sáu vật đựng làm từ gỗ hay chất liệu gì đó rồi múc món trong nĩa... trông na ná thịt hầm cho vào đấy. Nhóm Haruhiro vừa cảm ơn rồi rút vừa nhận lấy suất ăn của mình. Sẽ tuyệt vời hơn nếu có thêm một chiếc thìa, nhưng không có cũng chẳng sao. Haruhiro húp soàn soạt món thịt hầm sền sệt nóng hổi có màu đen ấy. Hương vị ra sao cậu cũng không rõ nữa, chỉ biết nó ngon đến nỗi làm cậu thấy như được lên thiên đàng. Nhìn xung quanh thì thấy mọi người đều đang vừa thổi phờ

phù vừa say sưa húp phần thịt hân của mình. Haruhiro cảm nhận được niềm vui sướng từ tận đáy lòng. *Ôi hạnh phúc. Mình hạnh phúc, hạnh phúc quá đôi, tới mức nào như tê liệt và chiết xuất hạnh phúc ứa ra từ mọi lỗ hổng trong cơ thể. Sướng muốn điên luôn.*

Chẳng mấy chốc Haruhiro đã húp xong phần nước sền sệt. Nhưng vẫn chưa hết. Còn phần cái nữa. Cậu lấy ngón tay nhón phần cái đọng lại dưới đáy bát. "... Í í í í...!?" Cậu bất giác bật ra một tiếng kêu kì quái.

Thì bởi, phần cái này rõ ràng hao hao con rết, chẳng phải là... côn trùng saooo...?

"Ka ha ha! Cứ được chén là thích rồi...!" Ranta nói mấy câu nhảm nhí rồi cương quyết ném những con bọ đó vào miệng và nhai rất mạnh dạn. "... Gư a a! Eo! ọ ọ ọ ọ...!?"

Có vẻ chúng rất đáng. Ranta nhổ phì phì để tống mấy con bọ ra khỏi miệng. Đúng như dự đoán. Quả nhiên chúng rất kinh. Không nên ăn chỗ cái này thì hơn. Nhưng... vậy thì không đủ. Thực lòng mà nói, với lượng thức ăn như thế này thì còn lâu mới đủ no.

Haruhiro lơ đãng nhìn về phía Chủ tiệm Cua Bự. Thế là Chủ tiệm Cua Bự liền chìa cho cậu chiếc que trông như thịt xiên nướng. Trong lòng Haruhiro nảy sinh một lòng thành kính sâu sắc. Cậu tin Chủ tiệm Cua Bự ắt phải là một vị thần cứu thế. Haruhiro cảm động ứa nước mắt, đưa tay đỡ lấy xiên thịt với lòng biết ơn vô hạn. Cậu ngặm xiên thịt trước khi kịp nghĩ liệu nó có vấn đề gì hay không. Nó lạnh và cứng, giống thịt hun khói hơn là thịt nướng, nhưng cũng không đến nỗi tệ. Mặc dù hơi khó nuốt vì nó không mọng nước nhưng càng nhai mùi vị lại càng rõ rệt hơn. Thứ này xem chừng có thể giúp cả bọn no lâu được.

Ngoài Haruhiro, Chủ tiệm Cua Bự cũng đưa cho những người khác mỗi người một xiên. Vậy là một đồng xu đen có giá trị ngang với sáu phần món hân côn trùng và sáu xiên thịt hun khói. Chắc là thế, đúng không?

Ngay khi thoả mãn được cơn đói thì cơn khát lại kéo đến. Tuy nhiên, chắc sẽ cần thêm một đồng xu đen nữa để được dùng giếng. Chẳng lẽ bọn cậu phải ráng nhịn và đun nước sông lên mà uống hay sao? Trong khi Haruhiro còn mãi suy tính, cậu nhìn thấy tên ngốc Ranta tung tăng chạy tới bên cái giếng, thả gàu xuống mức nước lên uống ừng ực. Tên lính gác giếng không hề động đây... *Ừa? Thế cũng được à?*

Nổi gót Ranta, Haruhiro cũng rón rén thử uống một ít nước. Quả nhiên tên lính gác giếng chẳng cản trở gì. *Tại vì hôm qua bọn mình đã đưa hẳn đông xu đen rồi à? Giả sử 1 đông xu đen = (món hầm côn trùng + xiên thịt hun khói) X 6 phần thì có lẽ hôm qua bọn mình đã trả dư tiền nước cho sáu người. Bởi thế nên hôm nay tên lính canh vẫn cho phép bọn mình uống tiếp...?*

Dù sự thật là gì đi chăng nữa thì từng người trong nhóm cũng lần lượt bổ sung nước cho mình và có được cảm giác khoan khoái không lâu sau đó. *Không đúng, vẫn chưa đủ.*

“Này, Haruhiro ơi...” Shihoru giơ tay. “... Tớ muốn... tắm rửa.”

Haruhiro đã không thể nói rằng giờ đâu phải lúc cho việc đó. Kể ra cả nhóm cũng có thể suy nghĩ về cách thức kiểm soát đông xu đen trong lúc chuẩn bị tắm hoặc tắm nữa đây. Nhất định là sẽ làm được thôi. Cơ thể được thư giãn có thể giúp đầu óc trở nên minh mẫn và nghĩ ra gì đó mà. *Ừm. Quyết vậy đi. Tắm. Ừ thì đi tắm.*

Tại Haruhiro rời làng và nhanh chóng di chuyển tới bờ sông. Thực ra có lẽ cũng không cần phải vội nhưng cả bọn chẳng ngăn được bước chân gấp gáp của mình.

Kế hoạch là đầu tiên cả nhóm sẽ đào một cái hố ở gần sông. Tiếp theo là tạo một đường rãnh nối liền cái hố và dòng sông. Khi nước sông chảy vào đây hố thì lấp cái rãnh lại. Cả nhóm đã quyết định cho hội con gái vào tắm trước, rồi tới lượt bọn con trai. Trong lúc đám con gái tắm, lũ con trai sẽ chờ ở cách đó một quãng xa.

Cái hố được hô biến thành bồn tắm có đường kính khoảng một mét rưỡi và độ sâu tầm một mét. Nước sông tương đương nhiệt độ da người nhưng như thế vẫn tốt hơn nhiều so với nước lạnh. Khi rơi đèn lồng xuống, họ thấy nước sông không bị vẩn đục và cũng không có mùi. Công việc diễn ra thuận lợi theo đúng kế hoạch, một bồn tắm lộ thiên với làn nước ấm ấm đã hoàn thành.

“Xong! Giờ thì tụi này sẽ lánh ra xa.”

Haruhiro, Ranta và Kuzaku để ba cô gái là Yume, Shihoru, Merry lại, lui ra xa khỏi bồn tắm lộ thiên khoảng hai mươi mét. Ngay sát vách đá. Mặt trời đã lên, hoặc có lẽ nên nói là *lửa* đã lên rồi. Dầu vậy thì thế giới

này cũng vẫn tối tăm. Chỗ này có vẻ hợp lí vì từ đây hoàn toàn không thấy bóng dáng tụi con gái nữa. Tuy nhiên, bầu không khí thật là khó chịu.

Ranta quá ư ngoan ngoãn. Không. Phải nói là cậu ta *đã ngoan ngoãn*.

“... Nào anh em, triển khai kế hoạch chứ nhỉ?”

“Tao biết ngay mà...” Haruhiro thở dài. Làm thế nào để ngăn cái tên vô lại hạ cấp này lại nhỉ? May thay, chuyện đã được giải quyết mà Haruhiro chẳng cần phải động tay.

Bởi vì Kuzaku đã bất thành linh đề Ranta xuống bờ sông. “Tôi không để cậu làm thế đâu!”

“Đau. Ái, ái. Đợi đã. Mày làm cái gì thế thằng khốn Kuzakky. Đừng ấn vào khớp. Chỗ khớp đau dã man luôn đấy! Bỏ ra, thằng to con ngu xuẩn này...!”

“Không, tại vì Ranta cũng khoẻ lắm. Tôi mà không làm thế này thì kiểu gì cậu cũng chuồn mất.”

“Gãy tay tao mất, cả vai tao, nội tạng của tao bẹp mất! Tao mà chết thì mày làm thế nào hả, đồ đần!”

“Cậu đâu phải loại chết dễ dàng như thế hả bạn Ranta? Cậu vẫn ổn đấy thôi.”

“Không ổn! Không ổn! Không ổn! Đau quá! Đau quá! Đau quá! Chết mất! Chết mất! Chết mất! Bỏ ra! Bỏ ra! Bỏ ra!”

“Kiểu cố tình làm ra vẻ bị đau một cách phóng đại của cậu thì tôi biết thừa rồi.”

“... Khốn kiếp, mày hơi bị tinh vi tinh tướng rồi đấy Kuzakky! Mày không có tí sự kính trọng nào dành cho bậc đàn anh à?”

“Có chứ. Thực ra tôi khá là kính trọng bạn Ranta đấy.”

“Nếu thế thì bỏ tao ra! Khoả thân! Tao phải nhìn bọn con gái khoả thân! Ôi ngực! Không được nhìn ngực trần là sẽ mắc bệnh mà chết đấy! Nghiêm túc luôn, tao không nói dối đâu!”

“... Cậu đang đánh mất sự tôn trọng của tôi đấy. Ăn với chả nói.”

Haruhiro nghĩ rằng Ranta không phải là kiểu người xứng đáng nhận được bất kì sự tôn trọng nào, nên mất cũng chẳng sao.

Nhưng kể cả thế, Kuzaku hành động mau lẹ thật. Vì thế à? Quả nhiên là vì Merry ư? Hửn thế. Cậu ta không muốn ai nhìn thấy... Gì nhỉ? Bạn gái?

Người yêu? Cũng như nhau thôi. Không ai muốn gã đàn ông khác nhìn thấy bộ dạng khoả thân của người ấy cả. Là vậy phải không? Chắc thế. Đây là cảm xúc tự nhiên mà. Tới cả Haruhiro còn hiểu được những đi ầu cơ bản ấy. Dù rằng mình vẫn còn “zin” đấy? Kuzaku thì sao? Lỡ đâu... cậu ấy đã làm... chuyện đó rồi...? Đại loại thế? Nhỉ...?

Haruhiro ng ẩ xuống đất, úp mặt vào hai lòng bàn tay. *Mình nghĩ cái quái gì thế này. Xâm xĩ hết sức. Chuyện thế nào mà chẳng được. Lúc nào rồi còn nghĩ tới mấy chuyện đó. Đúng rồi. Bây giờ thực sự không phải lúc. Đồng xu đen. Làm thế nào để tìm ra chúng bây giờ? Phương pháp dựa dẫm vào may rủi như tìm các xác chết hay nhặt dưới sông không ổn chút nào. Không có cách nào chắc chắn thành công hay sao? Muốn có tiền thì phải lao động, hay là kiếm việc làm? Ví dụ như xin xỏ cư dân trong làng xem họ có công việc gì cần thuê người không chẳng hạn? Có được không nhĩ? Khi mà ngôn ngữ còn chẳng giống nhau? Xem chừng chuyện đó là không thể.*

Tiền. Tiền à? Đồng xu đen chính là tiền. Đồng xu đen chắc là đơn vị tiền tệ ở ngôi làng đó. Nếu đúng là như vậy thì đây là hệ thống kinh tế sử dụng tiền mặt. Tuy nhiên, sao lại xây dựng chế độ trao đổi thông qua tiền mặt chỉ giới hạn riêng trong một ngôi làng nhỏ như vậy chứ? Dân số làng này là bao nhiêu nhĩ? Có mười bốn ngôi nhà, cứ cho tối đa là năm mươi người đi. Các cửa hàng đều trưng bày đủ loại hàng hoá đa dạng từ số lượng tới sản phẩm. Chẳng phải như thế quá dư thừa so với một ngôi làng có quy mô vốn vẹn năm mươi người ư? Hay là còn những vị khách hàng khác? Giống như tụi Haruhiro chẳng hạn...?

Haruhiro nghe thấy tiếng “Kyaaaaa...!”

Không chỉ là tiếng kêu, mà là một tiếng hét thất thanh.

“Này!” Ranta đấy Kuzaku ra.

Mặc dù bị xô, Kuzaku bật dậy còn nhanh hơn.

“Bạn... Merry...!?”

Haruhiro phóng vọt đi ngay khi vừa đứng dậy.

“Merry!? Yume!? Shihoru...!?”

“Hây ya...!” Là tiếng thét của Yume. Cô ấy đang đánh trả ư? Với cái gì? Kẻ địch sao?

Tiếng nước bắn dữ dội. “Ư a a...” Là giọng của Shihoru à? Cô ấy định bỏ chạy nhưng bị ngã xuống sông sao?

“Hừ...! Yaaa...” Đó là Merry. Là tiếng của Merry. Có vẻ cô ấy đang chiến đấu.

“B... Bọn tớ sẽ cẩn thận không nhìn trong khả năng cho phép...!” Haruhiro rút dao găm và cúi cúi ra. Mà nói chung không phải cậu không nghĩ rằng đây chẳng phải lúc để nói đến chuyện có nhìn hay không.

Haruhiro phóng hết tốc lực. Cậu đã có thể nhìn thấy lơ mờ. Đúng là Yume và Merry đang di chuyển xung quanh với vũ khí trên tay. Cả hai đều đã ra khỏi bồn tắm. Còn Shihoru? Ở dưới sông à? Đối thủ... là kia sao? Ban đầu Haruhiro nghĩ đó là thần lẩn. Tư thế trông như đang bò. Nó rất nhanh. Con quái vật mau lẹ di chuyển sang hai bên, khéo léo tránh đòn tấn công của Yume và Merry. Kích thích tương đương với một con người. Trước khi đầu óc kịp nghĩ ngợi gì, cơ thể Haruhiro đã tự chuyển động. Cậu vòng ra sau lưng kẻ địch và tung mình bám lên. Spider [Nhện sát thủ]. *Không phải thần lẩn. Con này toàn lông lá. Mà thôi kệ.* Ngay khi Haruhiro định cắm phập dao găm vào bên cổ nó thì đối phương chống trả lại.

Nó nhảy vọt lên theo đường chéo. Cao quá. “U wa...” Haruhiro bám chặt lấy kẻ địch theo phản xạ. Nguy rồi. Con quái vật xoay mình giữa không trung. Nếu cứ thế này nó sẽ nện lưng xuống đất, còn Haruhiro lại đang bám vào lưng nó, vậy tức là... chẳng phải cậu sẽ bị đập bẹp dí xuống đất hay sao?

Khi Haruhiro định buông ra, cánh tay của kẻ địch liền giữ chặt lấy cơ thể cậu. Một âm thanh chát chúa vang lên. Cơ chấn động giáng lên gần như toàn bộ cơ thể. Cậu không thở được, đầu óc quay cuồng. Kẻ địch nhảy ra xa khỏi Haruhiro rồi lại lập tức nhào tới tấn công. Haruhiro cố dùng hai tay bảo vệ mặt và cổ. *Phải tìm cách để không mất mạng. Chỉ riêng việc đó, bằng bất cứ giá nào.*

“Gaaaaa...!” Kuzaku nhảy vọt ra, định dùng thanh trường kiếm bổ xuống kẻ địch.

Nó nhảy ra phía sau và bỏ chạy.

“Ăn đòn này...!” Ranta lao lên như tên bắn và tung một nhát chém. *Phôi hợp ăn ý lắm... Mà mình có dư thời gian để ngắm nhía ngợi khen đồng đội như vậy à?*

Cậu định ng ồi dậy nhưng không được. Chỉ lật nghiêng người đã đau hết chỗ này chỗ nọ. *Nôn mất. Thảm hại ghê. Mình đã quá bất cẩn. Mình đã quá vội vàng. Tại sao mình không thể bình tĩnh được cơ chứ? Ức ghê. Thế này thật xấu hổ. Mình là tân binh hả? Cứ như là tân binh ấy. Chẳng còn mặt mũi nào. Đau quá, khổ sở quá...*

Kuzaku và Ranta đang đuổi theo kẻ địch. Merry và Yume chạy tới chỗ cậu.

“Haru...!?” “Haru ời...!”

À thì tở ổn, mà không, không ổn, nhưng chẳng phải hai bạn đang không mặc đồ à? Tuy cũng không nhìn rõ được do trời tối nhưng Haruhiro vẫn cảm thấy có lỗi. Haruhiro nhắm mắt lại, cho rằng đây là đi đầu tối thiểu cậu phải làm.

“... Shihoru đâu r ồi...?”

“Thôi chết!? Đúng r ồi! Shihoru! Shihoru đâu r ồi!? Shihoru có sao không...!?”

“Tở... tở... tở không, không sao đâu...” Vì Shihoru đã đáp lại câu hỏi của Yume nên Haruhiro cảm thấy nhẹ cả người. Tuy nhiên để gọi là hoàn toàn yên tâm thì hơi khó. Kiểu như là hoàn cảnh chưa cho phép vậy.

“Haru...! Bây giờ tở sẽ dùng ma pháp...!” Merry kêu lên.

“... Không, không được... Ma pháp ánh sáng... tạo ra ánh sáng... nên trước đó, cậu mặc đồ vào đi...”

“Giờ là lúc nói những lời này sao!?”

Cô ấy giận mình rồi. Tở xin lỗi. Thực lòng, thực lòng xin lỗi cậu...

“Merry ời, quần áo này...!” Hình như Kuzaku đã quay lại và ném y phục cho Merry.

“Không quan trọng...!” Merry nói vậy, nhưng có vẻ cô vẫn khoác tạm chúng lên người. Sau đó, cô bắt đầu chữa trị cho Haruhiro.

“Gừrừrừrừrừrừ...!” Ranta hét lên. “Nó chạy thoát r ồi, đồ khốn...!”

“Ranta ngố, đừng có lại đây!” Yume la lên.

“Ồn ào quá! Tôi cũng chẳng thém ngắm cái bức tường phẳng lì của bà đâu...!”

“Có cả Shihoru ở đây nữa đấy!”

“Đương nhiên là đằng đó thì tôi muốn xem rõ! Tôi sẽ nhìn chăm chăm luôn! Ghê hê hê hê hê!”

“Jess, inn, sarc, cart, fram...”

“Oái oái oái, đợi chút, đợi chút, đợi chút Shihoru, đừng dùng ma pháp! Đó chẳng phải thần chú Thunderstorm [Giông sét hung bạo] à? Lãnh một đòn đó thì cả tôi cũng thành thịt nướng mất đấy con nhỏ kia...!”

Haruhiro vẫn tiếp tục nhắm nghiền mắt. *Nếu mở mắt bây giờ có lẽ mình sẽ nhìn thấy đủ thứ cho coi. Merry đang ở khá gần. Gần tới mức một phần thân thể cô ấy đang chạm vào mình. Không nhìn đâu. Nhất định không nhìn. Ôi ngượng chết mất, muốn khóc luôn...*

Nhưng mà, tới cả việc tắm táp thư thái cũng không được. Thật khổ quá đi mà...

4. U naa

 nơi đây có thể sử dụng được cả Ma pháp ánh sáng và Ma pháp bóng tối. Tuy nhiên, hiệu quả và thời gian duy trì sụt giảm chỉ còn khoảng một phần ba so với thông thường. Hơn nữa, nó không chỉ tiêu tốn gấp đôi ma lực mà còn gây mệt mỏi nặng nề cho cả thể chất lẫn tinh thần.

Do vậy, chiêu Protection [Sự bảo hộ của ánh sáng] thành ra quá kém hiệu quả, thực chất là không sử dụng được. Ngay cả những phép thuật liên quan tới trị liệu cũng bị ảnh hưởng: chỉ cần bảy lần liên tiếp sử dụng Cure [Chữa trị], hoặc bốn lần sử dụng Heal [Ánh sáng chữa lành], hoặc chỉ đứng một lần dùng tới Sacrament [Thần quang diệu kì] là ma pháp lực của Merry sẽ gần như cạn kiệt.

Cả bọn quyết định để cho Ranta dùng Demon Call [Triệu hồi ác linh] gọi Zodiakun ra càng nhiều càng tốt. Đẳng nào thì Ranta cũng là một hắc ám kì sĩ vô dụng không thể vận dụng hiệu quả các ma thuật hắc ám của mình. Hơn thế, việc có Zodiakun bên cạnh lúc này cũng phần nào hữu ích.

Nhóm Haruhiro đặt tên cho ngôi làng có cái giếng này là Làng Giếng, dòng sông nước âm ấm kia là Sông Ấm. Vì không biết phương hướng nên cả bọn giả định Sông Ấm chảy từ Bắc xuống Nam, quyết định coi hướng thượng nguồn là phía Bắc còn phía hạ lưu là phương Nam. Vào ban ngày, khi *ngọn lửa* nhô cao, đường trời đằng xa phía Đông sẽ cháy lên mang lại chút ánh sáng. Vì không có cách nào băng qua Sông Ấm nên ở thời điểm hiện tại, cả nhóm chỉ có thể tìm kiếm về phía Tây của dòng sông.

Có một khu rừng trải rộng ở phía Tây Làng Giếng. Chẳng biết phía Nam thì thế nào. Dường như kẻ thù hung hãn vẫn còn ẩn nấp đâu đó bên bờ sông nên cả nhóm quyết định leo lên vách đá rồi thử hướng về phía Nam.

“Tính từ Làng Giếng... là khoảng bao nhiêu nhỉ?” Kuzaku quay đầu lại.
“Một kilômét à?”

“Mư ư ư,” Yume kêu lên theo kiểu rất dị thường, “chắc t àn đấy.”

“Xì...” Ranta tắc lưỡi rồi giậm chân liên hồi. “Khó đi thế nhờ? Pặp pặp pặp pặp... Toàn là bùn lầy không! Cái quái gì thế này? Trêu người nhau hả?”

(I hi hi... Ranta à... Chính việc này thôi tại cũng đủ trêu người rồi... I hi... I hi hi hi...)

“Này Zodiakun, mày nói thế là ý gì hả!”

“Nhưng... nhưng... thế này chắc sẽ mệt đứt hơi.” Shihoru vừa đi vừa dùng gậy chống đỡ cơ thể.

“Có sao không Shihoru? Nếu cần thì cậu cứ vịn vào tớ này.”

“Cảm ơn, Merry... nhưng nếu tớ bị ngã thì sẽ kéo cả Merry theo mất...”

“Tới lúc đó rồi tính.” Merry hình như hơi nheo miêng cười.

Haruhiro cũng nở nụ cười kín đáo. *Không được, một thủ lĩnh vô dụng vừa mới phạm sai lầm thì đâu có tư cách để mỉm cười. Nhưng dù sao thì mối quan hệ của Merry với Shihoru, và cả Yume nữa, có vẻ đang ngày càng trở nên thân thiết. Thật sự rất đáng mừng.*

Merry hồi mới gặp là một cô nàng nổi loạn, nhưng nghe nói cô ấy vốn dĩ rất hoạt bát và tốt tính. Một tu sĩ nghiêm túc, có ngoại hình trời ban, tính cách lại dễ mến, sao mà hoàn hảo thế được nhỉ? Dù trong vai trò là đồng đội hay bạn bè thì cũng không có gì để chê trách, hoặc có thể nói là lí tưởng. Với tư cách là thủ lĩnh, có cô ấy trong đội thật hạnh phúc biết bao. Kuzakky hẳn còn sung sướng hơn khi có một người bạn gái tuyệt vời như vậy...

“Phía Nam của làng Giếng là đất ngập nước à?” Haruhiro căng mắt quan sát, ngăn tiếng thở dài chực hắt ra. “Có vẻ như nó còn kéo dài cả một đoạn nữa...”

“Đúng là khó đi thật, nhưng cũng không phải chỉ toàn chuyện xấu đâu nhỉ?” Yume lên tiếng. “Mặt đất như thế này thì sẽ phát ra tiếng đó. Nó kêu bụp bụp vậy nè. Bởi vậy nha, nếu có con gì xuất hiện, chúng ta sẽ biết ngay lập tức đó.”

“... Chết tiệt. Yume kia. Cái đờn ngực lép mà nói chuyện có ích ghê chứ lị!”

“Đừng có suốt ngày ngực lép ngực lép nữa!”

Kể ra lời Yume nói cũng có lí. Quả thật thế này sẽ dễ cảnh giác hơn. Trước mắt bây giờ mình muốn mở rộng phạm vi di chuyển, nên cứ thử đi thêm một chút xem sao.

Vì thế, cả đám tiến lên khoảng ba trăm mét nữa nhưng ở đó không chỉ nhầy nhụa mà còn cả những vũng nước rất vũng chân. Nước chỉ sâu khoảng năm centimét nhưng dưới đáy lại có chỗ mềm chỗ cứng. Là do chất đất không đồng đều, hay là...

“Cảm giác này phải chăng là có cái gì bị vùi bên dưới...?” Haruhiro lẩm bẩm.

“Châu báu chẳng!” Ranta ngay lập tức ngẩng thụp xuống và thọc tay vào giữa lớp bùn lầy. “...Ồ? Có đấy. Có cái gì đó. Cái này là...”

“Nên thắp sáng lên nhỉ?” Nghe Yume hỏi, Haruhiro gật đầu đồng ý.

“A lê hấp.” Yume lôi đèn lồng ra và châm lửa. “Này.”

Ranta đưa cái vật mà mình vừa vớt được lại gần đèn lồng của Yume. Nó là một vật thể trắng trắng, hình que. Haruhiro nhận ra ngay tức khắc. Không thể nào nhầm được.

“Là xương...?”

“Có nhiều lắm đấy. Nơi này có khi nào chỉ toàn là xác chết không?” Ranta nói.

(U hi... Ranta à... mà y cũng sẽ rũ xương ở đây... u hi hi... u hi hi hi hi...)

“Đừng có nói gở chứ! Zodiakun chết tiệt!”

“Bọn mình tìm kiếm thôi.” Haruhiro gật đầu chắc nịch. “Ừ thì tớ cũng chẳng muốn lắm đâu, nhưng có thể bọn mình sẽ tìm ra cả di vật chứ không chỉ xương với xâu. Trong đó biết đâu sẽ có đồng xu đen đấy... Chúng ta hiện giờ dù thế nào cũng phải kiếm đồng xu đen cho bằng được.”

Không một ai lên tiếng phản đối. Trái ngược với Sông Ấm, nước ở trong vũng này rất lạnh. Nhất là khi cúi xuống sẽ thấy lạnh toát cả người. Một công việc chẳng hề dễ dàng, nhưng so với bị chết đói chết khát thì nó cũng chẳng thấm vào đâu.

Không lâu sau, Shihoru nín thở rồi giờ lên một vật gì đó. “... Đồng xu đen!”

“Ồ hô!” Ranta đập mạnh vào lưng Shihoru. “Tốt! Giỏi lắm Shihoru...!”

“... Đừng có lợi dụng mà sờ soạng linh tinh.”

“Đùa nhau à!? Thế mà đã nổi giận á!? Nghiêm túc hả!? Đây là chuyện đáng giận sao!? Tôi chỉ muốn chúc mừng chút thôi mà!?”

(Ki hi hi... Ranta à... Sự tồn tại của mày đủ phá tan mọi thứ... Ki hi hi hi hi...)

“Nếu sự tồn tại là vấn đề thì sửa chữa thế quái nào được!? Nói cho mà biết!”

Sau đó, cả bọn phát hiện thêm được hết thứ này đến thứ khác. Không chỉ có đồng xu đen. Hai thanh gươm ngắn vẫn chưa gỉ sét. Một thanh gươm dài. Một vật giống như mặt nạ mỏng làm từ kim loại. Cộng với bốn đồng xu đen.

“Hừmm!” Ranta ngắm nhìn thanh gươm dài rồi đưa nó cho Kuzaku. “Mày cần cái này đi Kuzakky. Trông có vẻ là hàng tốt, chỉ cần đem mài là có thể sử dụng được, nhưng nó quá tầm thường đối với tao. Kể ra cũng hơi bị dài. Vả lại, thanh Lôi kiếm Dolphin của tao cũng chưa mất hiệu ứng co giật nữa.”

“... Cảm ơn.”

“Hai thanh gươm ngắn thì để cho Haruhiro nhé.”

(... Ku hi... Cái loại Ranta mà tỏ ra cao thượng... Chết đi đồ vô duyên... Ku hi hi hi...)

“Này Zodiakun!? Mày có thôi cái trò trù ẻo tao một cách tự nhiên hết lần này tới lần khác đi không hả!?”

“Ừmm. Thôi, tao lấy một thanh là được rồi. Còn một thanh thì Yume thấy thế nào? Cái to hơn có kích thước gần với con dao săn của cậu đấy.”

“Ừa. Nghe Haru nói, Yume thấy cũng đúng. Thế thì Yume xin nha.”

“Mặt nạ thì sao?” Merry ướm thử lên mặt mình. “... Ôi, vừa khít luôn.”

Chiếc mặt nạ dường như được mô phỏng theo hình dáng khuôn mặt của một loài sinh vật nào đó. Không phải con người. Tuy Haruhiro có cảm giác nó không giống với bất cứ loài động vật nào mà cậu biết, nhưng nếu buộc phải mô tả thì nó là... ừm chẳng? Tạo hình của nó trông ngớ ngẩn, hay cũng có thể gọi là khôi hài.

“Trông, trông hợp phết... đấy?” Giọng Shihoru hơi giật cục.

“Phì!” Ranta phá lên cười và chỉ vào Merry. “Hợp lắm, hợp lắm! Tuyệt vời! Đúng là kiệt tác! Cái này cho Merry nhé! Quyết định thế đi!”

“Không, không cần đâu!” Merry gỡ mặt nạ xuống định đưa cho ai đó nhưng tất cả mọi người đều tỏ ra thờ ơ và không ai nhận lấy cả. “Tớ không cần thật mà!? Tớ chỉ ước thử chút thôi!”

Tuy không rõ là vì lí do gì nhưng... Haruhiro và Kuzaku quay sang nhìn nhau. *Mà không, còn vì lí do gì nữa. Mình nghĩ đến chuyện đó ấy mà. Kiểu như, Kuzaku, cậu không giúp Merry sao? Những lúc thế này đương nhiên là phải vậy... Tại vì, hai người ấy... là **kiểu đó** mà?*

Kuzaku nhìn đi chỗ khác trước và cúi đầu. Bề ngoài không khí thật gượng gạo. *Tại sao? À, hiểu rồi. Hai người vẫn chưa tiết lộ mối quan hệ cho đồng đội. Vì cả hai đang giấu giếm ư? Chắc là vì vậy mà ngay cả những lúc thế này, Kuzaku cũng khó đứng ra bên vực Merry một cách lộ liễu.*

Thật ra việc gì phải che giấu chứ. Thử đánh bài ngửa với mọi người luôn xem nào? Chuyện này đúng là phiền phức đủ đường đấy. Nếu các cậu làm thế thì chính tớ cũng sẽ thấy thoải mái hơn bao nhiêu.

Nhưng có lẽ bây giờ không phải thời điểm thích hợp để công bố điều này. Tự dưng phải nghe câu: “Thật ra...” thì cũng rắc rối ra trò đấy.

Trong lúc Haruhiro còn đang suy nghĩ vẫn vơ thì Yume đã đứng ra nhận lấy chiếc mặt nạ. “Vậy thì cho Yume đi nè? Lúc quay lại Làng Giếng, nếu có mặt nạ thì cũng dễ dàng hơn ha. Cái này tuy nhìn chẳng dễ thương nhưng đến lúc quen rồi biết đâu lại thấy nó ngộ nghĩnh đó.”

“... Ừm... về mấy đồng xu đen này thì...” Shihoru lựa một đồng trong bốn đồng xu đen đang nằm trong lòng bàn tay để giơ lên cho mọi người xem, “... có sự khác biệt nhỏ trong kích thước của chúng. Chỉ có đồng này là to, ba đồng còn lại nhỏ hơn một xíu... Có chữ viết? Hình như cũng hơi khác nhau....?”

“Ồ ồ ồ...” Yume đưa đèn lồng lại gần. “Đúng thật. Chỉ có đồng này là to thôi.”

Haruhiro so sánh đồng xu Shihoru đang cầm với ba đồng còn lại trong lòng bàn tay cô. “... Chắc giá trị của chúng khác nhau chẳng? Như kiểu đồng bạc và xu đồng ấy. Mặc dù chất liệu thì có vẻ giống nhau. Đồng xu chúng ta tìm thấy đầu tiên với đồng xu nhặt được sau đấy trông như thế nào ấy nhỉ? Ừm, tớ chẳng nhớ nữa...”

“Những cái cơ bản như thế thì mà phải nhớ đi chứ!” Ranta cười ra đằng mũi. “Ồm, mặc dù tao cũng chẳng nhớ đâu!”

(... Ki hi hi... Bởi vì... đầu óc mày... rỗng tuếch... Ki hi... Ki hi hi... Có lẽ... bây giờ... Thần Skullhell đang dang rộng cánh tay để ôm lấy mày rồi đấy...). Thế rồi, Zodiakun thình lình hạ giọng nói thêm (Chẳng bao lâu... nữa đâu... Ki hi hi hi hi...)

“Này Parupiro.” Ranta hất cằm ra hiệu.

“... Ừ.” Haruhiho khuyu gối, hạ thấp trọng tâm. “Tao hiểu rồi.”

Tất cả các ác linh của thánh kỵ sĩ đều như vậy hay sao? Điệu này thì một đạo tặc như Haruhiro không thực sự nắm rõ nhưng tối thiểu thì tính khí của Zodiakun khá thất thường. Vì vậy, bọn cậu không thể trông mong được gì nhiều ở nó. Tuy nhiên, khi mối nguy đến gần, đôi lúc nó sẽ báo hiệu cho cả bọn. *Đôi lúc thôi.*

Không cần hiệu lệnh của Haruhiro, tất cả mọi người cùng chuyển về tư thế phòng thủ.

Haruhiro hơi phân vân. Có nên bảo Yume tắt đèn đi không? Không được, nếu tắt bây giờ thì cả bọn sẽ hầu như không nhìn thấy gì cho tới khi mất quen được với bóng tối. Chuyện đó rất không hay.

Cậu lắng tai nghe. Có thể nghe thấy. Âm thanh. Giống như là “bồm”. Từ phía Tây vọng lại. Bồm. Bồm. Âm thanh ngày một lớn hơn. Có thứ gì đó đang bước trong vũng nước.

Nó đang tiến lại gần.

Haruhiro nhìn về phía Kuzaku rồi chỉ tay về hướng Tây. Kuzaku gật đầu, hạ miếng che mặt xuống rồi xoay người về hướng Tây. Mọi thứ diễn ra ngay sau đó.

Thứ đó lao đi. Yume hướng đèn lồng ra phía ấy. Thấy rồi. Màu đen. Một con thú. Khổng lồ. Có tới... bốn con mắt màu vàng rực sáng. Chó, hay là sói? Không, không phải. Nó phải to cỡ hổ hoặc sư tử. Thậm chí còn to hơn. Con quái vật đang lao tới. Kuzaku định dùng khiên để cản bước tiến của nó nhưng vô ích. Cậu bị hất văng.

“Quả này nguy to...!?” Ranta chém tới bằng thanh Lôi kiếm Dolphin. Con quái vật không hề né tránh. Nó dùng *trán* đánh bật đòn tấn công. Trong tích tắc, cả bọn cứ tưởng đầu nó đã nứt toác ra, nhưng thái độ của nó vẫn bình chân như vại. Ranta nhảy lùi về “... Hừ! Cứng thế...? Đầu bằng đá hay sao!?”

“... Ohm, rel, ekt, delm, brem, darsh.” Shihoru sử dụng Armor Shadow [Giáp bóng tối] để tập hợp nguyên tố bóng tối xung quanh mình. Chiêu thức này vô hiệu hoá tất cả các đòn tấn công, và kể cả trường hợp không làm được vậy thì vẫn khiến chúng giảm đi vài phần công lực. Một sự lựa chọn tinh táo rất đúng chất Shihoru.

Khi Merry hét lên: “Kuzaku...!?”, lập tức có tiếng đáp lại “Đây!” và âm thanh ai đó nhôм dậy từ trong vũng nước. Vậy là Kuzaku có vẻ không sao.

Con quái vật chậm rãi quay cổ nhìn đắм Haruhiro một lượt. Chiều cao từ mặt đất tới vai nó là khoảng một mét hai. Thân nó dài chừng ba mét. Nói chung là rất to, áp lực nó gây ra cũng không phải ít, nhưng kích thước không tới mức phi thường. Nói thế thôi chứ chẳng may bị nó ngoạm cho một phát thì dù là tay, là chân, hay là cổ chắc cũng sẽ đứt lìa một cách dễ dàng. Không ngờ bị một con quái vật cỡ ấy húc thẳng vào mà Kuzaku vẫn chẳng hề hấn gì.

“Phù. Phù. Phù...” Ở tư thế hạ thấp cơ thể, Yume thở ra gấp gáp. Cô đã rút con dao sẵn ra cầm bên tay phải chứ không giương cung. Cung tên hẳn là không ăn thua với một đối thủ thế này. Cả bọn đã rơi vào tình thế phải đánh cận chiến rồi. Cự li thực sự quá gần. Nếu bây giờ tụi cậu quay lưng bỏ chạy thì đảm bảo con quái vật sẽ xộc theo ngay. Thế thì coi như chấm hết. Chắc chắn cả bọn sẽ bị giết trong tích tắc.

Con quái vật vẫn chưa kêu lên một tiếng nào. Chỉ với âm thanh đuôi nó khê đập xuống nước, tim Haruhiro đã muốn nhảy văng ra ngoài. Nếu giờ nó mà còn gầм lên nữa thì chắc cậu sẽ chết vì sốc... *Đáng sợ quá...! Tóm lại là vì sao nhỉ?* Nó định đuổi tụi Haruhiro đi vì đã tự tiện xâm nhập lãnh thổ của nó ư? Nhưng nếu vậy thì lẽ ra đầu tiên nó phải hăm dọa đã chứ? Vậy thì là... sẵn mồi? Con quái vật định săn đội Haruhiro ư? Để thoả mãn cơn đói? Quả nhiên là vậy sao...?

Mình muốn bỏ chạy... nhưng mặt đất thì khó di chuyển, trồi lại tôi, đôi chân đối thủ dường như rất nhanh nhẹn, bọn mình khó lòng chạy trốn mà không chịu chút thiệt hại nào. Vậy... chỉ còn cách duy nhất là chiến đấu thôi sao?

Nếu mục đích của kẻ địch là để kiếm ăn thì rất có thể chỉ cần gây thương tích cho nó là đủ. Khiến nó thấy “Lũ này khó nhằn quá!” là nó sẽ tự động rút lui thôi... Haruhiro có cảm giác thế. Hay chí ít là cậu muốn tin như vậy.

“Chiến nào!” Haruhiro dồn sức vào bụng để tuyên bố đồng ý nhất có thể. “Đừng co cụm lại một chỗ, không đứng trực diện, vây nó lại!”

Khi nhóm Haruhiro chuẩn bị di chuyển thì con quái vật cũng đã chuyển động rồi. Cơ thể to lớn nhường ấy mà sao cử động nhẹ nhàng uyển chuyển thế không biết. Là Ranta. Con quái vật chồm tới chỗ Ranta.

“Woaaaa...!?” Xem ra Ranta cũng không hề kinh suất. Cậu ta đã muốn né tránh đồng thời làm con quái lung tung bằng những động tác khuỵu chân kì dị chẳng? Có lẽ đó là chiêu Missing [Mất dấu chim bay] của Đấu pháp hắc ám. Trên một nền đất khô cứng, có lẽ cậu ta đã thành công rực rỡ. Nhưng thật đáng tiếc, đời không như là mơ. Dù tránh được con quái vật, Ranta vẫn bị té nhào xuống vũng nước. “... Gura...!?”

(... Cố lên nào... Ranta... Gi hi... Fu hi he...)

“Ranta...!” Kuzaku tặng cho con quái vật một chiêu Punishment [Đòn trừng phạt]. Punishment của thánh kỵ sĩ tuy khá giống chiêu Rage Blow [Cú đánh thịnh nộ] của chiến binh, nhưng có một điểm khác là sẽ vừa củng cố phòng ngự bằng khiên vừa chém chéo từ trên xuống. Chính sự khác biệt ấy đã cứu sống Kuzaku. Con quái vật văng người với một sức mạnh khủng khiếp rồi vung chân trước lên. Một quả đấm của quái thú. Là đấm móc. Kuzaku đã dùng khiên đỡ được nó bằng cách này hay cách khác, nhưng cậu không trụ được mà bị hất văng đi.

“Jess, inn, sarc, cart, fram, dart...!” Shihoru tung chiêu Thunderstorm [Giông sét hung bạo] vào con quái thú. Một vài tia sét nhỏ đã chạm được vào người nó. Con quái vật bật ra tiếng rên “grừ...”, toàn thân run lên nhưng không gục ngã. Nó lắc mạnh đầu và quay người về phía Shihoru.

“Chuuaaa...!” Yume vừa phát ra tiếng kêu kì quặc vừa cầm đầu cầm cổ lao về phía con quái vật.

“Hấp...!” Merry cũng cố đâm cây đoản trường ra.

“Gư ô ôn...!” Con quái vật vừa gập rú vừa xoay một vòng tại chỗ, cùng một lúc đẩy lùi cả Yume và Merry. Cả hai cùng té nhào xuống vũng nước.

“... Đừng có coi thường tao, đồ khốn! Hỡi bóng tối, hỡi chủ nhân Ác đức...!” Ranta quỳ một bên gối xuống rồi chĩa mũi kiếm về phía con quái vật. “Blood Venom [Độc tố hắc ám]...!”

Chẳng có gì hay ho xảy ra mỗi lần Ranta xài ma pháp hắc ám cả. Bởi vậy, ngay cả khi một luồng khí rùng rợn phát ra từ cơ thể Ranta và thực sự

bao bọc trọn vẹn con quái thú thì trong lòng Haruhiro vẫn chỉ có dự cảm chẳng lành. Vốn dĩ, ở thế giới này, hiệu quả của ma thuật hắc ám đang bị giảm sút. Bình thường có ai lại cố tình đi sử dụng nó như cậu ta không?

Tuy nhiên, con quái vật lão đảo trong thoáng chốc. Nó nhanh chóng lấy lại thăng bằng nhưng rõ ràng có điều bất thường nào đó đã xảy ra. Blood Venom [Độc tố hắc ám]. Haruhiro đoán đó là ma thuật sử dụng chướng khí của Thần bóng tối Skullhell để làm suy nhược cơ thể đối phương. Đúng là trông con quái thú như thể đột nhiên bị ốm.

Việc ấy đã tạo ra sơ hở nơi kẻ địch. Khen ngợi Ranta thì trễ sau. Nếu không cần làm thế thì Haruhiro cũng chẳng muốn khen làm gì. Cái hạng như Ranta kiểu gì mà chẳng huênh hoang tới bến.

Nếu nói là không sợ thì sẽ thành nói dối. Tuy nhiên, Haruhiro có niềm tin vào cơ hội thành công theo cách của mình. Dù có hung hãn thế nào thì đối thủ vẫn chỉ là thú bốn chân. Haruhiro nhảy xổ vào nó từ phía sau và... bám dính lên lưng nó. Cậu đâm thẳng lưỡi dao găm vào gáy kẻ địch. Đâm hết sức. Đâm liên tục. Đương nhiên là con quái vật phát khùng lên. Nó oằn mình, khua khoắng dữ dội cả chân trước lẫn chân sau để hất Haruhiro ra. Tuy nhiên, dựa vào cấu trúc cơ thể thì dù là chân trước hay chân sau cũng không thể với lên lưng được... Haruhiro đoán chắc như thế, nhưng móng vuốt chân sau của con quái đã cắm ngập vào đùi phải cậu rồi xé toạc nó ra. “Gu a...!”

Cơn đau cùng cực khiến Haruhiro bị hất xuống dễ dàng. Hơn nữa, cậu cũng buông tay khỏi con dao găm vẫn cắm nguyên trên cổ con quái vật. Thêm vào đấy, cậu ngã cắm mặt xuống vũng nước nên mắt chẳng nhìn thấy gì, hít thở cũng không xong. *Vụ này gay đấy? Biết đâu ...sẽ chết luôn...?*

“Jess, inn, sarc, fram, dart...!”

Nếu như Shihoru không phát động ma pháp Lightning [Sấm sét] kịp thời thì có lẽ Haruhiro đã trở thành kẻ đầu tiên làm mồi cho quái vật.

“Ngwuaa...” Con quái vật hẳn đã lĩnh một đòn đau. Tiếng rống của nó ám chỉ điều đó và cơ thể to lớn cũng ngã vật sang bên làm cho cả đồng bunn bắn lên tung toé. Mặc dù Haruhiro không được tận mắt chứng kiến cảnh tượng ấy nhưng cậu có thể nghe rõ âm thanh... *Dao găm. Là dao găm nhỉ?*

Dao găm của Haruhiro đang cắm ở gáy con quái vật. Shihoru đã tung đòn Lightning [Sấm sét] nhắm vào đó.

(I hi... Chính là lúc này... I hi hi hi...) Zodiakun xúi giục mọi người.

“Khỏi cần mày nhắc...!” “Shaa...!”

Cảm thấy thời cơ đã tới, Ranta và Kuzaku cùng xông lên tấn công con quái vật. Haruhiro lau mặt, vừa nhồm dậy vừa nghĩ rằng bọn cậu có thể thành công. Tuy nhiên... con quái vật bỏ chạy. Nó chạy mất tiêu rồi. *Nó quyết định nhanh khiếp. Ừ thì thế giới nào cũng khắc nghiệt. Nếu cứ chần chừ thì sẽ thành chậm trễ. Nếu không quyết định ngay tức khắc thì không thể nào sống sót.* Sự hiện diện của quái thú biến mất hoàn toàn trong nháy mắt.

“... Có ai bị thương không?” Haruhiro giơ tay lên. “... Ngoài tớ ra.”

“Tớ...” Kuzaku lên tiếng, “hơi đau hông một tẹo...”

“Yume vẫn khỏe như thường.”

“... Ồn trời, tớ cũng thế...” Shihoru nói.

“Còn ông đây thì siêu cấp vô địch rồi!”

(Đừng lo... Ki hi... Theo dự tính thì đến mai... mày sẽ thua trận rồi chết đấy... Ki hi hi...)

“Ê này Zodiakun! Mày khiến tao lo lắng đấy, đừng nói mấy câu như kiểu tiên tri đó nữa nha!?”

“Haru, đưa tớ xem nào.” Merry vội vã chạy tới quỳ xuống bên cạnh Haruhiro rồi đặt chân phải của cậu lên đầu gối mình “... Tệ phết, đừng làm chuyện liều lĩnh chứ.”

“... À đâu, thực ra tớ không hề định làm chuyện liều lĩnh gì, hay nói đúng hơn là tớ đoán chắc mình sẽ không bị thương, nhưng xem ra phán đoán của tớ còn non quá... Thành thật xin lỗi mọi người...”

“*Cậu muốn bù đắp chuyện trước đó hả?*” Merry hỏi bằng giọng thì thầm.

Đi đâu đó... nói thật thì chắc cũng có một phần. Khi bị kẻ địch tấn công bất ngờ ở bãi sông, chỉ có Haruhiro bị thương và phải nhờ tới sự chữa trị của Merry. Việc đó thật đáng xấu hổ. Lần này, cậu muốn có một màn trình diễn thật ấn tượng để thể hiện bản thân. Liệu cậu có dám khẳng định rằng

mình hoàn toàn không hề có cảm giác đó? Ở một góc nào đó trong đầu cậu có lẽ vẫn luôn tồn tại tư tưởng xấu xa này.

Dẫu vậy, mình vẫn là thủ lĩnh. Một tên đạo tặc keo kiệt, chẳng phải kiểu phô bày thực lực để dẫn dắt mọi người hay một kẻ luôn phát huy được vai trò lãnh đạo, nhưng... thỉnh thoảng ấy mà? Nếu không làm cho đồng đội nghĩ rằng, “Tên này trông vậy mà khá phết nhỉ?” thì thật khó làm việc với nhau. Đặc biệt, khi bị một kẻ như Ranta coi thường thì phiền vô cùng. Mình sẽ dễ dàng nổi cáu.

Không riêng gì Ranta mà bất kể là với ai đi chăng nữa, mình mong muốn họ tôn trọng thay vì khinh rẻ mình.

Haruhiro quay mặt đi và trả lời lí nhí. “... Cũng một chút.”

“Tớ luôn biết ơn Haru và đã công nhận cậu rồi.” Merry khẽ khàng nói bằng giọng nhỏ không thua kém gì Haruhiro. “Mọi người cũng vậy. Cậu cứ biết vậy thôi.”

“... Tớ nghĩ là tớ biết mà.”

“Vậy thì tốt. Giờ tớ chữa trị cho cậu đây.”

“Ừm...” Haruhiro nhắm mắt lại.

Mình không muốn thấy Merry ở khoảng cách cực gần như thế này. Mình cũng chẳng muốn Merry đối xử với mình dịu dàng đến thế. Dù mình hạnh phúc vô cùng. Cảm giác này làm lòng mình nhói đau. À không, mình vẫn vô cùng biết ơn cô ấy.

Haruhiro bị thương, được Merry tận tình chữa trị, nhưng cậu đã đánh mất con dao găm thân thuộc. Thanh gươm ngắn gọn cậu vớt được ở vùng nước cứ để nguyên thì không thể dùng. Không phải là cậu không biết cách tự mài nhưng bây giờ không có đá mài. Nếu có thể, cậu muốn nhờ một người thợ rèn lành nghề sửa chữa nó.

Cả nhóm quyết định gọi vùng bùn lầy nước đọng, nơi có rất nhiều thi hài đang ngủ yên này là Đầm lầy Tử Thi. Tuy vẫn có khả năng kiếm thêm được những đồng xu đen cùng vũ khí ở Đầm lầy Tử Thi này, nhưng đây cũng là địa bàn sinh sống của loài sinh vật nguy hiểm như quái thú bốn mắt nọ. Bắt buộc phải hết sức cẩn thận trong lúc tiến hành công việc. Hễ mất cảnh giác là sẽ bị xơi ngay, cần phải ý thức như vậy.

Đằng nào thì tại Haruhiro cũng đã có trong tay một đồng xu đen lớn với ba đồng nhỏ, cho nên cả bọn quyết định quay về Làng Giếng. Ngoài

việc Đêm lầy Tử Thi rất lạnh, toàn thân cả bọn đều dính đầy bùn và rét buốt đến tận xương. Ai cũng mong được sưởi ấm bên bếp lửa hoặc cái gì đó tương tự, và còn muốn được ăn uống nữa.

Từng đưa một trong nhóm Haruhiro che mặt lại rồi băng qua cầu. Khi đặt chân vào Làng Giếng, cả bọn cảm thấy nhẹ nhõm từ tận đáy lòng. Thế nhưng, quang cảnh ảm đạm của ngôi làng và sự kì quái của những cư dân bất đồng ngôn ngữ khiến tâm trạng của tụi cậu trở nên ỉu xiu, gần như cùng lúc với cảm giác yên tâm ngán ngùi.

Dù thế nào thì vẫn còn vô vàn chướng ngại. Chẳng biết sau này cả nhóm có thể đảm bảo được nhu cầu ăn mặc ở không? Bọn mình có thể sống sót ở đây không nhỉ? Liệu có thể sống sung túc đằng hoàng được hay không? Không phải là mình muốn ở lại thế giới này đâu nhé. Mình muốn về Grimgar cơ. Có cách nào để trở về không nhỉ? Nếu không có... Nếu như cả đời này không thể quay về thì biết phải làm sao? Nên làm gì mới được...?

“Ồ...” Ranta chỉ tay về phía lò rèn. “Nhìn kia. Có ai... ở đó thì phải?”

Người thợ rèn với nửa thân trên đỏ sộ và trông mắt đỏ như máu đang nện búa “keng, keng”.

Trước lò rèn có một bóng người.

“Ai đó sao...” Kuzaku khẽ lắc đầu. “... Ừ thì, đúng là ai đó, nhưng mà...”

Một vị khách chẳng? Có thể hẳn là cư dân của Làng Giếng nhưng Haruhiro không nhớ đã từng trông thấy hẳn. Kì hình dị tướng như hẳn thì có lẽ chỉ cần nhìn một lần là đã không thể nào quên.

Hắn rất cao, ít nhất cũng phải gấp đôi Haruhiro. Với vẻ ngoài kia thì có thể gọi là gì được nhỉ? Đúng rồi, chính là bù nhìn. Hẳn rất giống một con bù nhìn. Hẳn lắc lư chuyển động, thỉnh thoảng lại khom lưng, nếu không thấy bộ dạng lục lọi các sản phẩm được bày trong lò rèn của hẳn... nói cách khác là nếu hẳn chỉ đứng yên thì có lẽ Haruhiro đã nghĩ, “Ồ kia, sao lại có một con bù nhìn ở chỗ đó nhỉ?”

Đương nhiên bù nhìn sẽ không cử động nên hẳn không phải bù nhìn. Hơn nữa, *thứ đó* có cánh tay dài và mảnh khảnh. Ở đầu cánh tay có bàn tay với hơn mười ngón tay trông như dây kẽm. Hẳn mặc phục trang nom giống áo mưa phủ kín đầu. Có vẻ hẳn còn đeo cả mặt nạ.

“Là một khách hàng chẳng?” Yume thì thầm.

“... Khách hàng...” Shihoru lặp lại rồi run bắn người lên. “... Hắn đang kéo lê, cái gì đó...”

“Xác chết à...?” Merry úp tay lên miệng.

Haruhiro thở hắt ra. *Bình tĩnh đi. Được. Mình phải bình tĩnh. Phải giữ cái đầu lạnh. Không sao hết. Trong Làng Giếng là khu vực an toàn... chứ nhỉ? Mình nghĩ thế? Kể cả khi chạm trán một sinh vật đáng sợ, chỉ cần niêm nở chào hỏi hoặc lờ tịt nó đi là sẽ không có chuyện gì xảy ra... phải không? Hay là Haruhiro đã tự ý giả định mọi chuyện là như vậy? Sự thật có thể hoàn toàn khác? Đại khái là cậu có căn cứ gì để mà nghĩ như vậy nhỉ? Xem ra là không có rồi...*

Xác chết? Đúng như lời Merry nói, có lẽ là một cái xác. Ông Bù Nhìn (tên tạm đặt) đang bước đi và lôi xềnh xệch thứ mà Haruhiro chỉ có thể đoán là xác của một loại sinh vật hình người. Thêm nữa, chẳng phải nếu nhìn kĩ sẽ thấy hắn còn vác trên vai phải cái gì đó giống hệt xác chết của thú rừng sao?

Ông Bù Nhìn bất ngờ cầm lên một thanh đao to dài rồi quay mặt về phía gã thợ rèn và nói: “U naa?” Mà không, bởi đó là một chất giọng khản đặc rất khó nghe, nên Haruhiro chẳng tự tin về việc hắn có thật sự nói “u naa” hay không nữa, nhưng cậu nghe thấy phát âm giống như vậy.

Gã thợ rèn ngừng đập búa, giao ba ngón, rồi tới tám ngón của bàn tay trái và đáp: “Son zaa.”

Phải. Bàn tay của gã thợ rèn không có năm ngón, mà là tám ngón.

“Ouun daa.” Ông Bù Nhìn vừa nói vừa lắc đầu lia lịa.

“Boona dee.” Gã thợ rèn đáp lại.

“Giiha.” Ông Bù Nhìn đặt thanh đao to dài về chỗ cũ rồi nói thêm. “Zee naa.”

Gã thợ rèn phẩy tay trái tỏ ra không hài lòng chuyện gì đó rồi lại bắt đầu vung búa. Có lẽ Ông Bù Nhìn muốn mua thanh đao kia nhưng cả hai không thoả thuận được về mặt giá cả hay gì đó. Ông Bù Nhìn bèn rời khỏi lò rèn, tiến về phía tiệm thực phẩm.

“U naa?” Yume đang đeo chiếc mặt nạ khỉ khế nghiêng đầu. “Từ đó có nghĩa là ‘giá bao nhiêu’ phải không ta?”

“Cái đồ màn hình phẳng đừng có mà giờ trò cướp những lời tôi định nói nha!”

“Đừng có nói màn hình phẳng! Đồng gốc Ranta!”

“... Nếu đúng là như thế,” Shihoru khẽ gật đầu, “... thì có lẽ sẽ dễ mua sắm hơn ...?”

“U naa.” Merry lặp lại vài lần. “Có vẻ đáng để thử đấy.”

“... Hay phết.” Kuzaku lầm bầm.

Haruhiro thầm đồng ý trong lòng. *Đúng là hay thật. Câu “u naa” của Merry mới đáng yêu làm sao. Ừm. Thế thì làm sao hả? Mình cũng muốn ngừng cái việc nhay cảm với nhất cử nhất động của Merry lắm chứ. Chẳng hay ho gì cả. Không tốt chút nào.*

Có vẻ như Ông Bù Nhìn vừa mua một suất hần côn trùng từ cửa hàng thực phẩm. Hắn đưa bát lên miệng rồi húp ừng ực. Hắn uống một hơi hết phần nước rồi nhai phần cái rau rầu.

“Chắc đợi người kia đi khỏi đã nhỉ, rồi chúng ta sẽ thử nghiệm vài thứ. Chứ tớ cứ thấy sờ sợ kiểu gì ấy...”

5. Nhìn đâu cũng thấy khó khăn

“*U* naa?” “Cái này có giá bao nhiêu?”

“Faa noo” = “Xin chào” / “Zee naa” = “Tạm biệt”

A = 1 / Mu = 2 / Son = 3 / Jo = 4 / Doo = 5 / Kua = 6 / Shi = 7 / Zaa = 8 / Zama = 9 / Zamu = 10 / Zan = 11 / Zaji = 12

Chủ yếu là Yume và Ranta đã gọi chuyện này chuyện nọ với gã thợ rèn và Chủ tiệm Cua Bự của tiệm thực phẩm, giúp cả bọn có thể chắc chắn về độ chính xác của những từ này.

Các con số ở đây hơi lằng nhằng. Tụi Haruhiro đang quen dùng hệ đếm thập phân. Đây có lẽ là cách đếm dựa trên số ngón tay của loài người. Tuy nhiên cư dân Làng Giếng lại có số ngón tay khác nhau. Bởi vậy, dường như những người có tám ngón tay trên một bàn tay sẽ dùng hệ đếm đến tám, còn những người có tổng số ngón trên hai bàn tay là mười hai sẽ sử dụng hệ đếm mười hai. Khi bạn chỉ tay vào đồ vật và hỏi “U naa?”, chủ cửa hàng sẽ giơ ngón tay lên để cho bạn biết giá tiền, tuy nhiên, nếu không nắm trước được số ngón tay của chủ tiệm thì rất dễ dẫn tới hiểu lầm.

Đồng xu đen có ba loại là lớn/ vừa/ nhỏ. Đồng xu đen mà nhóm Haruhiro coi là to thực ra chỉ là đồng cỡ vừa, đồng cỡ nhỏ thì bé hơn một xíu. Chủ tiệm Cua Bự của tiệm thực phẩm tốt bụng tới mức đưa cho cả nhóm xem đồng xu cỡ lớn. Nó to hơn đồng xu cỡ vừa khoảng hai nấc, dày và có những đường viền màu bạc.

Đồng xu cỡ lớn được gọi là *rou*, đồng xu cỡ vừa là *ruma*, còn đồng xu cỡ nhỏ gọi là *wen*.

Giá trị của đồng *rou* khá lớn nên giao dịch thông thường luôn được thực hiện với đồng *ruma* và *wen*. Vậy thì, một *ruma* tương đương với bao nhiêu *wen*? Đây lại là một vấn đề rắc rối vì dường như không có một thước đo cố định. Để giải thích một cách cụ thể thì ở tiệm rèn và hàng ăn, 8 *wen* = 1 *ruma*. Tuy nhiên, ở cửa hàng quần áo và túi xách thì 12 *wen* = 1

ruma, còn ở cửa hàng mặt nạ thì $5 \text{ wen} = 1 \text{ ruma}$. Tóm lại, tùy cửa hàng, hoặc nên nói là tùy người, con số sẽ có sự sai khác.

Như vậy, khi chủ tiệm rèn nói “son zaa” tức là 3 và 8 rưỡi giờ lần lượt ba ngón và tám ngón, là để thể hiện $3 \times 8 = 24 \text{ wen} = 3 \text{ ruma}$.

Trường hợp cửa hàng quần áo và túi xách nói “jo zaji” tức là 4 và 12, giờ bốn ngón tay trước rưỡi giờ cả hai bàn tay mười hai ngón nghĩa là $4 \times 12 = 48 \text{ wen} = 4 \text{ ruma}$.

Lúc này phát sinh một tình huống bí ẩn, đó là giá trị của bốn ruma khi được quy đổi sang wen lại gấp đôi ba ruma. Nhưng có vẻ đây là điều rất phổ biến thường ở Làng Giếng.

Đồng xu đen di vật của cái xác cùng đồng xu đen bọn Haruhiro tìm thấy ở bãi sông đầu là cỗ vừa. Chủ tiệm Cua Bự của tiệm ăn quy định giá tiền cũng khá qua loa, cứ trả một ruma là sẽ cho sáu đĩa ăn no căng bụng. Còn về nước ở giếng, kể từ sau khi đưa một ruma ban đầu, cả bọn không bị yêu cầu phải trả tiền thêm. Xem ra đây không phải khoản phí cho mỗi lần uống nước mà là hình thức trả tiền để được công nhận quyền sử dụng chiếc giếng này.

Haruhiro dốc hết can đảm ra để nhờ gã thợ rèn mài thanh gươm ngắn và ông ta đã định giá cho việc đó là ba wen. Ranta cố gắng mặc cả bằng ngôn ngữ hình thể nhưng vô ích. Cuối cùng đã, cậu quyết định trả ba wen để mài thanh gươm, bất chấp sự phản đối kịch liệt của Ranta. Tại thời điểm này, tổng tài sản của tụi Haruhiro chỉ còn đúng một ruma, vừa đủ một bữa ăn cho tất cả mọi người. Haruhiro cố gắng thương lượng với Chủ tiệm Cua Bự của tiệm thực phẩm để mua lượng tối đa thức ăn (ngoại trừ món bọ hùn) nằm trong khả năng chi trả. Sau đó, cả bọn đánh chén tới khi no căng. Việc sửa chữa thanh gươm ngắn đã kết thúc trong khoảng thời gian đó. Thành quả rất ấn tượng, nhưng màn đêm cũng thừa cơ buông xuống và cánh cổng đã đóng lại rồi. Một khi cổng đã đóng thì không ai có thể ra ngoài trừ khi công phá nó.

Vì không ai thích thú chuyện ngủ và vật chờ trời sáng nên cả bọn quyết định đi lòng vòng quanh Làng Giếng. Nhân tiện, Ông Bù Nhìn vẫn chưa rời khỏi làng mà đang nằm gần chỗ Tháp canh A.

Ngoại trừ lò rèn, hàng quần áo và túi xách, hàng mặt nạ, tiệm thực phẩm, quầy tạp hoá nằm hướng mặt ra quảng trường có cái giếng thì trong

làng có chín ngôi nhà. Ngôi nhà to nhất nằm phía bên kia quảng trường. Nó được xây bằng đá xếp chồng lên nhau và có cửa sổ kính mờ. Ánh sáng le lói qua ô cửa sổ cho biết có người sống ở đó nhưng cả bọn không có ý định ghé thăm.

Trong số những ngôi nhà còn lại thì có bốn căn nằm ở hướng Bắc, phía bên trái quảng trường và bốn căn nữa nằm ở hướng Nam, phía bên phải quảng trường. Chất liệu tường của các ngôi nhà đều là gỗ hoặc đất, mái lợp ván hoặc rơm. Nếu là một túp lều dựng cọc trực tiếp lên nền đất như thế thì miễn là có nguyên liệu, bọn Haruhiro cũng có thể bắt chước làm theo.

Cả nhóm đã lướt ngang vài cư dân. Một số mang hình người, một số thì không, nhưng tất cả bọn họ đều che mặt. Tuy đã thử chào hỏi bằng câu “Faa noo” nhưng bọn cậu vẫn bị họ “bơ đẹp”.

Có một cầu tàu được dựng ở bãi sông bên trong con hào. Tuy nhiên, nó đã bị lão hoá khá khá và mục nát một phần. Chẳng thấy bóng dáng con thuyền nào cả.

Chẳng phải nếu là khúc sông bên trong Làng Giếng thì có thể an toàn tắm rửa ư? Không phải Haruhiro chưa từng nghĩ tới đi đâu này nhưng tự tiện đào hố thì chẳng biết có ổn không nữa. Dù gì, nhóm Haruhiro cũng chỉ là người ngoài mới tới. Bọn cậu không muốn gây chuyện và làm mất lòng người dân địa phương. Nếu có thử, cả nhóm cũng đồng ý rằng sẽ chỉ thử sau khi nắm bắt được tình hình thêm chút nữa.

Đội Haruhiro quyết định nghỉ qua đêm ở một bãi đất trống không nhà để không gây phiền phức cho cư dân bản địa. Kể ra hơi lạnh, nhưng chỉ cần quấn mấy thứ đại loại như áo choàng vào thì cũng không đến nỗi không ngủ được. Tụi con gái rúc vào nhau cho ấm. Thành thật mà nói, Haruhiro hơi ghen tị, nhưng cái việc mấy thằng con trai dính chặt lấy nhau không phải chuyện đùa. Thà chịu lạnh tí còn hơn. *Ráng chịu đựng nào. Trong khoảng thời gian còn nghĩ được như thế, mình sẽ nhẫn nhịn để vượt qua thử thách này.*

Chẳng mấy chốc, Ranta đã bắt đầu ngáy. Tụi con gái vẫn đang thì thầm to nhỏ. Nhìn cái cách Kuzaku trở mình liên tục thì hình như cậu ấy không ngủ được. Đương nhiên là vậy rồi. Chỉ có Ranta là đồ quái dị.

Haruhiro mấy lần định quay sang bắt chuyện với Kuzaku nhưng rồi lại thôi. Chẳng bao lâu sau, khi tụi con gái trở nên yên lặng, Kuzaku cũng thôi trở mình.

Ngủ đi, ngủ đi, nhắm mắt ngủ nào! Càng cố gắng ép buộc chính mình, Haruhiro càng thấy cơn buồn ngủ trôi đi đâu mất. Cậu chỉ biết nghĩ linh tinh và cảm thấy u uất trước tình cảnh vô vọng cực kì áp lực này. Cứ thế thì không ổn. Phải đưa ra lựa chọn giữa những điều nên và không nên nghĩ ngợi. Việc cần suy nghĩ bây giờ là nhìn nhận lại ngày hôm nay của cả đội, từ đó rút ra những điểm phải lưu ý sau này. Và ngày mai. Chỉ nghĩ về những việc ngày mai sẽ làm thôi! Cho đến mai thôi. Còn từ đó trở đi thì tốt nhất nên quên bằng sạch. Có nghĩ cũng chẳng biết được gì đâu mà. Mà không, mình không đến nỗi không biết chuyện gì. Ai rồi cũng chết. Chỉ có điều này là chắc như cua gạch. Ai cũng phải chết, bất kể là bằng cách nào. Nếu thế, phải chăng dù làm gì cũng là vô nghĩa? Bản thân sẽ chết, dù sớm hay muộn. Các đồng đội cũng sẽ chết. Không biết mình sẽ chết như thế nào nhỉ? Có đau đớn không? Có đáng sợ không? ... Manato. Moguzou. Khoảnh khắc lúc chết, nó như thế nào vậy? Mình liệu có nghĩ rằng, “Không, đúng là mình vẫn chưa muốn chết,” hay không? Mình liệu có ra đi trong thanh thản? Nếu phải chết bây giờ, mình nhất định sẽ còn nhiều điều lưu luyến. Mình vẫn chưa muốn chết. Mình cũng không muốn nhìn thấy khuôn mặt khi lìa đời của bất kì ai. Mình không nên nghĩ về chuyện này. Nó quá kinh khủng. Hôm qua, rồi hôm nay, tụi mình đã làm những gì nhỉ? Ngày mai thì làm gì? Nếu chỉ tập trung nghĩ tới những điều đó thì thời gian sẽ trôi qua mau thôi...

“Bô ê...!”

“... Hở...!?” Haruhiro bật dậy và nhìn ngó xung quanh. Đồng đội của cậu hình như cũng đã thức giấc.

Yume vừa dụi mắt vừa nói: “... Tí nữa thì rụng tim mất.”

“Tiếng gà gáy... đúng không nhỉ...” Shihoru xoa ngực.

“Giật hết cả mình...” Merry thì thào.

“Ưrưưư...!” Ranta vươn vai. “Màn thức dậy sáng khoái đó!”

“... Ở đâu vậy nhỉ?” Kuzaku lẩm bẩm. Chịt thôi.

Quan sát một hồi, cả bọn phát hiện ra trên thanh xà cố định ròng rọc treo gàu của cái giếng có một sinh vật trông giống con gà màu nâu... nhưng

không phải gà đâu nhỉ, vì nó to lớn quá.

“Bô ê...!”

Tiếng kêu rùng rợn có vẻ là do sinh vật đó phát ra. Một cách báo thức tệ nhất quả đất.

“Ôi, toàn thân ê ẩm...” Kuzaku lúc lắc vai và đấm vào hông mình.

“... Ừm, hôm nay lại cùng cố gắng nhé.” Bị thôi thúc bởi tinh thần trách nhiệm, Haruhiro thử lên tiếng khích lệ mọi người nhưng giọng cậu nghe thật là yếu ớt.

“Chúng ta còn chẳng có bữa sáng mà ăn!” Ranta cười khùng khục.

“Thế càng tốt.” Yume phờng má nói đằng sau lớp mặt nạ. “Cứ nghĩ chuyện này là ăn kiêng giảm cân thôi.”

“Cái loại ngực lép như bà mà còn giảm thịt thì phải làm sao hả?”

“Ngực của Yume không thay đổi đến thế đâu!”

“Nếu thế thì để tôi sờ thử phát! Tôi sẽ xác nhận giúp bà!”

“... Như thế không phải trực diện quá à? Yêu cầu ấ ỉ đòi hỏi nọ kia...” Kuzaku tỏ ra mất cảm tình.

“Tao đang chết vì thèm khát ấ này!” Ranta rống vào mặt Kuzaku. “Bây giờ thì ngực lép hay gì cũng được, tao muốn bóp...! Nguy hiểm rình rập càng làm tăng cao sự thôi thúc về mặt sinh lí của tao hơn bao giờ hết! U ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ! Tao muốn để lại con cháu cho đời...!”

“Gã này nguy hiểm quá...” Haruhiro bắt đầu thấy sợ loại trai như Ranta.

“... Cậu chết đi thì hơn...” Shihoru nói. Ít nhất một nửa trong đó là nghiêm túc.

“Vì là sáng sớm sao...?” Phát ngôn của Merry hơi khó hiểu. Có lẽ cô ấy vẫn còn ngái ngủ.

“Ranta,” Yume lùi lại trong khi vẫn ng ẫ nguyên trên mặt đất, “đáng ghét kinh khủng.”

Đó là cách nói chứa đựng sắc thái của sự thật, cho nên, ngay cả một thứ rác rưởi (chết tiệt) có lẽ cũng phải chịu đôi chút tổn thương. Ranta làm động tác như thể đặt một thứ gì đó vào không khí. “... Thôi, tạm bỏ qua mấy trò đùa kiểu đó.”

“... Bộ đánh trống lảng là xong hả?” Shihoru vẫn không tha.

“Để cho tôi đánh trống lảng đi mà! Hãy nghĩ cho tôi và để tôi lấp liếm nó đi!”

“Sao bọn tao phải nghĩ cho mày...” Haruhiro thở dài thườn thượt. “Nhưng mà, không có bữa sáng thì cũng mệt nhỉ. Hôm nay chúng ta phải kiếm được ít nhất ba ruma để chuyện như thế này không lặp lại nữa.”

“Được rồi, Parupiro. Mày thử giải thích cụ thể xem chúng ta sẽ kiếm tiền bằng cách nào để chuyện như thế này không lặp lại nữa đi. Tao đang căng tai nghe đây này. Mày nên biết ơn vì đi đầu đó.”

Thực ra kế hoạch của Haruhiro cũng chẳng xuất chúng gì. Cả nhóm sẽ tìm thêm ở Đầm lầy Tử Thi các đồng xu đen và những thứ có thể bán lấy tiền. Đồng thời cần cảnh giác cao độ với quái thú như kiểu con quái vật bốn mắt. Hết.

Mặc cho Ranta gào thét phản đối kịch liệt rằng, “Kế hoạch gì mà chán chết đi được!”, các đồng đội khác đều tán thành ý kiến của Haruhiro. Cả bọn rời Làng Giếng và hướng tới Đầm lầy Tử Thi.

Cảnh giác là một chuyện, nhưng nếu con quái bốn mắt lại xuất hiện thì cụ thể phải làm gì đây nhỉ? Có lẽ vẫn còn những mối đe dọa khác ngoài nó ra mà bọn cậu chưa biết đến. Có ứng phó nổi không đây? Có hàng tá lí do để lo lắng nhưng ở thời điểm hiện tại, đây là cách kiếm tiền chắc ăn nhất rồi. Buộc phải tiến hành thôi.

Trong ngày hôm đó, cả nhóm đã kiếm được một đồng xu cỡ vừa = 1 ruma, năm đồng cỡ nhỏ = 5 wen, ngoài ra là một thanh kiếm vẫn chưa gỉ và một mũi giáo. May mắn thay, con quái bốn mắt không xuất hiện.

Khi cả nhóm quay về Làng Giếng và mang thanh kiếm, mũi giáo cùng những chiến lợi phẩm của ngày hôm qua như thanh gươm ngắn của Yume và thanh kiếm của Kuzaku tới lò rèn, gã thợ rèn giơ lên bốn ngón tay. Có vẻ ông ta sẽ mua hết với giá bốn wen. Chắc mấy thứ này được định giá như sắt vụn, đơn giản là mỗi cái một wen, nên tổng tiền bốn cái là bốn wen.

Tại Haruhiro thấy hơi băn khoăn một chút, nhưng gã thợ rèn trông không giống kiểu *người* sẽ chấp nhận chuyện mặc cả, và mang những vũ khí không dùng đến bên mình chỉ tổ vướng víu mà thôi. Cả nhóm quyết định bán hết và nhận về bốn wen, tổng tài sản lúc này là một ruma và chín

wen. Vì tiệm thực phẩm tính giá 8 wen = 1 ruma cho suất ăn của sáu người nên số tiền đó đáng giá hơn hai phần ăn. *Bọn mình sẽ có thể dùng nó mua bữa tối trước khi đi ngủ và đánh chén bữa sáng vào ngày hôm sau!*

Cả bọn có được tâm trạng khá tốt khi đi kiểm tiển với cái bụng no căng. Cái bụng rỗng quả nhiên khiến tinh thần trở nên bức bối. Tại Haruhiro bảo nhau hôm nay phải ráng kiểm được nhiều hơn hôm qua. Mục tiêu là ba ruma.

Thứ đáng lo ngại là quái vật bốn mắt, nhưng tại Haruhiro không cảm thấy sự hiện diện của nó ở gần đó. Yume, Merry, rồi đến Haruhiro lần lượt tìm được một đồng xu cỡ vừa, hai đồng xu cỡ nhỏ cùng hai thanh gươm. Mọi thứ đều diễn ra suôn sẻ.

“Hử?” Ranta rút lên một vật gì đó dài dài từ trong vũng nước. “Cái gì đây?”

“Oéééé!” Yume nhảy lùi lại. “Nó ngoe nguẩy kìa!”

“Ồi ối ối!?! Đúng, đúng là, nó đang cử động này!?” Ranta định ném nó đi. Tuy nhiên, thứ đó quăn chặt vào cánh tay phải của Ranta không rời. “C... C... C... Cái gì thế!?! R... R... R... Rắn à...!?”

“Á...” Kuzaku đưa mắt nhìn xuống nửa thân dưới của mình. “C... Cả chân tớ cũng...”

Nhìn thì thấy chân trái của Kuzaku quả thực đang bị một thứ dài ngoằng quấn chặt. Rắc? Phải không nhỉ? Có nguy hiểm không? Có độc không? Vụ đó thì ai mà biết cơ chứ?

“Đ... Đừng cử động Kuzaku. Mà khoan, hay là nên cử động thì tốt hơn nhỉ...?”

“... Vậy ý câu là nên hay không nên?” Kuzaku hỏi.

“Gư ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô!” Ranta mắt môi mấp mấp lợi tính hất cái thứ trông như con rắn kia đi nhưng hoàn toàn không ăn thua. “Cái quái gì đây cái quái gì đây cái quái gì đây! Sợ quá, sợ quá, sợ quá!”

“... Ha...” Toàn thân Shihoru cứng đờ. “... Ở, ở, ở đây... phía, phía, phía dưới... hình như... nhi ều, nhi ều, nhi ều lắm...”

“Ế...” Merry nhắc đoán trượng lên có vẻ năng nề Thế là sao nhỉ?

Cái thứ trông như rắn cũng đang quăn lấy cây đoản trường.

“Bbbbbbình tĩnh đã nào.” Haruhiro hít một hơi thật sâu. “Kh... Kh... Kh... Không phải là nó đang tấn công tụi mình mà. Có vẻ là không tấn công đâu. Không sao đâu. Nhất định. Trước mắt. Có, có lẽ thế.”

(... Ki hi...) Zodiakun mới nãy chắc chắn vẫn bám sát bên cạnh Ranta, vậy mà chẳng hiểu sao giờ đã ở tuốt phía đằng xa. (... Kề tin tưởng... khi chẳng có sự bảo đảm nào... thật đúng là đồ ngu ngốc... Ki hi hi...)

“Zodiakun định bỏ rơi tao đó hả!? Nhất định là không ổn rồi...!” Ranta cố gỡ cái thứ tựa tựa con rắn kia đi bằng tay trái, nhưng trông chẳng có vẻ gì là cậu ta có thể gỡ bỏ nó thành công. “Gừ gừ gừ gừ gừ gừ gừ gừ gừ...! C... C... C... Cứu tôi, ai đó cứu tôi đi chứ lũ đần kiaaaaaa...!”

“Khôôôôôôôôôôôôôôông.” Merry đang xoay vù vù cây đoản trượng. Dù cô ấy đã làm đến mức đó thì cái thứ giống con rắn kia vẫn bám chắc như keo.

“U ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô.” Kuzaku thì lão đảo. *Ơ kìa, ơ kìa, ơ kìa? Không phải chỉ có chân trái đâu nhé? Chân phải cậu ấy cũng có cái thứ tựa tựa rắn đó? Cụ thể hơn, có hai tới ba con đang trườn lên bám vào hai chân Kuzaku hông trối chặt cậu ấy lại đấy phỏng?*

“... O... Ohm, rel, ekt, del, Brem, darsh...” Shihoru bao bọc nguyên tố bóng tối quanh cơ thể mình với chiêu Armor Shadow [Giáp bóng tối]. Đó có lẽ là một quyết định bình tĩnh và chính xác. Tuy thế, nói một cách chân thành, Haruhiro cũng vẫn nghĩ bụng rằng, “Ơ này gờm đã, thế là sao hả?”

“Ha... Haru ơi!?” Yume cuống quýt quay mặt về phía Haruhiro. *Không, hỏi tở để mà làm gì.*

... Nhưng cậu không thể nói như thế được. Haruhiro là thủ lĩnh kia mà. *Đúng. Mình là thủ lĩnh. Nhưng kể cả có là thủ lĩnh đi chẳng nữa thì điều gì bất khả thi vẫn sẽ bất khả thi, điều gì không biết vẫn cứ là không biết? Nói vậy chứ nếu mình không làm gì đó thì hiển nhiên mọi chuyện chỉ có tệ đi thôi?*

“Tr... Trước tiên! Ra khỏi vùng nước đọng! Ở đây khó xoay sở lắm...!”

Yume cùng Shihoru vùng chạy, Ranta và Merry nối gót theo sau, kẻ thì vung tay người thì vung cây đoản trượng loạn xạ. Haruhiro kéo tay Kuzaku mà chạy. Chạy được nửa chừng, Ranta đột nhiên hét “á!” một tiếng. Có vẻ con rắn đã cắn vào đâu đó trên người cậu ta.

“Có... Có sao không Ranta!?”

“Đồ ngu! Đương nhiên là có sao rồi! Chết đi! Khốn kiếp, đau quá...!”

Cậu ta còn đủ sức để gào rú và vẫn cử động được cơ thể nên có lẽ không sao.

Chẳng biết như thế này có được gọi là may mắn trong cơn hoạn nạn hay không, nhưng ngay khi cả bọn ra khỏi Đền lầy Tử Thi, cái đám giống rắn kia cũng tự rời đi. Tuy nhiên, cả đội chỉ nhẹ nhõm được trong chốc lát, bởi ngay sau đó, Ranta ngã vật ra và bắt đầu co giật.

“Ranta!?” Yume cởi bỏ mũ sắt của Ranta ra. “... Hyaaa...!”

Nhìn một phát đã thấy nguy to. Ranta đang sùi cả đống bọt mép. Là độc. Nhất định là độc từ loài rắn giống rắn kia.

Mặc dù Merry đã sử dụng Purify [Ánh sáng thanh tẩy] để giải độc ngay lập tức, nhưng sau đó, Ranta vẫn cứ nằm thượt ra.

“... Ừ ừ ừ ừ... Không ngờ tao mà lại suýt chết thế này, khốn kiếp...”

(I hi hi... Tại sao... Thần Skullhell... không cuốn mây đi luôn nhỉ... I hi... I hi hi hi...)

“Nè Zodiakun, những lúc như thế này nhá, độc mồm độc miệng như vậy là không được đâu! Biết chưa!?”

Hiếm khi nào Yume dịu dàng với Ranta như thế. Nói đúng hơn là, chẳng biết tại sao chuyện thành ra như vậy, nhưng Yume đang để cho Ranta gối đầu lên đùi cô. Một cảnh tượng vô cùng hiếm có, khiến Haruhiro chẳng dám tin tưởng đôi mắt của chính mình.

“... Cơ mà... chất độc hết thật chưa? Thiệt tình... Tôi khó chịu muốn chết đây này... Xin lỗi Yume... Cho tôi nghỉ ngơi thế này... thêm một lát...”

“Hử? Cái đó thì ừ, cũng được thôi.”

“Khoảng một tiếng nữa...”

“Lâu quá thì phải?”

“Hiểu rồi, vậy thì ba mươi phút là được...”

“Ừm...”

(... Gi hi... Người hoàn toàn... mắc lừa Ranta rồi đấy... Gi hi hi...)

“Hô? Thế ư?”

“Ai, ai lừa chứ. Mày nói cái gì đó Zodiakun, tao thật sự thật sự khó chịu cùng cực luôn nè, b... buồn nôn, đau đầu, đau bụng, đau quá là đau, không hề điều nhá.”

“Nghe điều thấy rõ luôn! Trông Ranta khoẻ thế kia cơ mà!”

Đương nhiên là Ranta bị cưỡng chế trục xuất khỏi vị trí trong lòng Yume. Chuyện đó thì thế nào chẳng được, nhưng tình hình vẫn rất tình hình. Trong công cuộc tìm kiếm những đồng xu đen một cách chắc chắn và có tính đảm bảo tại Đầm lầy Tử Thi, bọn cậu đã phát hiện ra sự tồn tại của mối hiểm hoạ thứ hai sau quái thú bốn mắt: những con vật giống như rắn, tạm gọi là rắn độc đầm lầy. Giờ thì khó mà nói là đảm bảo được nữa.

“... Thế bây giờ sao? Mà định thế nào hả, Parupiro?”

Bị Ranta hỏi bằng giọng điệu nghe có phần hậm hực, Haruhiro suýt nữa phát khùng. *“Mà định thế nào hả?”* ấy à? *Tính quăng hết trách nhiệm cho tao sao? Ít nhất mà cũng phải hỏi là, “Giờ tụi mình nên làm gì?” chứ.* Đây là lúc phải cùng nhau thảo luận và bàn bạc kia mà.

Nhân lúc Haruhiro liệt kê một tràng những lời lẽ dùng để miệt thị và đay nghiến Ranta trong đầu, tâm trạng cậu cũng dần dịu lại. *Dù mình có phát khùng rồi tranh luận với thằng rác rưởi (cặn bã) (khốn kiếp) (ngu dân) này đi nữa thì cái loại rác rưởi cũng chẳng bao giờ hồi tâm chuyển ý đâu. Tức giận chỉ tổ mệt mình. Nổi cáu chỉ tổ thiệt thân.*

“Hay là vào rừng chẳng hạn...”

Khi Haruhiro thử đưa ra đề xuất, cả bọn chấp thuận rất dễ dàng. *Vậy là được à? Có phải mọi người chẳng buồn suy nghĩ gì không thể?* Haruhiro không khỏi nghĩ vậy, nhưng có lẽ các đồng đội của cậu chẳng lấy đâu ra sức lực để mà tư duy nữa. Thực ra, Haruhiro đôi khi cũng thế. Một xu hướng chẳng tốt chút nào. Tuy vậy thì cũng không thể không làm gì được. Nếu không tìm cách thì bọn cậu sẽ không thể sinh tồn.

Trước tiên, cả nhóm quyết định đi vào rừng từ quãng gần cây cầu của Làng Giếng. Việc này khó khăn ngoài sức tưởng tượng. Những thân cây màu trắng cong queo mọc đan xen dày đặc nên chẳng dễ gì tìm ra khe hở vừa đủ cho một người lách qua. Chẳng lẽ lại phải chặt cây để tiến lên à...?

“... Nhưng mà, nhìn thế này thì có vẻ sẽ không có mấy con thú lớn đâu nhỉ?” Kuzaku phát biểu một ý kiến lạc quan.

“... Mấy loài rắn rết thì chắc vẫn có đấy.” Shihoru chỉ ra một sự thật cay đắng.

“Shihoru...” Haruhiro định nói rồi lại lắc đầu.

“...O? Sao cơ...?”

“Thôi, không có gì. Cậu nói đúng... Có thể có rắn... Thậm chí là rắn độc...”

“H... Hay là về...?” Ranta tỏ ra khiếp sợ. Đáng đời lắm. Nhưng Haruhiro cũng chẳng hoan nghênh gì lũ rắn. Cậu không muốn bị cắn giống Ranta.

“Cẩn thận nhé,” Merry nhắc nhở mọi người. “Số lần tố sử dụng được liên tiếp chiêu Purify [Ánh sáng thanh tẩy] cũng chỉ bằng với số lần dùng thuật Heal [Ánh sáng chữa lành] thôi đấy.”

“Nè nè...” Yume vừa nói vừa chỉ về hướng Tây. “Tít đằng kia kìa, hơi xa một tí, hình như có gì phát sáng đó.”

“Ánh sáng...” Haruhiro căng mắt nhìn về hướng đấy. “... Đúng thật.”

Tuy cậu không thể khẳng định đó là cái gì, nhưng quả thật phía bên kia rặng cây có thứ nào đấy tựa ánh sáng... hay ít ra là trông có vẻ như vậy.

“Liệu có đi được tới tận đó trước khi trời tối không đây...” Kuzaku thấp giọng thì thầm.

“Cũng chẳng rõ khoảng cách là bao xa nữa...” Ranta tỏ ra nản chí, chẳng giống cậu ta bình thường chút nào.

Nhân tiện thì Zodiakun không đi vào rừng cùng bọn cậu. Có thể nó chủ động tránh xa vì sợ bị mắc vào cành cây hay gì đó. Khi không có Zodiakun ở cạnh, Ranta đơn giản chỉ là thứ rác rưởi.

Shihoru rụt rè đề nghị. “... Hay là quay về?”

Haruhiro nhìn mặt Kuzaku rồi tới Merry và Yume. Họ chẳng hề tỏ thái độ thể hiện suy nghĩ của bản thân, chứ đừng nói đến chuyện đồng tình hay phản đối.

“Vậy đi...” Chỉ có một người đồng ý với Shihoru là Ranta.

Tệ thật. Bầu không khí cực kì khó chịu. Mình muốn thay đổi cái bầu không khí này, nhưng nên làm gì đây. Haruhiro chẳng có ý tưởng nào. Trước tiên, mình cần có thời gian suy nghĩ...? Nhưng nghĩ ngợi rồi thì liệu có nảy ra được câu trả lời không nhỉ? Muốn có thời gian ư? Lẽ nào không phải thế mà mình chỉ muốn trốn chạy khỏi tình cảnh hiện giờ? Không phải chỉ riêng Haruhiro mà có lẽ mọi người đều có chung tâm trạng. Không được rồi. Thế này thì không ổn. Không được. Chắc chắn là không được... Thế mà...

“... Tạm thời, đi về vậy?”

Mình lỡ nói mất rồi. Đáng ra mình phải thẳng thắn trong vai trò thủ lĩnh. Mình biết rất rõ giờ là lúc mình phải trách mắng hay động viên đồng đội, nhưng mình không làm được. Mình đúng là đồ bỏ đi. Mình không còn chút sức lực nào nữa... Từ giờ trở đi, liệu bọn mình có thể tiếp tục được nữa không?

6. Thế nào là sống?

Đù có tiếp tục được hay không, lựa chọn duy nhất của bọn cậu vẫn là hành động.

Ngoài một wen đã có, túi Haruhiro đút túi thêm một ruma và hai wen tìm thấy ở Đầm lầy Tử Thi, cộng với hai wen thu được nhờ đem bán hai thanh kiếm cho thợ rèn coi như phế liệu, tổng cộng là một ruma và năm wen. Còn thiếu một chút so với số tiền hai ruma cho hai bữa ăn, nhưng nếu biết cách thương lượng đại loại như “khẩu phần ít thôi cũng được” với Chủ tiệm Cua Bự ở tiệm thực phẩm thì chắc vẫn sẽ được thông cảm. Tuy bên ngoài là cua, nhưng ông ấy (hoặc bà ấy?) là người tốt. Có lẽ vậy.

Vì không biết giờ giấc ở đây nên Haruhiro chỉ có thể thường xuyên kiểm tra đường trời phía xa, xem ánh lửa cháy đang yếu đi hay vẫn ổn để dự đoán khi nào màn đêm sẽ ghé thăm. Ngoài ra thì ừm, cậu dựa vào cả trực giác hay đồng hồ của dạ dày. Không biết người dân Làng Giếng xem giờ bằng cách nào nhỉ? Nếu bọn cậu hỏi, chắc họ sẽ chỉ cho, nhưng đó là một câu hỏi khó có thể diễn đạt bằng cử chỉ và vốn từ vựng cực kì hạn chế.

Mặc dù đã ăn xong, cậu vẫn cảm thấy như thể còn một lát nữa mới đến tối. Ngay cái việc im lặng ng ấ bệt trên nền đất kể ra cũng chẳng dễ chịu gì. Shihoru có vẻ bị cớ, Haruhiro muốn làm gì đó cho cô, nhưng cậu không biết phải làm gì.

“Tèn teeen!” Yume cất lên một tiếng kêu kì cục và đứng phắt dậy. “Nè nè, Yume nè, nghĩ ra rồi nè. Nếu mình đốt lửa trại thì sao nhỉ?”

Kế hoạch của Yume như sau. Bởi khu rừng dường như đang cự tuyệt những kẻ xâm nhập, nên khó mà đâm đầu vào được, nhưng ít nhất vẫn có thể nhặt chút cành khô. Cả bọn sẽ gom chúng lại rồi đốt lửa ngay bên ngoài Làng Giếng. Sẽ thật ấm áp. Khi màn đêm buông xuống, cả bọn khăn trương lao vào làng là được. Ở ngay cạnh làng thì chắc không nguy hiểm lắm, nên cứ ngủ quanh đống lửa cũng chẳng sao.

Tất cả nhất trí và cùng bắt tay vào thực hiện. Tụi Haruhiro rời làng, gom nhặt cành cây rơi ở bờ rừng. Yume sẽ xác định xem chúng đã khô hẳn chưa, những cành chưa khô sẽ được để sang một bên. Cả nhóm chuẩn bị đốt lửa ở vị trí cách cây cầu một đoạn. Họ lót những thanh củi to phía dưới, sau đó xếp chồng các cành nhỏ lên trên. Làm vậy thì cành to bên dưới sẽ cháy như than vậy. Yume châm lửa rất khéo. Không hổ danh là thợ săn. Sau khi nhóm lửa một cách điệu nghệ, cô quan sát tình hình để cho thêm củi hoặc thổi giúp ngọn lửa cháy đượm hơn. Với những cành chưa khô, nếu để gần đồng lửa, nước cũng sẽ bốc hơi dần và sau đó cả bọn có thể dùng được chúng.

“Ấm quá...” Ranta ngẩng cổ gối, đưa hai tay ra trước ngọn lửa. “Thật sự, thật sự ấm luôn... Như được lên tiên vậy á... Lửa đúng là tuyệt cú mèo... Điêu tuyệt vời nhất trong lịch sử... Một phương tiện đưa loài người đến văn minh...”

“Này Ranta.” Kuzaku ngẩng xếp bằng dưới đất. “Cậu đang khóc à?”

“Khóc cái đầu mày. Nước mắt này... là nước mũi đấy...”

“Té ra nước mũi chảy từ mắt...” Shihoru đang xích lại quá gần ngọn lửa. “Eo ôi kinh ghê...”

“Lắm lời! Khi người ta đang say sưa tận hưởng thì đừng có ném đá hội nghị như thế, đồng gốc!”

Merry ngẩng xồm, đưa lòng bàn tay lại gần ngọn lửa, mắt nhắm nghiền. Đôi môi cô hơi thả lỏng, trông có vẻ cực kỳ khoan khoái.

“Giá mà câu được cá nữa nhỉ...” Yume đang ngẩng xoay hai chân gập hình chữ W ở giữa Shihoru và Merry, đắm đắm nhìn ngọn lửa mà mình đã nhóm. “Tụi mình có thể nướng lên rồi ăn đấy...”

“Cá cá, à...” Tất nhiên, Haruhiro cũng đang ngẩng trước đồng lửa như mọi người. “Dưới Sông Ấm có cá không ta? Nước ấm ấm thế mà...”

“Hừm, nếu có thì cũng chẳng lấy gì làm lạ.” Ranta khịt mũi. “Cá ăn thịt người chẳng hạn. Có thể lắm chứ?”

“... Nếu tụi mình đốt lửa ở bãi sông thì sao?” Merry đột nhiên cất tiếng. “Chẳng phải sẽ giữ được kẻ thù tránh xa, và có thể yên tâm mà tắm à?”

“Khoan, vậy sẽ nhìn thấy nhau mất.” Kuzaku không biết vì sao lại nhìn xuống đất. “Nguy hiểm lắm đúng không?”

“A,” Merry cũng cúi đầu, “... phải rồi...”

“Tao thì vô tư đi nè.” Ranta phồng hai cánh mũi. “Nhìn thấy cũng chẳng sao. Về cơ bản, khoẻ thân là chuyện quá bình thường. Mà sao tụi bây phải lo lắng cái chuyện nhìn thấy hay không thế? Nếu mà được tắm thì sao chẳng được. Coi đó là một sự hi sinh đi. Đánh đổi ấy. Thậm chí là cứ đường đường chính chính mà phô ra! Tôi có bị nhìn cũng không sao cả. Nên đám các người cũng phải cho tôi nhìn. Thế là huề còn gì. Chẳng có vấn đề gì hết. Coi như giải quyết xong xuôi. Nhở? Tốt! Bây giờ mau đi thôi!”

“... Cậu đi một mình đi.” Shihoru buông một câu lãnh đạm.

Nhưng Haruhiro muốn tắm rửa. Đúng như Kuzaku nói, vì đồng lửa sẽ thành nguồn chiếu sáng, nên làm vậy không ổn lắm, nhưng chẳng phải nếu thực hiện một cách chu đáo thì sẽ đảm bảo được an toàn sao? Hoặc có lẽ bọn cậu cần phải nghiêm túc xem xét phương án đào một cái hồ làm bồn tắm ở bãi sông bên trong Làng Giếng. Cũng chưa chắc cư dân trong làng sẽ nổi giận. Biết đâu họ lại rộng lượng bỏ qua. Hoặc họ không quan tâm ngay từ đầu. Hay là thử xin phép Chủ tiệm Cua Bự, hoặc gã thợ rèn, hoặc tên lính canh giếng? Chỉ có đi cầu, giải thích về bồn tắm xem chừng khá “khó nhằn”...

Haruhiro không còn ý chí chống lại cơn buồn ngủ đang ập đến. Cậu nằm xuống và chìm vào giấc ngủ. *Nếu bị một con dã thú tấn công thì sao? Bao giờ tới lúc đó hẵng hay. Kiểu “nghĩ ngắn” ấy chẳng tốt tí nào, nhưng mình mệt quá. Ấm ới là ấm. Tôi xin đấy. Chỉ hôm nay thôi. Làm ơn, chỉ cần hôm nay thôi...*

“... ro... ruhiro... Này... Haruhiro...”

Haruhiro bị ai đó lay và tỉnh giấc. Shihoru. Đó là Shihoru.

“Hửm...? Có chuyện gì vậy?” Haruhiro ngẩng dậy, nhìn về đường trời đằng xa. “Ừa...? Chưa sáng à...?”

“Nhìn kia.” Shihoru chỉ về phía cây cầu.

“... Ừ, ô.” Haruhiro kinh ngạc tột độ, kể cả là nói giảm nói tránh. “Gì...?”

Đó. Nó ở ngay đó. Phía trước cầu có cái gì đó.

Một con ngựa? Phải không nhỉ? Kể cả là ngựa thì nó cũng quá rậm lông và to lớn? Sinh vật giống ngựa đó đang kéo một chiếc xe. Xe ngựa hả? Xe ngựa thồ hàng? Cái xe đó cũng lại quá lớn. Những thứ gì đang được chất trong đó vậy? Chúng bị che phủ nên Haruhiro không rõ.

Có một sinh vật hình người đang ng ỡ cạnh chiếc xe hàng. Sinh vật này trông hao hao ai đó. Phần thân trên cơ bắp khủng khiếp, nhưng đôi chân lại ngắn một mẩu. À. Gã thợ rèn. Cấu trúc cơ thể hẳn giống hệt gã thợ rèn ở Làng Giếng. Chắc kẻ có vẻ là chủ sở hữu cỗ xe ngựa th ờ hàng này thuộc cùng chủng tộc với gã thợ rèn. Ông ta đội mũ trùm sụp xuống che cả mắt, ngậm một thứ nhìn như cái ống và đang nhả khói. Có vẻ là ông ta đang hút thuốc lá.

Ngoài Haruhiro và Shihoru, những người còn lại vẫn đang ngủ. Đống lửa đã tắt. Trên chiếc xe ngựa chở hàng có treo một vật chiếu sáng na ná cái đèn l ồng, nên cũng hơi sáng sủa.

“... Từ lúc nào vậy?” Haruhiro nhỏ giọng hỏi Shihoru.

“À, ừm...” Shihoru xích lại gần Haruhiro. Hình như cô ấy đang run sợ. “... Tớ bị đánh thức bởi âm thanh khi cái xe ngựa kia lại gần... Nó đi ra từ khu rừng đấy...”

“Từ khu rừng á? Một cái xe ngựa bụi chẳng như thế mà cũng đi qua được hả?”

“Từ đằng xa kia kìa...” Shihoru hất hàm về hướng Tây Bắc. “Hình như có lối đi hay đường sá gì đó. Chiếc xe ngựa tới từ đằng đó mà...”

“Ồ... Có đường ư? ... Ủa mà, chuyện đó xảy ra cách đây bao lâu...?”

“Tớ không nhớ rõ... Lúc đầu, tớ còn tưởng mình mơ thấy một chuyện kì quái nào đó cơ...”

“Ừ... Cũng phải. Tớ hiểu mà. Ai mà nghĩ tự dưng có một thứ như vậy xuất hiện cơ chứ.”

“... Thế r ỡ cái xe dừng lại chỗ đó. Người kia... xuống xe. Được một lát thì tớ đánh thức Haruhiro dậy...”

“Không biết là kẻ nào nhỉ?”

Chẳng bao lâu sau, con gà khổng lồ trong Làng Giếng gáy lên “bô ê ê ê ê ê ê ê ê ê ê”, đánh thức các đ ồng đội khác. Thấy cái xe ngựa chở hàng, cả lũ làm ần hết cả lên, khiến chủ chiếc xe nhìn về phía cả bọn. Vì vậy, tất cả đ ồng loạt ngậm miệng và thủ thế.

“... Ch... Chiến không đây...” Ranta nói bằng một giọng nhỏ xiu xiu xiu.

Ông ta nghe thấy r ỡ sao? Người chủ chiếc xe vừa đứng lên, Ranta đã quỳ sụp xuống. *Chẳng may có chuyện gì thì cho Ranta làm vật hiến tế vậy.*

Haruhiro nghĩ. *Quyết thế đi!* Đáng tiếc là không cần phải làm vậy. Khi tên lính gác Tháp canh C mở cổng ra, chủ cỗ xe lập tức leo lên chiếc xe ngựa chở hàng. Con ngựa lông lá lúc lắc cái đầu rồi bắt đầu kéo chiếc xe. Nó tiến lên. Có đi qua được chiếc cầu kia không nhỉ? Suyt soát. Không chỉ bề rộng, mà cả trọng lượng cũng gần đạt tới giới hạn, mỗi khi bánh xe quay một vòng là ván cầu lại kêu cọt két rất to. Liệu cây cầu có hỏng luôn không vậy...?

Lúc chiếc xe ngựa đi hết cây cầu một cách bình an vô sự, Haruhiro những muốn vỗ tay tán thưởng. Mặc dù thực tế cậu không làm vậy.

Nhóm Haruhiro che mặt, bám đuôi chiếc xe ngựa đi vào Làng Giếng. Xe dừng lại trước lò rèn. Gã thợ rèn và ông chủ chiếc xe nói chuyện với nhau một cách thân mật, có thể nói là đúng như dự đoán.

“Hai thằng này là anh em chẳng...!” Nói xong, Ranta tự cuống lên phân bua với bọn Haruhiro. “T... Tôi bảo ‘hai thằng này’ là lỗi dùng từ chưa chuẩn đấy! T... Tôi không định ăn nói như vậy đâu! Nói nghe nè! Tôi tôn trọng ‘hai người họ’! Nghiêm túc đấy!”

“Ai cần biết...” Haruhiro thở dài. “Nhưng đúng là trông họ có vẻ là anh em hay họ hàng gì đó. Những món hàng chất trên xe có liên quan tới lò rèn chẳng...?”

“Họ bắt đầu dỡ hàng xuống kia.” Kuzaku nói.

Không chỉ có ông chủ chiếc xe dỡ đồ, hình như gã thợ rèn cũng giúp một tay. Tấm phủ chiếc xe hàng được gỡ ra. Ông chủ chiếc xe ngựa leo hẳn lên thùng xe, bốc hàng rồi chuyển cho gã thợ rèn. Gã thợ rèn mang hàng đến chỗ mái hiên lò rèn rồi đặt chúng xuống đất.

“Này, mấy đứa.” Ranta bật ngón cái và chỉ về phía lò rèn. “Nghĩ sao nếu tụi mình ra giúp họ? Biết đâu sau này cần mua đồ gì, họ lại tạo điều kiện cho.”

“Một động cơ ‘trong sáng’ làm sao...” Yume tỏ ra ngán ngẫm, nhưng về phần Ranta mà nói, đó không phải một ý kiến tồi.

“Được.” Haruhiro gật đầu. “Giúp họ thôi. Trước tiên là ba thằng con trai... Nhớ có gì trục trặc, có khi họ sẽ nổi giận rồi tấn mình đến chết đấy. Yume, Shihoru và Merry ở lại đây.”

Đi đâu Haruhiro lo sợ suyt nữa đã thành sự thật. Gã thợ rèn giờ búa lên dọa tụi Haruhiro, tỏ ý đuổi đi, nhưng Ranta quỳ xuống vái lạy, cố gắng xin

phép và giải thích trong tuyệt vọng, cuối cùng đã làm cho gã hiểu ra bằng cách thần kì nào đó. Dù còn tỏ ra hồ nghi, nhưng gã thợ rèn vẫn để cho tui Haruhiro phụ giúp việc dỡ hàng.

Hàng trên xe là than củi. Ở Alterna, Haruhiro từng nghe chuyện than cốc hoặc than củi là vật thiết yếu với công việc của thợ rèn. Than cốc phải được luyện từ than đá, nhưng than củi thì chẳng cần xử lí gì thêm vẫn có thể tạo ra nhiệt lượng cao. Ngoài ra, than củi cũng có thể dùng để làm sạch nước.

Hình như chủ chiếc xe ngựa không chỉ đơn thuần vận chuyển mà còn làm ra than củi. Trên xe chất mấy cái rìu trông bèn chắc chỉ có thể nghĩ đến việc được dùng để đốn cây, chứng tỏ chủ xe kiêm cả nghề tìều phu nữa. Ông ta hẳn là thợ đốt than rỗi.

Khi đã dỡ hàng xong, người thợ đốt than bắt đầu giúp đỡ việc trong lò rèn. Người thợ đốt than có vẻ hào hứng, nhưng gã thợ rèn cầu nhàu đủ thứ. Dựa vào bầu không khí này, chắc rằng gã thợ rèn là anh, còn người đốt than là em. Người em bắt chước người anh muốn trở thành thợ rèn nhưng tài năng không đủ, bèn chuyển sang làm nghề đốt than để có thể hỗ trợ anh mình. Mà thôi, xét cho cùng đây cũng chỉ là tưởng tượng của Haruhiro, hay gần như chỉ là ảo tưởng.

Không biết có phải để trả công cho sự giúp đỡ hay không nhưng gã thợ rèn đã yêu cầu tui Haruhiro cho xem vũ khí, rỗi cùng em trai sửa chữa chúng. Chuyện này thật đáng vui mừng.

Sau đó, gã thợ rèn rút ra một thanh kiếm. Một thanh kiếm lớn nhìn qua đã thấy cực kì lộng lẫy, toả ánh sáng xanh, thân kiếm khắc những hoa văn phức tạp, chuôi và đốc kiếm cũng được chế tác tỉ mỉ cầu kì. Gã cho Kuzaku cầm thử. Vừa cầm vào, Kuzaku đã kêu lên kinh ngạc. Xem ra nó khá nhẹ. Kuzaku thử thế, vung một đường kiếm, chỉ vậy thôi mà toàn thân cậu đã run lên. "... Cái này, quá dữ. Thiết tình, quá dữ luôn. Không đùa đâu. Tới tôi còn hiểu được. Một thanh kiếm không thể tin nổi..."

Gã thợ rèn lấy lại thanh kiếm từ Kuzaku, chìa ra một đồng tiền lớn, sau đó giơ năm, rỗi tám ngón tay. Phải chăng gã thợ rèn muốn nói đến bốn mươi đồng xu lớn, tức là thanh kiếm này giá bốn mươi rou? Tạm thời Haruhiro chưa hình dung nổi giá trị như vậy khoảng tầm nào, nhưng theo tiêu chuẩn ở Grimgar thì tương đương bốn mươi đồng vàng = bốn mươi gold ấy hả? Đồng xu lớn ở đây có vẻ cực kì quý báu, nên chắc phải hơn

thế. Tóm lại, không nghi ngờ gì, đây là một thanh kiếm đất lồi con mắt. Nó hẳn là món hàng cao cấp nhất trong tiệm của gã thợ rèn, hoặc thứ gì đó gần như vậy.

Sau đấy, khi tụi Haruhiro đang ăn với khẩu phần ít tại tiệm thực phẩm, chiếc xe ngựa chở hàng của người thợ đốt than bắt đầu chuyển bánh. Tốc độ của nó tương đương với người ta đi bộ. Nhóm Haruhiro quyết định thử bám theo chiếc xe ngựa. Nếu người đốt than tỏ ra khó chịu, cả đám sẽ rút lui, nhưng xem ra ông ta chẳng hề để tâm đến bọn cậu.

Chiếc xe ngựa băng qua cầu, tiến thẳng hướng Bắc một đoạn rồi rẽ sang hướng Tây. Shihoru nói đúng. Có đường. Một con đường chạy vào khu rừng. Cây cối đã bị phạt đi, trên mặt đất còn hẳn hai vệt bánh xe. Bánh của chiếc xe ngựa chở hàng hoàn toàn trùng khớp với hai vệt đó.

Chiếc xe phăm phăm tiến lên. Con đường hơi khúc khuỷu, nhưng về cơ bản là đường thẳng. Haruhiro nghe thấy tiếng chim hay tiếng loài nào đó. Đến nửa chừng, Yume nhận thấy rằng chiếc xe ngựa đang phát ra một âm thanh kì lạ. Ở chỗ ghềnh lái mà người thợ đốt than ngồi có treo một vật tựa cái chuông. Nó đang cất lên thứ âm thanh trầm lắng, nặng nề. Chắc phải có dụng ý gì đó. Đuổi thú dữ chẳng?

Cả nhóm ra tới một khoảng trống. Có một căn nhà tựa như túp lều trên núi. Cái lò có mái ở bên cạnh hẳn là chỗ đốt than. Có cả chuồng ngựa. Một lượng củi khổng lồ được chất đống ở đó. Đây chắc chắn là chỗ đốt than rồi.

Người thợ đốt than dừng xe lại, chui vào trong lều.

Nhóm Haruhiro đi một vòng quanh chỗ đốt than, sau đó thử mon men vào rừng. Ở khu vực này, cây cối thưa thớt do đã bị chặt kha khá, nên đi lại cũng dễ dàng.

Ngoài lối mòn dẫn về Làng Giếng, cả bọn phát hiện ra còn một con đường nữa chạy theo hướng khác. Trên con đường này cũng in hẳn rất rõ dấu xe ngựa. Nó dẫn tới đâu đây? Phải chăng ngoài Làng Giếng ra vẫn còn những ngôi làng khác?

Khi cả bọn quay lại chỗ đốt than, người thợ đốt than đang ngồi hút thuốc phía trước túp lều. Trông có vẻ ông ta đang thư giãn. Ông ta chẳng thèm liếc mắt về phía tụi Haruhiro.

Con ngựa lông rậm đã được thả ra, giờ đang gặm cỏ. Bị cặp vó đó đá phải chắc sẽ chết ngay tức khắc. Giả sử bị cái đuôi kia quật trúng thì cũng không thể nào bình an vô sự. Tốt nhất không nên bắt cấn mà lại gần nó làm gì.

“... Thế giới lại rộng ra, thêm một chút r ấ... nhỉ?” Shihoru nói.

“Đúng.” Kuzaku đồng tình bằng một câu ngắn gọn.

“Tiếc là không ra ti ền thôi.” Ranta ng ẩ xồm, bứt mấy cọng cỏ và vò nát chúng giữa những ngón tay. “À, nói mới nhớ, tôi quên gọi Zodiakun ra r ấ. Mà thôi...”

“Không chỉ có ti ền đâu.” Yume ủ rũ. “... Đói bụng nữa nè.”

“... Về không?” Merry e dề đề nghị. Một chiếc phao cứu sinh. Cả nhóm đã hăm hở tới đây, vậy cũng chẳng sao, nhưng thật khó nói rằng chuyến đi này thu hoạch được nhi ều. Haruhiro không muốn bảo là cả bọn chẳng thu được cái gì, nhưng thực tế cũng gần như thế. Cậu không muốn ra về với hai bàn tay trắng. Thế nhưng, nếu không về thì biết làm gì bây giờ?

“Về thôi!” Haruhiro thử tuyên bố một câu chắc nịch, nhưng bầu không khí lại trở nên khó xử lạ thường, khiến cậu phải thêm một đoạn “... nhỉ?” cho đỡ ngượng.

Mất mặt quá... Thực sự mất mặt lắm luôn. Từ trước mình cũng chẳng bảnh bao gì rồi, nhưng lần này có cảm giác cực kì tồi tệ. Nếu là Manato, hẳn cậu ấy sẽ lèo lái mọi chuyện được trơn tru và khôn ngoan hơn. Nếu là Tokimune, hẳn anh ấy sẽ lôi kéo mọi người với sự nhiệt tình và vui vẻ... Thế còn Haruhiro? Cậu chỉ có thể làm theo cách của riêng mình. Nhưng “cách của riêng mình” cụ thể là sao? Tóm lại là phương pháp gì? Mình phải làm gì chứ?

Khi rơi vào tình cảnh éo le nhường này, những khiếm khuyết của Haruhiro càng lộ rõ. Chúng cứ chình ịch ra đó, nên chính Haruhiro cũng cảm thấy tuyệt vọng về bản thân và chẳng biết phải làm gì.

Cậu muốn được dựa dẫm vào ai đó. Tha thiết luôn. Cậu không được phép rũ bỏ trách nhiệm. Biết thì biết vậy, nhưng cậu thật lòng muốn vút quách đi. Vút bỏ tất cả và chạy trốn.

Đội Haruhiro lần theo con đường trong khu rừng, hướng về phía Làng Giếng. Giờ nên làm gì nhỉ? Phải chú ý đến cái gì? Phải thực hiện việc gì? Haruhiro cần suy nghĩ về những điều đó. Đúng thế, nhưng bây giờ đầu óc

cậu đang bị chi phối bởi nỗi bất mãn, bất bình, ầm ức, lo lắng, sợ hãi và cả tuyệt vọng.

Nếu mình mở lòng, tâm sự với các cậu ấy mà không giấu giếm gì thì sao? Ví dụ như là: Hiện tớ đang cảm thấy như vậy đây, mặc dù tớ là thủ lĩnh nhưng tớ không làm tròn vai trò, xin lỗi các cậu nhiều. Nếu làm thế, có lẽ mình sẽ nhẹ nhõm hơn. Chỉ Haruhiro nhẹ nhõm thôi. Còn các đồng đội của cậu sẽ nghĩ gì? Chắc chắn Ranta sẽ nổi khùng. Mình cũng chẳng quan tâm tới cái ngữ như Ranta. Nhóm con gái liệu có thông cảm với mình không? Mình muốn được cảm thông lắm chứ. Mình muốn được đôi xử ngọt ngào. Muốn được giải phóng khỏi cảm giác căng thẳng và nặng nề này.

Lối mòn rất rộng rãi, dễ đi, nhưng gồ ghề như tối mịt, vì thế, Yume cần theo chiếc đèn lồng. Haruhiro ngoái lại nhìn khuôn mặt Yume, sau đó nhìn sang *một vị trí nhất định* trên cơ thể Shihoru đang đi bên cạnh. Cậu quay mặt đi ngay lập tức... *Tệ thật. Mình vừa nghĩ đến một chuyện cực kì tâm bậy. Khoan, cũng không hẳn là mình chủ động nghĩ. Đó là một sự thôi thúc.* Haruhiro bối rối. Cậu tư kinh tởm bản thân.

Một thứ gì đó như là nhu cầu sinh lý bất ngờ dâng lên, và đối tượng của nó không rõ vì sao lại là Shihoru. Hay bởi vì ngực Shihoru đã lọt vào mắt, nên cậu mới đột ngột cảm thấy thứ ham muốn này? *Thôi, cái nào trước cái nào sau cũng được.* Tóm lại, mình ***đã cảm thấy như thế***. Còn nữa, phần dưới cơ thể mình đang ở trong một trạng thái khó diễn tả bằng lời. Ôi ôi ôi ôi ôi ôi ôi ôi ôi ôi...

~~~~~

Vấn đề ở đây là, ngay cả Haruhiro đương nhiên cũng có nhu cầu sinh lí. Có điều cậu thấy ham muốn của mình không mạnh và bản tính cậu là muốn giữ chừng mực. *Chẳng phải bình thường mình vẫn luôn tiết chế sao? Chà, vì mình là một người đàn ông trẻ trung khoẻ mạnh nên không còn cách nào khác...* Cậu không muốn nghĩ như thế... Cậu đã không muốn nghĩ như thế.

Vì mình là một người đàn ông trẻ trung khoẻ mạnh nên không còn cách nào khác...

Bây giờ cậu chỉ còn nước an ủi bản thân bằng cái câu than thở cấm kị đó. Mà cũng chẳng an ủi được nhỉ? *Mày bị cái quái gì vậy, Haruhiro? Nực cười quá đấy, Haruhiro. Mày hỏng rồi, Haruhiro. Lẽ nào mình sắp biến*

thành một con thú chỉ biết đến dục vọng? Vào thời điểm thế này? Tại một nơi thế này? Làm ơn thôi đi!!!!!!!!!!!!!!...

Trong lúc Haruhiro đang cố kìm nén không đưa hai tay ôm đầu và hét lên, Yume đột nhiên kêu một tiếng “... Nya!” kì quặc. “... Hình như... có con gì, thì phải...?”

“Con gì là ý làm sao?” Ranta nuốt nước miếng đánh ực. “Thứ gì vậy...?”

“D... D... D... Dừng lại,” Haruhiro vội vã giơ tay lên, nhưng thật ra mọi người đã dừng lại từ trước. “... Yume, chỗ nào vậy?”

“Ở đằng đó hay sao ấy?” Yume chỉ về phía sau bên phải. “... Có tiếng động? Cảm giác là có một sinh vật sống đang ở đó?”

Kuzaku thở ra một cái, rút kiếm và gương khiên. “Mọi người nên lui xuống đi?”

“Ờ, ừm...” Haruhiro lắc đầu. “Phải... đấy. Kuzaku xem hướng Yume vừa chỉ. Ranta, mày đi bên trái Kuzaku. Tao sẽ đi bên phải. Merry, cậu bảo vệ Shihoru. Còn Yume bọc hậu nhé.”

Trong nháy mắt, các đồng đội của cậu đã thay đổi đội hình. *Chỉ có mình là chậm một nhịp*, Haruhiro không thể không nghĩ vậy. *Cả phán đoán lẫn hành động, cái gì cũng chậm. Mà mình hết “cứng” rồi nhỉ?* Cậu ngạc nhiên với chính bản thân mình vì đã nghĩ như thế. *Bị ngu sao? Đây đâu phải lúc nghĩ đến chuyện đó...*

Cậu kìm hơi thở lại một lúc, đứng im không nhúc nhích. Không có gì xảy ra cả. Cũng không nghe thấy âm thanh gì.

“... Hay là ảo giác thôi nhở?” Ranta khẽ nói.

“Có thể lắm.” Yume cũng không phủ nhận.

“Tạm thời giữ nguyên tinh thần cảnh giác,” Haruhiro đưa mắt nhìn quanh. Cậu nghĩ là không có gì và định quay mình lại. “Về tới Làng Giếng...”

Âm thanh nghe giống “kohh...” vang lên liên tiếp, xung quanh như có gì đó lấp lánh sáng loà. Chúng đang áp sát. Sinh vật sống ư? Không to lắm? Không phải chỉ một, hai con. Cỡ năm, sáu con. Còn nữa không? Kohh. Kohh. Kohh. Đây là tiếng kêu của chúng? Là tiếng sủa chẳng?

“Chúng tới kìa...!” Haruhiro nói ra một đi ầu mà ai cũng biết. Ngay sau đó, Kuzaku dùng chiêu Bash [Đập bằng khiên] hất một thứ gì đó văng đi.

“Khỉ à...!?” Ranta vung tứ tung thanh Lôi kiếm Dolphin. Không trúng... Lũ khỉ.

Đúng là trông chúng giống khỉ. Thân chúng được bao phủ bởi một lớp lông màu đen hoặc nâu và chúng có đuôi. Chúng đạp cả chân trước và chân sau xuống đất, nhảy qua trái qua phải để lao tới, nhưng không phải lối chạy của thú bốn chân bình thường. Chân trước của chúng bám vào cây hoặc gạt phăng những cành cây cản đường. Tuy nhiên, mặt chúng lại giống chó hơn là khỉ. Chắc gọi là khỉ chó cũng được. Haruhiro dùng cây dùi cui bên tay trái đánh bay một con, định đá luôn một con nữa nhưng nó tránh được. Mặc dù nói cậu đã đánh bay một con, nhưng lực đánh không mạnh. Con khỉ chó lại xông vào ngay. Cậu hạ thấp tư thế, nhắm vào nó bằng thanh đoản kiếm, nhưng nó cũng né được.

“Lũ khốn này, chúng lao tới không ngừng! Leap Out [Phóng ra]...!” Ranta lao về phía trước, dùng thanh Lôi kiếm Dolphin vẽ một đường số tám sắc lẹm. “R ồi tới Slice [Nhát chém chết chóc]...!”

Con khỉ chó bị chém trúng cất lên tiếng kêu đau đớn lúc cận kề cái chết trước khi ngã vật xuống.

Ranta giờ cao thanh Lôi kiếm Dolphin. “Thấy sao hả? Ông đây đỉnh thiệtttttt!”

Biết rồi, khổ lắm, nói mãi. Mà làm ơn bỏ qua mấy câu nhảm nhí đó mà tiếp tục chiến đấu đi. Haruhiro muốn mĩa mai như thế nhưng trước khi cậu kịp nói, lũ khỉ chó đã kêu “kohh, kohh, kohh” ồm ồm và bắt đầu lùi lại.

“Đừng hòng chạy, coi đây...!” Ranta định đuổi theo nhưng lại bỏ cuộc ngay. “Hừm, chứng tỏ chúng khiếp sợ ta. Khiếp sợ ngài Ranta, hắc ám kị sĩ khủng nhất trên đời. Nhân tiện nói rõ cho mà nghe, chữ ‘khủng’ ở đây không phải nghĩa là ‘mạnh’ đâu nhá, mà là ‘khủng khiếp’ đó. Thực ra ‘mạnh’ cũng không sai, nhưng với hắc ám kị sĩ thì phải ‘khủng khiếp’ mới được! Ga ha ha ha ha!”

“... Mọi, mọi người không sao chứ?” Haruhiro nhìn qua một lượt. “... Không sao phải không?”

“Ừ.” Kuzaku hạ kiếm xuống.

“Nya!” Mặc dù câu trả lời của Yume rất vô nghĩa, nhưng có vẻ cô ấy vẫn ổn.

“... Giật hết cả mình...” Shihoru thở dài thườn thượt.

“Chúng không tới nữa chứ?” Merry vẫn đang giờ đoán trượng với vẻ cảnh giác.

Ranta tiến lại gần xác con khỉ chó. À không, hình như nó chưa chết hẳn. Chỗ này chỗ kia trên cơ thể nó đang khẽ co giật. Dẫu vậy, nó rõ ràng sắp trút hơi thở cuối cùng. Ranta không hề tỏ ra do dự mà giẫm nát phần đốt sống cổ để kết liễu nó. Việc đó khiến Haruhiro thấy lẩn tẩn, nhưng có lẽ cắt đứt ngu ồn sống cho nó sẽ tốt hơn là kéo dài nỗi thống khổ trong giờ phút cuối cùng. Ranta ng ồi xuống, quan sát con khỉ chó trong chốc lát rồi quay sang Haruhiro.

“Con này liệu nướng lên có ăn được không nhỉ?”

Hoá ra danh xưng “khủng nhất” không phải để làm màu, dù chỉ là Ranta tự nhận. Hẳn là một kẻ sẵn sàng nghĩ đến những đi ầu “khủng khiếp”.

Đương nhiên, phản ứng của các đ ồng đội khác cũng không lấy làm dễ chịu. Giết sinh vật sống để ăn. Dù đôi khi cảm thấy vô cùng tàn nhẫn, nhưng đây chính là cách vận hành của tự nhiên. Tuy vậy, bọn cậu không thể nào nghĩ đến việc hạ gục goblin để ăn cả. Khỉ chó trông giống khỉ nên tụi Haruhiro cảm thấy có sự cấm kị, ngoài chuyện vốn dĩ không thích thú gì. Mỗi tội cả đám đang đói meo, ti ền mua đ ồ ăn thì không có.

“... Xẻ thịt được không nhỉ?” Haruhiro hỏi, nén một thứ theo nghĩa nào đó có thể gọi là sự quyết tâm trong lòng ngực.

“Ừm hừm...” Yume tỏ ra vô cùng khó chịu. “Có lẽ không hẳn là không được. Mặc dù Yume không muốn làm lắm đâu, nhưng về khả năng thì có thể...”

“Lột da rồi moi nội tạng hả?” Ranta quàng tay qua vai Yume một cách thân mật. “Quá dễ phải không? Yume, bà chắc chắn làm được. Cố lên nào!”

“Đừng có đụng chạm, đ ồ đ ầu!” Yume hất cánh tay Ranta ra. “Quả nhiên là Yume không muốn!”

“... Ăn nó thì tở thấy hơi...” Shihoru có vẻ buồn nôn và khom người xuống.

“Ừ...” Merry cũng áp tay lên miệng.

“Nếu bị bảo ăn đi thì tớ vẫn ăn, nhưng mà...” *Kuzaku, cậu thật vĩ đại.*

Đúng vậy. Đây đâu phải là ăn thịt người. Chỉ là một loài thú trông giống con khỉ thôi. Dù mùi vị có tệ thì vẫn còn hơn chết đói. Nếu ăn được thì bọn mình buộc phải ăn.

“Yume, tớ cũng sẽ giúp một tay.” Haruhiro nhìn thẳng vào mắt Yume. “Cậu có thể thử làm không? Nếu thật sự việc này quá sức thì cậu chỉ cần bày cách, tớ sẽ làm.”

Cuối cùng, Yume cũng không từ chối nữa.

Nhóm Haruhiro vác theo xác con khỉ chó, chuẩn bị một đồng lửa ở ngay cạnh Làng Giếng. Sau khi nhóm lửa, cả bọn bắt tay vào xẻ thịt. Một khi đã quyết tâm, Yume thật đáng tin cậy. Haruhiro chỉ có thể làm mấy việc như là nâng con thú lên, rồi lật hay đè nó xuống. Yume làm hết những phần quan trọng. Sau khi dâng một phần con mồi lên Bạch Thần Elhiri, Yume cẩn thận nướng chỗ thịt khỉ chó đã xiên que.

Thịt nướng xong, tất cả lao vào ăn.

Sau khi nhai và nuốt, Ranta nghiêng đầu và nói. “... Hừm, bình thường thế. Không quá dở, mà cũng chẳng ngon. Nếu thêm chút muối chắc sẽ ổn hơn đây...”

“Hừ ưm...” Yume nhăn mặt. “Có lẽ là, chẳng ngon gì cả...”

7. Dự án hướng về tương lai

Đù hương vị dở ẹc hay gì thì ít nhất cũng không đến nỗi không ăn được.

Yume đã học được skill Hầm bẫy trong kĩ thuật săn. Ngoài ra, trong hệ kĩ năng đặt bẫy còn có Bẫy kẹp hồ và Bẫy treo, nhưng Yume chưa thạo cả hai. Bẫy kẹp hồ thực ra cần có dụng cụ chuyên dụng. Còn Bẫy treo, Yume nói mình đã được *suru* phụ cho xem một lần, may ra có thể tự làm bẫy được nên cả bọn quyết định nhờ cô thử xem sao. Nếu đặt vài cái bẫy gần con đường dẫn tới khu đốt than, có lẽ tụi Haruhiro sẽ tóm được mấy con khỉ chó.

Lũ rắn độc đầm lầy thật đáng sợ. Cả bọn cũng cần cảnh giác với con quái thú bốn mắt. Nhưng hiện tại, cả nhóm chỉ có thể trông mong kiếm được tiền từ Đầm lầy Tử Thi. Sau khi đặt ra giao ước rằng: nếu thấy rắn độc đầm lầy thì thay đổi địa điểm ngay, nếu nghe tiếng chân con quái bốn mắt thì lập tức bỏ chạy, đội Haruhiro quyết định tiếp tục tìm kiếm đồng xu đen ở Đầm lầy Tử Thi.

Bọn cậu không thể cứ mãi tuyệt vọng và thoái chí. Nói thì nói vậy, chứ luôn có vô số nhân tố khiến Haruhiro nản lòng, và đôi khi cậu lại rơi vào trạng thái chán ghét bản thân ở thời điểm không ngờ đến. Chuyện này là không thể tránh khỏi. Lần nào cũng vậy, nên cậu hơi quen rồi. Haruhiro cũng đã nắm được bí quyết để gượng dậy theo cách riêng của mình.

Chỉ cần nghĩ “cuộc sống mà” và từ bỏ, cậu sẽ chấp nhận được thực tại.

Coi việc Haruhiro không có tố chất làm thủ lĩnh là tiền đề cho mọi chuyện. Cậu cũng chẳng ham. Cậu đang làm chỉ vì đó là lựa chọn duy nhất, không còn cách nào khác cả. Bởi thế, đương nhiên cậu sẽ thấy vất vả và bị tích tụ căng thẳng rồi. Haruhiro chẳng phải thánh nhân quân tử, chỉ là một con người rất đời thường, nên thỉnh thoảng những việc như là mất bình tĩnh hay nảy sinh ham muốn với đồng đội vẫn có thể xảy ra.

Không hẳn là cậu không có cái tâm cầu tiến. Vì đồng đội, vì chính bản thân, cậu luôn muốn trở thành một thủ lĩnh tốt hơn bây giờ. Nếu có thể.

Nhưng đó không phải con đường dễ dàng. Chẳng những không khá lên theo từng ngày, từng tháng, mà có khi cậu tiến một bước lại lùi hai bước, tiến thêm một bước nữa rồi lại lúc tiến lúc lùi. *Như vậy cũng chẳng sao.* Nếu không buộc bản thân nghĩ vậy, Haruhiro sẽ không thể tiếp tục nổi.

Một ngày nọ, cả nhóm vừa tới Đầm lầy Tử Thi thì bắt gặp rất nhiều con thú bốn mắt đang quanh quẩn ở đó, nên đành phải rút lui.

Một hôm khác, dù đã thay đổi địa điểm bao nhiêu lần thì cả bọn vẫn gặp phải lũ rắn độc đầm lầy. Kết quả là Kuzaku và Yume bị cắn, cả đám trải qua một khoảng thời gian thực sự khó khăn.

Nhiều khi khi chó sập bẫy rồi nhưng lại phá được bẫy để chạy thoát thân. Dù vậy, hình như vì tay nghề chế tạo bẫy của Yume đã tiến bộ nhiều nên bọn cậu thỉnh thoảng vẫn bắt được tội khi chó. Cách chế biến cũng dần cải thiện. Đầu tiên phải cắt tiết chúng thật nhanh, sau đó chà xát vài loại thảo mộc đậm mùi, nêm thêm muối, vậy là có thể đánh chén tương đối ngon lành. Muối mua ở tiệm thực phẩm, nhưng giá một túi con cũng lên tới một ruma. Đây quả là thứ xa xỉ phẩm, nên cả bọn sử dụng hết sức dè sẻn và thận trọng.

Tại Làng Giếng, tuy không tới mức hằng ngày nhưng đôi lúc bọn cậu bắt gặp đây đó những vị khách ghé thăm. Chủng tộc rất đa dạng, nhưng tất cả đều che mặt, có vẻ ai cũng đều hiểu rõ quy định để vào làng. Biết đâu đó là luật lệ chung trên toàn thế giới hoặc của khu vực này, chứ không riêng gì Làng Giếng. Mục đích chủ yếu của họ là giao dịch, có người tới mua, có người tới bán, có người cả mua và bán. Đồ ăn của tiệm thực phẩm một phần do vài người dân Làng Giếng kiếm về, phần kia là nhờ những người có vẻ là thợ săn như Ông Bù Nhìn chuyên tới.

Cho đến giờ, nhóm Haruhiro vẫn chưa thấy bóng dáng người sống trong toà nhà xếp bằng đá. Những cư dân còn lại thì cậu đã nắm được sơ sơ. Lính canh ở giếng với năm tháp canh làm theo chế độ luân phiên và như Haruhiro biết thì tổng cộng có chín người. Họ có thể ăn uống tại cửa hàng thực phẩm mà không cần trả tiền. Ngoài họ ra, kể cả gã thợ rèn hay bất cứ ai cũng đều phải trả xu hoặc đổi hàng thì mới được ăn. Thêm một thông tin nữa là các cư dân Làng Giếng chỉ ăn một ngày một lần, nhiều lắm là hai lần. Vì lý do tài chính, đội Haruhiro cũng làm như vậy.

Tội cậu chẳng thể trò chuyện với dân làng cho ra hồn. Vì vậy, rất khó có thể xin phép trước cho vụ tắm rửa, thế nên, cả bọn cần dùng khí để thử,

và cuối cùng đã hiện thực hoá một chỗ tắm an toàn ở bãi sông bên trong Làng Giếng. Đang cơn hứng khởi, cả nhóm đốt lửa trại lên nhưng tên lính canh giếng lập tức xuất hiện rồi dập tắt lửa, chẳng nói chẳng rằng. Có vẻ việc này bị cấm. Ngủ mà không đốt lửa thì lạnh lắm. Thà ngủ bên ngoài làng còn hơn.

Thế rồi, khi đón màn đêm thứ mười chín ở thế giới này, đội Haruhiro đã sở hữu hơn bốn ruma và hình thành được thói quen sinh hoạt.

Thực ra, bốn ruma chỉ bằng bốn bữa ăn, tức là khẩu phần cho hai ngày. Đây không phải số tiền lớn, nhưng dù sao tích lũy được đôi chút cũng làm các cậu yên tâm. Hiện giờ Haruhiro đang quản lý tất cả số tiền như là tài sản chung của tổ đội, nhưng cậu dự tính khi tiết kiệm được nhiều hơn sẽ chia ra cho mọi người. Như thế, ai cũng có thể tự mua cái này, cái nọ. Giấc mơ bé nhỏ cũng sẽ mở rộng ra.

“Nhưng mà này,” Ranta vừa đổi tư thế nằm vừa nói, “đâu thể cứ sống thế này mãi được. Tôi chán việc nạo vét bùn rồi.”

“Có chán thì cũng làm được gì...” Shihoru rúc vào cạnh Yume và Merry trước đồng lửa trại.

Hội con gái hôm nay đã kịp tắm trước khi cánh cổng Làng Giếng đóng lại, nên nói sao nhỉ... cả ba người trông long lanh khác thường, khiến Haruhiro không dám nhìn thẳng vào họ. Rất buồn cười là nếu nhìn họ kỹ quá, cậu sẽ thấy hơi hưng phấn. Nhưng đấu tranh với cái tôi xấu xa của mình chính là sở trường của Haruhiro... *Hừm, cũng không tới mức đó nhỉ? Không tới mức đó.*

Ranta và Kuzaku thì làm thế nào nhỉ? Kuzaku hẳn là vẫn lén lút với Merry theo kiểu đó chứ gì? Nhưng giả sử có chuyện đó thật thì chắc chắn ngay đến Haruhiro cũng sẽ phát hiện ra. Ừ, có vẻ họ không làm gì. Họ đang chịu đựng ư? Nhưng đâu cần phải vậy. Đã có quá nhiều điều chẳng hay ho gì ở đây rồi. Nên tô điểm một chút vui vẻ chứ. Đúng hơn là cần phải có. Dẫu vậy, khoác bộ mặt tươi cười rồi vỗ vai Kuzaku bảo: “Cậu cứ làm như cậu muốn đi, không sao đâu” ... cảm giác cũng kỳ kỳ sao đó. Hoặc nói đúng hơn, mình chẳng làm vậy được đâu.

Kuzaku đang nằm ngửa và sụt sịt mũi. Hình như cậu ấy chớm bị cảm rồi. “... Tớ cảm thấy năng suất của tụi mình bị giảm đi. Chỉ là cảm giác thôi nhé. Cũng không hẳn là tụi mình đã tìm hết mọi chỗ rồi. Kiểu như đến

nước này chắc phải đi tới khu vực tập trung nhiều rắn độc đần lầy hoặc chỗ bọn quái bốn mắt hay xuất hiện ấy...”

“Lần tới thử đi xa hơn không?” Yume đang trong tư thế tựa má vào ngực Shihoru, đồng thời ôm lấy Merry. *Ghen tị quá... Không không không không.*

“Đường vẫn kéo dài sau khu đốt than đấy.” Merry có vẻ hơi buồn ngủ. Trông cô cứ lơ đãng.

“... Tớ cũng rất để tâm vụ đó...” Haruhiro dăm dăm nhìn vào đồng lửa. *Lửa ơi, hãy hồi sinh lí trí của tôi. Làm ơn đi.* “Biết đâu lại có một ngôi làng khác. Hoặc lớn hơn nữa, một thị trấn chẳng hạn. Mặc dù nếu có thì tớ cũng chưa biết phải làm gì.”

“Dù sao thì đó vẫn là ứng cử viên số một mà.” Ranta tặc lưỡi. “Ngoài ra còn có phương án vượt qua đần lầy, đi xuống phía Nam. Hoặc là đi về hướng hạ lưu Sông Ấm. Tuy ở bãi sông có thứ gì đó không hay cho lắm, nhưng nếu đã quyết thì tại mình vẫn sẽ cân được hết thôi.”

Haruhiro không rời mắt khỏi đồng lửa. “Nhưng tại mình làm gì có mục tiêu.”

“Mày ngáo hả Parupiro? Đây là một thế giới hoàn toàn xa lạ đấy. Lấy đâu ra mục tiêu bây giờ?”

“Đúng là thế, nhưng cách nghĩ của mày cầu thả thô kệch quá đi.”

“Phải gọi tao là quả cảm vô địch chứ... À, còn chuyện đó. Cái đó là một vấn đề chúng ta đang đối mặt. Nhưng nói đến vấn đề thì còn một cái khác, quan trọng hơn.”

“... Tớ không muốn nghe.” Shihoru bịt tai lại. “... Chắc chắn không phải chuyện gì tử tế hết.”

Haruhiro trót nhìn về phía Shihoru và thấy hối hận ngay lập tức. Yume đang gào như vùi mặt vào ngực Shihoru, còn Merry thì tựa vào Yume, mắt lim dim buồn ngủ. Cậu muốn xử lí một cách đích đáng bản thân bất cẩn đã nghĩ rằng, *cho tớ hơi ấm với.*

“Chúng ta có thể sẽ phải sống suốt đời ở đây.” Ranta nói bằng giọng điệu nghiêm trọng không hợp với cậu ta tí nào. “... Phải chuẩn bị tinh thần cho điều đó, đúng không?”

“Ừm...” Haruhiro bị bí, không biết nên trả lời sao. “...Tự dưng mày nói cái gì thế hả...?”

“Chẳng phải đó là sự thật sao? Có gì sai đâu nhỉ?”

“Đừng vội mất...”

“Hi vọng ấy hả? Ồ, thôi nào, Parupirorin. Đừng nói chuyện như một vị anh hùng tràn đầy nhiệt huyết nữa. Mày đâu phải loại người tích cực và lạc quan đến thế! Thừa nhận đi! Rằng có khi tụi mình chẳng quay về được nữa. Nếu vậy, ta sẽ phải sống ở đây cho tới cuối đời.”

Merry hít vào một hơi, ngừng lại... rồi chậm chạp thở ra. Cô dán mắt vào ngọn lửa nhưng dường như chẳng hề nhìn nó.

Shihoru toan mở miệng nhưng lại không nói gì. Yume bật ra một tiếng rên kì lạ.

“Nói là về...” Kuzaku ngẩng dậy, “nhưng Grimgar có phải nơi bọn mình cần trở về không vậy?”

“Hử?” Ranta nhướn mày và lườm Kuzaku. “Thế nghĩa là sao hả Kuzakky?”

“À không, chỉ là... có vẻ tụi mình cũng đâu ở Grimgar ngay từ đầu.”

“Kể cả thế thì có ai nhớ được chút nào những việc trước đó đâu.”

“Đúng vậy, nhưng mà...”

“Đừng nói mấy chuyện chán ngắt đó nữa. Chẳng liên quan gì đến vấn đề tao đang đưa ra bây giờ cả. Động não mà hiểu tí đi, đờnengu gốc...”

“Tớ không nghĩ mình đáng bị nói tới mức đó.”

“À à!? Mày muốn đánh nhau chứ gì!? Tao sẵn sàng rồi đây!”

“Thôi đi.” Merry chặn lại. Thông thường đó là nhiệm vụ của Haruhiro, nhưng tâm trí cậu đang bận nghĩ chuyện khác.

“Bọn tôi đang tìm kiếm cách thức quay lại thế giới cũ.”

Shima đã thì thào như thế. *Quay lại. Thế giới cũ. Điều đó rốt cuộc có nghĩa gì?*

Haruhiro chạm vào Receiver [Đá nhận tin] cậu đang đeo trên cổ qua lớp y phục. Vì đã xảy ra những chuyện như vậy, cậu thấy cũng tốt nếu có liên lạc gì đó từ Souma. Trong thâm tâm, Haruhiro đã kì vọng vào điều đó. Nhưng Đá nhận tin chẳng hề có dấu hiệu rung. Kiểu như là... tín hiệu không truyền tới được thế giới khác...?

Haruhiro lắc đầu. Có nghĩ cũng chẳng ích gì. Nhóm Haruhiro đang ở đây. Chính là ở đây. Một thế giới khác biệt, chẳng phải Grimgar, cũng

không phải Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn).

Sống ở đây cả đời. Khả năng đó đương nhiên đã từng xuất hiện thoáng qua trong đầu cậu.

“... Ranta, chẳng cần mày phải nói đâu. Có thể chuyện đó... sẽ xảy ra. Tao biết đi đâu đấy. Nhưng mày bảo biết xong rồi thì phải làm gì? Kể cả chuẩn bị tinh thần thì cũng đâu có gì thay đổi. Việc chúng ta phải làm không hề thay đổi. Vẫn thế mà thôi.”

“Đồ ngáo. Mày có bị ngu không? Vẫn thế cái con khỉ!” Ranta đứng dậy, nắm tay phải vào lòng bàn tay trái. “Chúng ta phải có con đàn cháu đống! Nói cách khác là tạo ra em bé. Tạo. Ra. Em. Bé!”

“... Eoooooooooooooooo...” Shihoru ôm chặt lấy Yume.

“Mày...” Haruhiro không thốt nổi một lời.

Merry lắc đầu như muốn nói rằng không thể tin được. Yume thì ngẩn tò te.

“... Bạn Ranta...” Kuzaku lầm bầm, “dù có đi tới đâu cũng vẫn là bạn Ranta.”

“Chuyện là thế đấy!” Ranta nháy lên, nhìn xung quanh một lượt. “Giờ phải quyết định chuyện ghép cặp! Vừa vặn có ba nam ba nữ! Ba cặp, nếu mỗi cặp ra được mười nhóc thì chẳng mấy mà lên thành tổng ba mươi sáu người! Thấy sao hả? Còn tôi... chẹp, đây dù gì cũng chỉ là một phần của kế hoạch con đàn cháu đống, nên tôi sẽ không kén chọn. Nhưng nếu bị buộc phải chọn thì tôi... ừm...”

“Phản đối.” Shihoru giơ tay. Merry cũng đưa tay lên không chút chậm trễ. “Chắc chắn rồi.” Yume lấy ngón tay vạch một bên mắt và lè lưỡi. “Yume cũng tuyệt đối không ưng đâu nha.”

“Này, này, này, này,” tay trái chống hông, tay phải Ranta giơ ngón trỏ vẫy qua vẫy lại, “không có chuyện không ưng hay phản đối gì hết nhá. Nói cho cùng, đây là một dự án hướng đến tương lai của chúng ta, không để tình cảm cá nhân xen vào được. Chỉ có con trai hoặc chỉ có con gái đầu không thể tạo ra em bé, vì vậy cả bọn phải hợp tác dù muốn hay không. Đây là nghĩa vụ đấy. Nghĩa vụ!”

“Đừng có tự tiện tiến hành dăm ba cái dự án kiểu này chứ...” Haruhiro nói.

“Câ~m miệng, Parupyoronosuke. Vì mày bết bát quá nên tao mới phải khởi xướng thế này... À, hiểu rồi hiểu rồi! Tao cũng chẳng nghĩ mình là kiểu nhân vật được ái mộ đâu nhé? Đành thế. Tao sẽ nhường nhịn và nhận đũa còn lại vậy. Thế thì, đầu tiên là Kuzakky!”

“...Hả? Tớ? Cái gì cơ?”

“Nguyện vọng của mày là gì? Mày thích ai trong số ba cô này?”

“Ừm...” Kuzaku cúi xuống, dường như ép chặt bàn tay to lớn của mình ở sau đầu. “À thì...”

Bọn cậu chẳng cần phải trả lời một câu hỏi bá láp như vậy. Nhưng, thành thật mà nói, Haruhiro không hẳn là không có hứng thú với câu trả lời của Kuzaku. Cậu biết tình cảm của Kuzaku, nhưng chẳng rõ cậu ta sẽ thể hiện nó như thế nào trước mặt tất cả mọi người? Hay là cậu ta sẽ chẳng thể hiện gì cả. Liệu cậu ta có tính đánh trống lảng không?

“Sao đấy? Trả lời luôn và ngay đi!” Ranta nói văng cả nước bọt. “Nhanh lên! Nhanh lên nào! Nhaaaaanh lêêêên! Nhaaaaanh lêêêên! Nhaaaaanh lêêêên!”

“... Ừm...” Kuzaku khoanh tay và nhắm mắt. Sao mà bản khoăn quá vậy...?

Haruhiro băng quơ thăm dò nét mặt Merry... *Ừa? Hơi khác với dự kiến.* Haruhiro cứ tưởng Merry sẽ tỏ vẻ ngại ngùng hoặc lo âu cho Kuzaku. Nhưng cả hai đều không phải. Merry ôm đầu gối bằng cả hai tay, mang vẻ mặt như thể sắp sửa bật ra một câu xin lỗi. *Thế là thế nào? Kiểu như, “Xin lỗi Kuzaku vì đã để cậu một mình hứng chịu búa rìu dư luận?”*

Ừ thì cũng có thể là kiểu đó, nhưng Haruhiro không khỏi có cảm giác chuyện gì đó sai sai. Phản ứng kiểu đó không giống với Merry. *Giống với Merry ư?* Haruhiro có biết đủ về Merry để có thể nói tới chuyện giống với chẳng không giống hay không? Nói sao nhỉ? Cậu cho rằng cũng không phải là cậu chẳng biết tí gì về cô ấy.

“Cái thằng mập mờ này!” Ranta giậm chân bình bịch. “Chọn lựa nào! Thích ngực bự thì Shihoru! Thích mặt xinh thì Merry! Thích đồ khùng thì Yume! Tiêu chuẩn chỉ có chừng đó thôi mà?”

“Chôn tên này không các cậu?” Shihoru hỏi với giọng điệu u ám đến rùng mình. “Tất cả bọn mình cùng làm.”

“Đồng ý.” Merry xoá bỏ mọi biểu cảm trên khuôn mặt và đứng dậy.

“Đầu tiên phải làm cho hần dễ chôn hơn đã.” Yume cười nham hiểm rồi rút dao sẵn ra.

“Đợi đã!?” Ranta ngẩng bật xuống và thoái lui. “Mấy chuyện chôn tôi hay cụ thể phương pháp chôn thế nào nghe khá là kinh nên làm ơn thôi đi! Nhé!? Thôi đi mà!? Tôi cũng sẽ bỏ trò đó! Nha!? Sau này tôi sẽ cẩn thận! Mấy bà coi, ban đầu, nói sao nhỉ, tôi chỉ đơn giản là đùa thôi mà!? Đâu cần phải nghiêm túc tiếp nhận chuyện đó như thế!? Tôi không thật lòng đâu, nên nói chung là tha cho tôi đi! Nghiêm túc đó, nghiêm túc đó...!”

Với màn quỳ lạy của Ranta, đề tài trò chuyện này lập tức trôi vào dĩ vãng và từng người lần lượt đi ngủ. Nhưng Haruhiro thì cứ thao thức mãi. Rất nhiều chuyện nảy ra trong tâm trí cậu. *Kuzaku và Merry sao thế nhỉ? Chuyện giữa họ vẫn suôn sẻ chứ? Cả bọn đang mắc kẹt trong tình cảnh này, cũng chẳng phải lúc cho mấy chuyện lãng mạn đâu. Nhưng dù thế nào thì mình vẫn mong họ được hạnh phúc... Khi nghĩ mấy việc ra đáng người tốt như vậy, Haruhiro thấy ngực mình nhói đau. Đại loại thì hạnh phúc là gì chứ? Mình nào có biết đâu...*

Nhóm Haruhiro ngủ rồi tỉnh giấc bởi tiếng gáy báo hiệu trời sáng của con gà khổng lồ. Một ngày mới lại bắt đầu. Trước tiên, cả bọn đi qua cầu để vào làng và uống nước ở giếng. Sau khi rửa mặt tại bãi sông trong làng, cả đám đón chờ bữa sáng vui vẻ. Thế nhưng, ở tiệm thực phẩm đã có người tới trước. Tất nhiên nơi này có khách chẳng phải chuyện mới lạ gì, nhưng đây là một vị khách khiến cho tụi Haruhiro phải để ý.

“... Hần ta,” Ranta lén lút chỉ vào vị khách, “... trông giống con người quá...?”

Vị khách vừa nhận một bát súp côn trùng từ Chủ tiệm Cua Bự có hai tay, hai chân, chỉ có một cái đầu và không mọc đuôi. Chiều cao chắc khoảng một mét tám. Cao hơn Haruhiro nhưng thấp hơn Kuzaku. Ông ta đội một chiếc mũ rộng vành, hay nói đúng hơn là một chiếc mũ đan thành hình nón nông được làm từ một loại cỏ khô nào đó. Nửa dưới khuôn mặt của ông ta bị che khuất bởi chiếc khăn quàng cổ, và ông ta còn mặc áo khoác dài tới đầu gối. Ngoài thứ vũ khí na ná rìu giắt ở hông, ông ta còn gắn hoặc treo nào gương, nào nỏ trên chiếc túi đeo lưng to tướng, nom hết như một kho vũ khí biết đi.

Vị khách kéo lệch chiếc khăn quàng rồi đưa bát lên miệng, hơi ngửa mặt để húp món súp côn trùng. Khi phần nước đã hết, ông ta nhón phần

cái, tóm lại là lũ bọ, bằng ngón tay r ồi cho vào miệng nhai rau rầu và nuốt xuống. Trong giây lát, Haruhiro thoáng nghĩ rằng quả nhiên ông ta không phải con người, nhưng thực ra chẳng có gì lạ khi có người thích mùi vị của côn trùng cả. Vị khách nói “ruo keh” với giọng trầm, đưa cái bát rỗng cho Chủ tiệm Cua Bự r ồi quay về phía nhóm Haruhiro.

“Ồi...!?” Ranta nhảy lùi về phía sau, vào tư thế chuẩn bị sẵn sàng để có thể quỳ lạy bất cứ lúc nào. Thứ rác rưởi (cặn bã) này đáng lẽ phải xưng tên là “quỳ lạy kị sĩ” thay vì “hắc ám kị sĩ” mới đúng.

Dẫu vậy, thực tế là sự xuất hiện của vị khách có cái gì đó tựa như áp lực và sự uy hiếp. Mặc dù đeo trên lưng đồng đồ đạc có vẻ rất nặng, ông ta vẫn đứng thẳng, chẳng hề tỏ ra vất vả chút nào. Đó là thế đứng với trọng tâm ổn định, có thể di chuyển nhanh chóng tự do tự tại về cả bốn phía trái phải trước sau. Trên cơ thể ông ta không hề có lực bị phân bổ thừa thãi. Không có sơ hở. Hoặc nên nói là, *người đàn ông này rất có năng lực...?*

Kuzaku đặt tay lên chuôi kiếm, vừa từ từ thở ra vừa buông tay.

“... Ca...” Shihoru nói.

Ca là cái gì? Haruhiro muốn hỏi, nhưng cậu không thể.

B ầu không khí vô cùng nặng nề

Yume rên rỉ còn Merry đang cố nói gì đó. Chính lúc ấy...

“Này mấy đứa,” vị khách cất giọng khàn khàn, “không lẽ là con người hả?”

8. Bạc tiền bối trong đời

“... Tên ta là Unjou.”

Người đàn ông tự xưng tên bằng loại ngôn ngữ giống với thứ mà tui Haruhiro đã sử dụng khi còn ở Grimgar.

Trước sự ngạc nhiên của cả nhóm, chú Unjou cho biết, tối thiểu thì “đêm đã ghé thăm hàng nghìn lần” kể từ khi chú lạc tới thế giới này. Không biết độ dài một ngày ở đây và một ngày ở đó bằng nhau hay khác nhau. Tuy không dám chắc nhưng nếu giả định là chúng bằng nhau thì hai ngàn ngày đã là năm năm rưỡi, còn ba ngàn ngày là thành hơn tám năm, đó là quãng thời gian chú Unjou tồn tại và sống sót ở thế giới này.

“Bỗng nhiên ta thấy không thể tin nổi,” chú Unjou kể bằng chất giọng khàn khàn xen lẫn với tiếng cười chua chát. “Rất lâu rồi... mới lại thấy con người. Thực sự rất lâu, cực kì, cực kì lâu rồi. Đôi mắt này mới lại được nhìn thấy con người bằng xương bằng thịt. Ta không nghĩ rằng mình còn có thể. Nhưng giờ thì thấy rồi.”

Cả nhóm Haruhiro đều có thể hiểu những gì chú Unjou đang nói. Chỉ có đi đâu, ngữ điệu của chú ấy hơi kì, câu từ sắp xếp lộn xộn. Có lẽ đã một thời gian rất dài chú ấy không hề sử dụng *ngôn ngữ của loài người*.

Ngay khi biết chú Unjou cũng là con người, là đồng loại, Ranta vội vấp đặt câu hỏi ngay lập tức.

“Tiền bối, tiền bối, tiền bối, xin hãy chỉ giáo cho đàn em! Có phải ngày xưa tiền bối cũng sống ở Alterna không ạ!? Chú cũng từng là lính tình nguyện à!? Với cả, chú từ đâu lại tới thế giới này!? Nói toẹt ra là thế giới này bị làm sao thế ạ!?”

“Alterna...” Chú Unjou lẩm nhẩm rồi im lặng hồi lâu.

Trong lúc đó, Ranta vẫn huyên thuyên một mình. “Đúng rồi, đúng rồi, Alnata đó, Alnarta! Xí lộn, Atalna! À không phải, Alterna! Ôi, cháu muốn quay về Alterna quá! Nói về cảm giác của cháu thì Alterna chính là quê hương nơi trái tim luôn hướng về, còn tiền bối thì sao ạ!? Nếu về được

chú có muốn về không!? Có cách nào để về không ạ!? À, nếu có thì kiểu gì chú chẳng về rồi nhỉ!? Nhưng mà nếu chú có cái gì đại loại như là manh mối thì chỉ cho tụi cháu biết với nhé!? Chú thấy sao ạ!?” Và đúng như dự tính, khi Haruhiro bảo: “Mày tém tém lại coi, thằng đần này,” và định ngăn Ranta lại, tên chết tiệt Ranta đó lập tức giận ngược và nổi khùng. “Hả!? Tao có nói chuyện với mày đâu, tao đang hỏi tìên bối Unjou cơ mà. Ngậm chặt miệng vào rồi ngủ đi, đồ bạch tuộc. Cái đồ mắt ngái ngủ thì ngủ ngàn thu luôn đi tên ngốc! Còn nữa, mày mau bị hói rồi tức nổ người đi!”

“Thưa chú,” Haruhiro không thèm đếm xỉa tới tên chết tiệt nọ mà quay sang phía chú Unjou rồi cúi đầu, “chúng cháu xin lỗi chú. Cái thứ rác rưởi hết thuốc chữa của nhóm cháu đã làm phiền chú rồi.”

“Có mày mới là rác ấy! Haruhirooo! Mày lăn xù nó xuống địa ngục đi...!”

“Nói lắm quá.” Chú Unjou đột nhiên vươn tay phải ra tóm lấy đầu Ranta.

“... Hự...!?” Ranta đông cứng tại chỗ.

Tên khốn Ranta đang đội mũ giáp để che mặt nhưng bàn tay của chú Unjou bóp chặt lấy cả mũ lẫn đầu hắn ta. Mặc dù chiều cao không bằng Kuzaku nhưng bàn tay của chú thì to hơn Kuzaku nhiều.

“Alterna...” Chú Unjou dồn sức như muốn ép Ranta bẹp dúm dưới đất rồi lại lăm nhăm như thế thêm lần nữa. “.... Alterna, quên rồi. Đúng. Đẳng nào cũng không quay lại được.”

“Ai da ai da áy đau... Xin, xin, xin tìên bối thứ lỗi, làm ơn...”

“Th...” Yume tiến lên một bước và nuốt nước bọt đánh ực, “thả cậu ấy ra đi. Ranta có lẽ... hơi xấu tính, nhưng đầu sao vẫn là đồng đội của tụi Yume...”

“Đồng đội...” Chú Unjou hắng giọng một cách khỗ sở rồi buông Ranta ra. “Đồng đội sao? Cái đó, ta không có. Ta... không có một người nào.”

“... Khụ!” Ranta lộn vòng hòng giữ khoảng cách với chú Unjou. “T... T... T.... Tôi đã được... cứu, đúng không...? T... T... T... Tôi vẫn chưa chết, đúng không...?”

“Tiếc thật.” Merry lạnh lùng đáp lại.

“... Chú tới đây,” Shihoru bám vào cây gậy và hỏi bằng giọng run run, “một, một mình thôi sao...?”

Chú Unjou không trả lời câu hỏi, thay vào đó, chú ấy kéo chiếc khăn quàng cổ vốn đã che quá nửa khuôn mặt mình lên. “Không thể về được. Các cô cậu cũng thế. Nơi này chính là mồ chôn. Của ta. Và của cả các cô cậu.”

Kuzaku khẽ thốt ra một câu: “... Nghiêm túc hả?” Cậu chạm tay lên vùng bụng như đang muốn gãi nó.

Haruhiro sắp sửa cúi xuống nhưng cậu ép buộc mình phải ngẩng mặt lên. Nếu bây giờ cúi xuống, cậu sẽ chẳng bao giờ gượng dậy được. Cậu bị dự cảm ấy bủa vây. Cậu phải nói gì đó. Thay vì với chú Unjou, cậu phải đưa ra một phát ngôn nào đó, hướng tới chính nhóm của mình.

“Nhưng mà chú Unjou, chẳng phải chú vẫn còn sống đó sao?”

Chú Unjou quay về phía Haruhiro, hơi nâng chiếc nón bện của mình lên. Cậu có thể thấy được mắt chú ấy. Haruhiro lại một lần nữa tự nhủ rằng đây là con người. Người này chắc chắn là một con người. Có lẽ chú ấy hơn bốn cậu nhiều tuổi, nên đây hiển nhiên là một bậc tiền bối, nhưng vẫn là con người giống như bọn cậu mà thôi. Chú ấy đã sống một mình, đơn thương độc mã trong cái thế giới này. Chú ấy đã vất vả đến nhường nào nhỉ? Hẳn là cực khổ lắm. Hẳn là rất cô đơn. Dù thế, chú Unjou vẫn đang sống. Đó có lẽ không phải chủ đích của chú ấy, nhưng sự tồn tại của người đàn ông này đã minh chứng cho nhiều chuyện.

Nơi đây không phải là nấm mồ. Cũng có thể một lúc nào đó nó sẽ trở thành như vậy, vì ai mà chẳng phải chết ở đâu đó. Giây phút cuộc đời chấm hết, nơi đó sẽ là tử địa. Tuy nhiên, giây phút đó không phải bây giờ.

Chỉ cần biết cách thì nhóm Haruhiro nhất định có thể sống được ở đây.

“Bọn cháu vô cùng vinh hạnh được gặp chú ở đây. Nếu chú không phiền thì cháu hi vọng có thể tiếp tục gặp chú và mong chú chỉ giáo cho bọn cháu.”

“Chỉ giáo ư? Ta á?” Đôi vai của chú Unjou nâng lên hạ xuống đúng một lần. “Cho các cô cậu ư?”

“Vì bọn cháu chưa biết gì cả.”

“Dưới hạ lưu,” chú Unjou chỉ tay về hướng hạ lưu của Sông Ấm, “chúng đang ở đó. Lũ thầy ma. Nó là một thị trấn. Một đồng đồ nát. Không phải người chết. Mà là thầy ma.”

“... Ở đó, có gì cơ?”

“Thị trấn thầy ma. Tàn tích. Những người lính tình nguyện.” Chú Unjou quay lưng về phía Haruhiro. “Hợp lắm đấy. Với các cậu...”

Haruhiro muốn đuổi theo chú Unjou đang cất bước bỏ đi để hỏi thêm hai ba câu nữa cho rõ. Tuy nhiên, cậu không làm được. Dáng lưng của chú Unjou rõ ràng đang cự tuyệt tụi Haruhiro. *Hãy để ta yên*. Trông như thể đó là những gì chú ấy muốn nói và Haruhiro cảm thấy tốt nhất bọn cậu cũng nên làm vậy.

Rất có thể cuộc gặp gỡ này cũng có tác động mạnh mẽ tới chú Unjou. Mà không, xét tới quãng thời gian dài chú ấy đã phải trải qua trong cô độc thì chắc chắn chú ấy còn sốc hơn tụi Haruhiro nhiều. Vậy thì phải chăng trong thâm tâm, chú ấy đang vô cùng bối rối?

Chú Unjou tiến vào ngôi nhà xếp chồng đá. Vẫn như mọi khi, có ánh sáng hắt ra từ ô cửa sổ bằng kính của ngôi nhà, nên chắc chắn chủ nhà đang ở bên trong. Có lẽ chú Unjou là người quen với chủ nhân ngôi nhà xây bằng đá ấy.

“Thị trấn! Thầy ma!” Ranta đột nhiên khoẻ khoẻ trở lại, cười khùng khục ra vẻ tà ác nhưng nghe rất rẻ tiền. “Thế mà tao không nghĩ tới! Xí lộn! Đúng như những gì tao dự đoán! Vậy là con đường chúng ta nên đi chẳng phải đã sáng tỏ rồi à? Ya hú ú ú! Mình đỉnh quá xá...!”

“Sao lại thành như thế được!?” Yume thúc cùi chỏ vào người Ranta. “Ranta chả liên quan gì sất, tất cả đều nhờ chú Kanpyo đấy chứ!”

“Chú Unjou chứ...” Haruhiro thở dài. “Thị trấn thầy ma ư...?”

“... Có vẻ, đáng sợ.” Shihoru rút cổ lại và ôm chặt lấy vai mình cùng cây gậy.

“Thầy ma ư...?” Kuzaku đang nhìn vào ngôi nhà xếp đá.

“Chú ấy bảo không phải người chết...” Merry hơi nghiêng đầu, “... là sao nhỉ? Thầy ma bình thường là linh hồn hoặc xác chết cử động được vì nguyên nhân gì đó.”

“Cái đó thì phải đi mới biết được chứ!” Ranta cười hô hô vánh cả đầu.

Nghe Ranta nói vậy, Haruhiro muốn từ chối thẳng thừng... Tuy nhiên, chú Unjou đã gọi tụi Haruhiro là những người *lính tình nguyện*. Dù không rõ quá khứ của chú Unjou nhưng quả nhiên chú ấy cũng từng là lính tình nguyện phải không nhỉ? Chắc chú Unjou xem tụi Haruhiro như hậu bối của

mình. Chú ấy đã nói rằng, *hợp lắm đấy*. Một nơi phù hợp với lính tình nguyện.

Thị trấn thầy ma.

Haruhiro không thể ngừng băn khoăn về nó. Chẳng hiểu sao cậu thấy trái tim mình đang nhảy múa. Không phải vì vui mừng. Cậu không phải Ranta. Chỉ là cậu thấy một chút phấn khích. Và cậu không thể phủ nhận đi đâu đó.

Ngay cả khi vô tình lạc vào thế giới không thể lí giải này, chẳng biết làm sao để trở về, sống mà không hình dung được ngày mai điều gì đang chờ đợi, bọn mình vẫn là lính tình nguyện ư? Nó đã hoàn toàn trở thành tấm bảng tên gắn chặt lấy bọn mình? Không được không được. Tha cho chúng tôi đi! Dù có những suy nghĩ như vậy thì trong lòng Haruhiro cũng đã quyết định rồi.

“Đi thử xem.”

Không chỉ mình Haruhiro. Yume, Shihoru, Merry, Kuzaku và đương nhiên cả Ranta nữa, dường như sau cùng thì cuộc sống của lính tình nguyện đã thấm vào da thịt họ. Trong số họ, có người thuộc típ chủ động, số khác thụ động, mỗi người đều có thái độ và khuynh hướng khác nhau nhưng suy nghĩ của họ đại khái vẫn luôn chung một đích đến.

Thực tế là không ai nêu ý kiến phản đối cả. Nào vết bunn không phải công việc của lính tình nguyện. Thị trấn thầy ma. Sao không thử đi tới đó chứ?

Nhóm Haruhiro rời Làng Giếng sau khi ăn sáng. Đích đến của cả nhóm nằm ở hạ lưu Sông Ấm, nhưng cả bọn quyết định chỉ men theo sông thay vì đi hẳn xuống bờ sông. Bờ sông có thể là nơi cư trú của những con thú hung ác và chẳng thể biết được khi nào chúng sẽ lặng lẽ lại gần rồi bất ngờ tấn công. Không ai đoán được dưới đó ngoài ra liệu còn có thứ gì sống ở đâu hay có cái gì tự dưng xuất hiện.

Quầng sáng như ngọn lửa đốt cháy đường viền của rừng núi phía xa ban đầu quá nhạt nhòa nên không an ủi được bọn cậu chút nào cả. Ngay cả khi ánh *lửa* không phải mặt trời ấy vờn cao, khung cảnh cũng chỉ ở mức không tối mịt như màn đêm chứ chẳng đủ sáng sửa để gọi là ban ngày. Không biết từ lúc nào cậu đã quen với bóng tối chỉ ở mức mờ mờ ấy. Dường như cảm giác của cậu với chiều sâu của màn đêm đã trở nên nhạy

bén hơn. Không sáng, nhưng cũng không tối. Bóng tối ban ngày đã tử tế với Haruhiro hơn trước đây một chút r ồi.

Cậu thấy dường như thính giác của mình cũng tốt lên. Cậu có thể cảm nhận được mùi cũng như chuyển động của không khí. Không cần nhìn, cậu cũng nắm bắt được kha khá vị trí, cách di chuyển hay mức độ kiệt sức của đồng đội.

Chẳng bao lâu, một màn sương từ Sông Ấm kéo tới, bao phủ khắp mọi nơi.

(... Ki hi... Ki hi hi... Ki hi hi hi hi hi hi... Ki hi...) Kể từ khi được Ranta triệu h ồi bên ngoài Làng Giếng, Zodiakun chẳng mở miệng mấy, nhưng bây giờ, nó đột nhiên cười phá lên.

“Tự dừng... c... cái gì thế? Zodiakun...” Ranta rõ ràng đang vô cùng hoảng sợ.

(... I hi... Chẳng có gì sất... I hi hi... Thật đấy... Chẳng có gì sất... I hi hi hi...)

“Thế càng làm tao tò mò còn gì!”

(Ku hi... Đừng để ý... Ranta... Không có... gì... Ku hi hi... đáng phải lo cả...)

“Không, tao nói nghe nè? Vì Zodiakun nói với cái kiểu gây tò mò nên tao mới tò mò chứ, mới cả cứ lạnh gáy kiểu gì ý nên mày thôi giùm đi? Này? Nè, Zodiakun? Ô hay? Sao lại câm như hến thế hả? Trả lời tao đi xem nào. Này? Zodiakun...?”

“Mày cũng câm m ồm chút đi, Ranta.” Haruhiro đang cố gắng cảm nhận những sự hiện diện lớn v ỡn ở phía bên kia bóng tối được bao bọc bởi màn sương. “Có lẽ Zodiakun đang thông báo cho chúng ta đi đâu gì đó. Phải biết đoán chứ.”

“Mày không thấy tao đang gặng hỏi nó xem ‘đi đâu gì đó’ là cái gì đây à?”

(... Ki hi hi... Mày nghĩ... tao sẽ chỉ cho mày hả... Ki hi hi hi...)

“Nghe này, Zodiakun!? Xét về quan hệ chủ tớ ấy, hắc ám kị sĩ như tao là chủ, còn ác linh như Zodiakun chỉ là đ ầy tớ thôi nhé!?”

Shihoru thốt lên, “Không có đâu, không có đâu...”, Merry phát biểu ngắn gọn, “Ngược lại ấy,” còn Yume thì nói đầy tâm huyết, “Giá mà Ranta

tối thiểu cũng được một phần năm trăm sự đáng yêu của Zodiakun.”

“Bạn Ranta đáng yêu ư?” Kuzaku lầm bầm rồi khẽ phì cười.

“Ư ô ô ô ô ô ô ôi!” Ranta rống lên. “Đám các người đừng có mà thích gì nói nấy về tôi như thế! Nếu không cầm đi thì tôi sẽ cho cả bọn biết thế nào là lễ độ! Tôi nói nghiêm túc đấy, chết tiệt! Bây giờ mấy người chuẩn bị chứng kiến tôi một khi đã nghiêm túc ra tay thì đáng sợ thế nào đi...”

Nhưng, khi thấy Haruhiro dừng chân và giơ một tay lên, Ranta ngay lập tức ngậm miệng.

Những người khác cũng đứng lại và nín thở... Haruhiro có một thoáng băn khoăn, *giờ thì phải làm sao đây nhỉ?*

Lớp sương mù dày đặc khiến cậu không dám chắc đó là gì, nhưng chắc chắn phía trước có thứ gì đấy. Cậu cảm giác nó giống một toà nhà. Cả nhóm có nên đi kiểm tra nó cùng nhau không? Hay Haruhiro sẽ một mình tiến lên thám thính? Với đạo tặc, việc hành động một mình có phần dễ dàng hơn. Dễ hơn nhưng đáng sợ hơn.

“... Tớ đi rồi về nhé.” Sự căng thẳng khiến Haruhiro nói bằng giọng trịnh trọng hơn bình thường.

“Nhớ cẩn thận.” Người đáp lại nhanh nhất là Merry. “Đừng làm gì quá sức.”

Cảm ơn. Tớ thấy mình có thể cố gắng hơn rồi. Với lại, Kuzaku, xin lỗi nhé.

Mà không, đâu có gì cần phải xin lỗi nhỉ? Dẫu sao thì Merry cũng chỉ quan tâm mình như một người đồng đội bình thường. Hiển nhiên là thế. Dù chuyện chắc chắn là như vậy thì những lời Merry nói vẫn là một sự khích lệ lớn lao. Cỡ đó vẫn được thôi mà, nhỉ...?

Haruhiro rời nhóm, sử dụng thuật Sneaking [Lén lút] để tiến về phía vật thể trông giống toà nhà.

Ngoài mình còn có thứ gì khác đang di chuyển không nhỉ? Có vẻ không. Ít nhất là lúc này.

Hướng của sương, không khí và gió đầu đã thay đổi. Phải chăng có chướng ngại vật gì đó cản trở khiến cho hướng gió bị thay đổi ư?

Haruhiro tiến về phía vật đó. Cậu nhìn rõ rồi. Một ngôi nhà. Một ngôi nhà xây bằng đá. Tuy nhiên, nó đang trên đà sụp đổ. Có vẻ hình dáng ban

đầu của nó là hình hộp, nhưng bây giờ chỉ còn lại khoảng hai phần ba. Haruhiro không nhìn thấy nóc nhà. Phải chăng nó đã sụp xuống? Một căn nhà hoang.

Nhà hoang không chỉ có một căn. Còn một căn nữa. Không đúng, còn nhiều hơn thế. Ở đằng kia, ở chỗ này, ở tất cả mọi nơi. Thực sự có rất nhiều.

Chú Unjou đã nói là “một đồng đồ nát”. Là đây sao? Thị trấn thầy ma. Đây chính là đích đến? Đi đâu đó có nghĩa là...

Phải giữ suy nghĩ... chúng có mặt ở đây.

Những thầy ma không phải người chết chưa xác định được chân tướng.

Haruhiro áp lòng bàn tay lên bờ tường ngoài của căn nhà hoang đầu tiên. Cậu ấn thử. Nó không hề nhúc nhích. Kiểm tra xong, cậu quay lưng vào bức tường ngoài. Cậu hít một hơi. *Trước tiên mình sẽ thử đi vòng quanh bức tường này. Nếu vào trong được thì... có nên vào thử không nhỉ? Ổn không đây? Thôi được rồi, cứ làm một vòng đã.*

Haruhiro đảo mắt nhìn xung quanh, nghe ngóng kĩ lưỡng để đề phòng lũ thầy ma, đi được khoảng nửa vòng thì cậu gặp một khoảng hở trên tường. Khúc này là bậc thềm ư? Phải chăng ở đây từng có cánh cửa? Nhưng bây giờ thì không còn nữa. Haruhiro ló nửa mặt ngó thử vào bên trong. Tối quá nên cậu nhìn không rõ, nhưng hình như bên trong toàn đá vụn. Không có chỗ để mà đặt chân. Xem chừng việc tiến vào khá là nguy hiểm. *Chưa có thứ gì giống thầy ma cả. Không có mà, đúng không...?*

Tiếp nào. Sang ngôi nhà hoang kế tiếp. Haruhiro quyết định thám hiểm ngôi nhà ở gần đó nhất. Nó to hơn ngôi nhà trước một chút, một nửa phần mái vẫn còn nguyên. Ở khoảng hở có thể coi là bậc thềm, không có cánh cửa nào cả.

Một cảm giác khó chịu. Cảm giác... hay đúng hơn là âm thanh. Cậu nghe thấy nó. Âm thanh này là gì vậy? Crrapp. Brrapp. Kppupp. Grrapp. Haapp. Nnngh. Jurupp. Papp. Pupp. Gupp. Không phải là không có ứng cử viên khả dĩ nào hiện ra trong óc Haruhiro. Nhưng đâu có trúng thì cậu cũng chẳng vui nổi. Tuy vậy, vẫn cần phải kiểm tra.

Vừa nhắm trong lòng một lời chào tươi vui nhất có thể rằng, “*Lần đầu gặp mặt, Anh-Thầy-Ma...*” Haruhiro vừa quan sát bên trong ngôi nhà từ khoảng hở.

Hắn ở đó. Hắn đang ở đó. Không xa lắm phía đằng kia. Một sinh vật hình người có đuôi đang cúi xuống làm gì đó. Thân ma đấy sao? Thứ đó à? Trông hắn bình thường hơn mình tưởng. Này Anh-Thây-Ma-Có-Đuôi ời, anh đang làm gì thế?

Haruhiro cảm thấy tò mò. Nhưng lúc này cậu vẫn nên rút lui đã nhỉ? Haruhiro định phát huy sự thận trọng thiên bẩm của mình nhưng không hiểu tại sao, *Anh-Thây-Ma-Có-Đuôi* lại quay về phía cậu. *A a a a... Mình bị phát hiện rồi sao?*

Những lúc như thế này việc hét tướng lên rồi đánh bài chuồn được coi là hạ sách. Trước tiên, mình phải thăm dò động thái của hắn. Phải chuẩn bị cả tinh thần và thể chất, sao cho mình có thể ứng phó được ngay phòng trường hợp đối phương có ý định tấn công. Ờ mà, hiện giờ vẫn chưa chắc hắn là kẻ địch nhỉ? Biết đâu hắn lại là một sinh vật thân thiện cũng nên? Có chuyện đó không nhỉ?

Thây ma có đuôi nhặt lên một thứ trông giống vũ khí rồi đứng dậy. Một thứ trông giống vũ khí, hoặc nói toẹt ra, nó chính là vũ khí.

Cần một thanh đao lưỡi cong và dày trong tay, thây ma có đuôi bắt đầu bước đi. Hắn đang tới. Hướng này. Từng bước chân nhẹ nhàng. Hắn mặc đồ bảo hộ trông như giáp xích, phần giáp vai chỉ còn mỗi bên vai phải, tuy nhiên vẫn có giáp cổ tay và giáp chân, đội mũ sát nhưng không che mặt. Còn mắt. Đôi mắt đó là thế quái nào? Trắng toát. Không tới mức phát sáng nhưng nhìn chung hắn có đôi mắt màu trắng. Từ cái miệng lớn của hắn chảy ra một thứ chất lỏng nhầy nhụa.

Haruhiro liếc nhìn vật thể nào đó đang nằm dài chỗ thây ma có đuôi đã cúi xuống lúc trước. Cậu không ngạc nhiên. Và cũng chẳng dao động nhiều. Nó đúng như những gì cậu đã tưởng tượng. Chỉ vậy thôi.

Thứ đó có vẻ là sinh vật sống. Có lẽ nó có hình thể giống con người và Haruhiro dám cược tới tám, chín phần rằng nó không còn sống. *Mình không nhìn kĩ, trời lại tối nên cũng chẳng thấy rõ, mình còn chẳng muốn nhìn, nên có làm sao đâu nhỉ?*

Phải chăng Anh-Thây-Ma-Có-Đuôi đang dùng bữa? Và mình đã làm phiền? Nếu xin lỗi mà hắn buông tha cho thì cậu rất vui lòng làm thế, nhưng gã thây ma đã bắt đầu tăng tốc rồi. Đây không phải lúc để xin lỗi.

Haruhiro bình tĩnh rút đầu lại rồi chạy núp vào bóng ngôi nhà hoang bên cạnh. Gọi là chạy nhưng rất lặng lẽ, lặng lẽ.

“Shaaa!” Thây ma có đuôi thét lên. Phải chăng hắn đang hỏi, “Mày đi đâu rồi?”

Haruhiro có thể nghe được tiếng bước chân của hắn. Cậu căn theo tiếng bước chân mà di chuyển. *Mình có nên lôi kéo hắn không? Dụ hắn tới chỗ mọi người? Làm thử xem sao nhỉ?*

Đây là Thị trấn thây ma. Nếu gã đó là thây ma thì nhất định không thể chỉ có mình hắn. Chắc hắn còn những tên khác nữa. Tuy nhiên, cậu không cảm thấy sự hiện diện nào khác ngoài hắn ta. Ít nhất là trong lúc này. Đẳng nào thì nhóm Haruhiro cũng đã tìm thấy Thị trấn thây ma và những người lính tình nguyện như bọn cậu tới đây không phải để du sơn ngoạn thủy, mục đích của cả nhóm là... đúng... là *đi săn*. Cả nhóm tới đây để săn lũ thây ma, rất chuẩn hình tượng lính tình nguyện. Thây ma có đuôi là một phép thử cực kì phù hợp.

Haruhiro dừng chân. Thây ma có đuôi đang tiến lại gần. Hắn xuất hiện từ góc tường. Khi đôi mắt trắng toát của hắn trông thấy Haruhiro, cái miệng khổng lồ của hắn mở to và phát ra một tiếng: “Kaaap...!”

Hắn lao tới. *Được lắm. Tới đây đi.* Haruhiro bỏ chạy. Nơi mọi người đang chờ là... *Không sao cả. Mình đã ghi nhớ cả phương hướng lẫn cự li. Mình sẽ không nhầm lẫn. Cứ chạy theo hướng đó đi.* Mặc dù kẻ địch khá mau lẹ, nhưng chỉ cần Haruhiro chạy hết tốc lực, không bao giờ có chuyện cậu bị hắn đuổi kịp.

“Haru à...!?” Cậu nghe tiếng Yume.

“Địch! Tớ dụ tớ rồi...!” Nói xong, Haruhiro vội vàng bổ sung. “Một tên...!”

“Cứ giao cho tớ...!” Kuzaku đáp lại. *Đây rồi. Trông thấy rồi.* Kuzaku xuất hiện với khiên chắn sẵn sàng.

“Nhờ cậu cả đấy...!” Haruhiro lao về phía Kuzaku.

Ngay sau khi Haruhiro chạy qua, Kuzaku sử dụng Block [Chặn] để đỡ lấy thanh đao cong của thây ma có đuôi rồi tung một đòn Thrust [Đâm mạnh]. Thây ma có đuôi không ngần ngại lao lên. Kuzaku cũng không hề lùi bước. Cả hai đâm sầm vào nhau.

“Leap Out [Phóng ra]...!” Ranta lao một mạch tới bên cạnh thầy ma có đuôi r ễ vung thanh gươm dài theo hình số tám, “Tiếp này, Slice [Nhát chém chết chóc]...!”

Do hiệu ứng co giật của thanh Lôi kiếm Dolphin đã hết nên cậu ta quyết định bán nó cho lò rèn, và bây giờ, thanh kiếm yêu thích của Ranta là Betrayer MkII. Thầy ma có đuôi định lẩn tránh bằng cách quăng mình xuống nền đất nhưng nhát kiếm của Ranta đã chạm trúng cánh tay hoặc đầu gối trên người hắn. Nhưng không chém được gì cả, vì hắn đang mặc giáp xích.

Khi hắn lẩn một vòng r ễ đứng dậy, Kuzaku ngay lập tức xông tới, hét một tiếng “Gư aaa...!” và bổ thanh trường kiếm xuống kẻ địch. Thanh trường kiếm này Kuzaku nhặt được ở Đền lầy Tử Thi, sau đó nhờ gã thợ rèn sửa chữa. Thanh kiếm đập mạnh vào mũ sắt khiến gã thầy ma có đuôi rên rỉ, nhưng hắn không hề chùn bước. Hắn không bỏ lỡ nhịp nào, vung thanh đao cong của mình lên r ễ bắt đầu phản công, buộc Kuzaku phải lui về “... A a, chết tiệt, mình yếu quá...!”

“Đừng cuống...!” Haruhiro nhắc Kuzaku r ễ quan sát sau lưng thầy ma có đuôi.

Yume và Merry vừa bảo vệ Shihoru vừa sẵn sàng đợi lệnh. Vì kẻ địch chỉ có một nên đây là đội hình hợp lí. Bởi lẽ, không loại trừ khả năng hắn sẽ có tiếp viện. Trong trường hợp đó, Haruhiro mong Yume và Shihoru sẽ tiếp ứng ngay lập tức. Đối với Merry, cô ấy phải coi việc bảo vệ Shihoru là ưu tiên hàng đầu. Tất cả mọi người đều hiểu chuyện ấy.

(... I hi...) Zodiakun đang trôi lơ lửng xung quanh. (Ranta... Mà chỉ được cái m ồm thôi... I hi hi... Giải quyết nhanh lên kìa... I hi hi hi...)

“Chả cần mà phải nhắc...!” Ranta hùng hổ tấn công thầy ma có đuôi. Sau Hatred [Nhát chém thù hận] là hai đòn liên tiếp nữa. Tiếp đó, cậu ta chém theo đường chéo: một nhát từ phía trên bên trái, một nhát từ phía trên bên phải. Khoảnh khắc lưỡi kiếm Betrayer MkII chạm vào thanh đao cong của thầy ma có đuôi, Ranta tung chiêu Reject [Xua tan thịnh nộ]. Giá trị cốt lõi của hắc ám kị sĩ là việc *không trực tiếp phân thắng thua* với kẻ địch. Một chiến binh sẽ đưa kẻ địch vào thế Bind [Chặn kiếm], nhưng hắc ám kị sĩ không làm vậy. Thay vào đó, anh ta sẽ đẩy đối phương ra xa, hoặc làm chuyển hướng đòn tấn công trong tích tắc. Lần này, Ranta đã khéo léo đẩy bật nó lại. Đồng thời, cậu ta lùi thẳng về sau. Mặc dù nói là lùi về sau

nhưng cậu ta thực hiện nó với uy lực không tầm thường chút nào. “Exhaust [Bài xích hệ]...!”

Thây ma có đuôi hơi loạng choạng nhưng nhanh chóng lấy lại được thăng bằng. Ranta giậm chân xuống mặt đất lấy đà. Lần này cậu xông lên trước, vẫn với một tốc độ chóng mặt, “U raaa! Leap Out [Phóng ra]...!”

Ranta cứ thế lao thẳng vào thây ma có đuôi. Cấp tập như thế thì hẳn không thể tránh được. Thanh gươm Betrayer MkII đâm thẳng vào phần bụng trên của thây ma có đuôi. Chọc thủng được... hay không? Ranta đã ở tư thế có thể đẩy ngã đối phương. Tuy nhiên, cậu nhảy xa khỏi hắn ngay lập tức. “... Chết tiệt...!”

“Hashaaa...!” Thây ma có đuôi cũng bật dậy và vung vẩy thanh đao cong. Hẳn thậm chí còn khoẻ khoắn hơn lúc trước.

Kuzaku vừa dùng khiên đánh bật thanh đao cong vừa xô cả người vào gã thây ma có đuôi. Hắn ngã lộn nhào nhưng lại nhồm ngay dậy. “Gyaaaa! Hyaaa...!”

“Đùa, là sao...!?” Yume hét lên. *Quả thật, vậy là sao chứ.*

“Thây ma kiểu quái gì đây!” Ranta tặc lưỡi. “Sao sức sống của hắn mạnh dữ...!”

Những đòn tấn công của bọn cậu chẳng lẽ đầu vô tác dụng? Vùng bụng của gã thây ma có đuôi giờ đã nhuộm màu đen. Đó là vì thanh Betrayer MkII của Ranta đã xuyên qua lớp giáp xích và đả thương cơ thể của thây ma có đuôi. Hắn còn bị Kuzaku đập trường kiếm lên đầu và bị cậu ấy tông cả người vào nữa. Thế mà trông hắn vẫn chẳng hề hấn gì. Hắn không đau sao? Hắn không hề cảm thấy đau ư? Hắn đang trong trạng thái hưng phấn? Hay là do xúc giác của hắn vốn không nhạy lắm từ đầu r ồi?

Trước mắt, nên giả định rằng kẻ địch không biết tới cảm giác đau.

Đầu tiên phải phá hỏng thế đứng của hắn. Sau đó tung đòn tấn công liên tiếp cho tới khi hắn không còn có thể cử động. Trước đây, nhóm Haruhiro thường xuyên qua lại khu thành cũ Damurou và săn lùng tới bến bọn goblin yếu hơn mình. Chính là chiến thuật “đánh hội đồng”, thứ đã khiến cả đội vang danh Goblin Slayer. Bây giờ cứ áp dụng nguyên xi chiến thuật ấy là xong.

Vừa đúng lúc Haruhiro đang ở ngay sau lưng kẻ địch. Hắn mãi bận tâm tới Kuzaku và Ranta nên dường như đã quên mất sự có mặt của Haruhiro.

Đi đâu đó không ngẫu nhiên xuất hiện. Để kẻ thù quên đi sự có mặt của mình, Haruhiro đã chủ động lén lút di chuyển thật nhẹ nhàng.

Backstab [Đâm sau lưng]? Spider [Nhện sát thủ]? Không được. Haruhiro chọn cách khác. Cậu chạy tới, ráng không để lộ tiếng bước chân. Kẻ địch vẫn chưa nhận ra. Hắn không hề quay lại. Haruhiro giậm nhảy như muốn nói “Đến lúc rồi!” Một cú song phi cước. Cậu tung hết sức đập cả hai chân vào lưng thầy ma có đuôi.

“Hự...!” Hắn ta ngã dúm dui về phía trước.

“Chính lúc này...!” Cử động của Ranta có lẽ còn nhanh hơn cả tiếng hô của Haruhiro. Kuzaku lao theo Ranta không hề chậm trễ. Haruhiro cũng tham gia.

Tóm lại là không cho phép kẻ địch đứng dậy. Buộc hắn buông vũ khí. Khoá chặt mọi cơ hội phản kháng. Không nghĩ về những việc *cao siêu* như là chém hay đâm. Đánh thật lực, bất kể là bằng đao hay kiếm. Ranta tỏ ra thành thạo ngay cả trong tình huống như thế này. Cậu ta khéo léo sử dụng mũi kiếm tháo mũ sắt của kẻ thù. *Đập vỡ đầu hắn ra. Đập cho nát đi. Đừng cử động nữa. Đừng chống cự nữa. Vẫn chưa được? Vẫn ngoan cố à? Vậy thì chẳng còn cách nào khác. Bọn tao phải xử lý triệt để thôi.* Kuzaku đè hắn xuống bằng tấm khiên. “Aaaaaaaaaaaaaa...!”

“U u u u u ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô...!” Ranta cấm phập thanh Betrayer MkII vào cổ kẻ địch. Tiếp đó, cậu mặc sức vặn xoắn thanh kiếm, khiến hắn ta cuối cùng cũng ngừng cử động.

“Hahhh...” Haruhiro lùi lại đưa mắt nhìn xung quanh. Cậu trông thấy Yume, Shihoru và Merry. Merry làm dấu ngôi sao sáu cánh rồi nhắm mắt trong chốc lát, sau đó, cô gật đầu như muốn nói rằng, “Mọi việc ổn cả rồi.”

“Yeahhhhhhhhhhhhhhhhh...” Ranta nâng thanh Betrayer MkII lên vung vẩy trên đầu mừng chiến thắng và ngay khoảnh khắc sau đó, cậu ta đã nhảy bổ tới bên thi thể của thầy ma có đuôi. “Ồ là la, ồ la la, hú hú hú, ha ha ha, hí hí hí! Thứ thầy ma thối rửa này, mày mà không mang theo món gì ra hồn là không xong đâu! Tao sẽ giết màyyy... ! Dù mày chết ngắc rồi...!”

“... Mày thật là...” Haruhiro quả là cũng muốn nói một câu, nhưng xét đến việc mình có quyền để nói này nói nọ Ranta không thì Haruhiro không có. Nhưng mà, cái cách Ranta lột bỏ lớp áo giáp xích của thầy ma thật quá

ư xuất sắc. Thậm chí có thể gọi là điệu nghệ, nhưng Haruhiro chẳng muốn khen ngợi cậu ta.

“Hử?” Ranta nhón lên vật gì đó. “Ồ hô hô hô hô hô hô hô hô hô...!”

Kuzaku nâng tấm che mặt của mũ sắt lên và thở dài, “... Có cái gì hay ho hả?”

“Tèn ten!” Ranta khoe thứ đó ra một cách hãnh diện, “không phải vấn đề có hay không nha...!”

Thành thực mà nói, trống ngực Haruhiro đập liên hồi. Cậu thầm nghĩ có lẽ đó là tình yêu. *Á, không phải thế.*

Thứ được nắm chặt trong tay của Ranta có số lượng không phải là một. Mà là nhiều. Nó màu đen, hình tròn...

“Oooaaa...” Yume há hốc miệng.

“... Ế?” Shihoru trông có vẻ vẫn bán tín bán nghi.

“Gì đấy?” Merry nghiêng đầu.

“Cái lũ này thật là, không phải đồng xu đen thì còn là gì nữa? Chưa hết!” Đây chính là lúc Ranta toả sáng nhất trong đời. “... Hả...! Bốn...! Đồng...! Lộn...! Xin cảm ơn...!”

Haruhiro định cười rĩ lại thôi. Thay vì cảm thấy vui sướng hay yên tâm, cậu vẫn còn những việc khác cần phải làm. Nếu không ép mình nghĩ như vậy thì cậu sẽ lơ là cảnh giác mất.

Tuy nhiên, tận bốn đồng xu đen sao? Nếu xét về độ lớn thì đó là bốn đồng cỡ vừa. Bốn ruma. Haruhiro tự kiểm điểm bản thân vì suýt nữa đã lại “đếm cua trong lỗ”. *Thận trọng. Cần phải thận trọng. Cần phải chắc chắn. Mình không muốn vui mừng quá sớm. Mình không muốn hi vọng nhiều rồi lại thất vọng. Bằng cách này hay cách khác, mình buộc phải chung sống với bản thân mong manh này và tiếp tục cố gắng trong những ngày sắp tới...*

9. Cách bộc bạch nỗi lòng

Ồi *chúng* là thầy ma, nhưng bọn chúng cũng có muôn hình vạn trạng.

“Hãy...!” Kuzaku tung một chiêu Bash [Đập bằng khiên] dữ dội vào mặt gã thầy ma. Hắn lùi lại, nhưng *bốn cánh tay* của hắn vẫn vươn ra định tóm lấy Kuzaku.

“... Raa!” Ranta từ bên phải, “Chaaahhh...!” Yume từ bên trái, cả hai cùng lao tới chỗ gã thầy ma, Ranta dùng thanh kiếm Betrayal MkII, Yume dùng dao săn tấn công hai bên mạn sườn hắn.

“Gô bô ô bô ô ư ư!” Đôi tròng mắt trắng dã của kẻ địch sáng loé lên và thứ chất nhầy màu nâu phun ra từ cái miệng giống như khe nứt. Haruhiro bám lên gã thầy ma từ phía sau... rồi thọc thanh đoản kiếm vào cổ họng hắn. Chỉ lo chém thôi thì thầy ma sẽ không chết. Hoặc có lẽ nên nói là không dừng lại. Không dừng lại cho tới khi hoàn toàn tắt thở chính là đặc trưng của lũ thầy ma.

“Ư ư a a a a a a...!” Haruhiro đi đầu khiến đoản kiếm hòng vặn cổ kẻ địch. Từ trái qua phải, từ trước tới sau một cách cực kì quyết liệt. Gãy rồi. Đúng hơn là *đứt rồi*. Toàn bộ sức lực đột ngột rời bỏ thân thể gã thầy ma. Hắn đổ gục. Về đằng sau. Haruhiro luống cuống rời khỏi thân thể hắn nhưng bị mất thăng bằng nên hạ cánh bằng mông. Cậu định quăng đầu gã thầy ma ra xa, nhưng rồi, cậu bỏ ý định ấy và quyết định nhẹ nhàng đặt nó xuống đất.

“Yeah...! Lột đồ thôi...!” Ranta hùng dũng nhảy bổ lên thi thể của gã thầy ma. Dù đó vốn là chuyện thường ngày, nhưng lần nào Haruhiro cũng nghĩ bộ hắn ta không thể tiết chế cái hành vi man rợ đấy hơn một chút được hay sao.

“... Haruhiro ời...!” Shihoru chỉ cây gậy của mình về hướng màn sương. Bên cạnh Shihoru, Merry lập tức thủ thế với cây đoản trượng. Kuzaku thở gấp, nhắc bổng tấm khiên lên, xoay vòng cánh tay phải đang cầm thanh trường kiếm.

Một tên khác à?

Haruhiro thở ra một hơi r ồi đứng lên. “Ranta, thế nào r ồi!?”

“Chờ tí xem nào!” Ngay sau đó, Ranta cất tiếng cười khùng khục thô bỉ. “... R ồi, r ồi, được hai đ ồng xu cỡ vừa và một đ ồng xu cỡ nhỏ, vị chi là hai ruma và một wen! Cũng tạm tạm!”

“Nếu xong r ồi thì mau chuẩn bị đi!” Yume dùng đầu gối huých vào lưng Ranta.

“Hự, đừng có đá chứ, đ ồ hai lưng này!”

(... Ki hi... Thôi nào, nhanh lên... Đ ồ đ ầ... Ki hi hi...)

“Zodiakun!? Ai cho mày gọi Master [Chủ nhân] tao đây là đ ồ đ ầ hả?”

“Hợp lắm đấy...” Haruhiro chăm chú nhìn. Hắn đến r ồi. Đôi mắt trắng dã. Thấy ma. Hắn đang chạy tới. Kẻ địch lần này trông hơi giống loài cua. Nó khiến cậu nhớ tới Chủ tiệm Cua Bự. Sẽ hơi khó ra tay, nhưng cậu không thể nói những chuyện như vậy được. “... Hắn ta có vẻ rất mạnh đấy. Mọi người cẩn trọng nhé...!”

Có muôn hình vạn trạng kiểu thầy ma. Nhưng ở chúng vẫn tồn tại những điểm chung nhất định.

Xét v ề bên ngoài thì đó chính là đôi mắt. Tất cả thầy ma đều có mắt màu trắng. Không phải là kiểu không có lòng đen mà dường như có một vật thể trắng toát được gắn trong hốc mắt sâu hoắm của chúng. Đôi mắt ấy sẽ *trở về trạng thái ban đầu* khi chúng chết, bởi vậy, đây có vẻ là sự thay đổi đến từ quá trình biến hoá thành thầy ma.

Tiếp đến, hình như thầy ma không cảm nhận được đau đớn. Nhờ vậy, chỉ cần chưa chết hẳn thì dù não và tim có bị phá huỷ hay thậm chí bị chặt đứt đầu, chúng vẫn sẽ tiếp tục hoạt động.

Điểm chung tiếp theo của chúng là *ăn thịt đồng loại*.

Đám thầy ma không hoạt động cùng nhau. Đối với thầy ma, một thầy ma khác không chỉ là kẻ địch, mà chính xác hơn, đó là một *con mồi*.

Đã bảy ngày trôi qua kể từ khi nhóm Haruhiro bắt đầu đi tới Thị trấn thầy ma. Trong khoảng thời gian đó, cả nhóm đã không ít lần mục kích cảnh tượng dùng bữa của đám thầy ma. Lần nào cũng là một thầy ma đang ăn thịt một thầy ma khác.

Đám thầy ma tấn công lẫn nhau, kẻ thắng sẽ ăn thịt và nội tạng của kẻ thua, sau đó tước đoạt những vật dụng có thể dùng. Những đờng xu đen cũng bị chiếm làm của riêng. Đây là kiểu hành động điển hình của bọn chúng. Đúng hơn là cả nhóm vẫn chưa bắt gặp một thầy ma nào chệch ra khỏi hình mẫu kiểu này.

Nếu như tất cả thầy ma đều *như vậy*, thì Thị trấn thầy ma là một *miếng ngon* đối với nhóm Haruhiro, những người buộc phải sống với danh nghĩa lính tình nguyện ngay cả khi họ đã tới thế giới u sầu đáng sợ này.

Có nhiều loại thầy ma khác nhau. Sự khác biệt giữa những cá thể về khả năng chiến đấu là rất lớn. Có thể có những thầy ma cực mạnh mà bọn Haruhiro chẳng đủ sức đối đầu, và trong ngày mai, à không, thậm chí là ngay hôm nay, bọn cậu luôn có nguy cơ chạm trán chúng.

Dĩ nhiên không thiếu những rủi ro. Tuy thế, về cơ bản, cả nhóm không cần giả định tới tình huống phải chiến đấu với nhiều thầy ma cùng một lúc. Lí do là bởi, chúng không chỉ không chia bè kết phái mà còn sẵn bắt lẫn nhau.

Một điểm đáng ngạc nhiên là khi một thầy ma gặp nhóm Haruhiro cùng một thầy ma khác, hắn sẽ *chọn thầy ma kia*. Nếu hai thầy ma đánh nhau thì đó là cơ hội tốt để “ngư ông đắc lợi”. Chuyện này nghe có vẻ độc địa, nhưng vốn dĩ, công việc của lính tình nguyện thì hèn hạ hơn là tao nhã, bất tuân phép tắc hơn là có lí có tình. Haruhiro tuyệt đối không thể giới thiệu công việc này cho một người lương thiện, hay chí ít là những người muốn tin rằng bản thân là người tốt. Thầy ma thường chẳng buồn để mắt tới nhóm Haruhiro mà chỉ cố gắng đánh bại rồi ăn tươi nuốt sống đối thủ thầy ma của mình. Chỉ chờ có thế, tội Haruhiro chỉ việc xúm lại và xử gọn cả hai gã thầy ma đang quăn quắt lấy nhau. Vào những lúc như thế này, dù không thực sự nói ra bằng lời thì phần lớn lính tình nguyện đều sẽ nghĩ: “Cho thì mình xin!”

Tiện thể, những người lính tình nguyện không đến mức trơ trẽn nhưng có thể gọi là hèn nhát như Haruhiro sẽ kín đáo bào chữa cho bản thân rằng, *đâu phải mình cho rằng cứ thế này thì ngon, không cần nghi hoặc gì cả. Vì mình cần sống sót, nên đành phải làm thế thôi*. Trong lúc tự lừa dối mình như thế, cậu đã quen rồi. Dù đôi khi cậu sực tỉnh và cảm thấy buồn nôn, nhưng sang tới ngày mai, chắc cậu sẽ lại quên đi tất cả.

Sau ngày đi săn thứ bảy ở Thị trấn thầy ma, cả nhóm quay trở về Làng Giếng. Khoản thu hôm nay là chín ruma và mười một wen. Trang bị của bọn thầy ma đều sút mẻ tùm lum và chỉ đáng một wen mỗi cái, nên nếu không phải những thứ trông còn tốt thì cả bọn sẽ không mang về Khố tài sản chung của cả nhóm đã vượt quá hai mươi ruma, vì vậy, từ ba ngày trước, bọn cậu bắt đầu phân chia tài sản và mỗi người lúc này đều sở hữu vài ruma. Tiền ăn vẫn như thường lệ, một ruma cho suất ăn của sáu người, một ngày hai bữa sẽ tốn hai ruma, nên về cơ bản cả nhóm có thể chi tiêu khá là dư dả.

Hôm nay, trong lúc tụi con gái tắm trước, Ranta đã đi nhậu ở cửa hàng thực phẩm. Đúng vậy. Cửa hàng thực phẩm có bán cả rượu. Có mấy loại rượu được đóng trong bình, loại rẻ giá chỉ một wen. Haruhiro không nghĩ rằng rượu ngon đến thế nhưng đó có vẻ là món khoái khẩu của Ranta, và dạo gần đây, hắn thường xuyên uống rượu. Rất có thể quá nửa số tiền của Ranta đã bốc hơi vì vụ nhậu nhẹt rồi.

Chính vì lẽ đó mà ngay sau khi nhóm con gái tắm xong, Haruhiro và Kuzaku quyết định bỏ lại Ranta đang say bí tỉ để nhảy vào tắm trước.

Cả bọn đã lựa chọn một địa điểm ít gây chú ý với cư dân Làng Giếng để đào một cái hố ở bờ sông làm nơi tắm rửa. Thời gian đầu ai nấy đều hồi hộp lo âu, nhưng dạo gần đây, cả nhóm đã có thể nhanh chóng cởi bỏ quần áo và thậm chí còn để lộ mặt. Để đề phòng thì chỉ cần đặt mấy món như mũ sắt kê bên, nếu có ai đó bất ngờ đi tới thì nhanh chóng che mặt lại. Tính tới lúc này thì chưa xảy ra vấn đề gì nên có lẽ mọi chuyện vẫn ổn thoả.

Đám con trai bây giờ cũng không còn quá bận tâm về việc khoả thân trước mặt nhau nữa. Và lại, ngay cả khi đôi mắt đã dần quen với đêm đen thì tối vẫn hoàn tối, nếu không cố mà nhìn thì cũng chẳng thấy rõ được là bao.

Đầu tiên, Haruhiro cùng Kuzaku rửa tay và mặt ở Sông Ấm. Không hiểu sao ở tiệm thực phẩm còn bán cả bánh xà phòng nên rất tiện lợi. Họ tắm sơ toàn bộ thân thể.

Sau đó, cuối cùng cũng đến lúc ngâm mình thư giãn trong bồn. Nước ở Sông Ấm có nhiệt độ thấp hơn thân nhiệt, quả đúng với cái tên. Đôi lúc, cả bọn cũng muốn được ngâm mình trong hồ nước nóng, nhưng nếu cứ nói mấy chuyện xa xỉ đó thì biết đến bao giờ?

“... Phù...” Haruhiro chậm rãi xoay cổ. Cậu tự xoa bóp đôi vai. Nếu Haruhiro ng ẫ chạm mông xuống đáy bồn tắm thì nước sẽ xâm xấp xương bả vai của cậu. Cậu hoàn toàn có thể duỗi chân thoải mái. Tuy nhiên, nó có vẻ hơi chật chội so với cơ thể to lớn của Kuzaku. Cao lớn không phải lúc nào cũng là lợi thế. Dù vậy, Haruhiro vẫn cảm thấy hơi ghen tị với cậu ấy.

“Chà,” Kuzaku vuốt mặt bằng cả hai tay, “nhưng mà, việc đó ấy. Gì nhỉ? Ờ thì... Ờm. Hôm nay cũng mệt ghê...”

“Công nhận đấy. Cậu đã vất vả nhiều rồi.”

“Ồi, không có đâu, Haruhiro còn mệt hơn tớ nhiều ấỵ. Tớ đã là gì.”

“Người lúc nào cũng xông xáo là Kuzaku mà. Tớ thì, cậu thấy không, chỉ thậm thụt đằng sau thôi.”

“Cậu phải dùng cái đầu mà. Vậy mới mệt chứ. Theo một nghĩa nào đó, tớ chỉ toàn làm những thứ cậu bảo tớ làm thôi. Kiểu như miễn là tớ làm theo thì mọi chuyện sẽ ổn bằng cách này hay cách khác. Nó giống như là cậu dọn sẵn mọi thứ ra còn tớ chỉ việc xơi thôi ấỵ.”

“Đó là nhờ Kuzaku đã làm rất tốt vai trò của một Tank [Chịu đòn] mà.”

“Cậu nghĩ vậy thật à? Không biết tớ đã làm tròn nhiệm vụ của mình chưa nữa.”

“Tớ đã bảo là làm tốt mà.”

“Ồi, chưa đâu chưa đâu. Cái thằng như tớ thì...”

“Tớ đang khen cậu khá thực lòng đó. Cậu hơi khắt khe với bản thân mình rồi.”

“Cũng một chút, nhỉ...” Kuzaku bỗng dưng im lặng. Một khoảng lặng kì cục cho tới khi cậu ấy tiếp lời. “... Mà này, ừm, tớ cũng không ngờ... thực ra cũng không có nhiều cơ hội như vậy. Ý tớ là cơ hội để tớ có thể nói chuyện với Haruhiro. Nên là... tớ có thể hỏi một chuyện được không?”

“Hả? Ờ, ừm,” Haruhiro bỗng trở nên bối rối, “... ch... chuyện gì?”

“Chuyện về bạn Moguzou.”

“... Moguzou ư?”

Là chuyện đó sao? Haruhiro thầm nghĩ. Nhưng nếu không là chuyện đó thì còn chuyện gì được chứ? Dẫu sao thì cậu cũng bị bất ngờ. Cậu chưa từng nghĩ đến việc nghe thấy tên Moguzou được thốt ra từ miệng Kuzaku.

“Ừ thì cũng được. Tất nhiên rồi. Nhưng mà, Kuzaku... ừm... cậu đâu có trực tiếp... nói sao nhỉ, liên quan tới Moguzou, đúng không?”

“Ừm, đúng thế. Tuy tớ biết cậu ấy là ai, kiểu vậy.”

“... Cậu tò mò à?”

“Thì bởi Haruhiro và mọi người không nói. Ví dụ như là chẳng bao giờ các cậu so sánh tớ với Moguzou cả, phải không? Hoặc chí ít là không nói gì với tớ.”

“Đúng là bọn tớ không nói... nhỉ?”

“Nhưng quả nhiên là tớ vẫn nghĩ về chuyện đó. Rằng không thể nào mình không bị so sánh được. Mình có làm được như Moguzou chưa? Mình có lấp được khoảng trống mà Moguzou để lại không? Đại loại thế. Xin lỗi.”

“Kìa... sao tự nhiên lại xin lỗi thế.”

“À không, tớ chỉ nghĩ rằng không hề có những chuyện như là lấp vào chỗ trống. Tớ không thể nào lấp nó được. Nó không phải thứ có thể lấp đầy. Đồng đội thì không như thế. Được sát cánh cùng mọi người, tớ cảm thấy chứ. Người ta vẫn nói đồng đội là thứ không thể thay thế đấy thôi. Tuy có cách nói nghe thì giống như là vì kẻ này không còn nên cho kẻ khác vào thế chỗ, nhưng chuyện nào có đơn giản vậy. Dù thực tế buộc phải làm thế thì bản chất nó vẫn khác hoàn toàn. Tớ cũng không biết phải nói thế nào nữa. Như kiểu, tớ không bao giờ có thể thay thế được vị trí của Moguzou. Nhưng mặt khác, tớ muốn bảo vệ mọi người theo một cách khác với cái cách Moguzou từng làm. Tớ là thánh kỵ sĩ nữa, nên tớ cảm thấy mình phải bảo vệ các cậu.”

“... Cậu...”

Ôi, không được rồi!

Haruhiro khum tay vốc nước rồi vỗ lấy vỗ để lên mặt... *Gì thế này, cậu thôi ngay đi. Tự dưng đánh úp tớ đấy à? Chơi khó nhau quá. Tớ đâu có giỏi mấy vụ này.*

Kuzaku không đơn thuần là quen dần rồi trưởng thành với vai trò Tank [Chịu đòn] một cách tự nhiên. Cậu ấy thường xuyên cảm nhận được sự tồn tại của bức tường cao vời vợi mang tên Moguzou trong lúc đối mặt và chiến đấu hết mình với kẻ địch, cũng như với chính bản thân mình. Kuzaku có ý thức rõ ràng về mục đích, vì đồng đội cậu sẵn sàng đổ máu,

và thực tế cậu đã đổ máu thật, trong khi miệt mài nỗ lực để từng bước từng bước hoàn thiện bản thân.

Haruhiro quả thực đã nhìn thấy tất cả những đi đầu đó sao?

Cậu đã hiểu thấu những cố gắng, vất vả của Kuzaku chưa nhỉ?

Dù có bị gang miệng ra Haruhiro cũng chẳng dám nói rằng mình hiểu hết. Cậu đâu có đủ rảnh rang. Nói chung là lo cho bản thân thôi đã muốn bỏ hơi tai rồi. Chẳng ai cần mấy lời bao biện đó. Sự thực là Haruhiro chưa từng nhìn nhận đúng về Kuzaku.

... Xin lỗi cậu, tớ chỉ là một thủ lĩnh bất tài, phẩm chất nào cũng thiếu.

Cúi đầu xin lỗi cũng dễ thôi. Tuy nhiên, đi đầu gì sẽ tới sau khi xin lỗi Kuzaku cơ chứ? Có lẽ nó sẽ khiến tâm trạng của Haruhiro thoải mái hơn một chút, nhưng chắc chắn chỉ có vậy. Đơn thuần là một hành động tự xoa dịu bản thân.

“Moguzou ấy mà...” Haruhiro bịt mũi lại và thở ra bằng miệng. *Chết tiệt. Mình sẽ khóc mất. Không, mình ổn mà. Mình chịu đựng được.* “Cậu ấy là người đồng đội quan trọng của bọn tớ. Đúng vậy. Tớ nghĩ rằng không ai thay thế được đâu. Bọn tớ không thể quên cậu ấy, và bọn tớ sẽ không quên. Nhưng mà... cậu ấy đã chết rồi. Moguzou đã không còn nữa. Cũng không phải vì thế đâu, nhưng bây giờ... Kuzaku, cậu là Tank trong tổ đội của chúng ta, và bọn tớ cũng chỉ có mình cậu.”

“... Ừ.”

“Hả?”

“Ha ha...” Kuzaku che mặt bằng đôi tay to lớn của mình. “Tớ khóc mất rồi. Buồn cười thật...”

“Tớ không cười đâu...”

“Thà cậu cứ cười còn tốt hơn. Chuyện này thật xấu hổ.”

“Không hề có chuyện đó.”

“Những chuyện này cậu đừng nói cho ai biết được không? Nhất là Ranta.”

“... Cậu nghĩ tớ sẽ nói hả?”

“Tớ không nghĩ thế. Chỉ là đề phòng thôi.”

“Tớ không nói đâu.” Chẳng biết vì sao, Haruhiro dùng ngón tay búng nước về phía Kuzaku.

“Này này!” Kuzaku cũng hắt nước ngược lại. “Gì vậy! Cứ như trẻ con ấy!”

“Cậu cũng thế.”

“Cậu bắt đầu trước mà.”

“Thôi tớ dừng, được chưa?”

“Thế không?”

“Tớ thế, tớ thế” Vừa nói dứt lời, Haruhiro đã vốc nước té lên người Kuzaku.

“Biết ngay cậu sẽ làm vậy mà!” Kuzaku cũng lập tức phản công.

Cho đến khi Haruhiro bắt đầu cảm thấy ngớ ngẩn và nghĩ bụng rằng: “Mình đang làm cái quái gì thế này...?” rồi cuộc chiến té nước đi đến hồi kết thúc cũng phải mất khá thời gian. Cậu thực sự không hiểu hai đứa đang làm cái quái gì nữa.

Tuy nhiên, vui đấy chứ. Chuyện nhằm nhí tới mức cậu thấy buồn cười từ tận đáy lòng. Cậu có cảm giác nếu là bây giờ thì cậu có thể nói ra được.

Haruhiro thấy mình nên thẳng thắn hỏi cậu ấy. Cần làm rõ ràng mọi chuyện. Nghe có vẻ kì cục, nhưng Haruhiro thực lòng mong cho Kuzaku được hạnh phúc. Nói như vậy có hơi cường điệu không nhỉ? Không đâu, nhất định là không có chuyện đó. Hiện giờ, nhóm Haruhiro buộc phải sinh sống ở đây. Giả dụ như thời gian đó là một năm, hai năm, thậm chí là năm năm, mười năm hoặc hơn thế nữa thì sao? Bọn cậu không thể cứ mãi săn bắt, ăn uống, ngủ nghỉ rồi lặp đi lặp lại những chuyện đó với tư cách lính tình nguyện được. Ai rồi cũng sẽ phải bắt đầu một cuộc sống mới. Chẳng hạn như xin cư dân Làng Giếng cho phép xây dựng một ngôi nhà trong làng. Hoặc là nhìn trước tương lai mà đi tìm một công việc khác ngoài săn bắt.

Nếu cả hai bên đều ưng thuận thì cũng có thể trở thành vợ chồng. Khi những đứa trẻ ra đời, tất cả sẽ cùng nhau nuôi dưỡng và bảo vệ chúng, đi đâu đó có thể sẽ trở thành động lực sống của mọi người.

Ở thời điểm hiện tại, tất cả chỉ là giấc mơ hay đúng hơn là những tưởng tượng trôi nổi trong tâm trí Haruhiro, nhưng những chuyện đó hoàn toàn có thể xảy ra. Ở nơi đây, dù có chuyện gì xảy ra cũng chẳng ai lấy làm lạ hết.

“Này Kuzaku, tớ cũng có một chuyện muốn hỏi cậu... được không?”

“Được chứ. Chuyện gì vậy?”

“Thực ra chuyện này cũng hơi tọc mạch, nhưng mà...”

“Quan hệ giữa tớ với Haruhiro thì việc gì phải ngại... À không, vừa rồi tớ hơi hăng quá đà rồi nhỉ? Lại thêm một phen xấu hổ rồi...”

“Tự dưng thấy khó nói ghê...”

“Phải đấy. Tớ sẽ rút kinh nghiệm. À, nhưng mà cậu hỏi gì cũng được, thật đấy. Tớ nghĩ là mình cơ bản chẳng có chuyện gì cần giấu đâu.”

“Thế, thế thì...” Haruhiro hắng giọng. *Gì vậy nè? Mình bị ừ tai sao? Hay không phải? Mình đang căng thẳng tới nực cười. Làm sao cho hết bây giờ? Mình đúng là chẳng giỏi nói mấy thứ như thế này mà. Thế ngược lại thì rút cục mình giỏi cái gì cơ chứ? Hình như chẳng có gì. Thôi được rồi. Cứ bình thường thôi. Mình sẽ hỏi thẳng. Chỉ có cách đó thôi.* “Th... Thế nào rồi? Với Me... Me... Me... Me... Merry ấy?”

Cắn rồi. Cắn phải lưỡi rồi. Cậu muốn nói thật trơn tru, ra vẻ đi đâu đó chẳng có gì to tát. Nhưng cậu không làm được. Tóm lại, việc này quá sức cậu. Haruhiro đã dốc hết khả năng của mình rồi.

“À à...” Kuzaku cắn môi trên bằng răng hàm dưới, một động tác có chút khéo léo nếu xét tới việc đây chỉ là cắn môi. “Thế nào... tức là sao?”

“Hả? Ờm. Thì đó, chuyện đó... Gì nhỉ? Chuyện đó? Tại vì... nhỉ? Kuzaku với... Merry. Nói thế nào bây giờ nhỉ...?”

“Tớ với... bạn Merry... làm sao cơ?”

“Ừa, ủa? C... Cậu... bực mình hả?”

“Không, tớ có bực mình đâu.”

“Ấy không, tại vì, trông cậu, có vẻ tức giận...”

“Không phải, tớ đã bảo là không giận mà.”

“Không, không. Chắc chắn cậu đang rất khó chịu đúng không? Trông sắc mặt cậu khó coi quá thế.”

“Không phải thế... A a...” Kuzaku đập bồm bộp hai tay lên đầu mình. “Gừ... Nên nói thế nào đây? Không phải thế đâu, thật đấy. Tớ không hề khó chịu mà. Hơn nữa, tớ với cả Merry làm sao cơ? Cậu hỏi là bọn tớ thế nào rồi à? Oa...”

“Này, này, Kuzaku, bình tĩnh lại đi.”

“Sao mà bình tĩnh được chứ?”

“Tớ biết rồi. Cậu rõ ràng đang không bình tĩnh. Trông cậu không khác gì đang mất trí. Ủa? Tại sao? Ý tớ là, Kuzaku với Merry đang hẹn hò...”

“Tớ hiểu rồi! Tớ sẽ kể tuần tự cho mà nghe.” Kuzaku bắt đầu minh họa bằng những cử chỉ dứt khoát. “... Ừ thì, giữa tớ và bạn Merry đã có... nhiều chuyện. Không, không có gì đâu. Tớ luôn nghĩ rằng cô ấy thật tuyệt. Nói thẳng ra là... thế đó. Tớ thấy thích cô ấy.”

“... Ừm.”

“Ngoại hình cũng rất xinh đẹp, nhưng người đó, lại còn thú vị, đúng không? Không biết phải nói thế nào, cô ấy nghiêm túc nhưng đâu đó lại khó có thể trông cậy được. Khó trông cậy được? Chắc không phải? Nói sao nhỉ? Dễ thương phải không?”

“... Hả? Chắc... thế.”

“Tớ ấy mà, nghĩ như vậy đấy... Nên ừ, tớ phải lòng cô ấy. Tớ có vài cơ hội nói chuyện riêng với cô ấy và đã cố phát ‘tín hiệu’ cho cô ấy hiểu...”

“... Như cái lần ở Căn cứ Tiềm ẩn Địch Cô Độc hả?”

“Hả? Cậu biết rồi ư? Cậu nhận thấy à?”

“... Chút chút.”

“Chà, là gì nhỉ? Có lẽ cô ấy là người hơi dễ bị lấn lướt. Hoặc gọi là kiêu tâm lí yếu hay lo toan. Bởi vậy, hễ tớ đề nghị theo dạng muốn xin cô ấy lời khuyên về những chuyện phiến não thì cô ấy luôn nghe tớ nói. Hơn nữa, cậu biết đấy, cả tớ và Merry đều là những thành viên gia nhập sau. Bọn tớ có cái gọi là điểm chung, kiểu thế.”

“... Ra vậy.”

“Tớ có cảm giác mọi thứ diễn ra không đến nỗi tệ. Kiểu như cô ấy không thấy khó chịu về tớ. Bầu không khí giữa hai đứa rất tốt. Tớ đã nghĩ như vậy đấy.”

“... Ra là cậu nghĩ vậy.”

“Phải! Tớ đã nghĩ như vậy. Vì thế, đó là lúc tớ nên tiến, đúng không?”

“... Tiến đi đâu?”

“Thì là tỏ tình ấy.”

“... Cậu tỏ tình hả?”

“Tỏ tình chứ. Chẳng nhẽ cứ để mọi thứ mập mờ như thế suốt? Cảm giác không thoải mái chút nào. Cho cả đôi bên.”

“... Là thế... thật à?”

“Thì mỗi người mỗi khác. Nhưng tớ là vậy, tớ sẽ tiến tới khi thấy cơ hội.”

“... Cậu dẫn cô ấy ra ngoài?”

“Ừm, vì chuyện kiểu gì cũng sẽ trở nên lãng nhăng mà. Vụ đó là ở Đồng Cô Độc.”

“... Trước khi chúng ta trở về Alterna một lần?”

“Ừm. Ờ? Sao cậu biết? À, khi đó Haruhiro không có ở trong lâu. Chẳng nhẽ cậu đã thấy bọn tớ ở ngoài?”

“... Thấy một thoáng thôi.”

“Hầy. Vậy là cậu trông thấy rồi. Ôi ngại quá. Đúng vậy, sau đó, tớ đã tỏ tình với... Merry. Tớ cứ tưởng mình sẽ thành công. Là tấn công thần tốc đấy.”

“... Tấn công thần tốc?”

“Vậy mà không phải. Người đó rất rạch ròi. Nghĩ lại thì thấy cô ấy đã luôn vạch rõ một ranh giới. Chắc là chỉ có mình tớ tự ý hiểu nhầm, tất cả chỉ là phỏng đoán dựa trên hi vọng của tớ, nói cách khác là chỉ có tớ nghĩ quan hệ của hai đứa tiến triển cũng không rồi.”

“... Tóm lại là sao?”

“Như thế này nè.” Kuzaku thu cầm lại và khẽ lắc đầu. **“Không được.”**

“... Điều bộ đó là... bắt chước Merry hả?”

“Ừm. Tự tớ thấy cũng giống phết. Cô ấy chỉ trả lời đúng một câu. Tất nhiên sau đó cô ấy cũng có giải thích. Rằng là đồng đội thì phải biết ý, có thể trở thành bạn nhưng trên mức đó thì không. Rồi thì bây giờ cô ấy không có dự định ấy. Cô ấy không muốn đâm đầu vào rồi mãi mê với những chuyện này? Đại loại thế. Bạn Merry có vẻ thấy áy náy, nhưng ngược lại, tớ cảm giác mình vừa làm một chuyện chẳng ra gì. Thế nên, tớ bảo rằng tớ xin lỗi, tớ không muốn hai đứa khó xử nên nhờ cô ấy cứ tiếp tục cư xử như từ trước tới giờ. Đại loại vậy. Ừm, kiểu như vậy đó.”

“... Tóm lại là...”

Hai người... không hẹn hò? Là như vậy? Đúng không...?

Haruhiro nhận thấy mình đang dần chìm xuống. Nước chạm tới cằm... rồi tới miệng... chẳng mấy chốc đã tới mũi. *Này này, mình sẽ chết đuối mất.*

“Haruhiro...?”

“À ừ!” Haruhiro vội vàng chỉnh lại tư thế, ngoi lên mặt nước, tránh khỏi pha chết đuối. “... Ra là thế. Ồ... Vậy... à? Tớ cứ chắc mẫm... nói sao nhỉ, hai cậu chỉ không kể ra thôi... chứ là kiểu đó... ấy? Tớ nhầm... rồi à?”

“Nếu mọi thứ suôn sẻ thì tớ cũng định nói cho mọi người. Mấy chuyện như thế nếu giữ im lặng thì cũng hơi kì. Chẳng ai thích bị người khác giấu giấu giếm giếm, đúng không?”

“Tớ sẽ không thấy dễ chịu... Có lẽ. Đúng là như vậy.”

“Không thể thông báo đang hoảng được, tớ cũng tiếc lắm.”

“... Cũng phải.”

“A, cậu tính an ủi tớ đó hả?”

“... Đại loại thế?”

“Không cần đâu. Tớ đã vượt qua chuyện đó rồi. Tính ra, kể cả bây giờ, thích thì tớ vẫn thích thôi, và nếu nói là hoàn toàn không để ý nữa thì sẽ thành nói dối. Nhưng giờ không phải lúc cho chuyện này.”

“Ừm...”

“Tớ thấy mấy chuyện yêu đương thế là đủ lắm rồi. Ít nhất là ở thời điểm hiện tại. Giao lại cho bạn Ranta. Mặc dù cậu ta có lẽ là kiểu khác.”

“Trường hợp của hắn thì nguyên thủy hơn, hoặc cũng có thể nói là trẻ con ấy...”

“Cậu ta thẳng thắn nhỉ? Tớ thích điểm đó ở cậu ta.”

“Tớ thì chẳng ưa lắm...”

Kuzaku vừa cười ha hả vừa dùng đôi bàn tay to lớn vỗ lên mặt mấy cái. Có lẽ cậu ấy chưa hẳn đã hoàn toàn vượt qua như những gì cậu ấy nói. Haruhiro nghĩ vậy. Nhưng không phải vì thế mà cậu ấy cần người khác chăm lo cho mình. Kuzaku đang hướng về phía trước.

Đổi lại, Haruhiro thì sao? ... *Mình không hiểu lắm, nhưng trước tiên, chẳng phải mình thấy quá nhẹ nhõm ư? Vì có gì mà mình lại cảm thấy an tâm đến thế này...?*

10. Điểm cộng và điểm trừ

Thị trấn này ma không chỉ bự hơn Làng Giếng, mà có lẽ còn rộng hơn cả Alterna. Hình như nó là một đô thị khá lớn trước khi bị phá huỷ. Và đương nhiên, ngày xưa từng có rất nhiều người sinh sống. Chắc chắn không chỉ có hàng nghìn người. Phải thêm một chữ số nữa, hàng vạn người.

Ở trung tâm thị trấn có một toà kiến trúc lớn giống giống lâu đài. Giống giống, hay nói chính xác hơn, đó đích thị là một toà lâu đài. Quan sát thì thấy lâu đài này được cấu thành bởi toà tháp chính cùng tám toà tháp khác bao quanh. Trong tám tháp ấy, có ba toà đã đổ sập, hai toà chỉ còn lại một nửa. Tháp chính hầu như không bị phá huỷ nhưng vẫn cần tới rất nhiều dũng khí để mở cánh cửa bằng kim loại đã hoen gỉ mà bước chân vào trong. Và lại, làm thế nào mở được một cánh cửa không mấy may mắn nhích dù cả bọn đã kéo và đẩy thử cơ chứ? Đi một vòng bên ngoài lâu đài, nhóm Haruhiro phát hiện ra thêm hai cửa hậu, nhưng đúng là cả bọn không đủ quyết tâm để bước vào. Nơi này đơn giản là quá ư đáng sợ.

Từ lâu đài có ba con đường lớn lát đá, kéo dài về hướng Bắc, hướng Nam và hướng Tây. Giữa mỗi con đường lại có một quảng trường. Lại lung lay, trên những con đường và quảng trường rộng thênh thang này rất khó bắt gặp thấy ma. Nói ngược lại thì đi đâu đấy có nghĩa những con đường lớn và quảng trường là nơi khá an toàn.

Phía Bắc thị trấn có nhiều ngôi nhà đã bị phá huỷ dở dang hoặc hầu như sập đổ hoàn toàn. Hơn nữa, dường như càng tiến gần về phía Sông Ấm thì tình trạng đổ nát của các ngôi nhà lại càng trở nên ác liệt.

Phần phía Nam tính từ chỗ lâu đài vẫn còn giữ được đáng kể những phố phường xưa cũ. Đặc biệt là vùng Tây Nam thị trấn, nếu không có thấy ma thì có thể sinh sống được. Tuy nhiên, tốt nhất nên suy nghĩ một cách thực tế rằng sẽ có thấy ma trong chính những ngôi nhà vững chãi ấy, chứ đừng mơ tưởng gì đến chuyện sống tại đây. Có vẻ như lũ thấy ma cũng cần nghỉ ngơi, nên đôi khi bọn cậu lại bắt gặp chúng đang ngủ đàng sau ngõ

hẻm hoặc dưới bóng tường đổ. Tuy nhiên, thầy ma sẽ tỉnh giấc bởi những chuyện rất ư vật vãnh nên việc đánh úp lúc chúng đang ngủ cũng cực kì khó khăn. Về việc bọn thầy ma làm gì trong những ngôi nhà, tuy không biết sự thực thế nào, nhưng dù chúng đang ngủ say đi nữa thì vẫn sẽ tỉnh dậy vì những âm thanh rất nhỏ. Sau đó, chúng sẽ lao tới tấn công kẻ xâm nhập một cách hết sức hung hăng. Nếu không muốn bị một phen kinh hồn bạt vía thì đừng nên mò vào trong những ngôi nhà ở Thị trấn thầy ma.

Làn sương mù kéo đến từ Sông Âm phủ dày đặc ở nửa phía Đông thị trấn, nên tầm nhìn nơi đây cực kì hạn chế. Vì vậy, nhóm Haruhiro loanh quanh ở nửa phía Tây thị trấn để tìm kiếm thầy ma. Đặc biệt, khu phố tích chợ nằm ở phía Tây Bắc, hoặc Quận Kho, nơi có tàn tích của những công trình to lớn trông như những nhà kho, chính là mục tiêu mà cả bọn nhắm tới.

Hình như thầy ma cũng có cấp bậc hay thứ hạng gì đó. Vùng phía Đông Bắc thị trấn toàn thầy ma yếu, tiếp theo là khu vực Tây Bắc, rồi đến Đông Nam, Tây Nam lần lượt có những thầy ma mạnh hơn. Số lượng thầy ma thì ngược lại, phía Tây Nam nhiều nhất, rồi đến Đông Nam, Tây Bắc, Đông Bắc thì thưa dần. Đối với bọn thầy ma ăn thịt lẫn nhau, nơi có mật độ thầy ma càng cao thì càng có khả năng bắt được mồi, tính cạnh tranh cũng cao tương ứng. Theo luật mạnh được yếu thua, cá lớn nuốt cá bé, đương nhiên những thầy ma mạnh sẽ sống sót.

Tuy vậy, kẻ yếu cũng có chiêu trò riêng của kẻ yếu. Những thầy ma hạ cấp nhất hiểu rõ bản thân nên sẽ di chuyển dần lên phía Đông Bắc hòng tìm kiếm những con mồi mà chúng có thể đánh bại. Ở đó chỉ có những thầy ma yếu ớt như nó mà thôi. Trong lúc giết và ăn thịt những kẻ yếu, nó dần có được sự tự tin, đồng thời cảm thấy bất mãn với số lượng con mồi ít ỏi và tìm đường sang phía Tây Bắc. Nếu sống sót được ở đó, nó lại hướng đến vùng Đông Nam. Và cuối cùng, nó sẽ tiến về khu vực Tây Nam, nơi những thầy ma “gạo cội” nhất quy tụ lại, chiến đấu và ăn thịt lẫn nhau.

Bọn Haruhiro cố gắng hết sức không đi về phía Tây Nam thị trấn. Bởi ở đó có đầy nhóc đám thầy ma không thể xem thường, với cách đánh quyết liệt, hay nói đúng hơn là điên cuồng. Chúng có thói quen biến tất cả mọi thứ trong tầm tay thành vũ khí để ném và ưa thích trò tấn công bất ngờ. Chúng thường lao ra tung một đòn tất sát vào kẻ địch, lỡ có trượt thì đánh

bài chuồn. Nói chung, bọn *thây ma mạnh* phía Tây Nam đều gian trá. Đương nhiên cũng có những thây ma mạnh hung hãn phi thường.

Có lần, Haruhiro đã chứng kiến từ xa cảnh ăn thịt đồng loại của một thây ma mạnh. Hắn thực sự rất nguy hiểm. Vóc dáng của hắn trông hết như một con sư tử đứng thẳng trên hai chân sau, chiều cao từ ba mét đến ba mét rưỡi. Hắn đánh bại một thây ma mạnh khác trông như con gấu và thậm chí còn lớn hơn hắn bằng hai đòn đấm đá liên hoàn, rồi nhẹ nhàng nhấc bổng cái thân hình đồ sộ của đối thủ. Khoảnh khắc tiếp theo làm Haruhiro phải nghi ngờ đôi mắt của chính mình. Thây ma sư tử dễ dàng xé thây ma gấu ra làm đôi. *Hắn mạnh đến mức nào vậy?*

Khi tắm mình trong cơn mưa máu, hắn rõ ràng đã rung mình sung sướng rồi cất giọng cười vang. Đây không chỉ đơn thuần là đáng sợ. Lại gần hắn chắc chắn sẽ bị giết trong nháy mắt. Thậm chí chẳng tới gần cũng thấy có nguy cơ bị giết luôn rồi.

Chính vì vậy, phía Tây Nam của thị trấn quá nguy hiểm. Cả bọn thấy ma vùng Đông Nam cũng thế. Chúng sẽ lén lút tiếp cận giữa lớp sương mù dày đặc khiến cho việc đối phó trở nên khó khăn. Số lượng thây ma ở phía Đông Bắc thì quá ít. Do đó, Tây Bắc trở thành khu vực được xem là “vừa đẹp”.

Đối với tụi Haruhiro, vùng Tây Bắc Thị trấn thây ma là bãi săn có thể nói là lí tưởng, không đâu có thể phù hợp hơn.

Một, triết tiêu sự tồn tại của bản thân, Tầm - Hide.

Hai, di chuyển trong khi vẫn xóa bỏ sự tồn tại, Phù - Swing.

Ba, huy động mọi giác quan để phát hiện sự tồn tại của kẻ khác, Độc - Sense.

Vận dụng tối đa Stealth [Ẩn hình], tuyệt kĩ của Chiêu ăn trộm, Haruhiro tiến lên nhẹ nhàng như một cái bóng.

Trong lúc sử dụng kĩ thuật Stealth [Ẩn hình], Haruhiro không căng cứng khớp đầu gối hay khuỷu tay mà luôn giữ cho chúng có độ cong một cách mềm dẻo. Cậu khom người, cong lưng, không căng cứng cổ, uyển chuyển đưa chân về phía trước trong lúc vẫn duy trì tư thế có thể lập tức hấp thụ bất cứ chấn động nào đến từ phía bên ngoài.

Haruhiro không tập trung vào một điểm mà nhìn bao quát tổng thể. Nói cho dễ hình dung thì giống như cậu đưa con người ra tận phía sau đầu.

Thực ra cậu mở rộng tầm nhìn bằng cách di chuyển nhãn cầu và xoay cổ, nhưng nếu thực hiện tốt kĩ thuật này thì có thể quan sát cả phía sau lưng, nơi mà vốn dĩ người thường không thấy được.

Không phải chỉ nghe bằng tai. Mà cảm nhận âm thanh bằng cả cơ thể. Biến toàn thân thành một thiết bị cảm ứng, tiếp nhận tất cả các kích thích và thay đổi chứ không chỉ âm thanh.

Bọn Haruhiro phát hiện được một thầy ma đang lộ mặt ra và thăm dò trái phải từ một kho chứa đồ nát trong Quận Kho. Cả bọn có nên tổng tiến công không nhỉ? Có đi ầu, bọn thầy ma vùng Tây Bắc khi nhận thấy bất lợi thường sẽ chạy trốn ngay. Đặc biệt, gã thầy ma kia có tặng người chỉ tằm Ranta, tuy đội mũ sắt, mặc áo giáp trông có vẻ là loại nhẹ, tay cầm vũ khí hao hao thanh kích ngắn, hấn đầu đó vẫn toát lên vẻ sợ hãi. Trông hấn không ghê gớm cho lắm. Đi ầu đó không chứng tỏ được rằng hấn yếu, nhưng Haruhiro dự cảm là hấn có thể chạy trốn, nên cậu quyết định di chuyển ra sau lưng gã thầy ma. Nếu có thể kết liễu hấn luôn thì tốt, còn nếu nhắm không giải quyết được thì cậu có thể d ần đuổi hấn tới chỗ các đồng đội đang chờ. Chỉ có Ranta phản đối phương án này. Đi ầu đó có nghĩa là cứ tiến hành thôi.

... Hiện giờ, cái lưng của gã thầy ma đang ở ngay trước mắt Haruhiro.

Khoảng cách không tới mười mét. Tám mét. Mà không, Haruhiro vẫn tiếp tục di chuyển nên chỉ còn bảy mét. Sáu mét.

Nếu nói rằng không hề căng thẳng thì chỉ là nói dóc. Nhưng, khi nhìn vào lưng mục tiêu, Haruhiro lại bình tĩnh một cách lạ thường. Đây có lẽ là bản tính đạo tặc. Hay chỉ có Haruhiro mới thế thôi? Cậu đọc vị được kha khá từ lưng và hình dáng phía sau của các sinh vật. Ngay cả trong tình thế cấp bách hơn, chẳng thể bình tĩnh quan sát được thì dáng vẻ phía sau ấy vẫn cung cấp cho Haruhiro rất nhiều thông tin hữu ích.

Thứ dễ nhận biết nhất là việc hấn có phải kẻ dối trá hay không. Tính cách chân phương hay nổi loạn. Thẳng thắn chính trực hay đa mưu túc trí. Có phải là loại tin tưởng được hay không.

Gã thầy ma này thuộc loại dối trá, không đơn giản, thích lừa dối phương vào bẫy và tuyệt đối không được phép đặt lòng tin. Haruhiro cảm nhận được như thế từ dáng người nghiêng nghiêng và cách vận sức dị dạng của hấn. Nhưng hấn lại nông cạn. Nói dối những chuyện hiển nhiên và dễ

dàng bị lộ. Chủ yếu dựa vào khứu giác để tìm kiếm những con mồi ngu ngốc có thể rơi vào bẫy của mình.

Nếu thấy không thể thắng được thì tên này sẽ chuồn ngay nhỉ? Xin lỗi, nhưng tao không để mày làm thế đâu.

Haruhiro nhẹ nhàng rút đoạn kiếm mà không hề gây ra tiếng động. Bao kiếm đã được cẩn thận quét sạch một lớp dầu.

Chỉ còn ba bước, hai bước, rồi một bước. Không được nghĩ rằng bước nào đấy là *đặc biệt*. Lỡ mà có cảm giác đặc biệt thừa thãi nào đó sẽ càng khiến cho đối phương phát hiện dễ dàng hơn. Cô Barbara đã từng nói rằng nếu xét về bí quyết thì việc ẩn mình, trộm cắp, hay tiêu diệt, đều phải thực hiện như nhau. Ở thế giới này, hay thế giới kia đều không có gì là đặc biệt. Không được nghĩ rằng nó thú vị hay nhàm chán. Không kén chọn, tất cả đều phải làm *giống nhau*.

Em chịu thôi, cô Barbara ơi! ... Ấy vậy nhưng thật khó hiểu, khi suôn sẻ, Haruhiro có thể làm mọi thứ giống nhau.

Haruhiro tiến lại gần, như bao trọn lấy lưng thầy ma, rồi vòng cánh tay trái qua đầu hắn. Cậu thọc thanh đoạn kiếm cùn ngược trong tay vào cổ họng kẻ địch, vừa ấn kiếm vào sâu, vừa vặn cả người thầy ma để bẻ gãy cổ hắn... Nếu đến đây mà đã dám thở phào nhẹ nhõm thì sẽ bị cô Barbara mắng cho một trận nên thân. Mà không, đâu chỉ ăn đòn là xong, cậu còn bị quật ngã, khoá khớp rồi ngất đi trong đau đớn... ***Phải làm giống nhau! Tôi phải nói bao nhiêu lần thì cậu mới hiểu hả, Old Cat?***

Đường đi rất nguy hiểm. Nó dốc đến nỗi nếu lơ là cảnh giác thì không phải chỉ bị ngáng đường mà có khi còn ngã sấp mặt. Tuy chẳng biết chắc có thể gặp lại cô Barbara hay không nữa, nhưng những lời cô dạy vẫn đang sống trong lòng Haruhiro. Chắc vậy. Không không, chắc chắn là như vậy. Chẳng phải cậu vẫn đang kiên trì leo lên con đường cheo leo hiểm trở này mà không hề nản lòng, không hề thoái chí đó sao? Đúng vậy, leo lên con đường của đạo tặc này...!

“Nààà, tở xong rồi đó!”

Vừa gọi đồng đội, Haruhiro vừa nghĩ, *hơi sao sao ấy nhỉ... Mình có chủ quan không? Mà tình hình tốt phết. Vùng Tây Bắc của Thị trấn thầy ma. Khu săn mồi này màu mỡ quá. Không ngờ mình lại có đủ không gian để theo đuổi con đường đạo tặc trong lúc cố gắng với vai trò thủ lĩnh tổ đội*

của mình. Chỉ là làm tất cả mọi thứ giống nhau, nghĩ như thế cũng được, bởi thực tế thì mình cũng làm giống nhau mà. Nhưng, sao nhỉ... Mình bắt đầu thấy sợ. Vì mọi chuyện thuận buồm xuôi gió quá. Cuộc đời đâu phải kiểu thế này?

“Tên Parupirorinnosuke kia...!” Ranta lao tới rồi nhảy bổ vào gã thầy ma đang nằm sõng soài dưới đất. “Cái đồ rận nước như mây dăm hạ nó một mình thì quá kiêu ngạo đấy!”

(... Ku hi... Một kẻ như Ranta mà dám nói tiếng loài người... thì mới là ngạo mạn... ku hi....)

“Không phải, Zodiakun, tao là một con người hẳn hoi mà!? Một người đàn ông trưởng thành hào hoa phong nhã đó!?”

Đang rảo bước đằng sau Ranta với Zodiakun, Yume, Shihoru, Merry, rồi tới Kuzaku đứng lại cùng một lúc rồi đồng loạt thoái lui.

“Hử?” Ranta nhìn bọn Yume. “Gì vậy? Sao thế? Đám các người kính sợ vòng hào quang của một người trưởng thành quá đồ đáng nể và đặc biệt như tôi rồi sao?”

“... Trưởng thành á?” Shihoru cười với bộ dạng như bị đau quặn một bên sườn. “... Chỗ nào cơ?”

“Hoàn hảo?” Yume nhíu mày, môi dưới trề ra và nhún vai. “Ở đâu cơ?” Merry lắc đầu. “Nếu nói cậu tính tình trẻ con, thì tội nghiệp trẻ con quá.”

“Tụi bây ăn ý bất thường đó! Vừa khít luôn! Bộ ba hả? Là bộ ba gì thế!?” Ranta vừa rửa vừa quay lại với việc lục đồ đạc của thầy ma. “Được thôi! Nói gì thì nói đi! Tôi đã có bạn tâm giao là Zodiakun rồi! Ủa...?”

“Nó biến mất rồi,” Kuzaku chỉ lên trên đầu Ranta, “vừa xong.”

Haruhiro cũng ngạc nhiên với chuyện này. “... Zodiakun học tới cả chiêu trò đó để chơi xấu Ranta cơ à?”

“Kh... Không phải!” Ranta nhảy lên đong đong, xông tới áp sát Haruhiro. “Mày, mày không hiểu đúng không!? Zodiakun nhất định không chơi xấu gì đâu nhá! Hành động vừa rồi là cách thể hiện tình cảm độc đáo của cậu ấy đấy!”

“‘Cậu ấy’ là gì thế? Cách nói nghe chừng hơi hơi khách sáo đó nha.”

“Kh... Không phải. T... T... Tao chẳng thấy khách sáo gì sất. Tao và Zodiakun thân thiết lắm. Lúc nào cũng tình thương mến thương. Đồ ngu,

đồng ngu, đồng ngu!”

“Biết rồi. Biết rồi. Tao biết rồi nên là kìa, khoảng đờ đi! Việc mày thích còn gì?”

“Thích cái con khỉ! Tao ghét cực kì luôn đó! Mày đi mà làm, thứ rác rưởi!”

“À, vậy sao? Thế thì tao làm vậy.”

“Đồ đần! Đã quyết định là tao làm rồi cơ mà! Ai cho phép mày làm hả Parupiro? Cái này tao sẽ làm! Tất cả công việc này! Tao sẽ làm hết! Mày hãy nhớ lấy, Paruparu!”

“Paruparu á...”

“Paaaru paru paru paruuuuuuu! U hi hi hi hi.”

Đôi khi Haruhiro thực sự muốn giết chết tên đần độn (rác rưởi) này. Mặc dù tất nhiên cậu không làm vậy.

Ranta lại bắt tay vào công việc. Cậu ta tìm được hai đồng xu cỡ vừa và ba đồng xu cỡ nhỏ. Thấy ma đeo một chiếc nhẫn bên tay trái, có thể bán lại nên cả nhóm quyết định sẽ mang về.

Còn cái xác thì bọn thầy ma lát sau sẽ dọn dẹp, hay nói đúng hơn là sẽ ăn giùm, nên để nguyên cũng không sao.

“Đi tiếp nào.” Haruhiro ra lệnh.

Khi đã làm xong việc cần làm, tốt nhất là nên rời đi ngay. Đồng đội của cậu biết đi đâu đó, nên ngay cả Ranta cũng ngoan ngoãn nghe lời Haruhiro. Cả bọn nhanh chóng đứng dậy, tiếp tục tìm kiếm con mồi. Họ phải trở về Làng Giếng trước khi *lửa* lặn, nên không được lãng phí thời gian.

Haruhiro nghĩ rằng cả bọn hầu như không hề lãng phí. Khi đã vào guồng một cách trơn tru thì thực sự tất cả mọi thứ đều suôn sẻ. Nhưng lại có câu “phúc bất trùng lai”. Cả ngày Haruhiro cứ tự nói với mình không biết bao nhiêu lần rằng không được chủ quan. Phải tập trung vào. Cạm bẫy ở khắp mọi nơi. Thịnh thoảng mới thế này thôi. Chỉ có bây giờ. Ngày mai không biết sẽ như thế nào. Mà không, hôm nay, ngay từ lúc này trở đi có khi sẽ gặp phải vận xui luôn ấy chứ. Ai đó, hoặc chính cậu có thể sẽ gặp phải thất bại ngớ ngẩn nào đó không chừng.

Haruhiro bắt gặp ánh mắt của Merry.

Chẳng hiểu sao, Merry lại mỉm cười với cậu.

... Tất cả mọi thứ đều đang tiến triển tốt, nhỉ?

Không, không, không. Mình đang nghĩ gì thế này? Nhảm rồi, nhảm rồi, nhảm rồi. Mình không nghĩ gì cả. Mà không, cũng không phải là không nghĩ, nhưng mà, đối với Merry thì mình không có suy nghĩ gì đặc biệt cả. Mình không định suy nghĩ gì đâu.

Nhưng mình trót nghĩ tới mất rồi. Do Kuzaku đó. Đương nhiên mình không đổ lỗi cho Kuzaku. Ý mình là do câu chuyện mà Kuzaku đã “bật mí” kia kìa.

Một thủ lĩnh của tổ đội như Haruhiro mà lại cảm tình đặc thù hay đặc biệt gì đó với một thành viên trong đội như Merry thì tất nhiên là tệ rồi. Có lẽ chẳng hay ho gì. Cậu cảm thấy thế. Nhỉ? Đúng không...?

Nhưng mà, chú Akira và Miho là vợ chồng nhỉ, nghĩa là họ đã yêu đương trong cùng tổ đội đấy thôi. Cả Gogh và Kayo cũng vậy, hai người còn nhận con nuôi nữa mà. Khi nghĩ tới đi đâu này, Haruhiro chợt nhận ra rằng, nếu cùng nhau vượt qua nguy hiểm thì tình cảm đó sẽ nảy sinh, và việc hai người được kết nối với nhau bằng một sợi dây vững chắc cũng là đi đâu tự nhiên xảy đến. Hơn nữa, cậu cảm thấy hoàn toàn không thực tế nếu có một mối quan hệ như vậy với bất kì ai ngoài nhóm. Mà đúng là thế thật. Tuy vẫn có người như Mimorin nhưng quả thực mình không có tình cảm yêu đương gì với cô ấy, mà chắc cũng chẳng thể gặp lại nhau lần nữa đâu.

Nếu vậy... Ủa ủa, nếu vậy cái gì cơ? Không có nếu niếc gì cả.

Chẳng hiểu sao, mình thấy lâng lâng? Không được, không được, không được. Phải tập trung làm tròn công việc của thủ lĩnh một cách chăm chỉ, nghiêm túc, hết mình. Vì mình là đồ kém cỏi.

Thực lòng mà nói, mình không hề giỏi giang. Phải vừa làm cái này, vừa làm cái kia... thì thật quá sức. Nếu không chuyên tâm vào một việc, đầu óc mình sẽ loạn lên.

Haruhiro dừng lại ở một con hẻm trong Quận Kho.

Đạo tặc Haruhiro đứng đầu, kế tiếp là Kuzaku, người sẽ xông lên phía trước nếu xảy ra chuyện gì bất trắc, sau đó là Yume và Merry giữ vị trí bảo vệ Shihoru, còn Ranta đứng sau cùng. Đây là đội hình cơ bản khi đi săn ở Thị trấn thủy ma.

“... Haruhiro?” Kuzaku đã vào vị trí sẵn sàng với khiên và trường kiếm.

“Fu nya?” Yume phát ra âm thanh lạ lùng rồi nhìn quanh quất.

“A a? Gì thế này...?” Ranta quay mình lại.

“Ừ...” Shihoru nín thở co người lại.

Merry ngay lập tức vào tư thế che chắn cho Shihoru rồi hạ thấp hông. Những lúc như thế này trông Merry cực kì hào hiệp. Đây quả là sự thật khó lòng phủ định, nhưng giờ không phải lúc ngắm nhìn.

Mặt Haruhiro cắt không còn giọt máu. Chính Haruhiro cũng không hiểu tại sao mình lại phản ứng được kịp thời. Cậu chỉ biết mình đã quăng cơ thể về phía trước. Ngay trước cú lộn nhào, cậu cảm thấy một cơn chấn động, đi kèm với âm thanh của một thứ gì đó khổng lồ vừa tiếp đất ở phía sau.

“... Chạy thôi...!” Haruhiro hét lên, không buồn xác nhận xem *thứ đó* là gì. Hẳn ta *rơi từ đâu xuống* vậy? Từ trên trời à? Ờ thì nhà cửa khu này vẫn còn khá nguyên vẹn. Chắc hẳn ta trốn trên mái mấy toà nhà lân cận và chọn bọn Haruhiro làm mục tiêu để nhắm vào. Nói là *bọn* hay chỉ mình Haruhiro thôi nhỉ? Tới rồi. Hẳn đang lao đến. Đáng sợ quá. Haruhiro bỏ chạy. Cậu phóng hết tốc lực rồi bẻ góc. Đối thủ là một kẻ như thế nào? Ngoài việc hẳn là một cây ma và khá to lớn thì Haruhiro vẫn chưa biết gì về hắn. Nhưng chẳng phải càng to thì càng khó của gấp hay sao? Haruhiro kì vọng như thế.

Đúng như dự tính, hắn không thể của gấp mà phải vòng rộng hơn. Nhờ vậy, Haruhiro nói rộng được khoảng cách với hắn thêm một chút, nên cậu có thể ngoái lại mà quan sát, dù không tới mức ngắm nghía được kĩ càng... *Trời ạ.*

Giống sư tử thế nhỉ.

Không hiểu sao cậu có cảm giác như vậy, nhưng quả thật trông hắn rất giống sư tử. Một con sư tử đang đứng thẳng trên hai chân. Nhìn giống thế.

Tuy nhiên, so với cây ma sư tử mạnh kinh hồn mà trước đó Haruhiro đã mục kích thì tên này có vẻ nhỏ hơn khoảng một đến hai cỡ? Hay chỉ vì cậu muốn nghĩ vậy nên mới nhìn ra thế thôi? *Không, nhưng mà, hắn nhỏ hơn thật nhỉ?*

Nếu *thứ đó* chính là cây ma sư tử mạnh kinh hồn kia thì Haruhiro chết lâu rồi. Tên này đúng là cũng đáng sợ. Đáng sợ đến mức bao tử muốn lộn tùng phèo, nhưng nếu là hàng thật thì chắc không chỉ như thế này đâu.

Toàn thân sẽ co rúm lại, không cử động được, rồi bị nuốt chửng luôn ấy chứ. Đây, thầy ma sư tử mạnh kinh hồn kia đáng sợ tới nhường ấy cơ. *Tên này không đến mức như vậy.*

Haruhiro chạy vào một con hẻm, rồi nhảy vào trong một ngôi nhà từ bờ tường đổ nát. Đồng đội sao rồi nhỉ? Liệu họ đã chạy trốn chưa? Mọi người không bạc tình đến mức bỏ Haruhiro lại luôn chứ? *Họ không chạy đâu nhỉ? Không chuồn mất đâu nhỉ? Không chạy mất cho mình nhờ đâu, đảm bảo.*

Hắn ta, tên thầy ma sư tử mà chắc không phải là một thầy ma mạnh, đang miệt mài đuổi theo Haruhiro. Haruhiro chạy ra khỏi toà nhà qua lối cửa. Thầy ma sư tử cũng lao theo. Nếu chạy đua thì không thể thắng được. *Hắn* là kẻ địch sẽ nhanh hơn.

“Haruhiroooo....!” Haruhiro nghe thấy tiếng Ranta.

Tuy nhiên, chẳng phải trong lân đâu tiên hắn lao tới mình đã tránh được ngon lành hay sao? Vừa nghĩ thế, Haruhiro vừa lặn vào một ngôi nhà lớn khác. Một ngôi nhà hai tầng. Có cầu thang. Cậu phóng lên cầu thang. Bằng gỗ à? Cầu thang mỏng manh quá. Bậc thang sụt xuống, suýt nữa chân Haruhiro đã bị mắc kẹt. Nhưng cậu không quan tâm, bỏ qua một bậc rồi tiếp tục leo lên.

Thầy ma sư tử phá hỏng cầu thang trong lúc xoay sở tìm cách leo lên. *Hắn* gần gờ dữ dội. Haruhiro đã leo lên đến tầng hai. Có cửa sổ. Cậu nhìn ra bên ngoài từ đó. Có Ranta. Có Kuzaku. Cả Yume, Shihoru, Merry nữa. Họ đang lao đến đây. Mọi người đều không phát hiện ra Haruhiro đang ở trên tầng hai. Haruhiro vươn mình ra từ cửa sổ. “... Chạy đi! Tớ đã bảo là chạy đi mà !”

“Hả...!?” Ranta ngẩng lên, vừa nhìn thấy Haruhiro, cậu ta đã vẫy tay lia lịa. “Mày mau nhảy xuống khỏi đó đi! *Hắn ta* cũng đang ở trong đó phải không... !?”

Haruhiro không phản bác lại được. Thầy ma sư tử vẫn đang cố leo lên tầng hai. Dù cầu thang có bị phá hỏng hoàn toàn thì *hắn* cũng sắp leo lên được rồi. Ranta nói đúng. Dù đó là Ranta.

Haruhiro không phi thẳng ra khỏi cửa sổ. Cậu không có cái gan đó. Cậu bước một chân ra ngoài khung cửa sổ, bám chặt tay, buông mình treo lủng lẳng. Trong trạng thái đó, cậu thả tay ra. Chấn động khi tiếp đất cũng không quá lớn, chỉ ở mức làm chân cậu thấy hơi tê.

“Này, tẩu thoát thôi, lũ ngu...!” Ranta đã bắt đầu chạy rồ.

“Ai là cái lu hủ!” Yume vừa chạy vừa rú lên.

“Tôi đâu có nói thế, đồ yêu quái ngực phẳng...! Này, tụi con gái, ở cạnh thứ yêu quái đó thì ngực tụi bây cũng sẽ xẹp lép thành ngực phẳng đáng thương cho coi...!”

“... Đồ đàn ông yêu quái bỉ ổi nhất quả đất xấu xa nhất quả đất.” Shihoru vừa chạy theo Yume vừa lẩm bẩm.

“Cả bỉ ổi lẫn xấu xa đều là nhất nhỉ! Hu ra, hu ra! Ga ha ha ha!”

“Tớ khâm phục cậu đó...” Kuzaku cũng đang chạy, làm bộ giáp kêu loảng xoảng.

“Khỏi, hãy tôn thờ tao đi! Có lợi đó! Mà sẽ trở nên đĩnh trượng hơn bây giờ gấp nghìn lần! Gư hê hê hê hê!”

“Lợi ích đâu ra, có mà thành tác hại không gì có thể cứu vãn ấy...” Haruhiro guồng đôi chân vẫn còn hơi tê để đuổi kịp đồng đội.

“Haru!” Merry cất tiếng gọi.

“... Vâng!?”

“Vừa rồ...!”

“V... Vừa rồ!?”

Merry nghẹn lại. À không, chắc không phải là nghẹn lại, mà chỉ là mãi không thốt ra câu tiếp theo. Trong lúc đó, con sư tử thầy ma lộ mặt ra từ cửa sổ tầng hai, gằm lên đỉnh tai nhức óc. Haruhiro cuống quýt chạy nhanh hơn, đuổi kịp Merry rồ rồ vào góc. Gần như cùng lúc đó, có bàn tay vỗ vào vai khiến cậu giật mình.

“... trừ một điểm!”

“... Hả...!?”

Nghĩa là sao ta? Cậu cảm thấy mình nửa hiểu nửa không. Merry không nhìn vào mắt cậu. Cô ấy giận rồ à? Hay cô ấy đang ngại nhỉ? Cũng có thể là cả hai.

11. Hình hài tiến triển

Ranh giới giữa sự sống và cái chết có thể xuất hiện bất cứ đâu. Chỉ cần đi sai một bước là mọi chuyện có thể biến thành thảm kịch. Mà những việc như thế nhiều không đếm xuể, có thể gọi là như cơm bữa cũng không ngoa.

Haruhiro nằm dài ra, mắt nhắm nhắm nhìn đồng lửa. Quấn mình trong cái chăn làm bằng thứ vật liệu kì lạ mua từ cửa hàng quần áo và túi xách của Ông chủ Trứng giập có tay, lấy túi đeo lưng làm gối, cậu cảm thấy khá là khoan khoái. Mặc dù buồn ngủ và đang mơ mơ màng màng, Haruhiro vẫn chưa hoàn toàn chìm vào giấc ngủ. Nhưng thực ra, tình trạng lơ mơ dờ dờ ương ương ấy cũng không tệ chút nào. Đây là một thú vui xa xỉ mà nếu không được an toàn tuyệt đối cậu sẽ không thể nào thưởng thức.

Các đồng đội của cậu đều đã ngủ say. Vừa lắng nghe tiếng thở đều đều hoặc tiếng ngáy của từng người, Haruhiro vừa mơ màng nghĩ rằng hôm nay cũng lại kết thúc trong êm đẹp. Thật là may mắn. Bỏ qua những thứ khác, đi đâu tuyệt vời nhất là cả bọn vẫn còn có ngày mai.

Yume và Merry đang ngủ, tay trong tay. Yume vốn có tật là khi có người bên cạnh, cô sẽ nhích sát lại rồi ôm ấp người đó mà ngủ. Kiểu như cần hơi ấm con người. Merry cũng không hề tỏ ra khó chịu với việc đó. Tuy nhiên, tối nay, Shihoru lại ở hơi xa hai cô bạn của mình.

Đột nhiên, Shihoru ngẩng dậy và hỏi. "... Haruhiro? Cậu còn... thức chứ?"

"... Hử?" Haruhiro chống khuỷu tay và hơi nhòm người dậy. "À, ừm."

"Tớ có... chút chuyện... muốn nói, có được không?"

"... Chuyện à? Cũng được. Ừm. Tất nhiên rồi."

Nói luôn ở đây thì hơi bất tiện, nên cả hai đi dọc theo con hào bao quanh Làng Giếng một đoạn rồi ngồi xuống bên nhau.

“Sao thế? Chuyện cậu muốn nói là gì? ... Ừm, mà ng ồi với nhau thế này cũng hơi kì kì nhỉ?”

“... Ừa. Cũng, có thể. Ừm... tớ muốn nói... hai chuyện. Một là chuyện h ồi trưa...” Shihoru ngừng lời, có vẻ chuyện này rất khó nói. “Chắc là tớ cũng chẳng có quyền nói đâu... Nhưng không biết sao mà, tớ cứ thấy... lo lắng..”

“... Được r ồi. Tớ nghe mà. Cậu nói đi.” Haruhiro trấn an cô.

“Tớ cho rằng Haruhiro đang xem nhẹ bản thân mình.”

“Thế... à? Có thể cậu sẽ cảm thấy hơi... nhưng thật á? Hở? Trông tớ giống thế lắm à?”

“Ừ... Nếu chẳng may có chuyện gì, cậu sẵn sàng hi sinh bản thân, phải không?”

“Chắc vậy. À không. Tớ cũng không có kế hoạch làm vậy đâu... đó?”

“Tớ muốn cậu đừng như thế nữa.” Shihoru cúi đầu, đôi vai cô bắt đầu run rẩy. “Không biết tớ nói thế này có được không, nhưng mà... cậu làm tớ nhớ đến Manato. Tớ, tớ không muốn Haruhiro biến mất đâu.”

“Ừm,” Haruhiro day trán, “... không, tớ cũng không muốn biến mất mà. Thật đấy.”

“Nếu vậy... cậu hãy coi trọng bản thân mình hơn.”

“... Không phải là tớ không coi trọng bản thân...” Haruhiro ấn ngón tay vào giữa hai chân mày. Cậu có cảm giác mình cần phải ấn thật chặt. “... Đối với tớ, có lẽ, mọi người quan trọng hơn. Vì nếu không có mọi người, tớ chẳng làm được gì. Động lực để sống ư? Cũng không có luôn. Bởi thế, nếu phải chọn giữa tớ và Shihoru thì chắc chắn tớ sẽ chọn cách để Shihoru được sống. Cái này giống bản năng hơn là lí trí. Là phán đoán trong một khoảnh khắc thôi.”

“Nếu cho tớ chọn giữa tớ và Haruhiro... tớ muốn Haruhiro được sống.”

“Tình huống khó xử thật đấy.”

“Nếu là Ranta và bản thân cậu... cậu sẽ chọn ai?”

“Ranta chứ.” Haruhiro đáp không mấy may do dự r ồi lại có chút băn khoăn. “... Oài. Nghiêm túc à. Ranta ấy à. Vụ này thì đáng ghét phết đấy.”

“... May mắn làm sao.”

“Hả? Cái gì may cơ?”

“Vì tớ có Haruhiro làm... thủ lĩnh. Làm đồng đội... Làm bạn.”

“... Cậu làm tớ muốn đâm đầu xuống hào luôn đấy.”

Shihoru mỉm cười, làm cậu cũng cười theo. *Có Shihoru làm đồng đội, làm bạn, thật là may mắn.* Haruhiro nghĩ thế, từ sâu thẳm trái tim.

“... Thế, còn một chuyện nữa là gì?”

“Chuyện thứ hai là...” Shihoru nhắm mắt, đặt tay lên ngực và hít thở sâu. Cô ấy định làm gì thế nhỉ? Shihoru đang cố làm gì đó, cậu chỉ biết có thế. Không khí căng như dây đàn. Haruhiro nín thở chờ đợi.

Shihoru mở mắt ra. “... Nguyên tố... Ra đây nào...”

“Oa...” Bị bất ngờ, Haruhiro ngã bệt xuống đất.

Ngay trước mặt Shihoru, một thứ gì đó bắt đầu cuộn xoáy. Thứ đó nhỏ thôi. Không tới mức bằng hạt đậu, nhưng kích thước của nó chỉ ngang ngón chân cái. Hình dáng thì không biết nên gọi là gì. Nhưng vì nó *cuộn xoáy* nên Haruhiro biết có một thứ gì đấy đang ở đó. Shihoru đưa tay phải ra. Cô đặt nó lên lòng bàn tay.

“Nâng lên...” Khi Shihoru ra lệnh, thứ đó bay lên lơ lửng. Khi cô nói, “... Hạ xuống”, thứ đó lại đáp xuống lòng bàn tay cô. Shihoru lặp lại chuyển động lên xuống đó vài lần, nhìn từ bên cạnh cũng thấy cô đang chú mục vào nó với một sức tập trung có phần kì dị. Dù có miêu tả là trông cô như bị ma nhập cũng không phải nói quá. Shihoru đang nghiến chặt răng. Cô thậm chí không chớp mắt. Tóc cô tung bay phần phật. Haruhiro đứng cạnh mà muốn sờn da gà.

“... Giải phóng.” Shihoru thốt lên. Ngay lập tức, thứ đó phát ra tiếng động dị thường rồi bắt đầu *biến đổi*. Nó xuất hiện... cứ như thể *nở ra từ bên trong*. Một vật thể màu tím thẫm hiện hình, không phải là ánh sáng lẫn màn sương. Mà không, đúng hơn là nó đang di chuyển vật lộn để xuất hiện.

Nó đang cố gắng để được chào đời... Trông giống vậy lắm. Bởi vì, dù nhìn thế nào đi nữa cũng chỉ thấy một thứ hình ngôi sao, hay cụ thể hơn là một thứ có hình dạng tựa tựa con người đang vừa vặn vẹo cơ thể vừa vung vẩy hai tay hai chân loạn xạ.

Nhưng, *cậu ta* đột nhiên hết sạch sức lực... và biến mất một cách gọn gàng.

“Không được rồi.” Shihoru chùng vai xuống với vẻ thất vọng. “... Tớ đã thử vài lần, nhưng mà... không được suôn sẻ.”

“Suôn sẻ chuyện gì cơ...?” Haruhiro xoa cổ. Cậu định nuốt nước bọt nhưng miệng cậu khô rang. “... Cậu vừa, làm, gì thế? Shihoru... Phải chăng là ma pháp? Nhưng tớ có thấy cậu niệm thần chú hay vẽ kí tự nguyên tố đâu...”

“Cậu còn nhớ... chuyện chú Gogh nói không? Chú ấy bảo: ‘Khi giải phóng nguyên tố, sẽ phát huy được sức mạnh hoàn toàn khác. Ma pháp kiểu này ở guild không dạy đâu’...”

“À... Tớ cũng nhớ mang máng.”

“... Tớ cứ nghĩ về chuyện đó suốt... Tớ được học ở guild rằng nguyên tố là những sinh vật phép thuật mà mắt thường không nhìn thấy được ở thế giới này... Cậu cứ tạm hiểu là tớ đã học phương thức sử dụng ma pháp bằng cách *thuần phục* nguyên tố đó và khiến nó nghe lời...”

“Thật ra tớ không hiểu lắm đâu, nhưng cậu đừng bận tâm mà cứ nói tiếp đi.”

“... Có một đi đầu mà tớ đã nghi ngờ từ trước.”

“Ừm, là gì vậy?”

“Ví dụ như dưới trời nắng như thiêu như đốt, mình vẫn có thể gọi nguyên tố băng kết ra để sử dụng Kanon Magic [Ma pháp băng kết]. Ngay cả lúc giữa trưa, mình vẫn xài được Darsh Magic [Ma pháp bóng tối] mà chẳng bị ảnh hưởng tí nào.

“Có phải ý cậu là... nguyên tố cũng chỉ là nguyên tố... còn với thế giới vật chất... trong hiện thực thì nguyên tố không liên quan trực tiếp đến vận động của nhiệt, của ánh sáng hay bóng tối ư? ... Đại loại là thế?”

“... Nhưng thực tế ta vẫn có thể dùng ma pháp để đóng băng hoặc gây nổ kia mà. Tớ đoán... không phải là không liên quan. Tớ chỉ thấy rất lạ lùng.”

“Xin, xin lỗi nhé? Tớ không đủ tự tin là mình theo kịp được câu chuyện của Shihoru... Vậy nghĩa là cái việc cậu mới làm ban nãy không phải ma pháp...?”

“... Tớ thử giả định rằng nguyên tố chỉ đơn thuần là nguyên tố thôi. Arve [Hoả diễm], Kanon [Băng kết], Falz [Điện từ] hay Darsh [Bóng tối]... Tớ cho rằng những thứ đó là do con người tự ý đặt ra, *không phải hình*

dáng thật sự của nguyên tố... Điêu ấy gần với cảm nhận thực tế của tớ hơn."

"Đây là... ma pháp mà guild không dạy..."

"... Tớ muốn sử dụng được ma pháp thuần thực hơn... Tớ muốn trở thành sức mạnh của mọi người, thay cho việc lúc nào cũng được mọi người bảo vệ."

"Kìa, cậu luôn là sức mạnh của bọn tớ mà?"

"... Tớ nghĩ rằng, vẫn chưa đủ. Nhưng ở đây làm gì có guild, phải không...?"

"Ừ, hoàn toàn, không có."

"Giả dụ pháp sư không thể sở hữu ma pháp mới, sức mạnh mới nếu không được chỉ dạy... thì tớ sẽ mãi không thể thay đổi được gì như bây giờ. Nếu đã thế... mình phải tự tìm cách thôi."

Quá đỉnh... Nếu có thể phát biểu, Haruhiro chỉ có thể nói một câu như vậy mà thôi. Thực sự quá đỉnh, Shihoru. Thậm chí Haruhiro còn thấy cảm động.

Nếu không có cô Barbara thì tự tìm tòi bằng chính sức mình đi. Mình đã bao giờ nghĩ như thế chưa, dù chỉ một lần? Ồ, chưa hề. Mình cũng chẳng thêm động não.

"... Có đi đâu," Shihoru cúi xuống, gương mặt cau lại, "... có đi đâu tớ vẫn lo lắng. Bất an. Vì thứ này hiểu theo một nghĩa nào đó... là phủ định lại tất cả ma pháp tớ đã học từ trước đến giờ. Tớ không biết liệu nó có ảnh hưởng đến những ma pháp mà tớ đã học ở guild và đang sử dụng hay không."

"Ừm... Tức là cậu đang phân vân, không biết tiếp tục việc này thì có làm sao không à...?"

"... Đúng."

"Không sao đâu."

Ấy không, tớ chẳng biết gì đâu nhé...?

Haruhiro không phải pháp sư. Giả sử có là pháp sư đi chăng nữa, cậu cũng chẳng dám nói chắc đi đâu gì. Cứ khuyên bừa khuyên bãi có khi lại thành ra vô trách nhiệm. *Nhưng dẫu vậy, mình vẫn muốn động viên cô ấy*

mà? Mình muốn ủng hộ một người luôn cố gắng như Shihoru. Đây là việc nên làm, vả lại, cũng không phải là mình không thể giúp gì cho cô ấy.

“Nếu chẳng may có chuyện gì bất trắc, lúc ấy, tớ sẽ hỗ trợ. Tất cả mọi người cũng luôn bên cậu. Không sao đâu. Với cả, nếu có một mục tiêu, nó sẽ trở thành ngu ngốc khích lệ cho cậu nữa. Ma pháp của riêng Shihoru ư? Tớ cũng muốn chứng kiến nó lắm... Ừm, tớ cho rằng đây cũng là chuyện tốt cho tổ đội.”

“... Cảm ơn cậu.”

“Không không không. Tớ mới phải cảm ơn cậu. Cậu giúp tớ có thêm năng lượng rồi đây này. Tớ không hiểu về ma pháp đâu, nhưng sau này mà có chuyện gì thì cứ nói nhé? Nếu cậu thấy ổn khi kể cho tớ thì tớ sẵn sàng lắng nghe.”

“Ừ... Tớ sẽ làm thế.”

“Là vậy à? Ma pháp mà guild không chỉ dạy nhỉ. Chắc chắn đi đâu đó không chỉ giới hạn với ma pháp đâu. Tớ cũng sẽ suy nghĩ xem thế nào.”

“Cậu là một thủ lĩnh tốt.”

“Hả?”

“Haruhiro,” Shihoru cười thật tươi, một việc hiếm thấy ở cô, “... là thủ lĩnh tuyệt nhất đối với bọn tớ... đó!”

“... He he.” Haruhiro bất giác cười toe, cậu vội lấy tay che đi nửa dưới khuôn mặt. “... Thôi, thôi đi giùm. Cậu làm người ta hiểu nhầm đấy.”

“Haruhiro sẽ... không như thế nhỉ?”

“Chắc vậy? À không... Tớ sẽ cố không hiểu nhầm. Chỉ là tớ đang thận trọng thôi, thật đấy. Vì đôi lúc tớ bị mất cảnh giác. Chuyện đó rất đáng sợ.”

“Vì cậu là người như thế nên mới đáng tin cậy.”

“Cậu, cậu đang tăng bốc tớ đấy à? Nghe giống lắm. Tớ thấy nhồn nhột rồi nè...”

“Tớ xin lỗi.” Shihoru đưa mắt nhìn về phía con hào và khẽ hít vào một hơi. “... Chỉ là tớ muốn nói thật nghiêm chỉnh... tất cả những đi đâu tớ nghĩ. Lúc còn bày tỏ được thì nên nói hết cho nhau. Tớ, không muốn... phải hối hận nữa.”

Haruhiro nhất thời không thể nói gì. Nhưng cậu muốn tỏ ra đồng tình, nên cậu khẽ gật đầu. Cả hai ng ẩ vai k ề vai bên bờ hào, im lặng trong phút chốc.

Đi ều này hơi lạ. Sự im lặng không hề gượng gạo chút nào. Haruhiro nghĩ có lẽ vì người đang ở cùng là Shihoru, chứ nếu là Merry hẳn sẽ không như thế. Đúng lúc đó...

“Haruhiro... Cậu thích Merry hả?”

“Hảảả...!?”

Suýt nữa Haruhiro đã ngã nhào xuống con hào.

Đương nhiên là sau đó cậu kịch liệt phủ nhận mối nghi ngờ này. Có vẻ Shihoru đã phát ngôn khi chưa có căn cứ gì chắc chắn, nên cậu tạm thời thuyết phục được cô. Tuy nhiên, kể từ giờ cậu phải hết sức cẩn trọng, tránh gây hiểu lầm... *Hiểu lầm ư? Có thật đó là hiểu lầm không? Có thật không nhỉ...?*

12. Ngài Kinuko

“*Ôi chết mất!* Mệt quá...!” Ranta vừa hét vừa dùng chiêu Leap Out [Phóng ra] nhảy đến bên hông *tên đó*. “Ngày thứ bốn mươi chín đúng là ngày mở cửa quỹ môn quan, ê...!”

Tên đó chuẩn bị quay về phía Ranta. Thế nhưng, Kuzaku đã giương chiếc khiên cậu mới sở hữu gần đây ra phía trước rất đúng lúc, áp chế kẻ địch, ngăn không cho hắn thực hiện mưu đồ.

“Hừm...!” Ranta chém ngấp thanh kiếm lưỡi đen cậu ta mua ở lò rèn vào sườn trái kẻ địch. “Đương nhiên, ý ta là quỹ môn dành cho người đó...!”

Tên đó, thầy ma sư tử, phun máu ra từ cái miệng gớm ghiếc và ôm chặt Ranta bằng tay trái. Tay phải của hắn chẳng thể cử động theo ý muốn vì đang bị Kuzaku chế ngự. Không chỉ chặn các động tác của hắn, Kuzaku còn đâm trường kiếm vào ruột đối thủ trong lúc hô lên một tiếng: “Kyaaaaaaaaa...!”

Yume buông ngón tay đang kéo căng dây cung. Mũi tên phóng vút đi. Trúng vào giữa hai hàng lông mày của kẻ địch. Đúng lúc Haruhiro muốn nói là “*nice*,” Yume liền kêu lên “*ư nyaa!*” với giọng đầy tiếc nuối. Có vẻ cô muốn ngấm vào mắt nhưng đã trật mục tiêu. Dù vậy, mũi tên của cô tuyệt nhiên không bị lệch quá nhiều.

Haruhiro bình tĩnh bám vào lưng kẻ địch rồi đâm thanh đoản kiếm vào cổ hắn. Thế nhưng, bộ bờm dày và cứng cáp của hắn vướng chết đi được. Cậu rút thanh kiếm ra, định đâm thêm một nhát thì... *Ôi không*. Cậu cảm thấy đi đâu gì đó. Cơ thể của con sư tử đang dâng lên một nguồn sức mạnh không thể xem thường. Haruhiro liền nhảy ra xa khỏi kẻ địch. “... Tạm thời lui ra đi...!”

“Rồ...!”, “... Chết tiệt...!” Cả Kuzaku và Ranta đều ngay lập tức nghe theo chỉ thị của Haruhiro và rút lui. Đúng lúc đó, thầy ma sư tử rống lên một tiếng quả thực làm người ta ớn lạnh tới tận tâm can. Đó là một âm

thanh vang dội khủng khiếp như thể sẽ bóp nát nội tạng của những kẻ không may nghe phải. Với thứ âm thanh này, dù có chuẩn bị tinh thần đi chăng nữa cũng khó mà chịu nổi. Nó khiến cho bọn cậu vô thức muốn bịt tai lại và gào lên rằng, “Hãy thôi đi!” Thực tế là Haruhiro, Kuzaku, Ranta, Yume, lẫn Zodiakun đang trôi nổi vờ quanh đó đầu co rúm người lại. Merry cũng thế, duy chỉ có Shihoru đang đứng bên cạnh cô và tập trung tinh thần tối đa là khác.

“Dark...!” Được Shihoru gọi *tên*, nó xuất hiện như thể đi ra từ cánh cửa của một thế giới không ai nhìn thấy. Những sợi dây dài, màu đen kết lại với nhau theo hình xoắn ốc rồi tạo thành một thể nhất định. Hình dáng hơi giống con người nhưng độ lớn chỉ vừa đủ đặt lên trên một bàn tay. Một Dark cỡ bàn tay. Đó là nguyên tố. Sau rất nhiều lần thử và thất bại của Shihoru, hiện giờ, nguyên tố đã ổn định được thành hình dạng như thế này. Nếu hỏi Shihoru, cô ấy sẽ nói rằng đến giờ Dark vẫn đang trong quá trình phát triển, và *cậu ấy* nhất định sẽ có một hình dáng thực sự thích hợp hơn.

Dù sao đi nữa, Dark cũng *gắn bó* với Shihoru. Haruhiro thấy vậy. Bởi vì Dark đã xuất hiện bên cạnh khuôn mặt của Shihoru rồi ngẩng lên vai cô ấy. Và không chỉ có vậy.

“Đi đi...!” Khi Shihoru đưa ra mệnh lệnh, Dark ngoan ngoãn làm theo. Từ bờ vai Shihoru, Dark lao ra, phát ra một âm thanh kì quặc, nghe như “sôôôôôô”? Vừa phát ra âm thanh, cậu ta nhắm vào cây ma sư tử mà xộc tới.

Dark lao cả người vào ngực cây ma sư tử. Thế nhưng... không có cú va chạm nào hết. Cậu ta bị hút vào trong cơ thể sư tử. Đi đâu gì đã xảy ra vậy? Dark đã gây ra chuyện gì? Haruhiro không chắc lắm. Tuy nhiên, cây ma sư tử gập người lại, rên rỉ như thể nó vừa lãnh một cú đấm vào đúng thượng vị, gần như quỵ rạp xuống. Chiêu của Dark đang phát huy công hiệu.

“Lên ngay...!” Trước khi Haruhiro nói câu đó, Ranta đã tấn công bằng đòn Leap Out [Phóng ra]. Cậu ta vung thanh kiếm lưỡi đen vẽ hình số tám... Ủa không phải.

“Vô Hạn...!” Ranta khiến thanh kiếm lưỡi đen vẽ ra kí tự ∞ thì đúng hơn là số 8. “Hắc Luyện Vũ...!”

Sau ∞ lại đến 8. Sau 8 lại tiếp ∞ . Cứ ∞ rồi đến 8. Nối tiếp nhau. Nối tiếp nhau. Liên tục. Dù cây ma sư tử không mặc áo giáp nhưng cả cơ thể

hắn được bảo vệ bởi lớp lông dày, cứng, với lớp mỡ như đệm chống va chạm và những thớ cơ bắp rắn chắc. Nhờ thế, những đòn trảm kích gần như vô hiệu. Mặc dù vậy, Ranta vẫn cố chém. Cậu ta ngoan cố chém liên tục, chém như điên. Cuối cùng, cậu ta thở hổn hển, loạng choạng lùi lại phía sau.

“Cái gì mà...” Kuzaku lại đâm vào bụng sư tử, đúng chỗ cậu đã từng đâm, rồi vặn xoắn thanh kiếm một lần nữa, “vô hạn cơ chứ...!?”

“Ư ư ư ư ư ư ư ư ư...!” Thân ma sư tử vừa thổ ra máu vừa quần quai trong đau đớn.

“Là Ranta thì chỉ thế thôi!” Yume liên tục nhả tên. Chiêu này gọi là Liên xạ. Ba phát Liên xạ. Dù phát đầu tiên bị trượt, nhưng phát thứ hai đã xuất sắc găm vào mắt phải của thân ma sư tử, còn phát thứ ba thì sượt qua chiếc mũ sắt của Kuzaku nghe “keng” một tiếng. “...Ô ô ô...!”

“Nyaa!? Xin, xin lỗi nhaaa!”

“... Ba ha ha!” Ranta trả đũa Yume ngay tắp lự. “Yume thì chỉ thế thôi...!”

“Trật tự đi, đừng Ranta ngược!”

(... I hi... Đúng là ầm ĩ... Im đi, Ranta, im vĩnh viễn luôn ý... I hi hi...)

“Zodiakun!? Ý mày bảo là tao chết luôn đi cho rồi hả...!?”

“Auughhh...!” Thân ma sư tử cố đẩy Kuzaku ra. Kuzaku xuống tấn để trụ lại. Cậu ấn thanh trường kiếm vào sâu hơn rồi vặn xoắn nó. “Ư ra a a...!”

Haruhiro nhảy lên lưng thân ma sư tử từ phía sau, đâm thanh đoản kiếm vào lưng hắn. Cậu đâm xuyên qua cả lớp lông, da và mỡ. Lưỡi kiếm xuyên vào giữa những chiếc xương sườn. Thế nhưng... vẫn không được. Chưa chạm được đến nội tạng của đối phương.

“Haru...!” Nghe Merry gọi, Haruhiro quyết định ngoan ngoãn tách ra xa khỏi thân ma sư tử. Với đối thủ cỡ này, một đạo tặc quèn như Haruhiro chắc chắn không thể giáng cho nó một đòn trí mạng được đâu. Nên nghĩ thế thì hơn. Giả dụ cậu nhìn thấy *đường kẻ* nọ thì lại là chuyện khác, nhưng đó không phải một thứ dễ muốn là thấy được ngay.

“Gừ rào ào ào ào ào ào à...!” Thân ma sư tử cố gắng dùng cả tứ chi để đẩy Kuzaku ra. Kuzaku ráng chịu đựng nhưng so về sức lực có phần đuối hơn đối thủ.

“... Chết nàyyyyyy...!” Ranta chém thật mạnh vào phần đầu con sư tử bằng thanh kiếm lưỡi đen, nhưng vẫn không cắt được.

Cuối cùng, Kuzaku bị con sư tử đạp văng ra và mất thăng bằng. “... Ư gư...!”

Thây ma sư tử ngay lập tức quay đầu bỏ chạy.

“Tính chuồn à...!?” Ranta gào lên và định đuổi theo. Mà không, thực ra cậu ta chỉ *giả vờ* làm vậy. Ranta chỉ bước lên có hai, ba bước rồi dừng lại và tắc lưỡi. “Chúng ta lỡ mất cơ hội tiêu diệt nó rồi! Tội bây đúng là một lũ vô dụng! Phải chăng có thêm một người nữa như tao thì đã giết được nó rồi!”

“... Cứ nói tiếp đi.” Haruhiro nhìn ngó xung quanh. Cậu thở ra một hơi trong lúc chú ý đề phòng nhờ đâu vẫn còn thây ma nào khác.

(Ki hi hi... Nếu mà có tận hai Ranta... cái thế giới này sẽ thành ác mộng mất... Ki hi... Ki hi hi hi...)

“Ý gì vậy hả!?”

“... Thì chính là cái ý đấy chứ còn gì.” Shihoru lẩm bẩm.

“Zodiakun hiên ghê.” Merry cười lạnh lùng. “Thậm chí còn hơi dễ tính ấy?”

“Lũ kiaaaaa. Tôi đã làm gì mấy người haaaaaaa?”

“Rất nhiều, một đồng luôn ấy chứ.” Yume phồng má ra và búng dây cung kêu pập pập. “Hừ. Cố tí nữa là đã xử được hẳn rồi... nhỉ?”

“Cũng khó nói lắm.” Kuzaku nâng miếng chắn của mũ sắt lên và bẻ cổ. “Tưởng dẫm được nó rồi nhưng cuối cùng vẫn không thành công. Phải chăng chúng ta đang thiếu một con át chủ bài? Kiểu vậy?”

“Thế nhưng, ma pháp của Shihoru đã có hiệu quả rồi.” Haruhiro giơ ngón cái với Shihoru.

“... Chắc, thế,” Shihoru rút cổ lại, tỏ vẻ ngượng ngùng. “... Được vậy thì tốt.”

“Đỉnh thật đấy.” Merry vỗ lưng Shihoru. “Không ngờ cậu lại tự tạo ma pháp theo cách của riêng mình. Tớ cũng phải học tập cậu mới được.”

“... Ê hê.” Shihoru cười sung sướng.

“Nhờ có tôi đấy!” Ranta ưỡn ngực ra. “Vì tôi luôn cho mấy người thấy tư duy tự do! Rồi nó ảnh hưởng lên mấy người! Hiên nhiên rồi!”

(... Ku hi...)

“Này, cái gì vậy hả, Zodiakun? Nếu có gì muốn nói thì nói luôn đi. Quan hệ của tao với mày thì còn gì mà phải ngại nữa... Ê, ờ này, mày đang biến mất đó à!? Lúc này sao!? Này, khoan đã, quay lại đi mà Zodiakun!? Mày mà bỏ đi theo cái kiểu vừa rồi thì lần sau tao hơi khó xử khi triệu hồi lại mày đấy!?”

Thây ma sư tử là một kẻ địch đáng gờm đôi lúc xuất hiện ở vùng Tây Bắc của Thị trấn thây ma. Mới đây thôi, cả nhóm luôn phải bỏ chạy mỗi khi bị tấn công, nhưng giờ họ đã có thể chiến đấu với nó một cách ngang tài ngang sức. Vì cả bọn đã đụng độ nó nhiều lần nên cũng dần quen. Và lại, với những kinh nghiệm thu thập được, dẫu tụi Haruhiro có nghĩ rằng sức chiến đấu của bản thân đã tăng lên thì cũng không bị trừng phạt gì đâu nhỉ?

Thực tế thì trang bị của cả bọn cũng trở nên tốt hơn. Kuzaku mua cho mình một chiếc khiên lồi hình thang mà người thợ rèn Làng Giếng bảo có tên là Gushtat, thêm bộ giáp tay, giáp chân vừa nhẹ lại bền, còn Ranta đã đổi bộ giáp của mình lấy một bộ đồ nhẹ và trông “khủng bố” hơn. Cậu ta gọi nó là Death Armor [Bộ giáp chết chóc]. Một thằng ngu chính hiệu!

Còn Haruhiro, áo choàng, găng tay, quăn, miếng che ngực hay che bụng bằng da thuộc của cậu đều rách tả tơi, chẳng mong khâu vá sửa sang gì được nữa, nên cậu mua vài món đồ tối màu, nom có vẻ tốt từ cửa hàng bán quăn áo và túi xách tại Làng Giếng. Những món như đồ bảo hộ ngực nói chung đều dùng bộ, được làm bằng da, nếu nhìn kĩ sẽ thấy khá giống da rắn. Haruhiro rất thích chúng. Găng tay thì phải sửa lại từ cái có bảy ngón thành năm ngón, nhưng nó thân thuộc với tay cậu và dễ sử dụng lạ lùng.

Dường như Yume đã quyết định nâng cao khả năng phòng thủ, miễn là nó không gây trở ngại khi sử dụng cung. Cô gắn khắp người những thiết bị bảo hộ. Những thiết bị bảo hộ ấy có lẽ được làm từ chất liệu là xương của một loài nào đó được phủ nhựa dẻo, thực sự rất nhẹ và bền.

Mũ và áo thun của Shihoru cũng te tua xơ mướp, nên tụi con gái đã cùng nhau đi lựa mua mấy món đồ dạng đấy tại cửa hàng bán quăn áo và túi xách. Tuy vậy, riêng phần ngực có vẻ hơi chật. Hoặc có lẽ chỉ vì chiếc áo thun trước giờ cô mặc quá thùng thình. Chẳng mấy khi Ranta lại chịu nói thầm với riêng Haruhiro và Kuzaku để cho Shihoru không nghe được, “... Chẳng phải kiểu ngực bọc giấu giếm nữa, cái kia ‘khủng’ đúng nghĩa

luôn. Mà này, cô nàng có phong cách hơn tao nghĩ đấy...” Thú thực, Haruhiro cũng đồng ý với Ranta, nhưng trong cậu vẫn sục sôi ý định muốn giết quách hắn ta cho nhẹ nợ.

Là một tu sĩ, Merry cũng khá phân vân, nhưng cô vẫn quyết định tổng khứ bộ đồ tu sĩ đã hư hại kinh khủng. Cô định tìm một chiếc áo choàng trắng nhưng không thấy, nên đã chọn một chiếc áo màu xanh thẫm. Chiếc áo vừa vặn với vóc người Merry và cô mặc nó lên trông rất hợp. Cây trượng mới của Merry không phải hàng cô mua mà là chiến lợi phẩm. Bị đập bằng cái đầu trượng gắn kèm kia thì đau phải biết.

Nhân tiện, mỗi người trong nhóm đầu mua một chiếc mặt nạ hoặc mạng che mặt từ cửa hàng mặt nạ, giúp khoảng thời gian nán lại Làng Giếng trong lúc giấu đi khuôn mặt thật trở nên dễ chịu hơn. Họ cũng thu thập khá đầy đủ những vật dụng sinh hoạt cần thiết. Họ rất ít khi cảm thấy thiếu thốn hay bất tiện trong cuộc sống hiện giờ.

Bên cạnh đó, thứ đáng nói nhất là phép thuật mới của Shihoru. Cô có thể thực thể hoá nguyên tố mang tên Dark và điều khiển nó. Dường như việc Dark đầu đó có diện mạo của nguyên tố bóng tối xuất phát từ lí do Shihoru giỏi nhất trong việc sử dụng Darsh Magic [Ma pháp bóng tối]. Nguyên tố là những sinh vật phép thuật hút lấy ma lực của pháp sư để hiện hình và phát huy sức mạnh. Bởi vậy, có thể nói pháp sư và nguyên tố tác động trực tiếp lẫn nhau. Một đạo tặc như Haruhiro tuy không hiểu rõ chuyện này lắm, nhưng có lẽ Dark sở hữu những điểm tương đồng với Ác linh của hắc ám kị sĩ cũng nên.

Dẫu sao thì ma pháp mới “Dark” của Shihoru cũng vừa mới được tạo ra và vẫn đang trên đà phát triển, có thể còn ẩn chứa rất nhiều tiềm năng.

Mặc dù Shihoru đã lựa chọn Darsh Magic [Ma pháp bóng tối], thứ chú trọng vào việc hỗ trợ và cản trở, nhưng cô vẫn mong muốn năng lực có khả năng công phá, vì vậy, cô mới “đá sang” Falz Magic [Ma pháp điện từ] một chút, rồi học cả Kanon Magic [Ma pháp băng kết]. Cô thực sự đã phải trải qua rất nhiều những thăng trầm. Dù vậy, việc cứ phân vân hết đi bên này lại lượn sang bên khác có lẽ cũng không phải là ý định thực sự của Shihoru. Haruhiro cho rằng cô vốn là mẫu người sẽ toàn tâm toàn ý theo đuổi một thứ duy nhất đến tận cùng.

Liệu Dark có thể trở thành “thứ duy nhất” ấy đối với Shihoru không? Haruhiro cũng cần mong điều đó.

Ngày thứ bốn mươi chín của nhóm tại thế giới này đã kết thúc, bây giờ là ngày thứ năm mươi.

Khi nhóm Haruhiro vào Làng Giếng để rửa mặt và ăn sáng, họ gặp lại người đàn ông nợ tại tiệm thực phẩm.

“Ô hô!” Ranta nhảy căng lên. “Chẳng phải là chú Unjou đây sao...!”

Người đàn ông ấy đội một chiếc mũ đan, treo bên hông và trên túi đeo lưng to dùng nào là rìu, là gươm, là nỏ, trông như thể một kho vũ khí biết đi. Chú ấy đang kê miệng vào bát và xì xụp húp món súp côn trùng. Đây mới chỉ là lần thứ hai cả nhóm nhìn thấy chú ấy, nhưng chắc chắn không nhầm. Đó chính là chú Unjou.

Chú Unjou uống xong phần nước bèn dùng ngón tay nhón phần cái lên ăn. Sau khi vét đồ ăn sạch bách, chú nói “ruo keh”, trả lại bát cho Chủ tiệm Cua Bự, rồi cuối cùng mới quay mặt về phía nhóm Haruhiro. “Là các cô cậu ư? Những người lính tình nguyện. Các cô cậu vẫn còn sống à?”

“Nhờ trời đấy ạ!” Ranta bước lên phía trước, giờ nắm tay lên với vẻ tự hào. “À mà khoan, khoan, không đúng, phải là cái kia, phải là nhờ ơn cái Thị trấn thầy ma chứ! May mà có chú Unjou chỉ cho tụi cháu, từ đó trở đi chất lượng cuộc sống của tụi cháu tăng lên hẳn! Chú Unjou là tuyệt nhất! Chú chính là tổng thống! Tổng thống hử...? Quốc vương nghe hay hơn không? Thôi kệ, thế nào cũng được hết. Ừ hê hê hê hê. Được phết phải không ạ, thưa quý ngài Unjou!? Mà không! Ở đây!? Phải gọi là!? ‘Bệ hạ’!? Chú thấy sao!? Chú thấy thế nào ạ...!?”

“Mày, đúng là, lắm mồm...” Haruhiro vừa ráng nén cơn đau đầu như búa bổ vừa gạt Ranta sang một bên. Cậu cúi đầu. “... Xin lỗi chú. Xin lỗi vì thứ ngu xuẩn, rác rưởi, vô dụng này của nhóm cháu...”

Chú Unjou cầm vành mũ đan và kéo sụp nó xuống. Không nói không rằng. *Chuyện gì vậy nhỉ? Chẳng nhẽ chú ấy đang tức giận...?* Ranta nuốt nước bọt cái ực rồi khẽ chọc vào mạn sườn Haruhiro. “Thằng, thằng ngáo. Tại mày đấy! Tất cả là tại mày!”

“Vì sao chứ...?”

“Vì mày là thủ lĩnh chứ sao! Có nghĩa là, tất tần tật trách nhiệm đều thuộc về cái thằng vô lại nhà mày!”

Haruhiro chán nản đến mức không còn sức đâu để mà nổi giận. Chú Unjou liếc cậu qua khoe mắt rồi bắt đầu bước đi. Chú ấy đi đâu vậy nhỉ?

Đến tiệm tạp hoá cạnh tiệm thực phẩm này ư? Mà đây, gọi là tiệm tạp hoá vậy thôi chứ đa phần những thứ đang bày trước tiệm chỉ rất đồ đồng nát. Và lại, ngoài những dịp hiếm hoi ông chủ tiệm cao lêu nghêu mặc bộ đồ màu xám tro đi ra ngoài thì có vẻ như... cửa tiệm chẳng bao giờ hoạt động.

Hiện giờ, chẳng thấy bóng dáng ông chủ đâu. Cánh cửa căn nhà thì vẫn đóng im ỉm.

Trước đây, Ranta từng nói huyền thuyên về trò chơi thử lòng can đảm hay gì đó rồi gõ cửa. Nhưng chẳng có động tĩnh gì.

Tiệm tạp hoá là cửa hàng bí hiểm nhất trong Làng Giếng. Vốn chỉ có nhóm Haruhiro tự ý gọi nó là tiệm tạp hoá thôi, chứ biết đâu nó còn chẳng phải là một cửa hàng.

Chú Unjou không gõ lên cánh cửa của tiệm tạp hoá. Chú ấy đột ngột mở nó ra. Ra là cửa kéo. Chú Unjou đi vào trong mà không nói lời nào. *Ồ... Ô hay? Như vậy cũng được hả...?*

“Làm, làm gì bây giờ...?” Ranta không biết từ bao giờ đã nấp sau lưng Haruhiro.

“... Làm gì cái con khỉ. Trước hết, tránh xa tao ra giùm cái.”

“Tao đây cũng chả bám lấy mày vì thích thế đâu. Đừng có lăm tưởng, đồ ông cóc.”

“Ừm.” Kuzaku áp tay lên gáy rồi xoay cổ. “Thực ra, tớ cũng thấy tò mò.”

“Phải đó,” Yume mơ màng nói, “thử vào đi ha.”

Chúng mình đang ở trong Làng Giếng nên sẽ không có chuyện bị giết phéng luôn đâu mà. Chắc vậy.

Cửa tiệm tạp hoá vẫn để mở. Haruhiro thử đứng từ đó dòm vào bên trong. Cậu có chút ngạc nhiên. Căn phòng không có lấy một cái cửa sổ, thứ lấp đầy những bức tường được chiếu sáng bằng ánh đèn mờ nhạt kia là... những phiến đá ư? Hay là những phiến đất sét nỉ? Nói một cách đơn giản, những kí hiệu và tranh được khắc trên vô số các tấm hình chữ nhật to nhỏ đủ loại đã khiến Haruhiro bị áp lực. Những kí hiệu đó là văn tự chẳng? Trong đây còn có cả những bức tranh được tô màu.

Ông chủ tiệm cao lêu nghêu dù đang ngẩng trên chiếc ghế sâu trong góc nhà nhưng nhìn vẫn dài thượt. Chú Unjou hạ chiếc túi đeo lưng to đùng

xuống nền nhà. Có vẻ chú đang cố rút ra thứ gì đó từ chiếc túi. Trông nó giống như một phiến đá.

“Ồ ồ ồ ồ...” Yume ng ẩ xồm ở ngưỡng cửa. “Gì đây? Nhìn oách nhỉ.”

Ranta nhắc tấm che mặt của chiếc mũ sắt lên và giương mắt nhìn. “... Đây là... báu vật hả...?”

“Chỉ có thể thôi ư?” Shihoru nhìn quanh phòng và thở dài. “... Nhưng mà, theo một nghĩa nào đó thì có lẽ đúng là báu vật thật...”

“Hình như đây không phải một tiệm tạp hoá.” Merry thì th ầm. “... Mấy thứ đó giống như là, tư liệu lịch sử?”

“Ừm, cảm giác cổ cổ ấy.” Kuzaku nhẹ bước vào trong, vớ tay ra định chạm lên phiến đá nhưng r ẫ lại rút về “Chạm vào chẳng biết có sao không nhỉ?”

Ông chủ tiệm cao lêu nghêu nhận phiến đá từ chú Unjou, đặt nó lên bàn và giơ hai tay lên. Haruhiro giật thót. Cậu đã nhìn thấy một thứ hơi đáng sợ. Chính là đôi tay của ông chủ tiệm cao lêu nghêu. Tay ông có năm ngón, nhưng lòng bàn tay... nếu như Haruhiro không nhầm, thì trên đó có *mắt*. Hình như ông chủ tiệm cao lêu nghêu dùng con mắt ấy để ngắm nghía phiến đá một cách kĩ càng.

Chú Unjou quay đầu lại. “... Ở đây không có sách. Không có sách giấy. Ghi chép còn sót lại. Là trên phiến đá, phiến đất sét. Trên các tấm bảng. Hi ền nhân Oubu có *bàn tay mắt* đây là một nhà nghiên cứu. Ông đang thu thập các tấm bảng ấy. Nếu chúng có giá trị, ông ấy sẽ mua lại.”

Vậy là Hi ền nhân Oubu với *bàn tay mắt* chính là ông chủ tiệm cao lêu nghêu này. Khi Hi ền nhân Oubu bỏ hai tay ra xa khỏi phiến đá, ông mở hộc bàn, lấy ra vài đ ồng xu đen. Bự quá. Không phải là những đ ồng xu cỡ nhỏ, cũng chẳng phải đ ồng xu cỡ vừa. Đó là những đ ồng xu cỡ lớn. Mà không phải là một xu. Tận hai xu lận. Hai đ ồng xu đen cỡ lớn = 2 rou, tùy nơi tùy người mà giá trị sẽ khác nhau nhưng chung quy, chúng cũng phải tương đương ba mươi đến năm mươi ruma. Một món ti ền khổng lồ.

Nhận hai đ ồng xu cỡ lớn từ Hi ền nhân Oubu, chú Unjou thản nhiên nhét chúng vào chiếc túi đeo lưng và nói: “Ruo keh.”

“Avuruu seha...” Hi ền nhân Oubu đáp lời r ẫ lại tiếp tục đưa hai tay về phía phiến đá đang để trên mặt bàn. Chắc là ông ấy đang chăm chú quan sát phiến đá mới có được bằng con mắt trên tay.

“Lumiaris và Skullhell.” Chú Unjou chợt nói ra hai cái tên ngoài dự đoán của tụi Haruhiro và chỉ tay vào một phiến đá. “Cuộc chiến giữa thần với thần đã được vẽ lại.”

“Ồ ồ ồ..” Ranta chạy tới, dí sát mặt vào phiến đá. “Chuẩn luôn...! Khuôn mặt của cái ông phía bên phải này giống y chang biểu tượng của Skullhell đấy!”

“Lumiaris luôn được biểu thị bởi ngôi sao sáu cánh, nhưng chưa bao giờ được mô tả trên tranh...” Merry dán mắt vào phiến đá, dường như cũng thấy quan tâm. “Người phụ nữ bên tay trái là Lumiaris ư...?”

Trên phiến đá hình chữ nhật dài theo bề ngang ấy, phía bên phải vẽ hình người đàn ông có khuôn mặt tựa đầu lâu, còn bên trái là người phụ nữ có mái tóc dài. Người đàn ông cầm lưỡi hái bên tay phải, cầm kiếm bên tay trái và chỉ có một chân. Người phụ nữ thì khoả thân, tay phải cầm một quả cầu lớn, tay trái cầm một quả cầu nhỏ, trên lưng cũng cưỡi vồng.

Cảnh nền của nửa bên phải là ban đêm còn nửa bên trái là ban ngày. Ở phần phía dưới của tranh, có rất nhiều những sinh vật nhỏ bé. Họ thuộc giới tính nam hoặc nữ, cả hai bên tranh đấu với nhau. Có thể quan sát được hàng hà sa số những cảnh tượng đâm xuyên nhau bằng kiếm, các mũi tên bay loạn xạ, những sinh vật bé nhỏ gục ngã. Một cuộc chiến đẫm máu được tái hiện trong tranh.

“Nó đã xảy ra tại đây,” chú Unjou trầm giọng, “Lumiaris và Skullhell đã từng ở đây. Ở ngay chính Darunggar.”

“... Darun, ggar?” Haruhiro vừa đưa mắt nhìn những phiến đá hay phiến đất sét khác vừa hỏi.

“Những người ở đây gọi như vậy.”

“Thần ánh sáng Lumiaris và Thần bóng tối Skullhell đã từng giao tranh tại Darunggar này...” Shihoru thận trọng nói. “... Từ xa xưa, cư dân ở Darunggar đã theo phe của một trong hai vị thần là Lumiaris với Skullhell và đánh lẫn nhau...”

“Rốt cuộc thì... bên nào thắng nhỉ?” Kuzaku xoa lên hình ngôi sao sáu cánh được khắc trên áo giáp của mình.

“Này, cái thằng kia.” Ranta khịt mũi. “Nơi đây cực kì tối tăm mà. Chẳng phải đi đâu đó chứng tỏ ngài Skullhell kính yêu của tao đã giành chiến thắng hay sao?”

“Nhưng ma pháp ánh sáng vẫn xài được.” Merry phản bác ngay lập tức. “Nếu Lumiaris thua thì chẳng phải sẽ rất kì cục khi sức mạnh đó vẫn còn kéo dài đến tận bây giờ ư?”

“Nói vậy thì ma pháp bóng tối cũng vẫn xài được kia kìa? Hừm, nhưng dù là ma pháp ánh sáng hay ma pháp bóng tối thì đều có cảm giác hiệu quả đã giảm xuống một nửa.”

“Nếu thế...” Yume nhìn vào một phiến đá khác, “hay là họ hoà nhau?”

“... Vậy, cả hai người họ, bây giờ đều đang ở Grimgar?” Haruhiro nghiêng đầu. “... Nói *hai người* có vẻ hơi sai. Thì nên thì gọi là gì nhỉ? Vị? ‘Hai vị’ có ổn không...?”

“Kết cục cuộc chiến vẫn chưa được phân định.” Chú Unjou vác chiếc túi đeo lưng lên vai. “Đến cả Hiên nhân Oubu có bàn tay mắt cũng bảo không biết. Ông ta đang đi đầu tra việc đó đây. Tạm thời, chúng ta chỉ biết, cả Lumiaris và Skullhell đã rời khỏi Darunggar. Darunggar trở thành một thế giới vô thần.”

“Rời khỏi...” Haruhiro nắm chặt phần tóc phía sau đầu. “... Rời khỏi *từ đâu?*”

Shihoru nín thở. “... Ở đâu đó, có... đường? Nếu như không có con đường nào dẫn từ Darunggar đến Grimgar, họ đâu thể... rời đi được?”

“Đi đâu đó có nghĩa là!” Ranta gào lên. “Tụi này có thể quay trở về đúng không!?”

Kuzaku liếc nhìn chú Unjou. “Nếu về được, chú ấy đã về rồi chứ...”

“Đúng quá.” Yume thở dài thườn thượt. “Việc chú Konjou còn ở đây quả nhiên có ý nghĩa như vậy nhỉ...?”

“Chú Unjou chứ...” Haruhiro đánh chính rỗi quay lại với dòng suy nghĩ của mình.

Quả thực, cậu không hề sốc. Cậu đã từng nghĩ, *mình muốn trở về, nếu về được thì tốt biết bao*, nhưng dạo gần đây, cậu bắt đầu suy nghĩ rằng, *dù chẳng thể trở về thì cũng không sao cả*. Giả dụ, nếu ở đây đến cả một trăm, hai trăm ngày mà vẫn không tìm ra được chút manh mối nào để trở về, bọn cậu sẽ cần phải suy tính một cách thấu đáo về việc chính thức sinh sống tại đây. Họ cần phải đặt nền móng tại mảnh đất Darunggar này. Ví dụ như, họ có thể lập gia đình chẳng hạn? Đương nhiên, nói vậy thôi chứ cả bọn vẫn cần phải cân nhắc kĩ càng. Đó rất có thể là một việc vô cùng hệ trọng. Ngay

cả Haruhiro cũng không thể lấy việc mình là thủ lĩnh ra làm lí do trì hoãn. Ngược lại còn có kiểu tư duy cho rằng chính vì là thủ lĩnh nên càng phải tiên phong.

Không thể đảm chắc là sẽ không có những tiến triển kiểu như cậu sẽ thổ lộ một cách cực kì dứt khoát.

À không, không có đâu nhỉ? Không có khả năng? Thổ lộ là cái gì cơ chứ? Mình sẽ thổ lộ điều gì? Với ai? Mình chẳng hiểu điều đó có ý nghĩa gì cả.

Trong lúc Haruhiro tự hỏi tự trả lời những câu hỏi vô nghĩa như vậy, chú Unjou đã rời khỏi phòng nghiên cứu, chứ không phải tiệm tạp hoá, của Hiên nhân Oubu. Giá chú nói trước một lời thì tốt biết mấy, nhưng tính chú Unjou là vậy nên cũng đành phải chịu thôi. Nhóm Haruhiro cũng băng quor rời khỏi phòng nghiên cứu và nhìn thấy chú Unjou đi đến một ngôi nhà khác.

Đó là ngôi nhà to nhất Làng Giếng, được dựng nên bằng đá xếp chồng lên nhau và cửa sổ làm từ kính. Trong phạm vi hiểu biết của Haruhiro, luôn có ánh sáng hắt ra từ những ô cửa kính ấy. Bởi vậy, chắc chắn ai đó đang sống ở đây... Dù có ý nghĩ ấy, cậu cũng chưa lần nào nhìn thấy bóng dáng chủ nhân của ngôi nhà. Trước đây, chú Unjou đã từng vào ngôi nhà này. Cậu chỉ nhớ có vậy. Ngoài ra, cậu chưa từng chứng kiến ai khác ra vào đây bao giờ.

Chú Unjou mở cánh cửa căn nhà rồi liếc nhìn nhóm Haruhiro. Có phải ý chú ấy là “đi theo ta” không nhỉ? Tội Haruhiro giải nghĩa như vậy và đi theo chú Unjou để bước chân vào ngôi nhà đó. Haruhiro chột nôi da gà. Ở đây có một cảm giác gì đó rất kì lạ. Haruhiro ngẫm nghĩ, *đây là nơi đâu? Là thế giới mang tên Darunggar. Là Làng Giếng. Cậu có cảm giác không phải vậy. Nơi đây rất khác biệt.*

Khác với các căn nhà còn lại trong Làng Giếng, sàn nhà ở đây được lát phẳng và trải thảm. Có cả kệ tủ. Một chiếc bàn. Ghế thì có tới năm cái. Hình như ở sâu bên trong còn có một phòng riêng. Rèm được kéo gọn ở hai bên ô cửa sổ kính. Đế nền đặt ở khắp nơi. Cây nền nào cũng đang được thấp sáng. Bốn chiếc ghế đặt quanh chiếc bàn và chỉ có duy nhất một chiếc được xếp ngay chính giữa phòng.

Trên chiếc ghế nằm giữa phòng đó, cô ấy đang ng ấ.

Một con người. Cô mặc một chiếc váy đỏ. Đi tất trắng, giày đen, thắt nơ đỏ, tóc vàng, mắt xanh. Cô giống như một cô bé gái còn nhỏ tuổi có nước da trắng bóc.

Ban đầu cậu đã nghĩ vậy. Nhưng ngay lập tức cậu nhận ra mình đã nhầm.

“... Một con búp bê ư?” Haruhiro chớp mắt và nhìn lại lần nữa.

Tại sao cậu lại nghĩ con búp bê đó là con người nhỉ? Dù được chế tác rất tinh xảo, nhưng quả thực trông nó khá cũ kĩ, trên da cũng có vài chỗ nứt nẻ. Mắt nó thì cứ mở toang. Chỉ là, mái tóc có vẻ đã được chải chuốt, và bộ đồ dù đã phai màu đi ít nhiều nhưng không có chỗ nào bị rách hay sờn cả.

“Th... Thế này...” Ranta không thốt nên lời.

Không chỉ có con búp bê hay những món vật dụng trong nhà. Căn phòng này thực sự tràn ngập đủ thể loại đồ đạc. Trên kệ tủ, trên bàn, thậm chí là trên sàn nhà. Hơn nữa, nếu nói là tất cả thì cũng không đúng, nhưng mà... cái này, cái đó, cái nọ, cái kia, *trông chúng rất quen thuộc*.

Vật đang treo trên tường trông giống như một cái khung to đùng. Thứ tròn tròn ở trên bàn. Rồi món đồ trông dày dặn, có bốn góc. Cả món đồ nối hai vật tròn với nhau bằng một thứ tựa dây đai. Kể cả vật thể hình chữ nhật mỏng có lẽ cần khá vừa tay kia nữa. Thứ trông như tấm bảng có đính rất nhiều nút. Và cả vật hình tứ giác, với góc tròn, bề mặt ốp kính... *Mình từng nhìn thấy chúng rồi. Hình như. Rất có thể... Chắc chắn đã từng*. Thế nhưng, sự tự tin của cậu dần dần bị lung lay. Nó giảm đi nhanh chóng trong lúc cậu xem các đồ vật. Cậu đã từng thấy chúng ư? *Thật sao?* Tại sao cậu lại quả quyết như vậy chứ?

Mặc dù cậu không biết gì cả. Cậu không biết tên chúng, cũng không nhớ mình đã nhìn thấy chúng ở đâu. Dù không nhớ gì nhưng lại... *đã từng thấy? Tại sao mình nói thế được nhỉ? Bằng chứng đâu?*

Tuy nhiên, trong những đồ vật đó vẫn có vài món cậu có thể nhận thức rõ ràng về việc chúng là thứ gì. Vài đôi kính mắt. Một cái có viền đen, một cái có gọng sắt. Tiếp đến là gọng kính đã mất. Dù một số mắt kính đã bị vỡ hoặc bị mất, nhưng chúng chắc chắn là những cặp kính. Trên kệ tủ bày những cuốn sách. Tuy nhiên, đó là các cuốn sách hoàn toàn khác với những cuốn cậu đã thấy ở Grimgar. Có nhiều cuốn mỏng và nhỏ hơn. Ngoài ra,

còn có những chiếc lon hay bình đựng trong suốt. Mặc dù trong suốt, nhưng xem ra chúng không làm từ kính.

Chú Unjou hạ cái túi đeo trên lưng xuống sàn nhà, lấy ra thứ gì đó từ bên trong. Có vẻ là một quả bóng nhỏ màu trắng. Khi chú Unjou đặt nó lên mặt bàn, một âm thanh khô cứng vang lên. Quả bóng không lăn. Bề mặt nó hình như hơi gồ ghề thì phải.

“... Đây... Đây là cái gì vậy...?” Kuzaku hỏi. “... Cháu cảm thấy hình như là... cháu biết nó, mang máng...”

“Ta chịu.” Chú Unjou chậm rãi nhìn xung quanh không gian bên trong căn phòng. Hình như chú đang kiểm tra tình trạng cháy của các ngọn nến. “Không rõ. Ngay cả bản thân ta... Nhưng, ta chỉ biết duy nhất một điều rằng, chúng *khác biệt*. Những đồ vật trong căn phòng này, đều khác biệt.”

“... Khác biệt...” Shihoru lắc đầu. “Cháu... cũng cảm thấy vậy. Rằng chúng *khác biệt*...”

Merry áp tay lên ngực. “Những thứ này... tất cả, đều là đồ chú thu thập ư?...”

“Không.” Chú Unjou trả lời ngay lập tức. “Căn phòng này đã có từ khi ta đến.”

“Ú...” Yume cầm món đồ hình chữ nhật mỏng trên mặt bàn. Khi cô miết ngón tay lau đi lớp bụi trên bề mặt, nó lập tức sáng bóng lên. Yume nghiêng cổ. “...Ồ?”

“Nghĩa là cư dân trong làng đã thu thập chúng à...?” Ranta ngấm nghĩa con búp bê với thái độ thấy ghê. “... Không ai sống ở căn nhà này à? Ngoài *con bé này* ra.”

Chú Unjou hất cằm về phía con búp bê. “Đừng có động vào Kinuko.”

“Kinu... ko... là con búp bê này ư?”

“Mọi người gọi vậy đấy.”

“Trời. Với cháu thì nó chẳng giống búp bê Kinuko tí nào. Nếu hỏi nó thuộc loại nào, cháu thấy nó giống Nancy hơn.”

“... Chẳng giống Nancy gì cả.” Shihoru phủ định. “Nhất định không.”

“Vậy theo bà nó giống cái gì hả!? Thách bà nói đấy, đồ ngực khủng kia!”

“Hả...” Shihoru lấy tay che ngực. “Gi... Giống Alice chẳng hạn. Giả dụ thế...”

“Ừm, hay là Alice nhỉ... Ừm...” Ranta khoanh tay. “Nhưng cho dù có là loại nào thì cũng không phải Kinuko.”

“Các vị thần đã rời bỏ Darunggar.” Chú Unjou nhắc chiếc túi đeo lưng lên. “Đó, là vật thay thế. Ngôi làng này tôn thờ Kinuko. Họ nói rằng... Kinuko đến từ một thế giới khác.”

“Cũng phải...” Haruhiro gật đầu. “Nó dường như rất... khác với những thứ thuộc về thế giới này. Nhưng nếu hỏi cháu đây có phải đồ từ Grimgar không thì...”

“Không thể nào.” Yume trả lời trong khi vẫn vờ về món đồ hình chữ nhật mỏng kia. “Cơ mà né, Yume ấy mà, tuy thấy khó giải thích, nhưng có cảm giác thân thuộc lắm cơ. Tuy hoàn toàn chẳng hiểu thứ này là cái gì nhưng Yume cứ thấy như mình biết nó vậy. Kì cục ha...”

“Những vật dị biệt cũng là đối tượng được tôn thờ.” Chú Unjou nói. “Hễ tìm được ở đâu đó thứ gì mang lại cảm giác giống như vậy, ta sẽ mang nó đến đây... dâng cho Kinuko.”

“Vậy, tức là...” Ranta quả đúng là hạng cận bã, “làm không công ạ?”

Chú Unjou chỉ khịt mũi một cái chứ không trả lời câu hỏi đó.

Haruhiro khẽ cúi đầu. “... Bọn cháu xin lỗi. Thật đấy ạ.”

“Hả? Xin lỗi cái gì cơ, Parupiroo? Mà bị ngáo à? Phải, mà là thằng ngáo mà!” Ranta chẳng tỏ ra ăn năn tí nào. “Hừm, nhưng chuyện nó thế r ồi. Kể cả không quy ra ti ền, nhưng nếu Kinuko là thần thánh thì chúng ta có thể trông chờ vào ơn huệ từ cô ta chứ hả? Nếu vậy thì cũng đáng để làm đấy. Phải r ồi, phải r ồi. Nếu chúng mình tìm được cái gì, hãy mang nó đến đây.”

“... Dù vậy... thì...” Kuzaku ng ẩ xồm trước đồ vật trông như một cái khung tranh lớn. “Tại sao lại có thứ như thế này ở đây được nhỉ? ‘Tại sao?’ liệu có phải một câu hỏi hợp lí không? Nói sao giờ. Dù tớ không diễn tả cụ thể được, nhưng các cậu không thấy kì cục sao?”

Haruhiro hiểu rất rõ đi ều Kuzaku muốn nói. Dù hiểu, nhưng cậu *không diễn tả cụ thể được*. Việc không diễn tả cụ thể được rất khó chịu và khiến cậu cảm thấy kì quặc vô cùng.

“Bọn tôi đang tìm kiếm cách thức quay lại thế giới cũ.”

Lời nói của Shima bỗng hiện v ề trong đầu cậu. *Trở về. Thế giới cũ.*

Cậu thấy đau đầu. Ở quanh vùng thái dương, mà không, ở tận sâu bên trong thái dương có cảm giác nặng nề và đau nhói. *Nơi đó* có một thứ gì đấy. Cậu chỉ có thể cảm thấy như vậy. Dù thế, bàn tay này chẳng thể chạm tới *nơi đó* được. Bởi nó nằm trong đầu cậu mà. Cậu đâu thể thọc ngón tay vào để kiểm nó. Ôi, giá mà làm như thế được thì sướng phải biết!

“... Chú Unjou.”

“Gì vậy?”

“Chú Unjou... đã bao giờ nghĩ tới việc muốn quay trở về thế giới cũ chưa?”

“Thế giới... cũ?” Chú Unjou nhắc lại lời của Haruhiro rồi im bặt.

“Cái đó...” Merry chăm chú nhìn Haruhiro qua lớp mặt nạ. “... *Thế giới cũ* đó không phải là Grimgar sao...?”

“Ờ...?” Shihoru che miệng.”... Thế giới cũ... không phải Grimgar...”

Yume ngẩng lên nhìn trần nhà. “Hử ử ử...?”

“Cũ...” Kuzaku tỏ ra đăm chiêu. “Cũ...”

“Này này này. Cũ có nghĩa là gì hả cái tên kia?” Ranta định cười rồi lại thôi. “... Sao cơ? Chẳng lẽ lại như vậy. Nghĩa là tụi mình từ một thế giới khác nào đó tới Grimgar ấy hả...?”

“Nếu không phải thế thì là gì?” Merry lên tiếng như đang tự nói cho bản thân nghe. “Dù tớ không nhớ chuyện trước đây... nhưng tớ chắc chắn phải từng t ần tại ở nơi nào đó. Không thể có chuyện tự dưng tụi mình được sinh ra với bộ dạng thế này.”

“... Nói chung là tụi mình đến từ đâu chứ?” Giọng Shihoru có chút run rẩy. “Cái việc từ đâu, nói cách khác... Trong kí ức của tớ, đúng là... tớ đã từng hỏi Haruhiro rằng đây là nơi nào.”

“... *Xin lỗi,*” cô gái vốc người nhỏ nhắn đứng ngay sau cậu rụt rè hỏi. “... *Đây là nơi nào vậy?*”

Haruhiro có cảm giác mình đã trả lời rằng, “*Ấy, cậu có hỏi thì tớ cũng chịu thôi.*”

“... *Vậy à. Xin lỗi, c... có ai biết... chỗ này là đâu không?*”

Shihoru. Đúng vậy. Người đó chính là Shihoru... Nhưng, là *nơi nào* vậy nhỉ?

“Yume đã thấy mặt trăng”. Yume vỗ tay cái bốp. “Mặt trăng đỏ rực. Vì thế mà Yume ngạc nhiên lắm.”

“A,” cô bạn tết tóc chớp chớp mắt rồi khẽ mỉm cười. “Mặt trăng màu đỏ. Thật là đẹp!”

Là Yume. Đó là Yume. Haruhiro nhớ ra rồi. Đúng thế, lúc đó cả bọn đã nhìn lên mặt trăng. Một mặt trăng nằm trong khoảng giữa trăng hình lưỡi liềm và trăng hình bán nguyệt, có màu đỏ tựa như hồng ngọc.

Haruhiro đã nghĩ, *tại sao nó lại màu đỏ chứ. Mặt trăng màu đỏ trông thật lạ thường.*

Chỗ đó là nơi nào nhỉ?

“Trên đỉnh núi...”

Nhóm Haruhiro đã từng có mặt trên một ngọn đồi nằm cạnh Alterna. Có rất nhiều ngôi mộ xếp hàng ở đó, Manato và Moguzo cũng được mai táng tại đây. Thêm cả Choco nữa... Choco, Choco...? Cô ấy là đồng đội của Kuzaku. Một đạo tặc. Một lính tình nguyện đàn em. Cô ấy đã hi sinh trong một trận chiến tại Pháo đài quan sát Dead Head... *Chỉ vậy thôi ư?* Cậu cũng không biết nữa. Có gì đó còn vướng mắc. Như thể cậu đã *lãng quên* đi điều gì... Cô ấy là người con gái với đôi mắt to. Có chút bóng mắt. Với đôi môi đầy đặn như đang hờn dỗi. Cùng mái tóc bob. Đó là Choco... Là đồng đội của Kuzaku... nhưng đã hi sinh. Không thể gặp lại nữa rồi.

“Chúng mình đã từng ở ngọn đồi đó nhỉ?” Haruhiro nhìn một lượt các đồng đội. “Chuyện đó không sai phải không? Ít nhất thì Shihoru, Yume, Ranta... cả Manato và Moguzou cũng đã ở đó. Kikkawa. Renji. Ron. Sassa. Adachi. Cả Chibi nữa. Họ đều đã từng ở đó. Chỗ ngọn đồi ấy. Chúng ta đã nhìn thấy trăng đỏ tại đó... Kuzaku và Merry thì sao...?”

“Ngọn đồi...” Merry lầm bầm với vẻ ngần ngại. “Tớ vẫn còn nhớ... Dù hơi mơ hồ. Có lẽ, kí ức đầu tiên của tớ là ở ngọn đồi bên cạnh Alterna.”

“Tớ cũng vậy thì phải.” Kuzaku cũng gật đầu. “Sao nhỉ... Ừm, tớ đã ở đó. Cùng với những người khác. Nhưng tớ không nhớ rõ bọn tớ đã nói những chuyện gì...”

“Thật trùng hợp.” Đến cả chú Unjou cũng đáp lời trong lúc thoáng nở một nụ cười. “Ta vẫn nhớ mặt trăng màu đỏ mình đã thấy trên ngọn đồi đó. Ta đã nghĩ rằng mặt trăng đỏ, hơi ghê ghê.”

“... Không phải rất kì lạ sao?” Haruhiro kéo một trong những chiếc ghế đặt ở quanh bàn và ngồi xuống. “Chúng ta đã *xuất hiện*... tại ngọn đồi đó. Nói thế nào nhỉ... Chuyện ấy thật hết sức lạ lùng. Trước khi đến Grimgar, dù chúng mình ở nơi nào đi chăng nữa, theo như suy nghĩ thông thường, kiểu... phải có thứ như là đường đi lối lại. Chẳng phải chúng ta nhất định đã đi qua một thứ như thế sao? Vậy mà, chúng ta lại... *xuất hiện* tại ngọn đồi.”

“Có một cái tháp.” Chú Unjou đột nhiên cởi chiếc mũ đan ra. Mái tóc cắt ngắn của chú ấy đã bạc đi phân nửa. Mặc dù nửa dưới khuôn mặt bị khăn quàng che mất, nhưng phần từ mắt trở lên vẫn lộ ra. Chú ấy để lại ấn tượng về một người đàn ông khoảng chừng bốn mươi hay năm mươi tuổi mang vầng trán vô cùng đỉnh đặc. Chú Unjou đặt chiếc mũ đan lên bàn rồi cũng ngồi xuống ghế. “Nếu như kí ức của ta là đúng, thì trên ngọn đồi đó có ‘*Tháp cấm*’.”

“Một toà tháp không có cửa ra vào...” Đúng lúc này, toàn thân Shihoru khẽ run rẩy. “Tớ cũng không rõ nó có ở đó để làm gì. Tớ đã luôn nghĩ việc ấy thật là kì cục...”

“Có lẽ nào...” Ranta ngồi bệt xuống sàn nhà, “tụi mình đã đi ra từ cái tháp đó?”

“Mặc dù không có cửa ra vào sao?” Merry hỏi với vẻ nghi ngờ.

“Ừm...” Ranta tự gõ vào đầu mình. “Vấn đề nằm ở chỗ đó. Nhưng mà, bảo là không ra vào được thì cũng thật kì quặc. Rất là không hợp lí. Phải chăng là có cánh cửa bí mật được giấu ở đâu đó?”

“Nếu là Hiyomu thì chắc sẽ biết đấy?” Yume tự dưng lên tiếng. “Hiyomu ý, cô ấy đã dẫn chúng mình từ ngọn đồi sang chỗ Brichan ở Alterna.”

“Lần của tớ cũng vậy.” Merry gật đầu.

“À...” Kuzaku hơi giơ tay lên. “Tớ nữa.”

“Ta thì...” Chú Unjou ấn tay vào giữa hai hàng lông mày, “có cảm giác là một người đàn ông... Người đó bảo hãy gọi anh ta là Saa. Thế còn Brichan là ai?”

“À thì...” Haruhiro trả lời, “anh ấy là sở trưởng Văn phòng đoàn lính tình nguyện Red Moon thuộc quân đội vùng Biên cảnh Alterna. Tên anh ấy là Britney.”

“*Britney*,” chú Unjou mở to mắt, “... là gã trông như con gái có đúng không? Mắt màu xanh nước biển.”

“... Chú quen anh ấy ạ?”

“Ta biết. Tên thật của cậu ta là Shibutori.”

“Shibutori!?” Ranta la lớn. “Brichan tên thật là Shibutori hả!?”

“Shibutori thuộc thế hệ sau ta... Bây giờ cậu ta là sở trưởng của Văn phòng đoàn lính tình nguyện rồi ả?”

“Dạ, chú Unjou.” Haruhiro rụt rè hỏi. “... Chú tới Darunggar bao lâu rồi ả?”

“Năm nghìn sáu trăm bảy mươi sáu.” Chú Unjou đưa mắt nhìn xa xăm. “Từ lúc ta bắt đầu đếm thì là như vậy. Đó là số lần ta đón ban mai mờ tối sau khi đêm đen đến rồi đi.”

“... Năm nghìn sáu trăm...”

Chẳng biết độ dài một ngày ở Darunggar với Grimgar có tương đương nhau không nữa. Khác nhau chăng? Dù cậu không chắc, nhưng nếu chúng giống nhau thì... chú Unjou đã trải qua tận mười lăm năm hai trăm lẻ một ngày tại Darunggar này rồi.

“Tính đến nay chú đã bắt gặp người nào, ý cháu là... loài người, giống như chúng cháu chưa ả?”

“Chưa. Từ đầu tới giờ. Các cô cậu là những người đầu tiên.”

“Thật ư...” Đến cả Ranta cũng thốt lên với giọng ư ờ. “Chuyện đó... Chuyện đó... Nghiêm túc thì, nói sao nhỉ, việc đó thật sự rất khó khăn. Thật sự...”

“À, ta cũng đã quen rồi.” Chú Unjou hạ mắt nhìn xuống bàn. “... Ta đã dần quen. Dù gì cũng chẳng thể quay về được nữa. Ta đã từ bỏ từ lâu rồi. Cuộc sống ở nơi đây cũng không quá tệ... Ở đâu quen đó. Những thứ trước kia ta cho là lạ lẫm thì sau cũng trở thành đi đâu hiển nhiên cả. Học được ngôn ngữ. Tìm được tri kỉ. Ngôn ngữ của các cô cậu giờ cứ như là tiếng nước ngoài đối với ta. Ta đã quên đến phân nửa. Trong lúc nói chuyện, ta mới nhớ ra. Như thế này. Tuy nhiên, dù thế nào đi nữa thì chuyện quay trở lại cũng là không thể. Các cô cậu cũng nên chuẩn bị tinh thần cho bản thân. Ngọn đũa đó. Tòa tháp cấm. Sao cũng được. Cánh cửa bí mật. Giả dụ có thật cũng chẳng thể tìm ra. Không thể xác thực được. Hãy sống ở đây. Đó

là cách duy nhất. Hãy sống cho tới lúc là đời. Ở đâu cũng như nhau thôi. Chúng ta chỉ có lựa chọn đó.”

“... Không chỉ có mỗi chúng cháu đâu.” Shihoru nói như rặn từng từ. “... Có một nhóm hai người tài năng, giàu kinh nghiệm hơn hẳn chúng cháu, tên là Lala và Nono, cũng đã đến Darunggar. Hơn nữa, chúng cháu cũng không hẳn là đi thẳng từ Grimgar đến đây.”

“Vậy thì từ đâu?” Chú Unjou gõ ngón trỏ tay phải xuống mặt bàn. “Các cô cậu đã vào Darunggar từ đâu?”

Haruhiro khó mà nói rằng cậu vẫn còn nhớ rõ ràng và chính xác. Cả khoảng cách lẫn phương hướng đầu mù mờ. Dù vậy, Haruhiro vẫn cố giải thích một cách chi tiết trong khả năng có thể cho chú Unjou mà không biến nó thành một câu chuyện quá ư phức tạp và rối rắm, về toàn bộ hành trình đi từ Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) đến Darunggar rồi vượt bao khó khăn để tới được Làng Giếng.

“Thượng lưu con sông...” Chú Unjou thoáng cười với vẻ ngỡ ngàng. “Các cô cậu gặp may đó. Thật kì diệu khi các cô cậu vẫn bình an vô sự.”

Theo lời chú Unjou, cánh rừng ở phía bắc Làng Giếng là nơi cư ngụ của loài ngài độc được gọi là yeguyorun, có nghĩa là “ngài sương”. Độc của loài ngài này cực mạnh, có thể khiến hầu hết các loài sinh vật mất ý thức trong đau đớn ngay tức khắc. Chỉ có loài động vật giống chồn mang tên getaguna là khác. Chẳng rõ có phải loài động vật này có khả năng kháng độc của yeguyorun hay không mà yeguyorun vốn dĩ không thể tấn công chúng được. Khi yeguyorun quây con mồi rồi khiến chúng bất tỉnh, getaguna sẽ chạy đến và ăn ngẫu nhiên nội tạng của con mồi. Yeguyorun thường hút máu con mồi và đẻ trứng trong thịt. Một thời gian ngắn sau đó, trứng nở ra. Những miếng thịt rữa đó sẽ là nguồn dinh dưỡng nuôi ngài con trưởng thành cho đến khi chúng mọc cánh và bay đi.

Các con ngài yeguyorun nhỏ chỉ bằng đầu ngón tay út. Cơ bản thì không ai có thể tránh được chúng trong các khu rừng Darunggar tối tăm, chưa kịp nhận ra thì đã bị chích rồi. Thực tế, dù tác động từ độc của một con ngài không quá mạnh, nhưng đã có một con thì sẽ có cả mấy trăm con khác ở xung quanh, nên nạn nhân sẽ bị chích liên tục rất nhiều lần.

Cũng có những con yeguyorun sống ở bãi sông phía Bắc. Hơn nữa, khi đi dọc con sông, cần phải hết sức chú ý vì có những con tobachi, có nghĩa

là tính tình tệ hại, là một nhóm những sinh vật rất giỏi trò tấn công bất ngờ, thường ẩn nấp khắp mọi nơi. Tobachi có nhiều chủng loại nên đây được cho là cái tên gọi chung các loài động vật ăn thịt hung dữ sống ở dọc con sông. Đương nhiên, có lúc tobachi cũng trở thành con mồi của yeguyorun và getaguna. Ngoài ra, loài động vật dạng khỉ mặt chó được gọi là gaugai có lẽ chính là bọn khỉ chó, phân bố rộng rãi, là loài ăn tạp, nhưng món chúng ưa thích chính là getaguna.

Dù gì thì khu rừng ở phía Bắc Làng Giếng được gọi là Adunyegu mang ý nghĩa “khu rừng nơi lũ ngài sinh sống”, là một nơi cực kì nguy hiểm, những ai khôn ngoan thường sẽ không bén mảng tới làm gì.

Theo cách nói của chú Unjou, nếu muốn vượt qua Adunyegu để quay về Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) thì họ cần chuẩn bị tinh thần đón nhận cái chết. Dù là ba ngày, hai ngày, hay thậm chí một ngày thì chú Unjou cũng không thể tưởng tượng được việc vượt qua Adunyegu mà không gặp phải lũ yeguyorun. Một khi gặp phải chúng thì cuộc đời coi như chấm hết. Thi thoảng có một hay hai con yeguyorun bay lạc vào Làng Giếng, chỉ thế thôi cũng đã trở thành chuyện náo động cả làng rồi.

“... May, may mà tụi mình không đi thử...” Ranta nuốt nước bọt đánh ực một cái. “Bây giờ mình trở lại Dusk Realm cũng không ích gì. Nơi đó nguy hiểm theo cách khác. Có lẽ Lala và Nono cũng chẳng được bình an vô sự đâu. Mấy kẻ đó đâu phải ông trùm may mắn như tao. Chắc đã chết quách ở đâu đó rồi. Họ chẳng qua chỉ lợi dụng chúng ta rồi vắt chanh bỏ vỏ, giờ sẽ thấy quả báo thôi...”

“Trước mắt thì hai người họ vẫn chưa đến ngôi làng này...” Kuzaku lẩm bẩm.

“Chắc vậy.” Cách nói chuyện của chú Unjou đã bắt đầu trở nên trôi chảy. “Tuy nhiên, ngoài chỗ này cũng có ngôi làng khác. Hoặc nói đúng hơn là có thị trấn khác.”

Đương nhiên, có cũng chẳng phải chuyện lạ. Nó sẽ bất bình thường và kì lạ hơn nếu như sau trận chiến giữa Lumiaris và Skullhell chỉ còn duy nhất một ngôi làng này... Thế nhưng, cả bọn vẫn ngã ngựa vì kinh ngạc.

“Ờ...” Haruhiro chẳng thể thốt nên lời, quay sang nhìn các đồng đội.

“Ồ.” Yume áp tay vào hai bên má. “VẬY là có thị trấn ư...”

“Ờ, ở đâu!?” Ranta sửa lại. “... Ở chốn cao quý nào vậy ạ!?”

“... Chỗn cao quý?” Giọng điệu Shihoru toát lên sự chán ghét.

“Ta không ngại nói cho các cô cậu.” Chú Unjou đội chiếc mũ đàn lên.
“Lí do vì sao không thể về lại Grimgar. Nhân tiện, ta sẽ đưa các cô cậu tới thị trấn Herbesit. Đương nhiên là nếu các cô cậu muốn.”

13. Sáng tỏ

Đ
rước khi rời đi, theo lời khuyên, nói đúng hơn là chỉ đạo, từ chú Unjou, nhóm Haruhiro đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

Thị trấn Herbesit nằm ở phía Tây Làng Giếng, cách Làng Giếng ba ngày đi bộ. Dọc đường, họ sẽ nghỉ chân trong rừng. Rừng phía Tây vắng bóng loài yeguyorun độc, nhưng lại tập trung hàng đàn bọn gaugai (khỉ chó). Ngoài ra, trong rừng còn có rất nhiều loài động vật ăn thịt và ăn tạp hung dữ, cũng như lũ durzoi, có nghĩa là “những kẻ cổ đại”, một chủng tộc trông giống người nhưng có bốn tay.

Theo lời chú Unjou, durzoi là những kẻ đi săn có lòng tự trọng cao, thường đơn thương độc mã săn lùng các con thú ăn thịt lớn được gọi là vagul. Nếu con mồi bị kẻ khác nãng mất, chúng sẽ trở nên phần nào biến thành kẻ địch đầy ám ảnh và phiền toái. Tuy nhiên, chủng nào lợi ích không bị ảnh hưởng, chúng sẽ không làm hại ai. Tuy vậy, cả nhóm vẫn phải cẩn trọng với gaugai và các loài thú khác như vagul, sidda và wepong. Mỗi loài đều có chiến thuật riêng và rất khôn ngoan trong việc đánh trúng sơ hở của kẻ thù.

Cách duy nhất để tránh hầu hết các loài thú là dùng chiếc chuông giống loại được treo trên xe ngựa của người thợ đốt than. Họ đã mua được một chiếc chuông đuổi thú từ lò rèn. Với cái giá không rẻ. Họ phải trả tận hai mươi ruma, nhưng có vẻ đó sẽ là một vật bất li thân khi băng qua rừng, nên cũng đáng tiền đấy chứ.

Ở khu rừng phía Tây, về cơ bản, họ sẽ phải rung chuông đuổi thú liên tục. Chú Unjou đương nhiên cũng có chuông, nhưng hình như băng qua khu rừng một mình chẳng dễ dàng gì. Chỉ cần có đồng minh, hành trình đã dễ thở hơn hẳn. Khi chú nằm nghỉ, ai đó trong số những người còn lại sẽ thay phiên nhau rung chuông.

Bên cạnh đó, trong rừng có cả các loài côn trùng và rắn độc, dù không độc bằng yeguyorun, do đó, khi ngủ, không nên để lộ thớ da nào ra ngoài.

Nhóm Haruhiro đã mua một miếng vải dày ở cửa hàng quần áo và túi xách để chuẩn bị cho việc căng lều. Họ lấy vải mềm tự may đồ lót và các vật dụng khác. Ngoài thức ăn đóng hộp, cả bọn còn mua cả nến và dầu chiết xuất từ thực vật ở cửa hàng thực phẩm. Trước giờ, nhóm Haruhiro vẫn coi phòng nghiên cứu của Hiên nhân Oubu là tiệm tạp hoá, thế nhưng, tiệm tạp hoá thực sự ở cái Làng Giếng này lại là tiệm thực phẩm của Chủ tiệm Cua Bự.

Xong xuôi, nhóm Haruhiro cùng chú Unjou rời Làng Giếng để lên đường.

Đầu tiên, họ theo dấu xe ngựa, tìm đến lò đốt than. Con đường chưa dừng lại ở đó. Nhóm Haruhiro cũng từng tự hỏi, liệu con đường này sẽ dẫn tới đâu nếu họ cứ thế mà đi? Theo lời chú Unjou, con đường sẽ dẫn đến một cái ngã ba.

Dẫn đầu đoàn là chú Unjou với chiếc chuông đuổi thú treo trên túi. Do đó, nhóm Haruhiro trước mắt chỉ việc bám theo. “Có chiếc chuông của chú Unjou rồi thì cần gì chuông riêng nữa?” Họ đã nghĩ như vậy, nhưng dựa dẫm cũng chỉ nên có mức độ thôi.

Người thợ đốt than nhìn như anh em sinh đôi với gã thợ rèn ở Làng Giếng đang làm gì đó ở lò nung than. Hình như chú Unjou có quen biết với người này. Sau một hồi cười cười nói nói vui vẻ, chú ra lệnh cho nhóm Haruhiro nghỉ chân tại đây.

“Khu rừng không có nơi nào an toàn như chỗ này đâu. Đi tiếp cũng sẽ không có người nào tốt như anh ấy cả. Nếu các cậu hiểu rồi thì liệu mà ngủ cho đầy vào.”

Dựa theo khẩu khí của chú Unjou thì người dân ở thị trấn Herbesit có lẽ không được thân thiện cho lắm. Có mười phần thì Haruhiro đã lo lắng hết chín phần, chỉ còn một phần hi vọng, thế nhưng, cậu không có ý định thoái lui. Nhóm Haruhiro cần được biết. Biết ở đây không phải chỉ qua lời kể, mà còn phải trải nghiệm thực tế. Dân gian có câu: “Trăm nghe không bằng một thấy.” Có những thứ phải nhìn tận mắt, phải sờ tận tay mới hiểu hết được. Họ không thể chỉ dựa vào thông tin truyền miệng từ ai khác mà đưa ra quyết định. Đây còn là chuyện gắn liền với tương lai của tất cả mọi người.

Sau một giấc ngủ, chú Unjou giục cả bọn xuất phát. Với nhóm Haruhiro, con đường từ lò rèn trở đi là cả một thế giới xa lạ. Mặc dù cả đám rất căng thẳng, nhưng chú Unjou thì vẫn phăm phăm tiến bước và cũng chưa có chuyện gì xảy ra. Có vẻ như chuồng đuổi thú rất có tác dụng. Từ trong rừng, họ không thể nhìn thấy đường trời phía xa. Dù vậy, trời có sáng hơn một chút, nên họ có thể phân biệt được ngày và đêm. Ngay trong ngày hôm đó, cả nhóm đã tới được ngã ba đường. Chú Unjou chọn con đường phía Tây Nam. Chú nói rằng, nếu đi theo con đường phía Tây Bắc, họ sẽ gặp phải một ngọn núi rất dốc. Có thể thấy loáng thoáng ngọn núi đó ở tít phía xa.

Con đường dành cho xe ngựa vốn không phải do người thợ đốt than ấy mở ra mà có vẻ như nó đã tồn tại từ rất lâu rồi. Cái lò đốt than cũng vậy, trước khi có người thợ đốt than này thì ở đó từng có một người thợ đốt than khác.

Theo những gì các tấm bảng, phiến đá và phiến đất sét ghi lại, kể cả sau khi Lumiaris và Skullhell rời đi, chiến tranh ở Darunggar vẫn kéo dài giữa phe Nữ thần Ánh sáng và phe Nam thần Bóng tối, hay còn gọi là cuộc chiến giữa phe Ánh sáng và Bóng tối. Dẫu cho những người đứng đầu hai phe đầu đã không còn, Darunggar vốn bị chia rẽ sâu sắc làm hai cũng không thể thống nhất lại thành một khối.

Dư âm của cuộc phân tranh khốc liệt đó vẫn còn tồn tại đến ngày nay. Ví dụ, thầy ma là hậu duệ của những kẻ tôn thờ Skullhell, chúng tàn sát, ăn thịt lẫn nhau, cầu mong rằng đến cuối cùng, tất cả mọi thứ đều bị huỷ diệt. Làng Giếng lại là nơi tụ họp con cháu của những người tôn thờ Lumiaris, họ truyền miệng nhau câu chuyện về sự trở lại của Nữ thần, soi sáng Darunggar tăm tối. Mặt khác, họ có vẻ cũng chỉ nghĩ rằng đó là một truyền thuyết, thế gian này rồi cũng sẽ kết thúc trong tăm tối mà thôi. Việc họ tôn sùng búp bê Kinuko cùng các thứ kì dị có lẽ cũng là một biểu hiện của suy nghĩ mâu thuẫn và méo mó đó.

Theo chú Unjou, sau khi giải nghĩa các tấm bảng, người ta nhận định rằng, trong quá khứ từng có một chủng tộc đóng vai trò trung tâm trong sự kiện dựng xây vương quốc, hoà giải một bộ phận của phe Ánh sáng và phe Bóng tối, thiết lập nên một cộng đồng địa phương. Tuy nhiên, cộng đồng lớn hơn một ngôi làng hay một thị trấn này hẳn đã bị tan rã do áp lực từ bên trong hoặc bên ngoài. Vị vua từng phát huy năng lực lãnh đạo tài ba

của mình để xây dựng vương quốc thì đã bằng hà hoặc bị ám sát, và khi ấy, đất nước rơi vào cảnh hỗn chiến và sụp đổ sau một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Người ta cho rằng Darunggar có nghĩa là “vùng đất tuyệt vọng”. Tuy vậy, không phải thế giới này luôn được gọi bằng cái tên đó. Ban đầu, nó có tên là Fanangar (thiên đường) do Enos (tên một vị thần) cai quản. Khi thần Enos tách thành Lumiaris với Skullhell và bắt đầu tranh đấu với nhau, nó lại trở thành Jidgar (chiến trường). Sau khi bị cả hai vị thần ruồng bỏ, trời và đất đều bị nỗi tuyệt vọng bao trùm.

Họ hối hả tiến bước dọc con đường xe ngựa đâm xuyên qua khu rừng sâu hun hút. Từ này đến giờ vẫn chưa có bất cứ con thú nào lại gần. Bọn cậu hết sức biết ơn chiếc chuông đuổi thú. Khi màn đêm buông xuống, Haruhiro bỗng cảm thấy có ánh nhìn của thứ gì đó. Cậu nói đi đâu đấy với chú Unjou và chú đáp rằng đó là lũ durzoi.

“Đây là chuyện thường trong khu rừng này. Đừng cố gắng tìm chúng. Đẳng nào cũng chẳng thấy đâu. Nếu chúng coi cậu như kẻ địch, cậu sẽ bị săn đuổi. Tóm lại là chẳng hay ho gì.”

Vậy là chỉ cần nghe lời chú Unjou và không bận tâm nữa là được đúng không? Thế nhưng, thành thật mà nói, cậu vẫn bận tâm. Đêm đã về khuya nên cả nhóm căng lều bên đường, thay phiên nhau rung chuông đuổi thú trong lúc người khác ngủ. Tuy ở trong lều không cảm thấy gì nhưng hễ ra ngoài nhận *nhiệm vụ rung chuông*, cậu đôi khi lại trở nên bất an một cách khó hiểu. Thỉnh thoảng có cả những tiếng động. Chắc hẳn là do cố tình. Những tên thợ săn durzoi cố ý gây tiếng động để thăm dò phản ứng của đối phương. Nếu Haruhiro có những hành động mang tính thù địch, biết đâu một mũi tên sẽ bay đến chỗ cậu ngay tức khắc. Đám durzoi có thể đang ở gần ngoài sức tưởng tượng. Giờ mà quay mặt lại là sẽ thấy chúng ở ngay đó và chết bất đắc kỳ tử vào khoảnh khắc tiếp theo. Không ai dám khẳng định chuyện đó không thể xảy ra. Hoặc cũng có khả năng chúng chỉ thích hăm dọa, khiến đối phương phải cảnh giác và lấy đó làm thích thú...

Haruhiro gần như không ngủ được, thế nhưng, sáng ra, cậu không còn cảm thấy sự hiện diện của lũ durzoi nữa. Chúng đã đi mất ư? *Không, không thể chắc chắn được. Mình không được phép bất cẩn. Hay mình đang cả nghĩ đây?*

“Mày mà cứ lo lắng thái quá như thế là sẽ trọc cả đầu đấy.” Cậu bị Ranta cười nhạo. Haruhiro có bực mình, nhưng nếu cậu đôi co với tên này thì hẳn sẽ càng được thế, nên cậu chỉ trả lời qua quýt: “Vâng vâng...” Dù vậy, tên khốn Ranta vẫn cứ kè mồm vào tai Haruhiro mà nói: “Trọc, cả, đầu, đấy?” Ranta mà biến mất thì còn tốt hơn cả bọn durzoi. Thậm chí là cho một tên durzoi vào tổ đội thế chỗ Ranta cũng được. Trong lúc nghĩ mấy chuyện như vậy, những sợ hãi, quan ngại của cậu với lũ durzoi đã dần vơi bớt. Rác rưởi đôi khi lại có ích không ngờ.

Hôm đó, khi trời vừa tối, một chuyện đã xảy ra. Có cái gì đó chặn ở cuối con đường cả nhóm đang đi. Hơn nữa, “cái gì đó” ấy còn đang động đậy. Có lẽ nên nói là “trườn bò”. Đó là những sinh vật thuôn dài. Chúng rất đông. Đông đến mức không sao tin nổi. Về bên ngoài của chúng đem lại ấn tượng giống như... nội tạng. Ruột, chẳng hạn? Nếu phải chọn một thứ giống hơn thì có lẽ là giun đất. Những khúc ruột to bằng cái cổ tay. Không phải ruột, mà là giun đất. Cả binh đoàn đó đang băng qua con đường xe ngựa.

“... Chúng là cái gì vậy?” Kuzaku hỏi bằng giọng khản đặc.

Điêu đáng ngạc nhiên là chú Unjou lại lắc lắc đầu và nói: “Chịu.”

“... Eo ời...” Shihoru vừa thốt ra một tiếng kêu kì quái vừa lùi về phía sau. Haruhiro hiểu cảm giác đó.

“S... Sẽ không sao mà.” Yume nhìn Haruhiro. “... Không sao, đúng không?”

Hỏi tớ thì ích gì... Haruhiro muốn nói thế nhưng cậu kìm chế lại. “... Đ... Để xem đã.”

“Parupiro!” Ranta vỗ mạnh vào lưng Haruhiro. “Đi đi! Nhảy vào đó đi chứ. Thế là biết an toàn hay không liên. Làm đi! Mày là thủ lĩnh cơ mà. Kia!”

“Kìa cái gì mà kìa.” Merry trong những lúc như thế này thật đáng sợ. “Sao cậu không nhảy vào đi? Haru mà có mệnh hệ gì là cả bọn cũng rắc rối to đấy.”

“Ý bà là tôi có bị sao cũng được hả!? Không có tôi thì đám các người có hối hận cũng đã muộn rồi nhé! Bà phải nghĩ mấy chuyện đó cho kĩ rồi hẵng phát ngôn chứ!? Bà có hiểu được một cách đầy đủ sự vĩ đại của tôi,

sự đặc biệt của tôi, sự cống hiến của tôi hay triển vọng của tôi không vậy!?”

“À. Ranta thì đúng là đặc biệt r ồi.” Kuzaku chen vào.

“Kuzakky! Tốt r ồi tốt r ồi tốt r ồi! Tao đã nghĩ là mày chắc chắn sẽ hiểu được! Mày không phải một thằng chỉ được cái to xác! Phải cỡ một thằng to xác cấp độ hai! Không, chắc cũng được cấp độ ba đấy!?”

“Cái đó không phải là khen nhỉ...”

“Tao đang khen mày mà. Thế mà mày cũng không hiểu sao? Mày đúng là dốt thật. Chỉ được mỗi cái cao to, còn não thì rỗng tuếch. Thế nên mày mới là đ ồ to xác đấy! A ha ha! Hản vậy r ồi!”

“Này.” Chú Unjou đột ngột tóm cổ áo Ranta và bắt đầu lôi x ềnh xệch cậu ta đi.

“... Ó!? Chuyện, chuyện gì đây!? Chờ đã, chú Unjou!? Không, ngài Unjou!? Cái, cái gì!? Dừng, dừng lại đi!? Ái ôi, thế này thì cháu, oái...”

Chú Unjou rất khỏe. Chỉ với cánh tay phải, chú ấy kéo Ranta nhẹ như không r ồi quăng cậu ta vào giữa bầy giun đất khổng lồ hay những khúc ruột đang động đậy.

“Khôngggggggggggggggggg...!” Mông Ranta đập thẳng xuống giữa bầy vô số giun đất khổng lồ hay là những khúc ruột đang động đậy. “Gwahhhhhhhhhhhhhhh...”

Mọi chuyện diễn ra nhanh như chớp. Ranta bị bầy giun đất khổng lồ hay là những khúc ruột đang động đậy che lấp, không ai còn nhìn thấy cậu ta. Nếu Zodiacun cũng ở đây thì nó sẽ thốt ra bình luận gì nhỉ? Không, giờ không phải lúc để nghĩ về chuyên đó... Có lẽ vậy? Phải không ta...?

“Ra... Ranta...?” Haruhiro dè dặt cất tiếng gọi.

Ranta vùng ra khỏi bầy giun đất khổng lồ hay là những khúc ruột đang động đậy. Tuy nhiên, chúng vẫn quăn lấy cổ, tay, chân, bấp chân hông giữ lấy cậu ta. Ranta giãy giụa. “Chốt, chốt mất...! Ai cứu tôi đi...! Tôi chốt đó...! Cứu, cứu vớiiiiiiiiiii...!”

“Đành phải cứu thôi...” Kuzaku lăm bắm r ồi vươn cánh tay dài của mình ra để cứu Ranta. Một hành động rất đàn ông. Haruhiro ngưỡng mộ đi đầu đó. Nhưng làm thế không nguy hiểm hả? Đúng như Haruhiro lo ngại, bầy giun đất khổng lồ hay là những khúc ruột động đậy tấn công luôn cả Kuzaku cùng với Ranta. “... Á! Tiêu r ồi...”

“... Dark!” Shihoru triệu hồi nguyên tố Dark, cho nó lao vào bầy giun đất khổng lồ hay là những khúc ruột đang động đậy. Nó đã giúp đuổi được vài con hay vài chục con nhưng cũng chỉ như muối bỏ bể.

Nếu chỉ có mỗi Ranta thì họ có thể mặc kệ, nhưng vì cả Kuzaku cũng bị lôi vào nên họ buộc phải ra tay. Cuối cùng thì, tất cả mọi người, trừ chú Unjou, chỉ còn cách tỉ mẩn gỡ từng con một ra khỏi người Ranta và Kuzaku. Sau đó, họ quyết định tạm thời rời khỏi đây, chờ cho bầy giun đất khổng lồ hay là những khúc ruột động đậy băng hết qua đường. Khi trời sáng, chúng hoàn toàn biến mất. *Chúng là cái quái gì vậy...?* Hẳn là có nghĩ thì cũng không ra câu trả lời. Cả bọn ghi nhớ trong lòng rằng những chuyện như thế này cũng có lúc xảy ra rồi đi bộ thêm khoảng sáu tiếng nữa cho tới khi khu rừng đột nhiên biến mất.

Con đường xe ngựa vẫn còn kéo dài và đang dốc xuống thoải thoải. Một thị trấn trải rộng ở phía bên kia. Dù đã bị tàn phá mất một nửa, thị trấn vẫn được bức tường phòng hộ bao quanh. Nhìn thoáng qua, nó rộng tầm một kilômét vuông... không, chắc là hơn chứ? Cỡ một phẩy năm kilômét vuông. Và khá sáng sủa. Đó là nhờ những ánh đèn. Không còn nghi ngờ gì nữa, thị trấn ấy có vài trăm người, thậm chí là vài nghìn người đang sinh sống. Cả bọn thấy rất rõ vài thứ có vẻ là bóng người đi qua đi lại trên phố chính. Ở đó dường như có nhiều công trình bằng đá. Có những căn nhà một tầng, hai tầng, ba tầng, thậm chí là nhiều hơn. Vài toà tháp đang vươn cao sừng sững.

Gió bỗng thổi qua làm rừng cây xào xạc. Sau đó một lát, họ nghe thấy tiếng chuông. Một tiếng chuông khác với tiếng chuông đuổi thú của chú Unjou và nhóm Haruhiro. Một tiếng chuông to hơn, nặng hơn, đầu đó có nét u buồn. Có lẽ trong thị trấn có tháp chuông và chiếc chuông đó đã ngân lên bởi gió. Một trong những cái tháp kia có thể chính là tháp chuông.

“Thị trấn Herbesit đây rồi.” Chú Unjou đi đầu đoàn tháo chiếc nón đan ra. “Ở Herbesit thì đừng che mặt. Tuy nhiên, không được chạm mắt với bất kì ai. Họ sẽ tưởng là các cô cậu đang khiêu khích họ. Dù có bị khiêu khích thì cũng lờ đi. Cư dân thị trấn đó rất hiếu chiến. Nếu không muốn đánh nhau thì cứ cúi gầm mặt xuống và tỏ ra ngoan ngoãn. Còn muốn chém giết nhau thì thôi, thích làm gì cũng được.”

Nhóm Haruhiro run lẩy bẩy... *Nơi này nguy hiểm đến thế nào vậy...?*

Hoá ra thị trấn này đúng là cực kì nguy hiểm. Sau khi cả nhóm đi hết con đường xe ngựa để bước chân vào trong thị trấn, một nhóm hai sinh vật trông giống người, lưng siêu gù nhưng vị trí cái đầu cao hơn cả Kuzaku mò đến gần và kiểm soát gây chuyện. Cả bọn không hiểu chúng nói gì, nhưng riêng chuyện chúng đang gây sự là không thể nào nhàn được. Một trong hai tên xông tới trước mặt chú Unjou, nhảy qua nhảy lại, vừa hò hét vừa vỗ tay. Tên còn lại thì hăm hở dí mặt lại gần Shihoru, rít lên những tiếng “hi ha, hi ha, hi ha” the thé.

Shihoru chực bật khóc. Haruhiro muốn giúp, nhưng chỉ cần cậu trừng mắt nhìn chúng và nói: “Dừng lại đi,” thì một trận chiến sẽ lập tức nổ ra. Hiện giờ, Shihoru phải gắng chịu đựng và nhóm Haruhiro cũng chỉ có lựa chọn duy nhất là cố mà kiên chế.

Ngay khi hai kẻ kia cuối cùng cũng có vẻ chịu rời đi, Yume kêu lên một tiếng “au!” kì lạ. Nhìn sang, cậu thấy cô đang xoa thái dương. Ai đấy đã ném một hòn đá nhỏ hay gì đó trúng vào người cô ấy.

“Yume!? Có sao không!?” Ranta đảo mắt nhìn xung quanh. “... Chết tiệt, đứa nào làm vậy!?”

“Trật tự!” Merry lấy cây head staff^[1] đập vào vai Ranta không chút do dự. “Một trò khiêu khích rành rành ra đấy. Đừng có sập bẫy dễ dàng như thế.”

“... Merry, chứ không phải chính bà đang khiêu khích tôi à? Quả vừa rồi đau phết đấy...”

“Ồ, thế cơ à?” Merry nhẹ nhàng đáp. “... Yume, tớ biết là cậu đau nhưng ráng chịu nhé. Tớ sẽ chữa cho cậu sau.”

“Nyaa. Cảm ơn nha. Có một vật nhỏ xíu bay vào đến, rồi bốp, Yume có hơi giật mình. Chỉ bị chảy máu một xíu thôi, không sao đâu.”

“Chảy một xíu ấy hả!?” Ranta tắc lưỡi trong lúc vẫn giữ nguyên tư thế cúi mặt. “... Lũ súc vật dám xem thường chúng ta. Tôi phải làm cho ra nhẽ, nghiêm túc đấy...”

“Cậu đúng là loại người chẳng chịu rút ra bài học...” Kuzaku thoáng cười khở sở.

Shihoru thì cười nhạt. “... Ranta mà lại...”

“Tôi thì sao hả!? Á à, đồ ngốc khủng! Tôi bóp nó bây giờ! Để tôi bóp nào!”

“Mày...” Dù có nói gì thì cũng thành lỗ bịch nên Haruhiro quyết định im.

Sau đó, các hành vi khiêu khích của cư dân nơi đây vẫn diễn ra liên tục. Chúng bám đuôi, sỉ nhục, ném đồ đạc, chặn đường, mà đó mới là mức độ nhẹ. Có cả những kẻ bỗng dưng ngáng chân, thậm chí là xô ngã các cậu. Dù cả nhóm có phớt lờ, lẩn tránh, chạy trốn đến cỡ nào, những tên như thế vẫn liên tiếp xuất hiện. Bọn cậu thấy mệt mỏi, cả về thể chất lẫn tinh thần.

Có lẽ nếu không có chú Unjou thì chỉ trong vòng một phút sau khi bước vào thị trấn, cả bọn đã bỏ chạy, hoặc thậm chí là lao vào ẩu đả rồi. Nhóm Haruhiro bị làm phiền vì họ là người ngoài ư? Có vẻ không phải thế. Thực tế là những vụ bạo lực một với một, một với nhiều, nhiều người với nhiều người vẫn diễn ra khắp thị trấn. Đôi lúc có cả những tiếng hét kinh hoàng như tiếng kêu trước cửa tử lọt vào tai. Thật khó mà tin được, đúng hơn là họ không muốn tin, nhưng ở đây, người ta không chỉ bị thương mà còn có thể bị giết chết. Cái thị trấn này bị làm sao vậy...?

Thị trấn chìm trong tình trạng hỗn loạn với con đường chính tràn ngập những vụ đánh nhau, giữa những kẻ hiếu kỳ ngó xem cũng thường xuyên nảy sinh các vụ tranh cãi nhỏ nhặt. Chú Unjou rời khỏi con đường chính, dẫn nhóm Haruhiro đi qua một con ngõ. Con ngõ này khá khăm hơn. Ở hai bên con đường chật hẹp chỉ rộng khoảng hai mét, những kẻ từ nhiều chủng tộc khác nhau đang ngó co quắp, nói gì đó bằng chất giọng đầy ai oán và chìa tay ra. Mất cảnh giác một cái là sẽ bị họ tóm lấy gấu áo khoác. Theo những gì Haruhiro quan sát được, rất nhiều người trong số họ bị thương. Hình như họ là những kẻ ăn xin. Họ đầu bù tóc tả, chán chường. Haruhiro thấy thật sầu não và phiền phức, nhưng vẫn còn khá hơn đường chính, nơi cái lũ thích kèn cựa và người chết luôn xuất hiện không ngừng. Tuy vậy, cậu vẫn băn khoăn liệu những người này có thể sống như thế được không? Rõ ràng là ở đây có cả những người đang chờ chết hoặc không چرا quây gì, mùi thối rửa cứ lớn vồn trong không khí. Dường như trong số đó có cả những người sẽ không thể sống tiếp, thậm chí là đã chết rồi...

“Đừng tự tiện động vào thứ gì ở thị trấn này. Cũng đừng để ai động vào mình.” Chú Unjou vừa nói vừa gạt tay của những người ăn xin ra. “Các cậu không muốn mắc bệnh đau đúng không? Các căn bệnh chết người ở đây không hiếm.”

“Eoooooooo...” Đến cả thánh bệnh dịch như Ranta có vẻ cũng biết sợ.

Đương nhiên, Haruhiro cũng sợ lây bệnh. Merry đã học được chiêu thức dùng ánh sáng để giải độc có tên Purify [Ánh sáng thanh tẩy] và nó có hiệu quả với cả một số loại bệnh. Tất nhiên chỉ là một số thôi. Đơn cử như cảm cúm, có phép màu cũng chẳng chữa khỏi được. Một khi bị bệnh, mỗi người chỉ có thể dựa vào các loại thuốc mà mình kiếm được cũng như thể lực, tinh thần của bản thân. Haruhiro tự ý thức được rằng dù dẻo dai về mặt thể chất, mình chưa chắc đã mạnh mẽ về mặt tinh thần. Do đó, cách tốt nhất để đối phó với bệnh tật chính là phòng bệnh.

Sau khi luồn lách qua đám người ăn xin trong con ngõ, họ đến một ngọn tháp không cao lắm, chừng năm mét. Chú Unjou gõ vào cái nắm đấm gắn trên cánh cửa của tháp. Không lâu sau đó, cánh cửa mở ra từ bên trong. Một người phụ nữ có làn da trắng gầy như trong suốt, mặc một chiếc áo choàng màu nâu bước ra. Mái tóc màu xám được duỗi thẳng. Là con người ư? Không, không phải. Tuy cô ấy trông rất giống người, nhưng mắt lại không có lòng trắng. Cứ như thể có hai viên bi màu xanh được gắn vào trong hốc mắt vậy. Hơn nữa, mỗi bên má cô ấy lại có ba đường kẻ cứ đóng rãnh lại mở, nhìn giống hệt những cái mang.

“Unjou,” cô nói, nhìn nhóm Haruhiro bằng cặp mắt hình viên bi, “akuaba?”

“Moa worute.” Chú Unjou hát hàm như muốn ra hiệu, “hãy để chúng tôi vào”. Cô ấy cho chú Unjou lẫn nhóm Haruhiro vào trong toà tháp.

Trần nhà rất cao. Lẽ nào nó thông thẳng lên mái? Những cái giá chiếm hầu hết mặt tường, trên đó là các phiến đất sét, phiến đá, vũ khí, một số loại dụng cụ gì đó, những thứ giống *vật dị biệt*, rãnh cả chậu cây. Đôi chỗ lắp đèn, vài chiếc thang và ghế đẩu.

“Cô ấy là Rubicia.” Được chú Unjou giới thiệu, người phụ nữ chấp hai tay trước ngực rãnh cúi đầu. Đó chắc là cách chào hỏi ở chốn này.

“Chào, chào cô.” Haruhiro cũng thử bắt chước Rubicia. “Cháu là Haruhiro ạ.”

“Cháu là Ranta.” Ranta khoanh tay đầy kiêu ngạo.

“Hay còn gọi là Ngài Ranta!”

“Cháu là Kuzaku.” Kuzaku khẽ cúi đầu.

“Yume!” Yume nói bằng một giọng to, đồng dặc rãnh cười toe toét. “Ni hi hi...”

“... Cháu là Shihoru.” Shihoru cũng bắt chước cô Rubicia giống như Haruhiro.

“Cháu là Merry ạ.” Merry cúi mình một cách chuẩn mực. “Rất mong được cô giúp đỡ, cô Rubicia.”

Rubicia chậm rãi gật đầu. Sau khi nói đôi ba lời với chú Unjou, cô bước xuống cầu thang bên cạnh bức tường. Hình như dưới tầng hầm cũng có phòng.

“Nơi này an toàn rồi.” Chú Unjou hạ chiếc túi đeo lưng xuống dưới sàn. “Ai muốn nghỉ thì cứ nghỉ. Rubicia bây giờ đang đi lấy nước. Nước không bốc mùi, không ô nhiễm gì đâu. Các cô cậu cứ yên tâm.”

“Đã rồi!” Ranta nhanh nhẩu ngẩng phịch xuống sàn. “Có nơi an toàn như thế này thì chú phải nói sớm chứ, chú Unjou! Chán chú ghê. Với cả, cô Rubicia là cái cô đó ạ? *Cái cô ấy* của chú Unjou ấy? Mà không phải đâu nhỉ...”

“Ừ.” Chú Unjou trả lời nhanh gọn. “Rubicia là vợ ta.”

Haruhiro bất giác lẩm bầm. “... Ồ...”

14. Bản chất phụ thuộc

Tình yêu thật sâu đậm. Có lẽ vậy. Mà không, một kẻ non nớt như Haruhiro làm sao hiểu được. Tình yêu không liên quan tới xuất thân, hoàn cảnh lớn lên hay chủng tộc? Có một vấn đề ở đây: liệu chú Unjou và cô Rubicia có thật sự là một cặp vợ chồng yêu nhau thắm thiết? Có lẽ chú Unjou chỉ là không chịu nổi sự cô độc trong một thế giới xa lạ, nên đã tìm kiếm sự an ủi nơi người phụ nữ mà chú gặp gỡ một cách tình cờ. Còn người phụ nữ đó có lẽ cũng chỉ đáp lại chú vì thương cảm. Haruhiro không rõ lắm, nhưng những chuyện như vậy vẫn xảy ra... đúng không? Dù vậy, có thể cho rằng thứ tình cảm đó vẫn là một loại tình yêu nhỉ? Ừm...? Chẳng biết nữa...

Việc chú Unjou và cô Rubicia không tỏ ra quấn quýt lắm cũng làm cậu bận tâm. Có phải vì sự hiện diện của đám Haruhiro không? Vì họ thấy ngượng? Khi chỉ còn hai người thì họ sẽ âu yếm tình tứ với nhau? Hay ở Darunggar là như thế? Khó có thể nghĩ rằng đời sống vợ chồng mà Haruhiro thường hình dung một cách vu vơ sẽ có thể diễn ra ở thị trấn Herbesit này. Chỉ cần không giết nhau đã có thể coi là quan hệ tương đối tốt đẹp? Nhưng cô Rubicia có vẻ là một người thông tuệ và điềm tĩnh... Dù không phải con người thì trông cũng khá giống, nên Haruhiro muốn coi cô là con người bég đi. Vì vậy, cô chẳng hợp với thị trấn Herbesit tẹo nào. Hay là ở đây cũng có ít nhiều những người hiền lành, yêu chuộng hoà bình đang giấu mình mà sống?

Lấy toà tháp của cô Rubicia làm căn cứ, nhóm Haruhiro được chú Unjou dẫn đi quanh Herbesit trong một, hai ngày. Nhờ đó, cả bọn cũng hiểu ra nhiều đi ều.

Tại phần lớn thị trấn Herbesit, những vụ khiêu khích, ầu ả, cướp bóc cứ tái diễn không ngừng nghỉ. Ngay cả những lối đi không một bóng người cũng là lãnh địa của các toán cướp đường, nên cần phải cẩn thận. Toà “tháp chuông” ở trung tâm thị trấn thuộc quyền kiểm soát của bè lũ Gafaran, hình như có nghĩa là “vuốt sắ”, cho nên khu vực quanh đó nghe chừng rất

nguy hiểm. Chú Unjou cũng bảo tuyệt đối không được tới gần tháp chuông.

Ngoài ra, ở thị trấn Herbesit còn có những tổ chức theo kiểu băng đảng khác như Jaguma (Bão lớn), Skullhell Gu (Những đứa con của Skullhell), và đương nhiên là tranh chấp nhau ác liệt. Đại khái thì khu vực trung tâm Herbesit thuộc phạm vi thế lực của Gafaran, phía Tây của Jaguma, phía Đông của Skullhell Gu, chống đối lại ba phe nhóm này có thể dẫn tới hậu quả thảm khốc.

Tuy nhiên, Herbesit là một thị trấn cổ nên vẫn có hệ thống dẫn nước ngầm và khu mộ dưới lòng đất, mặc dù hiện tại không còn được sử dụng nữa. Chỉ có Zeran (Học giả), những người chi phối lãnh địa dưới lòng đất này, là không thích đánh nhau. Tuy nhiên, họ không phủ nhận việc cần dùng vũ lực để kìm chế những cuộc giao tranh, nên những kẻ dám gây sự đánh nhau dưới lòng đất đều phải đối mặt với phán quyết từ Zeran. Những Zeran nắm rõ mọi góc ngách trong thế giới ngầm phức tạp này, lại có *binh lực* khá mạnh, nên họ chắc chắn không hề yếu thế. Nói họ cực mạnh dưới lòng đất cũng không ngoa. Ba băng đảng lớn ở Herbesit là Gafaran, Jaguma và Skullhell Gu cũng không dám đụng tới thế giới ngầm.

Nếu vậy, phải chăng dưới lòng đất của Herbesit là một thiên đường, những kẻ yếu chỉ cần xuống đó sống là được? Có những nguyên do khiến điều ấy không thành hiện thực. Zeran không hẹp hòi tới mức cự tuyệt người lạ, nhưng họ quan niệm mình là tầng lớp tinh hoa nên không cho phép người ngoài tới sinh sống ở thế giới ngầm. Hơn nữa, dưới lòng đất có những khu vực cấm, chỉ có Zeran mới được vào. Muốn *trở thành* một Zeran cần phải hiểu *giáo lý* của họ và trải qua thử thách.

Rubicia vốn là một cựu Zeran. Trước đây, cô ở dưới lòng đất nhưng vì lý do riêng nên đã chuyển lên mặt đất sống. Hiện giờ, mặc dù vẫn còn mối liên hệ với thế giới ngầm nhưng về cơ bản, cô bị đối xử như người ngoài.

... Thế là, nhóm Haruhiro đã thử đi xuống dưới lòng đất. Dưới đó có chợ, người ta có thể mua bán đổi chác bằng đồng xu đen. Cửa hàng cũng có nhiều loại, như là tiệm rèn, hàng thực phẩm, hàng quần áo, số lượng cũng như chủng loại đều phong phú hơn Làng Giếng rất nhiều. Tuy nhiên, giá cả khá đắt đỏ, phải gấp đôi, gấp ba lần. Còn một điểm khác nữa là mọi người ở đây dùng hệ đếm thập phân.

Ngoài ra, cả bọn cũng cảm thấy một bầu không khí đầy sự xem thường từ các Zeran dành cho người ngoài. Như lời chú Unjou nói, một người ngoài định mua đồ ở chợ dưới lòng đất sẽ bị hét giá gấp đôi so với Zeran. Nếu người đó phàn nàn là bất công này nọ, câu chuyện sẽ kết thúc với một câu kiểu như: “Không thích thì xéo đi,” hoặc “Đừng có tới đây nữa.” Trên mặt đất cũng có vài cái chợ, nhưng tất cả đều dính líu tới ba băng đảng lớn, là kiểu môi trường mà khách không thể từ tốn lựa chọn mua hàng. Nếu muốn tránh phiền phức thì chỉ có cách đi chợ dưới lòng đất mà thôi.

Thực ra, dưới tầng hầm toà tháp của cô Rubicia có đầy đủ các thiết bị sinh hoạt như gian bếp, bếp lò với ống khói thông lên nóc nhà, một cái giếng cực sâu và lỗ thoát nước thông với hệ thống cống rãnh của thị trấn. Còn nữa, ban đầu Haruhiro không để ý, nhưng toà tháp còn có hai căn gác lửng và phòng ngủ của vợ chồng chú Unjou với cô Rubicia nằm trên đó. *Là vợ chồng nhưng hai người lại ngủ ở hai phòng khác nhau...?* Việc này cậu có muốn cũng không dám hỏi. Cả đám đã tới làm phiền tổ ấm của họ, tốt nhất là đừng nên chõ mũi vào những việc không liên quan.

Tới ngày thứ ba, sau khi nhóm Haruhiro đã hiểu sơ sơ về Herbesit và cảm thấy thoải mái hơn thì chú Unjou đột nhiên nói thế này sau khi dẫn cả bọn ra ngoài thị trấn.

“Ta sẽ chỉ cho các cậu lối ra. Nói chính xác thì đó là *cửa vào của lối ra*. Ta đã đến Darunggar thông qua con đường đó. Tất cả đồng đội của ta đã chết, chỉ còn mình ta sống sót. Ta không còn muốn quay về nữa. Đường về thì có đấy. Phương pháp cũng có luôn, nhưng ta vẫn tiếc cái mạng mình. Được sống. Ta đã biết đó là đi đầu duy nhất mà ta hằng mong mỏi.”

Trước giờ xuất phát, cô Rubicia dùng cả hai tay nắm lấy bàn tay phải của chú Unjou. Một lúc sau, cô nâng nó lên áp vào má mình. Một sự tiếp xúc yên lặng, gần như là một nghi lễ. Chú Unjou bảo chú không có ý định quay về Nguyên nhân là vì cô Rubicia ư? Có lẽ nhờ gặp được cô, chú Unjou mới tìm thấy lí do để sống tại nơi này.

Ra khỏi toà tháp của cô Rubicia và bỏ Herbesit lại sau lưng, chú Unjou chọn con đường đi về phía Tây, ngược với đường viền của rặng núi phương xa nơi *lửa*, chứ không phải mặt trời, đã lên cao.

Phía Tây của Herbesit trập trùng đồi núi, có các trang trại lớn nhỏ được bao quanh bởi hàng rào. Bên trong trang trại, nhiều sinh vật nhỏ thó, hình dạng như trẻ con đang làm việc, nào cuốc đất, nào nhổ mấy thứ cỏ dại màu

xám tro. Lũ gaugai (khỉ chó) đeo vòng cổ lang thang thơ thẩn bên trong hàng rào và sửa nhặng lên khi thấy đám Haruhiro đi ngang qua đó.

“Tuyệt đối không được đi vào bên trong hàng rào.” Chú Unjou nghiêm khắc ra lệnh. “Sẽ phiền phức lắm đấy.”

Chẳng cần chú nói, cả nhóm cũng không muốn đi vào tí tẹo nào. Không phải chỉ vì những công nhân nhỏ thó làm lụng như nô lệ hay lũ gaugai. Trong trang trại có bóng dáng những con sư tử có thể đứng thẳng bằng hai chân sau và những sinh vật mình người cơ bắp cuộn tròn với cái đầu bò đực. Chúng được vũ trang đầy đủ. Chúng để mắt tới lũ người làm và luôn cảnh giác xem có kẻ thiếu lễ độ nào xâm nhập vào trang trại hay không. Kể cả chúng không nhìn thấy tận mắt thì bọn gaugai cũng sẽ sửa nhặng lên để báo động cho chúng.

Khi đi hết khu vực trang trại, cả đội tới một vùng đất bằng hơi lượn sóng nhẹ, bị bao phủ bởi những thứ màu trắng phớt. Không cần phải nhặt lên rồi kiểm tra làm gì. Chỉ nhìn sơ qua cũng đủ biết đó là xương.

Cánh đồng Xương Zetesidona. Theo lời chú Unjou, chỗ này từng là chiến địa cổ xưa, nơi diễn ra trận chiến khốc liệt giữa phe Lumiaris và phe Skullhell. Một thứ sức mạnh khổng lồ nào đó đã làm hàng vạn người tử trận (hoặc nhiều hơn). Những thân ma mục rữa, vũ khí và đồ tùy thân cũng bị cướp sạch, chỉ còn lại xương. Nghe đâu chỗ xương ấy được đem nghiền ra để bón cho đất trong trang trại. Nhưng kể cả thế, ở Zetesidona vẫn chôn cất một lượng xương khổng lồ như thế sẽ không bao giờ cạn.

Nếu lỡ bước chân vào chỗ *xương sâu*^[2], ta dễ trượt xuống và bị chôn vùi. Quan sát kĩ thì thấy có những vị trí mà đất lộ ra giữa đám xương. Đặt chân lên đó sẽ an toàn.

Trên Cánh đồng Xương, buộc phải thường xuyên kiểm tra dưới chân để tiến bước. Nhưng cứ mãi mê nhìn xuống dưới cũng rất nguy hiểm. Ở đây có một loài chim ăn xác chết gọi là skard. Skard có hình dạng một con quạ lớn, nhưng chúng không bay được cao. Đó là vì cơ thể chúng quá nặng. Bù lại, chân chúng rất phát triển, cái cách skard nhắm con mồi từ xa rồi lao cả người tới theo một đường thẳng tắp thật vô cùng đáng sợ. Con mồi khi lĩnh trọn cú lao đó sẽ bị thổi bay, và nếu rơi xuống một chỗ xương sâu nữa thì đúng là tể. Hình như đó là cách đi săn của skard. Dồn con

mồi vào chỗ xương sâu để nó không còn cử động được, rồi mổ từ trên xuống. Chúng là những con chim ăn thịt hung bạo.

Khi cả đoàn tới được sông Dendoro nước màu đỏ quạch thì trời đã tối. Sông Dendoro không rộng tới mức từ bờ bên này sang bờ bên kia là cả chục mét, nhưng nước chảy xiết và có vẻ cũng không nông. Việc lội hoặc bơi qua sông là không thể. Nghe nói phía thượng lưu có một chiếc cầu, nhưng khoảng cách khá xa nên cả đoàn quyết định qua đêm tại bờ sông.

Khi lửa đã lặn, lũ chim ăn xác chết trên Cánh đồng Xương bắt đầu kêu lên những tiếng kêu hiềm ác. Mặc dù nằm ở bờ sông, nghe thấy những âm thanh đó vẫn làm tội Haruhiro khó ngủ vô cùng.

Khi bày skard ngừng kêu cũng là lúc đường trời phía xa bắt đầu chói sáng. Haruhiro rốt cuộc chẳng ngủ được cho ra hồn, nhưng chuyện này cũng thường xảy ra với cậu. Không phải vấn đề gì to tát.

Cả nhóm mãi miết đi dọc con sông, sau khoảng sáu tiếng thì nhìn thấy cây cầu. Haruhiro có dự cảm chẳng lành. Càng tới gần, tình trạng của cây cầu càng trở nên rõ rệt hơn. Chân cầu vẫn còn nguyên, dầm cầu cũng hầu như lành lặn, nhưng ván cầu thì mất hết, thành ra chẳng khác một cây cầu độc mộc là bao. Đạo tặc như Haruhiro thì không kể, nhưng bảo người mang giáp trụ nặng nề như Kuzaku hay pháp sư Shihoru đi qua cầu thì hơi bị đánh đổ. Tuy nhiên chú Unjou đã bảo, “Chỉ có duy nhất cây cầu này thôi.” ... Đi tiếp hay về?

Shihoru mất khá nhiều thời gian, Kuzaku thì suýt rơi xuống sông tới mấy lần, nhưng cả bọn đã xoay sở qua được hết. Chú Unjou thì khỏi phải bàn, và những người khác, bao gồm cả Haruhiro, đều không gặp mấy khó khăn.

Phía bên kia cầu là một khu phế tích. Gọi là phế tích, nhưng nó không còn giữ được hình dạng ban đầu như Thị trấn cây ma. Gọi là tàn dư của phế tích thì hợp lý hơn. Có đi đâu, khu tàn dư của phế tích này cực kỳ rộng lớn.

“Đã từng có một thành phố tên là Alluja ở đây.” Chú Unjou giải thích. “Chịu khó tìm thì thỉnh thoảng sẽ bắt gặp phiến đá.”

“... Hử!?” Ranta nhảy dựng lên, chỉ về phía xa. “Ô, ô ô ô ô ô ôi, kia, đằng kia có cái gì ấy...!?”

“Chắc là cột kèo hay gì đó...” Nói vậy nhưng Haruhiro vẫn đặt tay lên chuôi thanh đoản kiếm trong lúc căng mắt ra quan sát. Quả thật là *cái gì ấy* mà Ranta chỉ chẳng hề cử động. Không hẳn là không giống bóng người, nhưng Haruhiro chắc đến tám, chín phần rằng đó chỉ là phần còn lại của một toà nhà... *Ờ không...?*

Haruhiro hạ thấp người và rút thanh đoản kiếm ra. “... Hình như, nó chuyển động? Vừa rồi...”

“Kìa kìa!” Ranta giương thanh kiếm lưỡi đen lên, náu mình sau lưng chú Unjou. “... X... Xử nó đi chú Unjou! Cháu sẽ yểm trợ cho chú! Một cách hoàn hảo ạ!”

“Cái gì hoàn hảo cơ...” Kuzaku thủ sẵn kiếm và khiên để có thể dùng được bất cứ lúc nào rồi tiến lên phía trước. “... Quả nhiên là có cái gì đó nhỉ? Ở đây ấy.”

“Logok... Còn gọi là người cây.” Chú Unjou rút từ thắt lưng ra một cây rìu.

Cái thứ nhìn như đồng đồ nát của một ngôi nhà đang lắc lư đi tới. Tốc độ của nó đã tăng dần lên. Nó đang chạy về hướng cả bọn. Logok. Người cây. Đúng là trông nó giống một cái cây thật. Từ phần thân giống thân cây mọc ra những cành cây giống chân và tay... À không phải, là chân và tay giống như cành cây chứ? Tóm lại, cử động của nó không được mau lẹ, nhưng cũng không hề chậm chạp.

Kuzaku đang định đón đánh thì chú Unjou đã phi chiếc rìu đi. Chiếc rìu xoay tròn khi bay ra, chặt văng một bên chân của logok. Nó mất thăng bằng và đổ sập.

“Logok không chết đâu.” Chú Unjou đi đến nói. “Hãy phá huỷ chúng, làm chúng không cử động nữa là được.”

“Rõ rồi, cháu làm đây...!” Ranta nhảy bổ tới chỗ con logok, dùng thanh kiếm lưỡi đen phạt hết chân tay nó. “... U ô hô hô hô hô! Dễ ẹc! Dễ ẹc...! Ga ha ha ha ha ha ha!”

“Cái thằng...” Haruhiro ngán ngẩm đến phát ớn.

“Ừ nya!” Yume la lên. “Còn nữa kìa!”

Haruhiro đã nghĩ đến chuyện đó... Cũng không hẳn là vậy, nhưng nếu có chuyện đó thì cũng chẳng lạ gì. Khi nhìn quanh, cậu thấy khắp nơi đang mọc ra những thứ trông giống bóng người. Mọc ra ư? Có thể từ đó chưa

thật chính xác. Nhưng dù sao chúng cũng là logok. Phải năm, sáu con. Có khi hơn.

“Chúng không mạnh đâu.” Chú Unjou vừa nói vừa rút một loại vũ khí khác từ chiếc túi đeo lưng. “Chỉ được cái số lượng đông nên phiền phức thôi.”

“Giao Shihoru cho tớ!” Merry cầm cây head staff, che chắn Shihoru ở sau lưng.

Shihoru gật đầu, tỏ ý muốn nói, “Có Merry ở đây rồi nên các cậu đừng lo.”

... Số lượng đông nên phiền phức. Thực tế là chúng đông thật. Nếu phải nói số lượng cụ thể thì cho tới khi tạm nghỉ, cả bọn đã hạ được bốn mươi con. Cũng có thể là gần năm mươi con lắm chứ.

“... Hê... haa... gư hê... hôô... phì... phò... phì...” Ranta thở dốc, mệt lả, bò bằng cả tứ chi. “... Lẽ, lẽ nào, phải đánh, suốt, sao? Phía trước, vẫn còn ...?”

“Không. Ta sẽ dùng cái này.” Chú Unjou nhặt một cành cây khô héo vốn là chân hoặc tay logok lên. Khi chú châm lửa đốt nó, một làn khói trắng bay lên, toả ra thứ mùi chua chua ngọt ngọt. Kể cả vẫn có thể chịu đựng được đi chẳng nữa thì cũng khó mà nói đây là một thứ mùi dễ chịu được.

“... Cái, cái mùi đó là để đuổi logok ạ?” Haruhiro hỏi, cố gắng không hít thở bằng đường mũi.

“Phải.” Chú Unjou đưa mắt nhìn quanh. “Để đề phòng, hãy mang theo càng nhiều càng tốt.”

“Úi chà. Mùi gì kinh chết. Gớm quá đi mất... Oái!?” Ranta đang vừa lải nhải vừa đá những mảnh vụn của logok thì bị chú Unjou đập cho một phát vào mũi. “... Cháu, cháu xin lỗi, mùi này... dễ chịu ghê nhỉ!? Cứ ngọt ngọt ấy!? Vâng, cháu sẽ nhặt thật nhanh đây ạ...!”

Haruhiro cho rằng chú Unjou sẽ không đá đít ai khác ngoài Ranta nữa, nhưng chính cậu cũng không muốn bị lũ logok bám theo suốt dọc đường. Vì vậy, ai cũng miệt mài nhặt nhanh những cành vụn của logok. Chẳng biết khi họ bắt đầu đi tiếp thì bao nhiêu thời gian đã trôi qua.

Haruhiro ngoảnh lại. Áo giác chẳng? Cậu quay về phía trước và bước đi... Hửm? Đúng là có gì đó bất thường. Haruhiro giơ tay ra hiệu cho mọi

người dừng lại.

“Ừm, chú Unjou ời?”

“Sao thế?”

“Chúng ta không bị... bám đuôi chứ?”

“Có thể lắm.” Chú Unjou nói một cách thản nhiên. “Cái mùi khi đốt logok có tác dụng đuổi logok đi. Nhưng đổi lại, nó sẽ thu hút lũ nivle.”

“Nipple?” Yume nghiêng đầu. “Là gì hả chú?”

Chú Unjou nắm lấy vành chiếc nón bện, kéo thấp xuống. “... Là *nivle*.”

“Đồ ngu.” Ranta dùng ngón tay trở chỉ thẳng vào ngực mình. “Nipple có nghĩa là đầu vú đó! Làm sao lại có đầu vú ở đây? Hay bà bị cuồng đầu vú r ồi hả, Yume?”

“... Tụi nivle đó là gì vậy chú?” Shihoru hỏi, lơ tịt Ranta đi.

“Chúng là thần lẩn.” Chú Unjou trả lời ngay lập tức. “Cơ thể dài tới bốn mét.”

“Bốn...” Kuzaku cất lên một tiếng cười ngắn ngủn kì cục. “... To, to phết nhỉ?”

“Hẳn là không...” Merry nhìn xung quanh, “... nhỏ.”

Chú Unjou rút riu ra từ thắt lưng. “Nói là r ồng nhỏ thì đúng hơn là thần lẩn.”

“Chết dở...” Haruhiro cúi gập người. Dạ dày cậu quặn đau. “... R ồng ấy ạ, cá nhân cháu chẳng muốn gặp chúng tạo nào... Nhất là ở một nơi như thế này... À quên, ở đâu cũng vậy thôi.

“Ta... Taoooooo thì lại muốn gặpppppppppp đấy!”

“M ồm nói vậy nhưng giọng Ranta đang run kìa.” Yume nói.

“Yu... Yu... Yu... Yume! Sao bà thản nhiên như thế được hả? Là r ồng đó, là *dragon* đó!”

“Chúng có dễ thương không nhỉ? Bọn *drango* ấy.”

“Không phải *drango* mà là *dragon*, đ ồngốc!”

“Yume không phải đ ồngốc!”

“... Nó t.. t... tó... tó... tó... tới r ồi...” Haruhiro thở hắt ra.

Khoảng năm mét phía sau. Nó thò mặt ra từ trong cái bóng của một bức tường đồ nát. Chiều cao chưa tới một mét. Nhưng với một loài thú bò bằng

bốn chân thì kích thước như thế là lớn. Khá lớn. Một con thần lằn màu xanh lục sẫm... Hay nói đúng hơn là cá sấu? À, không phải, mà là rồng? Trên đầu nó có mào.

“Ta... chạy chứ?” Haruhiro rút rè hỏi chú Unjou.

“Lũ này dai dẳng lắm. Chúng sẽ bám nhằng nhẵng theo ta hàng ngày trời. Buộc phải giải quyết thôi. Bọn này có độc. Nếu bị cắn là gay go đấy. Tất cả cẩn thận.”

“Và...âng...” Haruhiro bất giác trả lời hết như một đứa nhóc ngoan ngoãn. Không được. Mình phải xốc lại tinh thần. Có lẽ mình đã lơ là một chút vì có chú Unjou bên cạnh. Haruhiro tự nhủ, *mày là thủ lĩnh cơ mà! Thủ lĩnh! Là thủ lĩnh! Khi có ai đó đáng tin cậy ở bên, mình lại thành ra phụ thuộc. Đúng là một kẻ yếu đuối. Lần nào chuyện này cũng xảy ra, nhưng mình thấy chẳng hay ho gì. Phải. Yếu đuối. Vì mình yếu tới mức không cứu vãn nổi, nên ít nhất cũng phải cố làm mọi thứ cho tử tế.*

Con nivle đang tiến đến. Bước chân của nó gần như không hề phát ra tiếng động. *Làm sao bạn này mình phát hiện ra nó nhỉ? Nếu mình không để ý, có lẽ cả nhóm đã bị đánh úp rồi. Dù có chạy hết tốc lực, khi ngoảnh đầu lại có thể vẫn thấy nó đang bám theo sau. Chú Unjou nói đúng. Phải giải quyết nó tại đây thôi.*

“Kuzaku, nhờ cậu lên tuyến đầu nhé. Yume và Ranta ở hai bên. Merry bảo vệ Shihoru. Shihoru, dùng Dark yểm trợ bọn tớ. Cậu cứ cẩn thận thôi nhé... Chú Unjou, nếu chẳng may có gì bất trắc, cháu xin nhờ chú.”

“Được thôi.” Giọng chú Unjou khi đáp lại dường như có chút dè dặt.

Chắc hẳn mắt Haruhiro bây giờ trông buồn ngủ lắm. “... Được rồi. Chiến thôi.”

15. Chuyện đó có lí do

Như mọi người đã từng là một thành phố cực lớn. Thậm chí có giả thuyết cho rằng nó đã vô cùng thịnh vượng trước khi cuộc xung đột giữa Lumiaris và Skullhell bắt đầu.

Phải mất tới một ngày để băng qua *những tàn tích* của Alluja.

Trong khoảng thời gian đó, cả nhóm đã nghỉ tới mấy lần và những ai có thể thì cũng chợp mắt được một lúc, nhưng ngay cả khi bọn cậu có thể gác nỗi sợ logok sang một bên thì nỗi ám ảnh về nivle vẫn còn hiện diện. Thức ăn chính của nivle là logok nhưng dường như thịt người lại hợp khẩu vị chúng hơn. Chỉ cần thoáng nhìn thấy, nghe thấy hoặc phát hiện ra dấu tích của con người thì chúng sẵn sàng truy đuổi tới tận cùng thế giới. Chúng không tấn công một cách mù quáng mà chớp lấy sơ hở rồi tấn công, điểm này làm chúng trở thành một đối thủ hết sức khó chịu.

Mặc dù chú Unjou nói rằng chúng cao khoảng bốn mét, nhưng tùy từng con lại có sự khác biệt, dao động khoảng từ ba mét cho tới gần năm mét. Con đực có mào còn con cái thì không. Những con đực có mào càng lớn, càng sắc sảo thì càng hiếu chiến, nhưng chúng thường tự tin thách thức trực diện nên cả nhóm dễ đối phó hơn. Bất ngờ là, những con cái có vẻ yếu thế về ngoại hình thì lại vô cùng nguy hiểm. Con cái mưu lược và rất nhanh nhẹn. Chúng là những kẻ địch đáng gờm.

Nhóm Haruhiro đã hạ gục bảy con nivle ở khu tàn tích. Trong đó có bốn con đực và ba con cái. Mỗi lần đầu chiến đấu tới thừa sống thiếu chết. Điều may mắn là nivle không đi săn theo bầy. Giả sử mấy con cùng tới một lúc thì cả bọn chẳng có cơ hội thắng. Da của nivle hình như bán được giá cao nhưng chúng khá cồng kềnh nên chẳng ai có hứng thú mang về. Cả bọn nướng thịt lên ăn thì thấy mùi vị của nó cũng không tới nổi kinh khủng.

Cuối khu tàn tích là một con đường dốc đi xuống. Cũng không tới mức dốc quá nhưng nó cứ đi xuống, xuống hoài. *Phải chăng cứ đi thế này thì sẽ*

tới tận cùng lòng đất? Lí do Haruhiro nảy ra suy nghĩ như vậy là vì mặc dù đang ban ngày nhưng trời vẫn tối, khó mà nhìn được phía trước có gì. Nếu không có chú Unjou hướng dẫn thì có lẽ cả bọn đã không dám xuống. Bởi việc đó thật đáng sợ quá đi mà.

“Ồm, ở phía trước có gì vậy...?” Haruhiro lấy hết can đảm lên tiếng hỏi.

“Có orc.” Chú Unjou vẫn trả lời ráo hoảnh như mọi khi.

“Walk à?” Yume hỏi lại.

Yume à, không phải thế. Đi bộ rồi sao nữa? Dù đúng là chúng ta đang đi bộ thật.

“Đợi đã.” Merry xác nhận lại. “Ý chú là orc sao...?”

“Ít nhi ều cũng giống như vậy.” Chú Unjou bước từng bước xuống con đường dốc nghiêng. “Hơn nữa, tên gọi của bọn chúng ở Darunggar cũng là orc.”

“Ừ ư...” Toàn thân Ranta run lập cập. “Chết tiệt. Tao nổi hết cả da gà r ồi. Cái quái gì nhỡ, là thế này, lũ orc là kẻ thù đối với loài người chúng ta. Nhưng cứ nghĩ tới việc chúng sống ở cả chỗ này nữa thì tao lại có cảm giác thân thuộc. ... À không, cũng có thể không hẳn là cảm giác thân thuộc...”

Chú Unjou cười khẩy. “Ở đây chúng cũng là kẻ thù đấy.”

“... Những con orc đó...” Shihoru nói lí nhí nghe như tiếng muỗi vo ve. “... Có khi nào, chúng từ Grimgar...?”

“*Cửa vào, cửa lối ra...*” Kuzaku thì th àm.

“Ai biết.” Chú Unjou đáp cộc lốc r ồi im lặng. Sau một lúc lâu, như thể vừa nhớ ra chuyện gì, chú bèn cất tiếng. “... Hoặc cũng có thể đây là quê hương của chúng.”

Con dốc là đường đá g ò gh ềnh nhưng trên bề mặt phủ đầy những viên sỏi mịn như cát. Chính vì thế, mọi người đều phải cẩn trọng nếu không muốn bị trượt chân.

Có vẻ là không có con nivle nào ở đây. Điều đó có thể do những con m ồi chính của chúng là logok vốn sống ở Alluja.

Đây đó có những cái hang với đường kính khoảng một mét. Chú Unjou tránh tất cả. Haruhiro hỏi tại sao thì chú bảo vì trong đó có guvuji. Guvuji là một sinh vật không ra lừng cũng chẳng ra khỉ, bản tính nhút nhát nhưng

sẵn sàng chiến đấu tới chết để bảo vệ hang ổ của mình. Hễ mà có ai động vào tổ của chúng là đôi lúc sẽ có tới hơn mười con guvuji cùng lao ra, biến nơi đó thành một bãi chiến trường. Bắt chúng để ăn cũng được nhưng những thớ thịt gân guốc rất cứng kể cả sau khi đã nướng lên. Nghe nói nếu kiên nhẫn hầm nhừ ra thì nước súp cũng khá ngon. Nhưng tất nhiên, cả nhóm sẽ không bắt chúng, và cũng chẳng mang đi hầm.

Chẳng mấy chốc ánh sáng màu đỏ bắt đầu hiện lên đây đó. Nhiệt độ tăng lên, thậm chí còn gây cảm giác hơi nóng. Hơi nước bốc lên từ khắp mọi nơi. Cụm từ “miệng núi lửa” bỗng loé lên trong đầu Haruhiro. Có khi nào ánh sáng màu đỏ chính là... dung nham không nhỉ?

Cả nhóm đi qua một trong số đó. Nó sôi lên ùng ục và hơi nước liên tục bốc cao. Bỏ qua chuyện đùa cợt thì xem chừng nó chính là dung nham. Nếu chẳng may trượt chân ngã vào đó thì làm gì có chuyện chỉ bị bỏng xoàng.

Cả bọn cũng bắt gặp một con sông. Nước sâu chưa tới đầu gối và dòng nước đang chảy không chỉ âm ấm mà còn hơi nóng nữa. Tất nhiên là chưa tới mức nóng bỏng tay.

“Suối nước nóng ư...?” Merry lên tiếng.

“Tắm chung thôi nào!” Ranta phấn khích.

“Còn lâu đi!” Yume gõ vào sau đầu Ranta.

“Nước này uống được đấy.” Chú Unjou hít cảm về phía dòng sông nước nóng. “Vị của nó hơi lạ, nhưng không đau bụng đâu. Chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đây.”

Đương nhiên cả nhóm không tắm chung, mọi người cùng nhau đào một cái hố làm bồn tắm ngay cạnh bờ sông, con gái và con trai lần lượt thay nhau vào tắm. Phải cảm ơn chú Unjou đã tình nguyện canh gác cho mọi người.

“Mình đang định nói gì ý nhỉ...?” Kuzaku ngâm mình trong nước ngập tới vai và nói với vẻ cảm động. “Các cậu không nghĩ rằng có thể sống thế này thật là một điếu may mắn à? Chỉ mình tớ nghĩ vậy thôi hả? Kiểu chỉ cần như thế này thôi là tớ có thể bằng lòng chết bất cứ lúc nào. À, tất nhiên ý tớ không phải là tớ muốn chết đâu. Chỉ là, tâm trạng thoải mái thật đấy...”

“Tớ hiểu cảm giác đó...” Haruhiro thong thả dùng tay vốc nước để rửa mặt. “Chỗ này thích quá. Tuyệt đỉnh. Quá đã...”

“Đã chỗ nào cơ?” Ranta khoanh tay. “Tao quá thất vọng về bọn mày! Lẽ ra là đã có thể tắm chung rồi đấy. Nếu chúng mày đồng tình với tao thì chưa biết chừng lần này bọn con gái đã xuôi xuôi rồi. Ấy thế mà, bọn mày quá đần độn. Bọn mày tính ngu tới mức nào nữa hả?”

“... Thực sự tao muốn biết là vì lí do quái gì mà mày nghĩ có thể tắm chung được chứ.”

“Hả? Là cảm giác, cảm giác đấy. Chẳng phải mọi người vẫn bảo một khi ra đường thì cất hết tự trọng ở nhà à? Nếu như tất cả mọi người cùng nói vậy thì rất có khả năng tất cả sẽ cùng tắm chung thôi. Bọn con gái cũng đâu có ngu mà bỏ qua cơ hội đấy.”

“Cả Yume, Shihoru và Merry đâu không ngu như mày, nên họ không nghĩ mấy chuyện tầm bậy tầm bạ đó đâu...”

“Mày lắm lời quá đấy! Tao thích tắm chung đấy! Tao muốn tắm chuuuuung... Tắm chuuuuuunggg...”

“Cậu bị ám ảnh với vụ tắm chung phết nhỉ...” Kuzaku thở dài thườn thượt. “Oà, ngâm mình sướng ghê...”

Không biết do được ngâm bồn hay do thiếu ngủ mà Haruhiro ngủ rất ngon. Cậu chỉ tỉnh giấc khi Yume lay cậu dậy và cậu cảm thấy có lỗi vì đi đầu đó.

Chú Unjou kể rằng ngày trước, nhờ lấy sông nước nóng làm nguồn nước mà chú sống sót được. Chuyện chú ăn guvuji cũng là từ hồi đó.

Khi cả bọn băng qua sông nước nóng và tiến bước, mặt đất trở nên bằng phẳng. Ngay sau khi Haruhiro tưởng vậy, con đường phía trước xuất hiện một vách đá dựng đứng trông như một bức tường sừng sững chắn ngang. Tuy nhiên, đó không phải đường cụt. Trên vách đá có những vết nứt.

Các khe nứt chạy ngoằn ngoèo, chỗ phình ra chỗ thóp lại. Vì không nhìn thấy từ khoảng vài mét phía trước trở đi, ai nấy đều thấy bất an. Một mình chú Unjou đã tìm thấy con đường này và tự mình băng qua sao? Giả sử đặt Haruhiro vào vị trí của chú ấy thì có lẽ cậu không thể nào làm được. Chẳng cần nghĩ cũng biết là không thể. Cậu không có khả năng như vậy và có lẽ cũng chẳng ham sống đến mức ấy.

Nếu là vì đồng đội thì Haruhiro sẽ cố gắng bằng được. Tuy nhiên, nếu làm vì bản thân mình thì hoàn toàn không. Cậu không thể chịu đựng được những cơn đau, sự thống khổ hay nỗi tuyệt vọng. Dù tốt hay xấu thì Haruhiro chính là kiểu người như vậy đấy.

Những đồng đội khác thì sao nhỉ? Cả Kuzaku, Yume, Shihoru và Merry có lẽ đều có suy nghĩ gần giống với Haruhiro. Người duy nhất có thể vì lợi ích của bản thân mà giẫm đạp lên mọi thứ chắc chỉ có Ranta là cùng.

Đây nhất định vừa là điểm mạnh và cũng là điểm yếu của tổ đội. Họ có thể hoà thuận (trừ một tên) và hỗ trợ lẫn nhau, nhưng nếu đánh giá khắt khe hơn thì sự phụ thuộc vào tổng thể quá mạnh mẽ nên lúc nguy cấp lại trở nên vô cùng mong manh. Khi một người trong nhóm, bất kể là ai, mất đi, những người còn lại sẽ không còn tinh thần chiến đấu. Dù Haruhiro không muốn nghĩ tới những tình huống này nhưng với vai trò thủ lĩnh, cậu buộc phải đặt ra giả thuyết như vậy. Dù gì nơi đây cũng là *địa phận địch* rồi mà.

“U ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô...” Ranta thốt lên.

Cậu ta đúng là đồ ngốc! Nhưng quả thực cảnh tượng trước mắt... phải nói sao nhỉ? Quá ấn tượng! Tại điểm cuối của con đường uốn lượn phía trước, một cảnh tượng hùng vĩ hiện ra trước mắt Haruhiro.

Hàng trăm, thậm chí là hàng nghìn dòng dung nham đổ rục, dâng lên, hạ xuống, trôi nổi bồng bềnh và lan rộng. Những ngọn đồi. Những dãy núi. Những hang động. Những ngôi nhà lớn nhỏ. Đúng vậy. Trông như khoét vách đá ra mà thành nhưng đó chắc chắn là những ngôi nhà. Chúng được gia cố và trang trí bằng những vật liệu giống với sắt thép, cũng có những toà tựa tựa cung điện hay điện thờ. Có cả những toà tháp. Đây đó là những ngôi nhà tuy chưa tới mức gọi là cao tầng nhưng chiều cao cũng phải ở mức trung.

Kẹp giữa hai dòng dung nham hẹp có một con đường... Không nghi ngờ gì nữa, đó chính xác là một con đường. Những con đường, con phố nối dài, đan xen ngang dọc. Những toà nhà lớn hướng mặt tiền về phía phố lớn, hai bên những con đường nhỏ là các ngôi nhà với mái hiên chìa ra.

Bầu trời đã tối đen. Đêm rồi. Nhưng nhờ có dung nham, đây là một thị trấn không có bóng đêm.

Thị trấn.

Đó là một thị trấn. Hay nói đúng hơn là một thành phố.

“Đùa à?” Kuzaku nói bằng giọng khản đặc.

“A...” Haruhiro không thể tiếp lời Kuzaku.

“Đó là...” giọng Shihoru nhỏ xiu, như thể sắp tắt ngấm, “... thị trấn của orc à? Tất cả chỗ đó...?”

“Ku hô ô. Thành phố bự ghê.” Yume vô tư nói. Lúc nào cô ấy cũng quá lạc quan.

“Chỗ đó...” Merry thay mặt Haruhiro phát biểu đi đâu ban nãy cậu muốn nói, “là *cửa vào của lối ra*?”

“Đúng vậy.” Không rõ vì sao, Haruhiro cảm nhận được một nụ cười yếu ớt trong câu trả lời của chú Unjou. “Đó là cửa vào của lối ra. Ta đã đi qua thị trấn đó, Waluandin.”

“Chúng là... địch nhỉ?” Kuzaku vừa hỏi vừa xoa hông. “Orc ấy...”

“Rõ là thế.” Chú Unjou khẳng định. “Bọn orc sẽ không để lọt ai ngoài đồng loại của chúng. Tất nhiên là gia súc thì không tính.”

“Hay tụi mình giả làm gia súc cho chúng nuôi...? Như thế dễ dàng hơn...” Ranta nhìn quanh mọi người rồi hắng giọng. “Tôi, tôi đùa thôi. Đừng nói mấy người tưởng thật chứ, lũ, lũ, lũ ngáo.”

“Cũng không phải phương án tồi.” Chú Unjou xoa cằm. “So với việc chạy thẳng qua thì làm vậy có phần thực tế hơn.”

“Đ... Đ... Đúng không? Đúng vậy phải không? Ghê hê hê hê hê hê hê hê...”

“Chú ấy đang mỉa mai đó...” Haruhiro thở dài. “Mày phải nhận ra chứ...”

“Câm miệng! Đương nhiên là tao biết rồi! Tao chỉ giả vờ thôi, đờ ngu, đờ ngu.”

“Nhưng mà này,” Yume phồng một bên má, chỉ tay về phía thị trấn Waluandin, “ở đó có gì nhỉ? Đã mất công tới đây rồi, Yume cũng muốn lại gần xem thử ghê.”

“Yume can đảm thế...” Kuzaku tỏ vẻ bất ngờ.

“À, nếu không nguy hiểm thôi nha. Còn nếu nguy hiểm thì Yume nghĩ nên từ bỏ và quay về đó.”

“Rõ ràng là nguy hiểm rồi!” Ranta giậm chân bình bịch. “Có mỗi thế thì phải tự hiểu chứ!”

“Nếu chỉ thử một xíu thôi thì chắc không có chuyện gì được đâu!”

“... Chắc là có đấy...” Shihoru trông như sắp ngã gục ngay tắp lự.

“Lỗi, lỗi nào...” Haruhiro ấn tay vào cổ. Không được để mất hình tượng. *Mình có thể bị sốc nhưng mình cũng đã chuẩn bị cho chuyện này ở một mức độ nào đó. Một mức độ nào đó thôi*, “... Chú Unjou đã băng qua lỗi nào ạ? Hay là khu vực nào...?”

“Chẳng nhớ nữa. Lúc đó ta gần chết.” Chú Unjou chậm chậm hạ chiếc túi đeo trên lưng xuống và ngẩng lên nó. “Ta chỉ chắc chắn một điều là chính ở thị trấn Waluandin này, ta đã mất đi hai đồng đội. Iehata và Akina. Cả hai đều bị orc giết, còn ta chạy thoát. Chỉ mình ta...”

Sau đó, từ câu chuyện kiệm lời của chú Unjou, Haruhiro biết được rằng chú ấy đã gặp nạn ở biên giới của hai vương quốc cổ là Nananka và Ishmal rồi lạc sang thế giới khác biệt này.

Vương quốc Nananka cổ giờ đây bị bọn orc hoành hành còn Vương quốc Ishmal cổ đã thành lãnh thổ của Tộc bất tử.

Vào thời điểm đó, nhóm của chú Unjou với sức trẻ hừng hực đã gan dạ xông vào căn cứ chính của địch, chiến đấu với những tên orc và undead hùng mạnh. Tuy nhiên, một ngày, họ bị tập kích bất ngờ và đồng đội của họ, đạo tặc Katsumi, đã tử trận. Trong lúc chạy trốn trên đất địch, họ đi vào một khu vực đầy sương mù và bị lạc. Họ len lỏi qua hang động, tới một vùng núi tối tăm với những dòng sông dung nham, nơi họ nghĩ rằng mình đã an toàn. Thế nhưng, khi nhìn thấy sinh vật trông giống thần lùn đang bơi ung dung trên dòng sông dung nham, họ đã cảm thấy có gì đó khác lạ.

May mắn thay, những con thần lùn mà họ quyết định gọi là salamander [kì giông lửa] không tấn công, nhưng lại có một con rồng đáng sợ ăn thịt chúng. Nhóm của chú Unjou bị truy đuổi bởi con rồng đỏ sẫm, hay còn gọi là rồng lửa. Hai đồng đội của chú ấy, thánh kỵ sĩ Ukita và pháp sư Matsuro đã bị con rồng lửa ăn thịt. *Trong lúc con rồng đang nuốt chửng họ*, thợ săn Unjou, chiến binh Iehata, tu sĩ Akina bỏ chạy thục mạng. Sau đó, họ tới Waluandin. Đang đợi họ ở đó là hàng nghìn, hàng vạn con orc...

Haruhiro thử sắp xếp lại các tình tiết trong câu chuyện của chú Unjou.

Hiện tại có hai cách để rời khỏi Darunggar.

Phương án thứ nhất là quay lại con đường mà cả bọn đã dùng để tới thế giới này. Đầu tiên, cả nhóm sẽ quay về Làng Giếng, đi xuyên khu rừng

phía Bắc, băng qua tổ của lũ gremlin để tới Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn). Tuy nhiên, khu rừng phía Bắc có bọn ngài yeguyorun. Lúc cả nhóm tới đây không gặp phải vấn đề gì nên quay trở lại chắc cũng được? ... Nhưng Haruhiro không phải một người đủ lạc quan để có thể nghĩ như vậy. Đó rõ ràng là một kì tích khi cả nhóm tới Làng Giếng mà không đụng độ con yeguyorun nào. Tuy nhiên, Haruhiro không nghĩ rằng kì tích sẽ tới lần hai. Nếu bây giờ cậu trông cậy vào kì tích để tới được Dusk Realm thì đồng nghĩa với việc cậu buộc cả nhóm bước vào một canh bạc lớn. Cứ cho là cậu có thể thắng được canh bạc đó thì liệu có hi vọng nào cho cả nhóm ở Dusk Realm không? Hoàn toàn tuyệt vọng thì không phải, nhưng cả nhóm sẽ phải tìm kiếm hi vọng mong manh trong khi bị truy đuổi bởi các thành viên giáo đoàn, lũ khổng lồ trắng hay bọn hydra. Đi đâu đó xem ra chẳng dễ dàng gì. Cực kì khó khăn nữa là đằng khác.

Phương án thứ hai là băng cách nào đó băng qua ngọn núi của rừng lửa ở phía bên kia Waluandin, rồi đi tới khu vực sương dày mù mịt. Đương nhiên, nơi đó là đất địch nên sẽ rất nguy hiểm, nhưng trước mắt nếu đặt nó qua một bên thì vấn đề chính nằm ở Waluandin. Liệu rằng có cách nào tới được núi Rừng Lửa mà không cần phải băng qua Waluandin, nơi lũ orc đang chiếm cứ?

Kể cả có phương án gì hay ho đi chăng nữa thì sau đó vẫn còn rừng lửa đang chờ.

... Chẳng có cách nào nhỉ?

Haruhiro không thấy bất cứ một dấu hiệu khả quan nào. Hoàn toàn không. Hoặc là rất gần với ranh giới của số không.

Rồi sao?

Phải chăng đã tới lúc cả nhóm cần chấp nhận mọi thứ như hiện tại?

Mọi người phải dần quên đi Grimgar và bắt đầu một cuộc sống mới ở đây. Chính tại Darunggar này. Nếu không có gì tiến triển thì có lẽ cả nhóm buộc phải dành hết phần đời còn lại ở đây. Cả bọn cần làm gì để đối diện với nó? Tất cả phải cùng nhau chia sẻ kiến thức, đồng tâm hiệp lực để xây dựng một nền tảng vững chắc cho cuộc sống. Từng bước từng bước một. Không cần vội vã, chỉ cần tiến về phía trước là được.

Liệu mọi người có thể tiếp tục sống ở một thế giới với môi trường khác biệt nhường này mà không nảy sinh vấn đề gì không? Chú Unjou

chính là minh chứng sống. Có thể do thiếu ánh sáng mặt trời nên trông chú ấy có phần xanh xao nhưng vẫn rất khoẻ mạnh. Nghĩa là con người có lẽ sẽ sống được ở đây từ mười tới hai mươi năm.

Đối mặt với sự thật, cảm giác mà hiện thực mang lại dâng trào trong Haruhiro.

Nơi này không phải cũng tạm được sao? Vốn Grimgar cũng đâu phải quê hương của mình. Khi mình ý thức được thì mình đã ở Grimgar rồi. Mình chẳng có phương án nào khác ngoài việc buộc phải sống ở Grimgar. Chỉ vậy thôi!

Thế giới này rất tối tăm. Quá tối tăm. Thành thật mà nói, nó khiến tâm trạng của cậu trở nên ủ dột. Ngôn ngữ cũng chẳng hiểu. Ở nơi này hầu như không có con người. Nguy hiểm thì đây rầy. Có quá nhiều điều cần phải lo lắng, không biết cả nhóm có thể vượt qua không? Dần dần rồi sẽ quen ư? Hơn nữa, khác với chú Unjou, Haruhiro có đồng đội bên cạnh. Cậu không hề cô độc. So với chú Unjou thì hoàn cảnh của cậu có vẻ ít khắc nghiệt hơn rồi.

Haruhiro thử cố suy nghĩ theo hướng lạc quan, tươi sáng, mặc dù đi đâu này chẳng mấy phù hợp với tính cách của cậu.

Cuộc sống ở Grimgar chính là chương đầu tiên trong câu chuyện của nhóm Haruhiro. Giờ đây chương thứ hai đã bắt đầu ở Darunggar. Rồi sau đó sẽ còn chương ba, chương bốn nữa nhỉ? Hi vọng nó sẽ kéo dài. Bối cảnh có thể vẫn ở Darunggar, có thể không. Cho tới giờ, Haruhiro cũng chưa từng dự đoán được những chuyện đã xảy ra trong đời họ. Giống nhau cả thôi. Không ai biết được tương lai cả. Tuy không phải chỉ có nốt thăng nhưng nhất định chẳng thể toàn những nốt trầm. Nếu có khổ đau thì cũng có hạnh phúc. Ngay tại Darunggar tối tăm này cũng vậy, không phải chỉ toàn bóng đêm mà vẫn có ánh sáng.

“Chà,” chú Unjou đứng dậy, khoác túi lên lưng, “hiểu rồi chứ? Không thể trở về Grimgar. Lí do là vậy đấy. Ta quay về Herbesit đây. Các cô cậu muốn làm sao thì làm.”

Haruhiro nhắm chặt mắt, gật đầu. Cậu không chịu được việc bị bỏ lại phía sau. Nhóm Haruhiro cũng sẽ quay về Lạm dụng quá nhiều lòng tốt của chú Unjou thì thật không phải, nhưng cả bọn cần trân quý mối quan hệ với người đàn ông này. Dù gì, tội Haruhiro và chú ấy đều là con người,

cùng là lính tình nguyện... không phải, cùng *từng là* lính tình nguyện. Chú Unjou là bậc tiền bối của nhóm Haruhiro. Sau này, Haruhiro cũng muốn trông cậy vào những lời khuyên bảo, sự dạy dỗ của chú ấy. *Còn bây giờ, mình sẽ đi theo chú Unjou, cố gắng hết sức để không trở thành gánh nặng và không làm phiền chú ấy quá nhiều. Mình sẽ làm thế!*

“Bọn cháu cũng đi...” Haruhiro đang nói dở bỗng mở to mắt. “... Nghiêm túc đấy à?”

Cậu lần tay vào cổ áo và lôi thứ đó ra... *Vào lúc như thế này sao? Thật sự, không đùa đấy chứ.*

Đó là vật thể trông giống viên đá phẳng màu đen. Tuy nhiên, nó không phải là đá. Nó đang rung lên, từ cạnh dưới phát ra ánh sáng màu xanh lá cây.

“Receiver [Đá nhận tin]...” Shihoru lầm bầm.

“Cái đó là gì vậy?” Chú Unjou nâng vành chiếc nón đan lên, đôi mắt sáng rực. “Một vật từ thế giới khác ư?”

Receiver [Đá nhận tin] phát ra giọng nói: **“Haruhiro.”**

“... Anh Souma.” Cả tay lẫn giọng Haruhiro thậm chí còn run hơn cả hòn đá nhận tin.

Đồng đội của cậu lần lượt xúm vào như muốn ăn tươi nuốt sống hòn đá.

“Cậu có đang nghe không, Haruhiro? Không biết tôi đã gọi cho cậu bao nhiêu lần như thế này rồi. Chúng tôi đang ở Grimgar. Cả nhóm của chú Akira lẫn nhóm của Tokimune đều bình an vô sự.”

“Ôi...” Ranta trông như sắp khóc. “Tất nhiên là như vậy rồi... Tất nhiên rồi. Tất nhiên là họ phải bình an rồi. Sao nhỉ... Ôi tao mừng quá. Mặc dù bọn mình như thế này, nhưng thực lòng tao mừng quá...”

“Haruhiro. Ranta. Yume. Shihoru. Merry. Kuzaku... Tôi biết là các cậu đang ở đâu đó ngoài kia và lắng nghe những lời này. Tôi tin là vậy.”

“... Chết tiệt.” Kuzaku ôm đầu. “Anh Souma, anh ấy gọi tên tớ kìa...”

“Bao nhiêu lần...” Merry cúi đầu. Có lẽ Merry định hỏi, “Anh đã gọi cho bọn em bao nhiêu lần vậy?”

“Tôi mong tới ngày được gặp lại các cậu. Không chỉ mình tôi đâu. Mọi người ai cũng nói thế đấy.”

“Phur nyaa...” Yume ng ồi bệt xuống đất.

“Kemuri...”

“Ừm. Các cậu khoẻ không?”

“Shima.”

“Ờ... Haruhiro. Cậu còn nhớ những gì tôi đã nói không? Lần tới chúng ta lại nói tiếp nhé.”

“Hử? Chuyện gì thế?”

“Ái chà. Nó khiến cậu tò mò hả, Souma?”

“Đúng thế. Tôi có tò mò đấy. Mà thôi. Này, Liliya.”

“... Tôi chẳng có gì để nói với đám trẻ con chưa trưởng thành cả. Chỉ là... Nhớ cẩn thận đấy. Hãy tin vào bản thân mình cũng như đồng đội. Hãy tập trung ánh mắt vào những thứ nên thấy, lắng tai nghe những đi ều nên nghe, và hướng trái tim mình về phía ánh sáng thay vì đêm đen. Chỉ cần các cậu không dừng bước thì nhất định sẽ tìm ra con đường để tiến lên. Nhớ chưa? Nếu các cậu dám từ bỏ thì nhất định tôi sẽ không tha thứ đâu. Xin, xin hết!”

“... Chị ấy bảo không có gì để nói và chị ấy đã tuôn một tràng dài lê thê!” Ranta sụt sịt. “Gư ô ô ô ô, chị Liliya đáng yêu quá. Tao muốn gặp lại chị ấy ghê...”

“... Pingo?”

“Đi chết đi... u ku ku ku... Đùa đó. Này Souma... ông có cố bắt Zenmai trò chuyện cũng vô ích thôi... Đồng ngu.... Ừ hự hự hự hự...”

“Thế hả?... Không riêng gì bọn tôi đâu. Cả Akira, Miho, Gogh, Kayo, Branken và Tarou nữa, mọi người đều lo lắng cho các cậu. Còn có Rock, Kajita, Moyugi, Kurou, Sakanami, Tsuga. Io, Katazu, Tasukete, Jamu, Tonbee, Gomi. Các cậu chưa từng gặp họ nhỉ? Nhưng tôi đã kể cho họ nghe về các cậu. Bọn họ ai cũng tỏ ra hứng thú.”

“Rocks và đội của quý cô Io ư!” Ranta quăn quại. “Khoan đã, thế còn Tasukete và Gomi? Mà nghe nói quý cô Io vô cùng xinh đẹp. Ôi, ước gì tôi được gặp cô ấy...”

“... Cậu chỉ thế là giỏi.” Shihoru buông lời lạnh lùng. “... Nhưng mà...”

“Haruhiro,” Souma lần lượt gọi tên từng người một lần nữa như để khắc ghi. **“Ranta. Yume. Shihoru. Merry. Kuzaku... Bọn tôi đợi các cậu. Hẹn gặp lại nhé.”**

Rung động của Receiver [Đá nhận tin] dừng hẳn, ánh sáng ở phần rìa bên dưới cũng biến mất.

Haruhiro cứ nắm chặt hòn đá nhận tin như thế, nhịp thở của cậu vẫn chưa trở lại bình thường.

“Akira ư?” Chú Unjou đột nhiên buông một tiếng cười trềm. “Gogh ư? Ngu xuẩn thật. Không thể có chuyện đó. Đối trá...”

“... Chú quen bọn họ ư?” Kuzaku ngập ngừng hỏi.

“Ta biết họ...” Chú Unjou dừng lại rồi thở dài.

“... Cũng không chắc là cùng người. Có thể cùng tên nhưng là người khác. Chẳng biết được...”

Chú Akira và chú Gogh bằng tuổi nhau, họ làm lính tình nguyện được khoảng hai mươi năm. Haruhiro không biết tuổi chính xác của hai người ấy nhưng chắc là trạc tứ tuần. Chú Unjou có lẽ cũng tầm tuổi đó nên không có gì ngạc nhiên nếu như họ biết nhau.

Haruhiro hít một hơi thật sâu. Đầu óc cậu này giờ vẫn còn tê liệt. “... Cháu nghĩ họ chính là Akira và Gogh mà chú nói tới đấy.”

“Anh Souman bảo anh ấy đã gọi cho chúng ta rất nhiều lần.” Yume nói bằng giọng trềm bồng như đang nửa tỉnh nửa mơ. “Nhưng tại sao cho tới ban này chúng ta chưa hề nhận được nhỉ?”

“Không phải là Souman...” Haruhiro định sửa rồi lại thôi. Vụ này kệ đi. À nhưng cũng không được nhỉ? Chẳng biết thế nào nữa. Tự dưng Haruhiro thấy mình chẳng hiểu gì.

“Có lẽ nào,” Merry hướng mắt về phía Waluandin, “là vì chúng ta đang ở rất gần?”

“Chính thế!” Ranta trở vào mặt Merry. “Merry, nhà người thông minh đấy! Thực ra tao cũng nhận ra rồi, tao vừa mới định nói đó!”

“Nhà người? Hả? Gì cơ? Sau này không cần chữa trị cho cậu nữa hả?”

“... Á! Tôi xin lỗi, tôi, tôi đã quá đáng rồi. Tôi sẽ sửa lại ngay. Tôi chân thành xin lỗi, thưa quý cô. Không được, phải nghiêm túc hơn, nghiêm túc

hơn. Tôi sẽ không nói thế nữa. Bởi vậy, xin hãy tha thứ cho tôi. Làm ơn đấy.”

“Nghe câu làm ơn mà tức anh ách...” Shihoru lầm bầm. Haruhiro cũng cảm thấy vậy... Nhưng tạm thời để chuyện đó qua một bên.

“... Ở gần ư?” Haruhiro nhìn đăm đăm vào Receiver [Đá nhận tin]. “... Ra vậy. Là do nơi này, gần với, Grimgar.”

“Yume muốn về” Yume đặt tay lên ngực và cất lời. “... Yume ấy mà, quả nhiên nhé, muốn trở về cơ. Yume muốn gặp lại sư phụ nữa. Nếu như không gặp lại được, Yume sẽ buồn lắm.”

“Ừ...” Kuzaku ngược nhìn bầu trời đen kịt. “... Tớ cũng vậy.”

... *Dừng lại đi.* Haruhiro thầm nghĩ.

Tớ xin các cậu đấy, làm ơn hãy dừng lại đi. Đừng nói những lời thật thà như vậy.

Bởi vì, dù cho các cậu có thật tâm muốn thế thì chúng ta cũng không thể mà. Nếu các cậu hỏi tớ muốn về hay không, đương nhiên là tớ muốn về rồi. Cái việc sống ở đây mãi mãi đâu phải chuyện đùa chứ. Nhưng chúng ta có thể làm gì khác bây giờ? Nếu cứ nhất quyết quay về thì chẳng khác nào tự ném mình vào chỗ chết. Dù có liều mạng như vậy cũng không có gì đảm bảo rằng mọi việc sẽ suôn sẻ đâu. Haruhiro cũng chẳng dám nghĩ rằng nó sẽ suôn sẻ. Cậu không thể mạo hiểm như vậy được. Càng không thể để mọi người mạo hiểm. Cậu không muốn mất bất kì ai. Không muốn ai phải chết. Mọi người phải sống. Tất cả mọi người. Đó là ưu tiên số một.

Liliya bảo chị ấy sẽ tuyệt đối không tha thứ nếu chúng mình từ bỏ. Điều đó có ý nghĩa gì nhỉ? Rằng chúng mình không nên từ bỏ, rằng chúng mình nên vùng vẫy và tiếp tục sống ư? Hay là...

Anh Souma đã nói rằng anh ấy sẽ chờ.

Anh ấy bảo hẹn gặp lại.

“Chúng ta không thể mạo hiểm.” Haruhiro đồng ý nói. “Chúng ta sẽ tránh đương đầu với những rủi ro lớn. Tuy nhiên, những gì chúng ta có thể làm là tiến từng bước nhỏ bảo đảm an toàn cho chính mình trong lúc dành thời gian để tìm biện pháp.”

“Hả?” Ranta khoanh tay và nghiêng hẳn đầu sang một bên. “Tóm lại ý của mày là gì hả?”

“... Hử? Cậu bị ngốc à?” Kuzaku lên tiếng.

“Kuzakyyyy! Ai cho phép mày chế nhạo bậc siêu tì ền bối chứ! Mày tin tao ném cho mày bãi phân không?”

“Eo ôi, bắn chết được!” Yume cau có. “Tóm lại là như thế. Như thế đúng không nhỉ? Sau khi làm như vậy á... thì nó sẽ thành như kia, nhỉ? Đúng chưa...?”

“Bà cũng có hiểu cái khí gió gì đâu!” Ranta tức tối.

“... Chúng ta sẽ hết sức chú ý để không đặt mình vào tình thế nguy hiểm...” Shihoru nói rõ ràng. “... Cứ tiếp tục tìm kiếm, và biết đâu, một lúc nào đó, chúng ta thành công và có thể...”

“Trở về” Merry cắn môi, “... Grimgar.”

“Là thế chứ gì?” Ranta uốn ngược đầu ngạo nghễ. “Tao biết thừa rồi, đồ ngáo.”

Chú Unjou xốc lại cái túi trên lưng rồi quay gót. “Các cô cậu làm gì tùy thích.”

Giả sử có thể trở về thì chú Unjou cũng sẽ không về. Có lẽ lí do không chỉ đơn giản là vì cô Rubicia, tuy nhiên, chú ấy chắc hẳn vẫn sẽ lưu lại Darunggar. Haruhiro cảm thấy vậy. Mỗi người mỗi khác. Haruhiro cúi đầu xuống thật thấp.

“... Ừm... Chúng cháu cảm ơn chú rất nhiều, chú Unjou. Rất rất rất nhiều, thực lòng đấy ạ...”

Chú Unjou dừng bước, nhưng không ngoảnh lại. “... Đừng có chết đấy, hậu bối của ta.”

16. Một ngày đẹp trời để hi vọng

Ó kàng núi những đi đâu phải nghĩ và phải làm. Đầu tiên, Haruhiro quyết định sẽ thử đi xác nhận xem thực tế họ có thể đến gần Waluandin tới mức nào. Việc này có lẽ không cần tất cả mọi người cùng tham gia. Sẽ tốt hơn nếu Haruhiro đi một mình. Thậm chí, nếu không tiến hành một mình, chuyện không hay có thể xảy ra. Haruhiro sử dụng Stealth [Ẩn hình] học từ cô Barbara để đơn thương độc mã đi về phía Waluandin.

Dường như Waluandin được xây dựng ngay dưới chân núi Rừng Lửa. Phía trước là một bồn địa. Haruhiro dự tính sẽ đi qua bồn địa này để tới Waluandin nhưng đây chẳng phải khu vực không người. Trong bồn địa có lác đác nhiều làng mạc.

Những ngôi làng được tạo nên bởi mười tới vài chục ngôi nhà xây theo kiểu lều tuyết *kamakura* bên những suối nước nóng sôi sục. Dù ở khoảng cách khá xa, Haruhiro vẫn có thể nhìn thấy cư dân ở đây. Chúng mang dáng dấp của con người, làn da màu xanh lá, mũi tẹt, cặp răng nanh nhô ra từ khuôn miệng lớn. Dáng người chúng cao lớn, chắc nịch. Dù nhìn từ góc độ nào, chúng chẳng thể là gì ngoài orc. Không thể nhầm được. Chúng mặc quần ngắn phía dưới, để trần phần thân trên. hẳn là do ở đây khá nóng nên không cần đến áo. Thân chúng trơn láng. Không biết là bị cạo đi hay từ đầu đã chẳng có lông. Có các orc giới tính nữ. Chúng quần vãi quanh ngực và trên đầu.

Lũ orc trong làng đang đào đất và làm gì đó gần những cái tủ lớn. Cậu còn thấy chúng quây những sinh vật trông như sâu bướm khổng lồ lại để nuôi. Trông chúng khá giống những con giun heo bọn kobold nuôi ở mỏ Cyrene. Chúng dùng làm thức ăn chẳng? Ở dưới mặt đất có nhiều hố được đào sẵn, Haruhiro nhìn thấy chúng đang làm gì đó. Khu này có lẽ là vùng nông thôn, nơi cung cấp lương thực cho Waluandin.

Lũ orc nông dân với thân hình vạm vỡ khiến Haruhiro cảm thấy bất an. Không, có lẽ vì chúng là nông dân, thường xuyên phải làm những công

việc nặng nhọc nên cơ thể chúng mới trở nên như vậy. Cậu muốn nghĩ thế. *Nhưng không phải tất cả chúng, cả nam cả nữ, đều trông to lớn hơn lũ orc ở Pháo đài quan sát Dead Head sao? Hay do mình tưởng tượng nhỉ? Mong là vậy...*

Lũ orc ở làng bận rộn với công việc của chúng, không hề biết đến sự có mặt của Haruhiro. Nếu đi cùng cả bọn chứ không phải một mình thì sẽ ra sao nhỉ? Khó khăn là đương nhiên, nhưng nếu chú ý cẩn thận trong từng hành động thì có lẽ cũng không có vấn đề gì. Hơn nữa, lũ orc chắc cũng không làm việc liên tục cả ngày đâu. Do dòng dung nham nên rất khó đoán biết màu sắc bầu trời, nhưng có lẽ đến tối chúng cũng phải trở về nhà rồi đi ngủ.

Dù sao thì Haruhiro cũng đã vượt qua được khu làng mạc mà không gặp trở ngại gì. Đương nhiên, việc này tiêu tốn khá nhiều thời gian. Theo như cảm nhận về thời gian không mấy đáng tin của cơ thể cậu thì chắc đã mất khoảng ba giờ đồng hồ. Nếu cậu nhớ được đường thì có lẽ thời gian sẽ giảm xuống còn t_hần phân nửa.

Tuy nhiên, khó khăn vẫn ở phía trước.

Phía bên kia ngôi làng là một dòng dung nham. Vượt qua dòng sông này sẽ vào được khu phố của Waluandin. Con sông rộng chưa đến một mét với nhiều cây cầu bắc ngang qua, thậm chí nhảy qua cũng được. Chắc đây chỉ là một đường ranh giới.

Thành phố được bao quanh bởi các toà nhà hình chữ nhật. Dựa trên sự sắp xếp của các ô cửa sổ, toàn bộ đều có hai tầng, nhưng nếu vậy thì hơi bị thấp. Có lẽ một nửa tầng một nằm dưới lòng đất. Cửa ra vào hẳn là nằm ở hướng ngược lại với dòng sông.

Haruhiro nhìn thấy một vài con orc ng_hồi đứng đưa chân trên những ô cửa sổ không có cánh. So với orc bình thường, chúng khá g_hầy và nhỏ. Là lũ trẻ con.

Liệu cậu có thể vượt qua dòng sông, vào được thành phố mà không bị bọn trẻ con phát hiện ra không nhỉ? Haruhiro nhát gan nên vẫn chưa quyết định được gì. Nếu đi vào theo hướng chính diện thì chẳng khác nào tự sát.

Haruhiro men theo bên trái dòng dung nham và đi miết. Cuối cùng, cậu nhận ra thứ âm thanh quen thuộc. Là tiếng búa. Những gã orc với cơ bắp

cuộn đang vung búa ở khu nhà xưởng rộng lớn được dựng lên chỉ bởi những cái cột và mái che.

Các xưởng rèn ở Waluandin tận dụng dòng dung nham. Chúng không cần nhóm lửa, chỉ cần dẫn dòng dung nham nóng bỏng vào lò. Có lẽ không chỉ các xưởng rèn, khắp Waluandin này không cần chất đốt. Chỉ sơ sẩy một chút thôi cũng cực kì nguy hiểm nhưng bù lại thì tiện lợi không gì bằng.

Những nhà xưởng tiếp nối nhau thành một đoạn khá dài. Lũ orc ở Waluandin gia công kim loại để chế tạo ra nhiều loại đồ vật với số lượng lớn. Hiển nhiên chúng cần có nguyên liệu. Khi đi đến đầu kia của khu xưởng, dòng dung nham dừng lại và một bức tường đá hiện lên ở đó. Trên bức tường trông đã thấy không hề dễ trèo qua này có những cái lỗ. Những cái lỗ rất to. Lũ orc dùng những lỗ này làm lối ra vào. Chúng ửn những chiếc xe đẩy để vận chuyển thứ gì đó. Chỉ có thể là quặng thôi. Có cả chỗ thu gom quặng. Đây chắc là mỏ quặng. Hình như có cả orc làm nhiệm vụ trông coi. Gã quấn những cái đai sáng bóng quanh vai, ngực và hông, mang theo một thanh kim loại dài, trông đầy quyền lực. Gã nhìn to lớn hơn hẳn lũ orc còn lại.

Theo ước tính của Haruhiro, lũ orc nông dân cao khoảng hai mét hai hoặc hai mét ba. Lũ orc làm việc ở xưởng rèn tuy không cao hơn nhưng vai chúng rộng và mình mẩy khá dày. Lũ orc ở mỏ quặng có lẽ cũng tầtầt như lũ orc nông dân? Nhưng gã orc giám sát trông như vậy có cao tới ba mét cũng không lạ.

Còn một đi ều nữa.

Ban đầu Haruhiro nghĩ gã orc *cao lớn* làm nhiệm vụ trông coi nhưng hình như cậu đã nhầm.

Không chỉ có một gã orc cao lớn. Có mấy gã li ền. Mặc dù số lượng chưa đến một phần mười tổng số orc ở mỏ quặng. Có khả năng chúng khác biệt không phải do vị trí công việc mà vì chúng thuộc một tầng lớp, giai cấp xã hội khác. Dù là gì đi nữa, với cơ thể cường tráng, thậm chí còn được trang bị vũ trang, chúng chắc hẳn biết võ thuật. Khu mỏ quặng có vẻ đáng gờm.

Sau khi thám thính từ phần trung tâm sang mé trái của Waluandin, Haruhiro tạm thời quay lại chỗ các đồng đội. Vì Ranta cứ hỏi d ền, “Thế

nào? Mọi thứ sao? Hả? Hả? Hả?” Ồn không chịu nổi, nên Haruhiro phải cố tọng chỗ thức ăn dự trữ không thể gọi là ngon xuống dạ dày rồi kể lại một cách vắn tắt những đi đâu mình đã thấy. Do hơi mệt, à không, rất mệt, vừa nằm xuống là cậu ngủ say như chết.

Lúc Haruhiro tỉnh dậy, các đồng đội đã luân phiên quan sát ngôi làng trong lúc cậu ngủ lập tức báo cáo lại tình hình.

“Vào buổi tối, hình như các bạn orc cũng đi ngủ.” Qua lời kể của Yume, lũ orc trở thành các bạn orc, cảm giác như thể chúng trở thành một giống loài thân thiện, nhưng đương nhiên đó chỉ là ảo tưởng mà thôi.

“... Nhưng Waluandin thì không có gì thay đổi cả... nhỉ?” Shihoru có vẻ không tự tin lắm. “... Làng mạc cho tới ban này vẫn đang chìm trong giấc ngủ.”

“Còn tao ngủ say sưa, chả thấy gì cả.” Ranta thông báo.

“Sao cậu có thể nói giọng tự hào như vậy nhỉ?” Merry lên tiếng với vẻ không sao tin nổi. “Vì đâu óc cậu có vấn đề à? Hay do nhân cách thoái rữa? Tại sao? Cậu nói đi?”

“... Nàyyyyy. Đạo này bà chặt chém tôi hơi ghê đấy! Nhẹ nhàng hơn một chút thì sẽ bị trừng phạt gì sao?”

“Cũng chưa biết được...” Kuzaku lầm bầm.

“Này, Kuzakky! Thằng khốn, mày là tay sai của tao kia mà...”

Hôm nay cả bọn định cùng nhau đi qua khu làng mạc. Giá mà có thể để mỗi Ranta ở lại, nhưng đương nhiên là không thể rồi.

Haruhiro đã có những chuẩn bị nhất định sau buổi thám thính một mình hôm qua, nhưng dự tính là vẫn còn nhiều khó khăn chông chênh. Thực tế, chỉ cần sáu người bước đi nối đuôi nhau đã rất dễ bị chú ý rồi. Những chỗ cậu có thể ẩn nấp nếu chỉ đi một mình sẽ trở nên quá chật cho cả sáu người. Về cơ bản, cậu cố đi theo con đường đã đi hôm trước nhưng cả bọn vẫn suýt bị lũ orc nông dân phát hiện mất mấy lần. Chỉ tiến lên một chút cũng ngốn của họ rất nhiều thời gian và công sức. Nhiều lúc, Haruhiro còn dao động và muốn quay về.

Ngoại trừ Ranta, mọi người đều rất hợp tác, sẽ không quá lời nếu nói họ làm theo chỉ thị của Haruhiro theo một kiểu như thể phục tùng. Nếu Haruhiro không suy nghĩ, phán đoán, bảo làm thế này, làm thế kia thì sẽ không ai làm gì cả. Không phải họ không muốn, mà có lẽ là không thể.

Không còn cách nào khác. Dù biết vậy, nhưng cậu vẫn thấy khó chịu. Cũng có lúc cậu suýt thì nổi cáu. Những lúc như vậy, Haruhiro phải hít một hơi thật sâu. Cậu không thể ngăn bản thân có cảm xúc như vậy, nhưng miễn không để nó chi phối thì sẽ ổn thôi. Nếu động một tí lại bị cảm xúc chi phối thì cậu sẽ cực kì mệt mỏi, có thể dẫn đến những sai lầm.

Tuy chỉ là ước tính của cá nhân Haruhiro nhưng họ sẽ phải mất bốn đến năm tiếng mới tới được Waluandin. Dù có lặp đi lặp lại việc này nhiều lần, có lẽ bọn cậu cũng không rút ngắn tổng thời gian được mấy. Nếu chỉ có mình Haruhiro thì sẽ mất khoảng một tiếng rưỡi. Tức là với sáu người phải mất gấp ba lần số thời gian đó. Cả đi và về họ sẽ tiêu tốn hơn một phần ba thời gian của một ngày.

Việc ẩn mình gần dòng sông dung nham phía trước Waluandin cũng là một việc khó khăn khi có tới sáu người. Haruhiro là đạo tặc nên dù không có vật nào che chắn phía trước, cậu vẫn có thể nằm xuống hoặc cuộn tròn cơ thể rồi sử dụng Stealth [Ẩn hình]. Nhưng với các đồng đội của cậu, đó là điều không thể. Nếu dừng lại một chỗ, cả bọn sẽ bị phát hiện ngay. Họ phải di chuyển liên tục.

Khu xưởng rèn ở phía bên trái, sau đó là mỏ quặng. Bọn Haruhiro hướng sang bên phải. Thỉnh thoảng lại có những đứa trẻ orc ngỗ nghịch trên cửa sổ của những toà nhà hai tầng hình chữ nhật đối diện dòng dung nham. Chúng thường xuyên quan sát khắp xung quanh nên họ phải rất cẩn thận.

“Các bạn orc trông thật đáng yêu khi còn nhỏ,” Yume khẽ thì thầm.

“... Chỗ nào cơ?” Ranta như nhở ra từng chữ. “Nhỏ mà cơ thể chúng còn bự hơn cả tôi với bà đấy. Chắc thế...”

“Kích thước đâu có liên quan.”

“Có đấy. Chỉ nhìn thôi đã thấy vẻ mặt chúng rất là hung tợn rồi...”

“Trông chúng đồ dẫn vì buồn chán thì có. Còn Ranta nhé, chẳng qua Ranta sợ hãi nên mới thấy chúng hung tợn thôi ha?”

“Sợ cái gì mà sợ. Thử đấu xem, tôi thừa sức thắng. Nếu bà nghĩ tôi đang nói dối, tôi sẽ làm cho xem. Tại vì tôi không sợ nhá. Thật đấy, sợ cái gì chứ.”

Tại tên ngốc (rác rưởi) đó mà Haruhiro toát mồ hôi lạnh mấy lần vì lo cả bọn bị lũ orc trẻ con phát hiện. Thật may là điều đó đã không xảy ra. Tuy nhiên, bọn cậu không thể đi tiếp được.

Đoạn cuối dãy nhà hai tầng hình chữ nhật là một lối mở, nhưng không phải là khu đất trống. Rất nhiều orc đi qua đi lại. Rất ồn ào. Tiếng nói chuyện cứ như tiếng cãi nhau. Dưới mặt đất có rất nhiều thứ được bày biện, phải chăng là đồ để bán? Kia là những cửa hàng ngoài trời? Có cả những gánh hàng rong. Cậu có thể nhìn thấy lũ orc vừa đứng hoặc ngồi dưới đất vừa ăn uống. Nơi này có lẽ là sự kết hợp giữa chợ và khu giải trí. Xem ra đây là một khu vực khá lộn xộn. Chẳng hiểu bất nhảy qua dòng dung nham có gì vui mà có những tên orc cười hô hố ra chiêu khoái chí.

Quá nguy hiểm nếu đến đó. Nhất định sẽ bị phát hiện. Tốt hơn là nên đi đường vòng để tránh chỗ này, nhưng nếu vậy, họ sẽ phải đi vào khu làng mạc.

Sau một hồi cân nhắc, Haruhiro quyết định quay lại... Trước mắt, cả bọn sẽ về Herbesit.

Việc đi đầu tra Waluandin cần phải được tiến hành một cách cẩn thận. Có lẽ không thể hoàn thành trong ngày một ngày hai. Họ cần chuẩn bị thật tốt. Đồ ăn chẳng hạn, không thể mua bán tại chỗ được. Vậy là cuối cùng, họ buộc phải quay về thị trấn.

Dù chỉ là quay lại con đường vừa đi, Haruhiro cảm nhận rõ sự tuyệt vọng khi không còn chú Unjou ở đó chỉ dẫn cả bọn. Kể từ sau khoảng thời gian nghỉ ngơi ở sông nước nóng, cả bọn không thể lơ là. Mỗi lần chạm trán với lũ cá sấu có mào hay còn được gọi là nivle ở khu phế tích Alluja, tại Haruhiro lại càng thêm mệt mỏi, thậm chí còn có người bị thương. Sau khi bước qua cây cầu bắc ngang dòng sông Dendoro màu nâu đỏ, tại Cánh đồng Xương Zetesidona, họ liên tục bị tấn công bởi lũ chim ăn xác chết skard.

Ngay khi nhìn thấy dải nông trường ở phía Tây Herbersit, sự căng thẳng trong Haruhiro bất giác dịu đi, khiến cho nước mắt bắt đầu tuôn rơi trên khuôn mặt. Liệu cậu có còn muốn quay lại Waluandin? Có lẽ là không. Cậu cũng không muốn quay lại Zetesidona hay Alluja lần nào nữa. Liệu bây giờ họ có thể cứ vậy mà sống ở Darunggar không? Không được à...?

Dù sao, Herbesit cũng là một thành phố nguy hiểm, sau khi lấy lại tinh thần, cả bọn bằng cách nào đó đã xuống dưới lòng đất nhưng không biết phải làm gì tiếp theo sau khi mua sắm xong. Chú Unjou không ở cùng nên cũng thật không phải nếu ghé thăm toà tháp của cô Rubicia. Bọn Haruhiro cũng không phải Zeran nên không thể ở lại dưới lòng đất. Dân Herbesit ở

phía trên mặt đất thì ồn ào và đáng sợ. Nên làm sao đây? Phải làm gì bây giờ?

“Ở trên mặt đất cũng sẽ có những người tốt giống vợ chú Unjou thôi.” Ranta quả quyết. “Kiểu như một quán trọ nơi chúng ta có thể trả tiền để ở lại ý? Nếu thử tìm chắc sẽ thấy nó ở đâu đó... Chắc là có thôi. Kuzakky. Mà đi tìm quanh xem sao. Bọn tao sẽ đợi dưới này. Sẽ đợi mà đúng! Nhá?”

“Nghe cứ như cậu đang ban ơn cho tớ vậy. Mà sao lại là tớ?”

“Vì thứ hạng của mày thấp nhất trong cả bọn. Mày là người hầu của tao. Mà người hầu thì phải làm theo lời tao nói.”

“Xin lỗi nhưng tớ không hiểu cậu đang nói gì cho lắm.”

“Ô? Mày đang trong thời kì chống đối à? Muốn gây sự sao? Được thôi. Tao chấp hết. Mày muốn vậy à?”

“... Đây là lần đầu tiên tớ muốn đốt cháy cái đầu xù của bạn Ranta.”

“Cái gì? Mày vừa bảo đầu tao xù á? Đúng không!? Đầu xù!”

“Nó xù mà?” Merry lạnh lùng lên tiếng.

“Đầu xù.” Shihoru nói theo.

“Đồ đầu xù.” Yume cũng vậy.

“... Cái, lũ, nàyyyyyyyyyyyyyyy...! Xù, xù, xù cái con khỉ! Những đứa bảo người khác đầu xù mới chính là lũ đầu xù thực thụ! Tụi bây không biết hả...!?”

“Đầu xù chẳng có tội tình gì, nên mày đừng có coi thường nó, đầu xù à...” Haruhiro vừa thở dài vừa nhìn xung quanh. Thế giới ngấm của Herbesit trước đây vốn là đường dẫn nước lên xuống và khu nghỉ địa. Bây giờ, nước chỉ chảy ở một vài khu vực, còn phần lớn là các đường hầm. Bầu không khí ẩm thấp nhưng có một mùi hương khá dễ chịu lan tỏa. Có lẽ người dân ở đây trộn dầu bạc hà vào trong nhiên liệu dùng để thắp sáng những bóng đèn ở chỗ này chỗ kia. Hình như cũng một phần nhờ mùi hương đó mà khu chợ nơi khách tới mua hàng tấp nập vẫn giữ được vẻ điềm đạm và yên bình. Bởi vậy, những người Zeran là chủ các cửa hàng ở hai bên đường đang lộ rõ vẻ khó chịu khi thấy nhóm cậu làm ồn lên như vậy. Có lẽ tốt hơn hết là khiến Ranta câm miệng một lát, hoặc bắt cậu ta câm miệng vĩnh viễn, hoặc là giải tán thôi.

Sau khi nghĩ đi nghĩ lại, bọn Haruhiro quyết định sẽ quay trở về.. Làng Giếng.

Họ cũng nghĩ tới việc dùng Herbesit làm căn cứ để tìm kiếm các phiến đá có thể bán với giá cao ở phế tích Alluja. Dù vậy, sẽ là quá khó để có thể sống được tại Herbesit.

Sau khi chuẩn bị chuồng đuổi thú dữ, họ vượt rừng và tới được chỗ người đốt than. Người đốt than không nòng nhiệt chào đón bọn Haruhiro nhưng cũng không cố đuổi họ đi. Cả bọn nghỉ một đêm tại một góc của khu đốt than. Khi tỉnh dậy, tỉnh cờ nhìn thấy người đốt than đang chuẩn bị xe ngựa, nhóm Haruhiro tỏ ý muốn giúp, do người đốt than không từ chối nên cả bọn phụ ông ta chắt đồ lên xe. Cả bọn đi về Làng Giếng theo xe ngựa của người đốt than. Mặc dù không có nhà ở đây, nhưng cảm giác như đang về nhà lại trào dâng trong lòng cả nhóm. Cư dân ở Làng Giếng không thường tỏ ra thân thiện, nhưng chỉ có Chủ tiệm Cua Bự của tiệm thực phẩm là cất giọng hồ hởi và vui mừng khi gặp lại bọn Haruhiro. Tuy khó đoán biết biểu cảm của Chủ tiệm Cua Bự nhưng trong mắt Haruhiro, người đó trông như đang cười và giọng điệu cũng vô cùng vui vẻ. Cậu cảm giác được đi đầu đó.

Họ vừa ăn uống ở cửa hàng thực phẩm vừa bàn bạc xem sẽ làm gì tiếp theo, nhưng không ai trong số họ nhắc tới cái tên Waluandin. Vậy thì chí ít Haruhiro cũng nên đề cập tới nó. Sau một hồi băn khoăn dữ dội, cậu chọn cách bỏ cuộc.

Dục tốc bất đạt. Đây là lúc để rèn luyện dũng khí. Tốt hơn hết là đợi tới khi thời cơ chín muồi. Lí do thì có nhiều nhưng tóm lại, Haruhiro cho rằng vẫn nên đợi một ngày tốt hơn để hành động.

17. Vượt qua ngày hôm nay và ngày mai

ói là vậy nhưng chỉ sau khoảng mười ngày kiểm chác ở Thị trấn thầy ma, Haruhiro bắt đầu tự hỏi liệu có ổn không nếu cứ tiếp tục như thế này. Không chỉ mình Haruhiro, có lẽ mọi người đều có chung suy nghĩ. Mặc dù đang tìm kiếm con mồi tại Thị trấn thầy ma nhưng cũng có những lúc cả đội đều không thật sự tập trung. Quả thật, mỗi khi đối đầu với các thầy ma, cả bọn cũng rúng xốc lại tinh thần nhưng rõ ràng là vẫn còn lấn cấn. Bản thân Haruhiro cảm thấy như vậy nên cậu hiểu rất rõ chuyện này.

Cần kha khá dũng khí để nói ra, nhưng với tư cách là thủ lĩnh, Haruhiro đề xuất có lẽ đã đến lúc cả bọn nên quay về Không ai phản đối.

Lần này, cả nhóm lên sẵn kế hoạch kéo dài mười lăm ngày. Có thể dài hơn hoặc ngắn hơn tùy tình hình thực tế, sẽ có sự linh hoạt trong kế hoạch. Ngay sau khi quyết định sẽ không ở lại đó lâu, ai nấy đều tự nhiên cảm thấy có động lực hơn hẳn. *Đúng vậy. Cứ kéo dài cũng không để làm gì. Tập trung trong một thời gian ngắn là tốt nhất.*

Chuyến đi thứ hai của cả bọn tới Waluandin diễn ra khá suôn sẻ dù không có sự hướng dẫn của chú Unjou. Haruhiro không cho phép bản thân nghĩ rằng họ đã quen với Darunggar. Trở nên quen thuộc là một điều đáng sợ. Có lẽ, tốt hơn hết vẫn nên cảm thấy lo ngại trước những điều nhỏ nhất và luôn nâng cao tinh thần cảnh giác.

Haruhiro tự mình đi thám thính Waluandin. Làm vậy sẽ hiệu quả hơn và cũng đỡ nguy hiểm hơn nhiều.

Phía bên kia của khu giải trí dày đặc những ngôi nhà được xây theo hình dạng lều tuyết *kamakura* giống ở khu làng mạc. Đây có lẽ là nơi sinh sống của tầng lớp hạ lưu, nói cách khác là lũ orc có địa vị thấp trong xã hội. Cũng có thể gọi đây là khu ổ chuột. Những căn *kamakura* được xây như dính chặt trên những mặt nghiêng có độ dốc cao, trông cũng khá ấn tượng.

Núi R`ong Lửa nằm phía bên kia Waluandin. Xem chừng ở đó có một lối đi dẫn tới Grimgar.

Trước mắt, có hai cách để tới được núi R`ong Lửa. Một là đi qua Waluandin. Hai là tránh Waluandin và vượt núi.

Nếu vượt núi, cả bọn sẽ phải đi vòng qua phía bên ngoài khu mỏ hoặc khu ổ chuột. Cả hai khu vực này đều nguy hiểm nên ít nhất họ cũng cần tới những trang bị chuyên dụng. Dù vậy, Haruhiro cũng không biết trả lời thế nào nếu bị hỏi những trang bị chuyên dụng ở đây là gì. Cậu đâu phải chuyên gia. Ngay cả thợ săn Yume, một chuyên gia trong lĩnh vực sống ở những nơi hoang dã cũng có rất ít kinh nghiệm leo núi. Nếu quyết định vượt núi, sẽ cần phải chuẩn bị kỹ lưỡng. Việc này để sau tính, trước mắt còn chuyện cần làm hơn.

Nếu đi qua Waluandin, phải nhắm vào khoảng thời gian lũ orc ít hoạt động và lựa chọn những địa điểm không dễ bị lũ orc phát hiện. Bọn Haruhiro đã biết được lũ orc ở làng ngủ vào ban đêm, có lẽ lũ orc ở Waluandin cũng vậy.

Theo kết quả của chuyến thám thính một mình bằng Stealth [Ẩn hình], Haruhiro biết được sinh hoạt của lũ orc ở Waluandin, gọi tắt là Waluo, có sự khác biệt rõ ràng giữa ban ngày và ban đêm.

Khu giải trí lúc nào cũng huyên náo với đầy nhóc Waluo. Tuy nhiên, tầm từ chiều đến đêm có vẻ nhiều Waluo hơn là từ sáng tới trưa. Khu xưởng và khu mỏ đều không có ai làm việc vào buổi tối. Còn khu ổ chuột thì gần như lúc nào cũng ầm ào.

Tuy nhiên, tối thiểu là ở thời điểm hiện tại, Haruhiro chỉ nắm được tình hình trong phạm vi cậu có thể quan sát từ bên này dòng dung nham vốn được xem như là ranh giới. Dù có băng qua được khu xưởng và mỏ quặng vào buổi tối đi chẳng nữa, phía trước nhiều khả năng sẽ có chướng ngại khiến cả bọn không thể tiến lên.

Haruhiro muốn xâm nhập vào bên trong Waluandin để mở rộng phạm vi tìm hiểu bằng cách này hay cách khác, nhưng cậu không thể dẫn đồng đội theo cùng. Nếu mà nói thẳng, à thì, đương nhiên là cậu sẽ không nói ra rồi, nhưng dù là ai thì cũng vướng chân vướng tay cả. Haruhiro sẽ phải làm những việc này một mình.

Đó là vấn đề của lần tiếp theo. Lần này, họ quyết định sẽ không tham lam. Sau khi hết mười lăm ngày đã định, cả bọn trở về Làng Giếng. Ngày tiếp theo, họ quay lại Thị trấn thầy ma để kiểm tra.

Trong ngày sau đó, ngày sau sau đó, ngày sau sau sau đó, ngày sau sau sau sau đó, ngày sau sau sau sau sau sau đó, ngày sau sau sau sau sau sau sau đó, ngày sau sau sau sau sau sau sau đó, và ngày sau sau sau sau sau sau sau sau đó, cả bọn dốc hết sức lực ở Thị trấn thầy ma.

Đối với lính tình nguyện, đi săn là công việc nhưng không thể để nó trở thành thao tác đơn thuần. Nhóm của Haruhiro mang biệt hiệu Goblin Slayers là những kẻ đã quá quen với việc săn đi săn lại ở cùng một nơi như bọn ngốc, thậm chí còn khá giỏi chuyện này, nhưng họ cũng biết được sự đáng sợ của cảm giác quen thuộc.

“Urgh...!” Kuzaku đang cố gắng ngăn chặn đòn tấn công từ phía thầy ma sư tử. Không chỉ khiên. Cậu dùng cả thanh trường kiếm để phòng vệ. Cậu chú ý không để hông quá cao, hạ thấp trọng tâm rồi đeo bám sát sao. Đeo bám sát sao. Cậu duy trì khoảng cách cố định với thầy ma sư tử. Kuzaku khéo léo đi đều chỉnh vị trí của mình theo từng cử động của thầy ma sư tử. Cách duy trì khoảng cách đó thật xuất sắc, và thầy ma sư tử có vẻ cũng gặp nhiều khó khăn. Nếu là một đấu một, Kuzaku hoàn toàn có thể Keep [Chân chân] được thầy ma sư tử. Cậu ấy đã biến việc không thể thành có thể. Mọi người đều nhận thấy sự tiến bộ ở Kuzaku với vai trò Tank [Chịu đòn] và đặt lòng tin ở cậu.

“... Hừ...!” Đó là lí do tại sao Merry xuất hiện tại thời điểm này, dùng cây head staff ngáng chân thầy ma sư tử. Kuzaku nhất định sẽ *không* để thầy ma sư tử *thoát*. Nếu không nghĩ vậy, chắc chắn Merry không thể rời khỏi vị trí cạnh Shihoru. Merry không sở hữu sức mạnh phi thường nào, nhưng các thuật hộ thân của tu sĩ vốn được tạo nên để làm kĩ thuật tự bảo vệ cho kẻ yếu và phát triển từ đó. Mượn lực li tâm hay gì đó tương tự để biến lực nhỏ thành lực lớn rồi giáng một đòn đầy uy lực lên kẻ có ý đồ gây hại. Nếu ra đòn chuẩn xác và gọn ghẽ, sức nặng từ một cú đánh do Merry gây ra thậm chí còn hơn cả Ranta.

Thầy ma sư tử ngã xuống. Ngay sau đó, Kuzaku... không lao tới.

“Gê ha ha ha...!” Là Ranta. Kẻ đang đứng sẵn chờ thời Ranta dùng Leap Out [Phóng ra] để xông vào tấn công thầy ma sư tử. Tinh thần quyết

tâm của cậu ta vào những lúc thế này thật sự đáng khen ngợi. Cậu ta đâm thanh kiếm lưỡi đen vào nhãn cầu bên phải của thầy ma sư tử. “Đỡ lấy...!”

“Lui ra mau...!” Ranta đã nhanh chóng lùi xa khỏi thầy ma sư tử trước khi Haruhiro chỉ thị. Thanh kiếm lưỡi đen vẫn cắm ở nhãn cầu kẻ địch. Dù đang rất đau đớn, hắn vẫn định tặng Ranta một cái ôm đầy yêu thương. Nói cách khác, Ranta đã chạy thoát trước khi bị ôm chầm lấy rồi chịu cảnh gãy sống lưng.

(... I hi... Lời nguyện...) Zodiakun lơ lửng gần đó nói một câu không rõ là đi lên lành hay đi lên dở.

Thầy ma sư tử đứng dậy. Yume bắn một mũi tên nhưng hắn đã kịp vặn mình tránh được. Ngay sau đó, Shihoru hét lên, “Dark...!” rồi phóng nguyên tố bay ra. Nguyên tố Dark hình người hay có thể nói là hình ngôi sao cắm thẳng vào ngực thầy ma sư tử. Ngay lập tức, hắn giật thót người rồi khuỵu gối xuống đất.

“Ha a...!” Kuzaku vùng thanh trường kiếm thành một vòng rộng, đập vào bên đầu thầy ma sư tử, sau đó, cậu thúc khiên vào hàm kẻ địch.

“Đây...!” Merry giáng cây trượng vào cổ hắn.

“Đỡ lấy!” Ranta chồm tới chỗ thầy ma sư tử, rút thanh kiếm lưỡi đen ra và chém. Chém. Cậu ta chém liên tục, dù không thể chém đứt kẻ thù. Khi Ranta dừng lại nghỉ, Kuzaku và Merry mỗi người cho hắn ăn một, hai đòn, rồi Ranta lại bổ thêm những pha tấn công liên tiếp.

Haruhiro vừa quan sát trận chiến của đồng đội, vừa đưa mắt rà soát xung quanh. Yume ở cạnh Shihoru cũng giương cung và cảnh giác.

Nhóm Haruhiro muốn chuyển bãi săn chính từ khu phế tích chợ và Quận Kho ở phía Tây Bắc của Thị trấn thầy ma sang rìa phía Tây Nam. Theo trình tự, chuyển từ Tây Bắc sang Đông Nam sẽ hợp lý hơn, nhưng phía Đông thị trấn luôn có sương mù bao phủ. Nhóm Haruhiro biết được rằng dù *thầy ma mạnh* ở phía Tây Nam xảo trá và hung bạo, nhưng những thầy ma dễ đối phó hơn hẳn thường hay xuất hiện ở một khu vực gần phía Tây Bắc. Thầy ma ở đây cùng loại với thầy ma sư tử ban nãy. Chúng hiển nhiên là đối thủ mạnh. Tuy vậy, nếu tất cả mọi người đều nghiêm túc tập trung chiến đấu thì hầu như có thể nắm chắc phần thắng.

Những đối thủ tầm đó là lí tưởng, vì có muốn buông lỏng cảnh giác cũng không thể được. Gần như không thể đánh thắng chúng nếu chỉ chiến

đấu theo thói quen.

Không chỉ vừa đủ, mà phải là cảm giác căng thẳng hơn thế. Nếu không rèn giữa mỗi ngày và làm cho bản thân tiến bộ hơn thì cả bọn khó lòng sống sót. Thế nhưng, chỉ cần nghiêm chỉnh cố gắng, chuyện đâu sẽ vào đó thôi.

“Haru nè.” Yume hít cầm về một toà nhà ở phía Nam.

“Hửm?” Haruhiro căng mắt nhìn toà kiến trúc. Một thứ gì đó đang thò mặt ra từ tầng hai đồ nát. Chỉ là trông có vẻ giống vậy thôi. Haruhiro lắc đầu. “Không phải đâu. Không sao cả.”

“Yume nhầm rồi nhỉ. Xin lỗi nhé.”

“Không sao mà.”

“Kìa! Cho Skullhell ôm mày luôn!” Ranta ra đòn quyết định với thầy ma sư tử. “Ha ha ha ha ha...! Tối nay lại được uống rượu ngon rồi đây...!”

“Cậu ta là sơn tặc chắc?” Haruhiro lẩm bẩm rồi thở dài. Haruhiro cũng là trộm nhưng cậu không muốn nghĩ mình cùng một giuộc với Ranta. *Mình và hắn hoàn toàn không giống nhau.*

Sau mười ngày đi săn ở Thị trấn thầy ma, nhóm Haruhiro lại lên đường cho chuyến viễn chinh khoảng mười lăm ngày. Làm vậy là để cả bọn trải qua từng ngày mà không bao giờ quên về *lân kế tiếp*.

Suy nghĩ quá xa cũng không tốt lành gì, nhưng nếu chỉ nhìn vào những thứ ngay trước mắt, Haruhiro sẽ cảm thấy ngọt ngào. Quan trọng là duy trì được sự cân bằng. Nếu cứ điên cuồng đâm đầu theo đuổi hi vọng tươi sáng, bước chân của cả bọn sẽ trở nên lơ là và đi đâu đó cực kỳ nguy hiểm. Nếu chỉ nhìn xuống bởi sức nặng của nỗi thất vọng, bọn cậu sẽ mệt mỏi đến nỗi chẳng thể bước đi. Nếu chỉ toàn khó khăn thì không thể nào sống nổi. Đời này không tồn tại việc mỗi ngày đều chỉ có niềm vui. Muốn khóc thì cứ khóc, dù không muốn cười thì thỉnh thoảng cũng nên cười.

Trong chuyến viễn chinh thứ ba, vì Haruhiro đi thám thính một mình, nên sau khi quay lại, cậu mới biết năm người bọn Ranta đã bị lũ orc tấn công. Lũ orc có hai tên, mặc dù đội cậu giết được chúng nhưng Kuzaku với Yume đã bị thương và tình hình có lúc cũng khá đáng ngại. Cả hai gã orc đều gầy và trẻ. Chúng không mặc áo giáp nhưng có mang theo cung tên, kiếm và dao. Đầu là những trang bị của thợ săn. Có thể chúng chỉ đang đi săn và gặp bọn Ranta một cách tình cờ.

Nhân sự kiện này, từ chuyến viễn chinh thứ tư, cả bọn chuyển địa điểm chờ sang gần sông nước nóng. Haruhiro để bọn Ranta đi săn lũ guvuji trông như loài lửng còn mình tiếp tục trinh sát Waluandin. Vào buổi tối, nếu đi một mình, cậu đã có thể lẻn vào trong thành phố.

Trong chuyến viễn chinh thứ năm, cả nhóm tìm được một phiến đá nhỏ ở khu phế tích Alluja. Khi trở lại Làng Giếng, bọn cậu mang cho Hiền nhân Oubu xem và thứ đó được mua lại với giá một đồng xu lớn, tức là một rou. Sau đó, trong lúc đốt lửa trại ở ngoài làng, Ranta bắt đầu nói chuyện với vẻ sâu sắc không giống ngày thường. “Nhưng mà nhé... tôi đại loại đã hiểu được cảm giác muốn dựa dẫm vào Skullhell của đám cư dân ở đây rồi. Khi tối tăm đến thế này thì sẽ muốn được Skullhell ôm thôi.”

“Cảm xúc muốn dựa dẫm vào Lumiaris mới dễ hiểu hơn chứ.” Merry phản đối. “Khi tối tăm như thế này, người ta bình thường sẽ mưu cầu ánh sáng mà.”

“Đó là định nghĩa bình thường của nhà người thôi. Cái thứ gọi là bình thường chẳng ai giống ai cả.”

“Nhà người?”

“... Em thật lòng xin lỗi, thưa chị Merry. Em lỡ miệng.”

“Chẳng chân thành gì cả...” Nghe Shihoru nhận xét, Ranta lập tức quỳ mọp xuống.

“Tôi xin lỗi! Tôi sai rồi! Hãy tha thứ cho tôi!”

“Không có thứ gì vô giá trị hơn màn quỳ lạy xin lỗi của mày...” Haruhiro vừa dùng que củi cời lửa vừa mỉm cười cay đắng. “... Thần linh hả? Tớ thấy không thực lắm. Mà thần linh có thật nhỉ. Thần tại thực sự luôn. Trước tớ vẫn nghĩ đó là một sự tồn tại đơn thuần là hư cấu...”

“Nếu họ không có thật, tớ sẽ không thể dùng ma pháp ánh sáng.” Merry nhìn xuống lòng bàn tay. “Nhưng chính tớ cũng không thật sự tin cho tới khi đến đây.”

“Ừ...” Kuzaku gật đầu. “Tớ cũng thấy vậy. Thần linh chính là đạo đức, hay nói đúng hơn là nguồn gốc của đạo đức? Là lý do? Nền tảng của đạo đức? Kiểu như vậy. Giống như Nữ thần ánh sáng Lumiaris, nếu chúng ta cho rằng nữ thần luôn dõi theo chúng ta, chúng ta sẽ cố gắng cư xử sao cho đúng đắn hơn.”

“Bạch Thần Elrihi là có thật này.” Yume gối đầu lên chân Shihoru còn Merry gối đầu lên chân cô. “Ngài xuất hiện trong giấc mơ của Yume nữa đấy. Muốn gặp quá đi...”

“Đang nói chuyện nghiêm túc đấy.” Ranta thôi không quỳ nữa, ng ồi xếp bằng và khoanh tay lại đ ầy vẻ kiêu căng. “Ai trên đời này cũng sợ chết phải không? Chúng ta đang sống nên không ai muốn chết cả. Nhưng r ồi một lúc nào đó, ai cũng phải chết. Không cách nào tránh được. Đó là kết cục của chúng ta. Nhưng mỗi khi nghĩ như vậy, người ta lại, nói sao nhỉ... mang tâm trạng không thể nào chịu đựng được. Kiểu như bất lực, chẳng hề thấy chút ánh sáng nào.”

“... Đến mày cũng thế sao?” Khi Haruhiro hỏi lại vì bị bất ngờ, Ranta bèn cười khinh khỉnh. Một điệu cười có gì đó như thể cậu ta đang ép buộc bản thân mình.

“Đấy là tao nói chung chung. Nói chung cho mọi người thôi. Còn tao đã vượt ra khỏi vấn đề này từ lâu r ồi. Việc tao chết đi là một phần của cuộc đời tao. Người khác chết đi thì... hừm, mày biết mà. Nếu không chấp nhận được rằng mình sẽ chết, mày sẽ chẳng thể nào sống nổi. Người ta được sinh ra r ồi chết đi, đó là cuộc sống. Nói cách khác, nó là vòng tuần hoàn, là một vòng tuần hoàn!” Ranta xoay ngón trỏ. “Chắc bọn mày không biết, nhưng trong giáo lí của Skullhell có cả quan niệm về sự sống và cái chết như vậy đó.”

“Trong giáo lí của Lumiaris đương nhiên cũng có đi ầu đó.” Merry vừa xoa đùi Yume vừa nói khẽ. “... Ban đ ầu chỉ có ánh sáng. Vạn vật sau đó được sinh ra từ ánh sáng, chết đi r ồi quay trở lại với ánh sáng. Đó là lí do vì sao người ta nhìn thấy ánh sáng khi chết.”

“Chết r ồi thì phải rơi vào trong bóng tối chứ.”

“Làm gì có chuyện đó. Bóng tối chỉ là một hiện tượng phụ thuộc vào ánh sáng, do ánh sáng không chiếu tới một nơi nào đó thôi. Nếu cậu không nhìn ánh sáng thì cậu sẽ bị bao phủ bởi bóng tối. Thế thôi.”

“Sai r ồi. Bóng tối mới chính là thứ có đ ầu tiên. Ánh sáng được sinh ra từ đó. Mọi thứ đ ầu bắt ngu ần từ bóng tối.”

“Bởi vậy tớ mới không thể nói chuyện được với lũ hắc ám kì sĩ tin tưởng mù quáng vào Skullhell.”

“Ai cần làm bạn với bà! Tôi cũng không muốn dính dáng gì tới hội nhát gan tin vào Lumiaris.”

“... Đừng cãi nhau vì mấy chuyện như vậy chứ.” Haruhiro với tư cách là thủ lĩnh đứng ra giảng hoà nhưng bị cả Merry lẫn Ranta lườm cháy mặt.

“Chuyện như vậy!?” “Chuyện như vậy thì sao!?”

“Xin... Xin lỗi nhé.”

“Cả hai... “ Shihoru quảng cho Haruhiro một chiếc phao cứu sinh. “... Có lẽ là cả hai. Từ ban đầu đã có ánh sáng và bóng tối. Như kiểu hai yếu tố đối nghịch nhưng bổ trợ cho nhau...”

“Giống như tụi Yume vậy!” Yume vừa dụi má vào đầu gối Shihoru vừa nói với giọng nũng nịu. “Nhờ có mọi người ở bên mà Yume mới có thể sống sót.”

Hai phe đều được xoa dịu.

Vì họ ở cùng nhau suốt nên những chuyện như thế này thỉnh thoảng cũng xảy ra. Hội con trai thường nói những chuyện tào lao, còn chẳng biết hội con gái thì như thế nào. Chắc là về mấy chuyện tình yêu tình báo? Có nói không nhỉ? Haruhiro muốn biết nhưng không dám hỏi, vì vậy, bí ẩn vẫn mãi là bí ẩn mà thôi.

Ranta dùng mười rouble đen mà cậu ta tiết kiệm từ lâu để mua một thanh kiếm song thủ sử dụng hai tay từ lò rèn ở Làng Giếng. Vì là kiếm song thủ nên phần chuôi của nó khá dài, nhưng thân kiếm không to nên nhẹ ngoài dự đoán. Thông thường, trên thanh kiếm có một phần không được mài sắc ở gần gốc thân kiếm, gọi là ricasso^[3]. Phần ricasso của thanh kiếm mà Ranta mua được khá dài và có chỗ nhô lên. Giả dụ khi muốn đâm cú kết thúc, nếu một tay cầm chuôi, một tay cầm vào ricasso thì sẽ dễ dàng lực hơn và xem ra, nó còn có những công dụng khác nữa. Ranta chắc sẽ biến tấu đủ thứ sau khi dùng nó. Cậu ta đặt tên nó là RIPer [Thanh kiếm Yên Nghỉ]. Để có thể nắm chặt phần ricasso, Ranta mua thêm bộ giáp cổ tay có dạng găng tay. Tiền mua giáp cổ tay là tiền đi mượn những người còn lại.

Thanh kiếm lưỡi đen của cậu ta khá bền nên vẫn dùng được tốt. Vì vậy, Kuzaku nhận nó rồi thực hiện nghi thức của thánh kỵ sĩ, khắc hình sao sáu cánh lên thân kiếm và dùng máu để làm chứng. Nhờ vậy, bằng ma pháp ánh sáng Saber [Thanh đao ánh sáng], cậu có thể mang sự chúc phúc của Lumiaris tới thanh đao. Ở Thị trấn cây ma, họ kiếm được một cái mũ sắt

có hình đầu di đầu hâu, đúng lúc mũ sắt của Kuzaku cũng bị hư hỏng nặng nên cậu thay luôn bằng nó. Kuzaku có vẻ không thích lắm khi Ranta gọi nó là mũ di đầu hâu.

Yume rất thích con dao cong có hình dáng gầ giống với dao săn thu được ở Thị trấn cây ma. Do Haruhiro cứ gọi nó là wantou, nghĩa là con dao cong, nên sau đó, Yume quyết định đặt tên cho nó là Wanchan^[4]. Haruhiro cảm thấy cách gọi này có gì đó không ổn lắm.

Cây trượng của Merry bị hỏng nên cô đã mua một cây trượng mới có gắn búa ở lò rèn. Gầ đây cô có thêm nhiều cơ hội tham gia tấn công, có lẽ vì vậy mà cô chọn lựa vũ khí dựa trên khả năng phá huỷ.

Mặc dù Shihoru không có thay đổi gì về trang bị nhưng nguyên tố Dark của cô đã trở nên mạnh hơn. Có vẻ như càng gắn bó với Shihoru, Dark càng lớn lên và hình dáng càng trở nên... đáng yêu. Hơn nữa, bây giờ, nó còn có thể phát huy các năng lực như Sleepy Shadow [Bóng ma ngái ngủ], Shadow Complex [Ảo ảnh mê loạn] và Shadow Bond [Xiềng xích bóng đêm]. Tuy nhiên, nó không phải vạn năng nên Shihoru buộc phải lựa chọn sử dụng một trong số các chức năng đã thương, làm phân tán, gây buồn ngủ hoặc trói chân kẻ địch. Dù vậy thì vẫn rất tuyệt r ấ. Theo lời Shihoru, cô ấy muốn kết hợp các tính năng lại với nhau. Nếu làm được như vậy, cô ấy sẽ vừa có thể trói chân vừa có thể đã thương đối thủ, hoặc vừa đã thương đối thủ vừa làm nó yếu đi. Thế thì còn tuyệt hơn nữa.

Haruhiro giờ cầm một thanh stiletto^[5] chuyên để đâm xuyên ở tay phải và một con dao có cán bảo hộ dùng để gạt, chém và đâm ở tay trái. Thanh stiletto cậu kiếm được tại khu chợ dưới lòng đất ở Herbesit. Con dao là chiến lợi phẩm từ cây ma.

Họ vẫn chưa gặp được chú Unjou. Chắc chắn là thỉnh thoảng chú vẫn ghé qua Làng Giếng nhưng bọn Haruhiro thường dành rất nhiều thời gian cho những chuyến viễn chinh nên có lẽ đã bỏ lỡ nhau. Mỗi lần ghé Herbesit, Haruhiro đều nhớ tới toà tháp của cô Rubicia. Cậu cũng từng định đi đến đó nhưng chưa một lần cất bước.

Một ngày nọ, nghe Ranta xúi giục, cả bọn đi tới cửa hàng thực phẩm uống cho bằng thích tới lúc say mềm. Không chỉ mình Haruhiro. Cả bọn hôm đó uống hết mình, cùng người thợ rèn, Ông chủ Trứng giập của cửa hàng bán quần áo và túi xách, những lính canh không trong ca làm việc,

thậm chí là cả Chủ tiệm Cua Bự. Ranta, Haruhiro và Kuzaku vật tay với người thợ rèn nhưng đều thất bại, thậm chí hai hay ba người cùng đấu cũng không thể giành chiến thắng. Cậu chỉ còn nhớ láng máng chuyện hôm đó. Khi cả bọn đã say mèm, cậu ngồi cạnh Merry, cả hai cùng nói chuyện. Hai người đã nói chuyện gì nhỉ? Không khí hình như rất vui vẻ nhưng cậu không thể nhớ nổi nội dung. Miễn là không nói gì kỳ cục là được. Thái độ của Merry ngày hôm sau vẫn như mọi khi, xem chừng không có vấn đề gì... *Chắc không sao nhỉ?*

Receiver [Đã nhận tin] kể từ ngày đó chưa rung lên lần nào nữa.

Mọi người không ai bình luận gì, nhưng chắc là vì không đúng thời điểm. Lí do có lẽ chỉ vậy thôi.

Haruhiro quyết định sẽ nghĩ như vậy.

18. Trước thêm lễ hội

“ đã hai trăm rồi sao!”

Haruhiro nhận ra điếu này khi đang xâm nhập vào Waluandin. Đây đã là đêm thứ hai trăm của họ từ khi tới Darunggar. Cũng không phải vấn đề gì nghiêm trọng. Đương nhiên. Dù là đêm thứ hai trăm hay ba trăm hay thậm chí sáu trăm sáu mươi sáu cũng chẳng là gì với những sinh vật sống tại thế giới này.

Dù vậy, Waluandin đêm nay vẫn có gì đó rất lạ. Ngay cả những ngôi làng ở vùng ven cũng bất thường. Orc ở làng luôn ngủ sớm dậy sớm hơn orc ở Waluandin, gọi tắt là Waluo. Haruhiro thường đi qua làng khi chúng đã ngủ, rồi vào Waluandin từ khu xưởng sau thời điểm các orc thợ rèn đã ra về. Những khu xưởng này có nhiều chỗ trốn, cho nên, nếu chẳng may lũ orc xuất hiện, Haruhiro vẫn có thể thoát thân.

Tuy nhiên, đêm nay lũ orc ở làng thức khuya hơn bình thường. Ánh sáng lọt ra từ những ngôi nhà hình cầu kiểu lâu tuyết *kamakura* của chúng. Haruhiro lại gần và nghe được tiếng chúng nói chuyện, thậm chí còn thấy một vài orc ở bên ngoài đang làm việc gì đó. Tuy không bị uy hiếp đến nỗi phải dùng Stealth [Ẩn hình] để thoát thân nhưng cậu vẫn đề tâm. Khu xưởng của Waluandin đã hết giờ làm việc như thường lệ và trở nên yên tĩnh. Nhưng ngay đằng trước, mọi thứ hoàn toàn khác với ngày thường.

Phía bên kia khu xưởng là một khu nhà dân hỗn tạp. Mọi ngày, chỉ có ít người, à không, ít Waluo đi lại vào buổi tối. Tuy nhiên, hôm nay Waluo ở khắp mọi nơi, ngôi nhà nào cũng sáng đèn. Lũ Waluo trong nhà bận rộn di chuyển như những con thoi. Lũ Waluo bên ngoài thì buôn chuyện. Có vẻ không chỉ khu dân cư. Waluandin đêm nay rất nhộn nhịp. Cảm giác không ồn ào tới mức như một ngày hội nhưng dường như chúng đang chuẩn bị tổ chức lễ hội hay gì đó tương tự thế.

Việc có nhiều Waluo xung quanh vẫn nguy hiểm. Dù vậy, theo kinh nghiệm từ trước đến giờ, chúng có vẻ không quá cảnh giác với người

ngoài. Có một nơi trông như đấu trường ở khu giải trí, là địa điểm cho các trận đấu cá cược diễn ra. Haruhiro đã từng được xem vài trận đấu khá là hoành tráng. Waluo thích thể hiện khả năng võ thuật, dù vậy, thành phố này không thể coi là có lớp phòng vệ kiên cố. Chắc hẳn chúng chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ bị tấn công từ bên ngoài. Có lẽ chúng cũng không thể nghĩ rằng sẽ có con người trong thành phố. Chỉ cần Haruhiro cẩn thận, không gây chú ý thì cậu rất khó bị phát hiện.

Là đứa nhát gan, Haruhiro cảm thấy hơi lo sợ, nhưng cậu vẫn trấn tĩnh lại và quan sát xung quanh khu dân cư. Vào đêm thứ hai trăm ở Darunggar, Waluadin hoàn toàn khác. Đang có chuyện gì xảy ra? Haruhiro muốn biết rõ hơn. Chúng đang chuẩn bị cho lễ hội? Vì sao Haruhiro lại nghĩ vậy? Cậu đi từ hẻm này qua hẻm khác, có khi còn nhảy qua các mái nhà, đồng thời quan sát kỹ lưỡng và cậu dần dần hiểu ra.

Do ánh sáng đỏ rực phát ra từ dòng dung nham gần đó, bóng tối không bao giờ tới được Waluandin. Dù vậy, trên đường phố sáng hơn so với mọi hôm, lũ Waluo có vẻ đang tạo nên một thứ gì đó. Không phải, là nhiều thứ.

Chẳng hạn như cửa sổ các ngôi nhà, thông thường chúng không có cánh nên khi đèn sáng, có thể nhìn thấy khung cảnh trong nhà. Haruhiro thấy nhiều Waluo nữ đang ngồi trước máy dệt. Tại sao phải dệt muện như vậy? Có thể làm việc vào ban ngày mà. Ít nhất thì trước đây, Haruhiro cũng chưa từng nhìn thấy các Waluo nữ dệt vải muện như thế.

Ngoài ra, cũng có nhiều Waluo nam đang treo gậy đỡ trang trí mặt tiền các ngôi nhà. Bọn họ vừa nói cười với những người hàng xóm, vừa ăn vặt, nhưng có vẻ không phải làm cho vui. Trước đây, Haruhiro chưa từng thấy đám đó làm những việc này. Cậu không rõ những chiếc gậy được dùng để làm gì nhưng chắc phải có lí do gì đó. Bây giờ, bọn họ đang làm vì đây là nhiệm vụ.

Lũ Waluo trẻ con đang vây xung quanh thứ trông như một cái lồng. Những Waluo lớn tuổi chỉ đạo và những Waluo trẻ tuổi thực hiện theo.

Đây là khung cảnh chuẩn bị. Rõ ràng là đám Waluo đang chuẩn bị cho thứ gì đó. Bọn họ cùng nhau làm ra quần áo và đồ trang trí. Bọn họ sẽ mặc và sử dụng những thứ đó để làm gì? Đây hẳn phải là sự kiện toàn thành phố. Là nghi lễ? Lễ hội? Sự kiện đặc biệt? Dù là gì đi nữa, bao trùm lên Waluandin là cả một bầu không khí khác thường.

Ở trung tâm Waluandin có một toà nhà khá lớn với bên ngoài gọi người ta liên tưởng đến hình dáng một con rồng đang thu mình. Không rõ Waluandin có vua không nhưng Haruhiro thường quen gọi nơi đây là Vương cung.

Vương cung được bao quanh bởi những con đường rộng lớn với vô số dòng dung nham nhỏ và có một đại lộ nối dài dẫn tới núi Rồng Lửa. Ngoài ra, xung quanh cung điện có rất nhiều toà nhà tráng lệ, các Waluo thường xuyên ra vào cả ngày lẫn đêm. Các Waluo có trang bị vũ khí cũng đi tuần tra khu vực này ngay cả lúc đêm muộn. Bởi vậy, đây là nơi rất khó tiếp cận. Tuy vậy, hôm nay Haruhiro quyết định lấy hết dũng khí để đột nhập vào bên trong. Đương nhiên, cậu đã có những tính toán riêng. Hoà vào không khí chung đêm nay, Waluo trong *khu vực Vương cung* cũng đang chuẩn bị gì đó. Lũ Waluo ở đây thường khoái tản bộ nhàn nhã vào ban đêm nhưng hôm nay thì hoàn toàn khác. Hầu hết chúng đều chăm chú làm việc nên Haruhiro sẽ khó bị phát hiện nếu thực hiện Stealth [Ẩn hình] thật ngon lành.

“Nhưng...” Haruhiro nghĩ ngợi.

Cuộc sống ở Waluandin thực sự có màu sắc văn hoá. Nếu so sánh với nơi đây, Làng Giếng chỉ là một vùng quê hẻo lánh và Herbesit là một chốn hoang dã không luật lệ. Ở đây, luật lệ tồn tại. Waluo phần lớn không cướp giết của nhau. Chúng làm việc, trồng cây để sinh sống. Chúng không chỉ ăn, làm rồi ngủ. Chúng còn giải trí. Dường như có sự phân cấp trong xã hội nhưng khoảng hơn nửa, không, phần lớn các Waluo sống một cuộc sống an toàn và có lẽ là sung túc hơn bọn Haruhiro.

“Đàn tế ư...?”

Từ trên mái một toà nhà đối diện quảng trường phía trước Vương cung, Haruhiro cố gắng loại bỏ những lực không cần thiết khỏi cơ thể. Đây là lần đầu tiên Haruhiro tới đây dù trước đó cũng có lần cậu nhìn thấy từ xa. Lúc đó, chưa hề có thứ gì như thế kia cả.

Đó là một cái bục khoảng hai mét vuông, cao ba mét. Ở đó có một cái bục khác và một cái... cũi bên trên. Chắc là cũi... nhỉ? Nó được mạ vàng, trang hoàng lộng lẫy. Bình thường, cũi sẽ được dùng để giam tội phạm hay tù nhân nhưng thứ này có vẻ không phải vậy.

Waluo nữ mập mạp trong cũi hoàn toàn không giống một tù nhân. Vải quần quanh đầu và ngực, cộng với chân váy mà cô ta đang mặc thuộc phong cách thời trang thường thấy của các Waluo nữ, nhưng rõ ràng đầu là đồ chất lượng. Chúng được thêu những họa tiết tươi tắn và lấp lánh. Hình như có đính cả đá quý. Đến cả làn da xanh trông cũng mịn màng và sáng bóng. Cô ta trang điểm hay sao?

Thái độ của Waluo nữ nom có vẻ là con nhà quý tộc này không hề giống một tù nhân. Cô ta trông bình tĩnh, thậm chí toát lên vẻ uy nghiêm.

Hơn nữa, dù đang ở trong cũi, cô ta không chỉ có một mình. Có rất nhiều Waluo lần lượt lên bục chào cô ta. Vì họ trao đổi với nhau vài lời qua song sắt, rồi còn nắm tay nhau, nên chắc cũng phải có mối quan hệ quen biết nhất định. Nhưng rõ ràng, trang phục của cô ta nổi bật nhất so với những kẻ kia.

Haruhiro nhìn cái cũi được mạ vàng kĩ hơn. Vật trang trí ở bốn góc là... rồng? Những vật trang trí hình rồng xuất hiện khắp đàn tế. Bộ trang phục cô ta đang mặc cũng vậy. Họa tiết trên đó hình như cũng là rồng. Mặc dù quần vải quanh đầu nhưng trên đỉnh đầu, cô ta có đội thứ gì đó trông như vương miện. Thứ đó cũng hao hao hình rồng... Phải chăng những đồ trang trí gắn vào gậy mà tụi Waluo ở khu dân cư làm ra cũng vậy? Là rồng. Chúng là rồng. Nghĩ lại, Vương cung cũng mang hình dáng một con rồng. Tại sao Haruhiro chưa từng chú ý đến điều này. Ở Waluandin có vô khối thứ lấy rồng làm mô-típ. Rồng ở khắp mọi nơi.

Haruhiro hướng mắt về phía núi Rồng Lửa, nơi trông như có thể phun trào bất cứ lúc nào. Như chính cái tên của nó, ở đó có rồng. Là rồng lửa.

Các Waluo đã xây dựng thành phố của họ dưới chân núi và sinh sống ở đó. Rồng lửa là con quái vật ăn salamander [kì giông lửa] và đã nuốt chửng những đống đội của chú Unjou. Phải chăng orc không hợp khẩu vị của rồng lửa? Thật khó hiểu. Rồng lửa chắc chắn là một sinh vật nguy hiểm. Haruhiro không biết tại sao nhưng các Waluo vẫn đang sống ngay cạnh một sinh vật khủng khiếp như vậy. Nói rằng họ đang sống rất sung túc cũng chẳng quá lời.

Có lẽ đám Waluo tôn thờ con rồng lửa đáng sợ này. Rồng lửa hẳn phải được coi như một vị thần đối với bọn họ. Hoặc, nó chính là một vị thần.

Ngay bây giờ, cả thành phố đang trang trí hình rồng ở khắp nơi và chuẩn bị tổ chức gì đó. Nó chắc hẳn là một lễ hội đi cùng với nghi lễ. Vậy còn Waluo nữ trong cái cũi thì sao?

“Lễ nào cô ta là... vật hiến tế?”

Các Waluo tiếp tục tiến đến chỗ người phụ nữ trong cũi. Cũng có thể họ đang nói lời tạm biệt. Không thấy sự tiếc thương, có lẽ được trở thành vật hiến tế là một niềm vinh dự. Không, vẫn chưa chắc cô ta là vật hiến tế hay có bằng chứng gì về việc Waluo sùng bái rồng lửa. Phải chăng đôi cánh của trí tưởng tượng trong Haruhiro đã bay quá xa rồi...?

Haruhiro không thể không nghĩ rằng còn nhiều khả năng khác, nhưng nếu suy nghĩ quá nhiều khi đi thám thính thì sẽ dễ phạm phải sai lầm. Hơn nữa, Haruhiro phải rời khỏi đây trước khi trời sáng. Giờ là thời điểm thích hợp nhất, rút lui thôi!

Để quay về, Haruhiro đi qua khu xưởng như đã định trước. Trên đường quay về, Haruhiro tự nhủ rằng đi thì dễ về thì khó. Khi quay về sẽ dễ có xu hướng vội vàng, không cẩn thận hơn. Lúc này thì cảnh giác hơi quá một chút lại là vừa.

Khi đi qua khu xưởng, Haruhiro cảm thấy tóc sau gáy mình dựng ngược lên, liền chui tọt vào bên trong một xưởng ngay gần đấy. Dù không thể nhận định chính xác nhưng cậu cảm thấy có gì đó. *Liệu có nên trốn ở đây để xem đó là gì không? Không, phải di chuyển thôi.* Haruhiro cúi thấp, vừa đi vừa duy trì trạng thái Stealth [Ẩn hình]. Cậu không thể nghe thấy tiếng bước chân của mình, tiếng sột soạt của quần áo hay tiếng thở. Cứ như Haruhiro không hề ở đó. *Ngoài mình ra, còn có thứ gì đó đang di chuyển ư? Mình không nhìn thấy. Hay là mình tưởng tượng? Cũng không hẳn.*

Mình đang tập trung tối đa. Cử động chân cũng chẳng có vấn đề gì.

Cậu cảm thấy một thứ gì đó... *Có người hay có vật gì đó ngoài kia? Lễ nào, mình bị theo dõi?*

Kệ nó đi, Haruhiro tự nhủ. Nếu hắn chỉ định quan sát thì cứ để cho hắn quan sát, nếu muốn lại đây thì cứ lại đây. Chỉ cần thứ đó tiến gần hơn, Haruhiro có thể biết hắn là gì và phản ứng được. Cậu đã được trui rèn qua những lần thám thính một mình trong những chuyến đi trước. Không phải chỉ để cho có thôi đâu.

Không được tự tin quá mức, Haruhiro ngay lập tức tự nhắc nhở mình. Không được chủ quan. Đừng nghĩ mình đã làm tốt. Phải nghĩ làm thế là vẫn chưa đủ. Phải luôn luôn cố gắng hết sức.

Giờ thì Haruhiro đã chắc chắn rằng có thứ gì đó đang theo dõi cậu. Hắn giữ khoảng cách và bám theo Haruhiro. Lúc này, cậu chỉ biết rằng cậu cảm nhận được thứ đó đang hiện hữu. Cậu liên tục có cảm giác này.

Hơn nữa, đối phương không chỉ có một. Đôi khi cậu cảm thấy có sự tồn tại của kẻ khác ở phía bên phải hoặc phía sau bên trái. Còn cái cảm giác ngay phía sau cậu thì không hề thay đổi. Hắn giữ nguyên khoảng cách và quan sát Haruhiro. Còn tên kia lúc tiến lại gần, lúc lùi ra xa. Cũng có lúc biến mất nhưng trở lại ngay sau đó.

Không phải chúng không ảnh hưởng gì tới Haruhiro. Cậu thấy sợ. Nhưng chúng vẫn chưa tấn công. Hoảng sợ vào lúc này không phải là một ý hay. Sau khi hiểu ra điều này, Haruhiro liền tự chấn chỉnh bản thân.

Từ khu xưởng, cậu chạy nhanh về phía dòng sông dung nham, bỏ lại Waluandin ở phía sau. Cậu dừng chân một lúc và quay lại.

Cậu không còn cảm thấy những thứ đó. Chúng đã bỏ đi sao? Không, vẫn chưa chắc chắn. Có thể vì Haruhiro dừng lại nên đối phương cũng dừng lại. Khi đó, Haruhiro cũng khó cảm nhận được chúng hơn. Biết đâu chỉ có thể. Vẫn còn quá sớm để có thể yên tâm.

Khu vực làng mạc quả nhiên đã chìm vào giấc ngủ, Haruhiro liều mạng chạy qua. Đối phương là ai? Waluo? Rất có thể. Thế giới con người có kẻ trộm giống như Haruhiro, nên cũng không phải đi đâu gì quá ngạc nhiên nếu có orc chuyên đi ăn trộm. Phải chăng một cặp orc ăn trộm phát hiện được kẻ lạ mặt là Haruhiro ở Waluandin nên đã bám theo để tìm hiểu danh tính và động cơ của cậu? Cũng có thể lắm chứ.

Có một điều luôn khiến Haruhuro cảm thấy xấu hổ. Cậu đã luôn lo lắng từ sau khi tổ đội của cậu giết hai gã Waluo thợ săn. Rất may mắn là chúng vẫn chưa tìm ra bọn cậu. Nhưng nếu Waluo biết đến sự tồn tại của cậu, chúng sẽ trở nên cảnh giác hơn. Nếu chúng bố trí phòng vệ, Haruhiro có khả năng sẽ không thể ra vào Waluandin như trước nữa. Nên dự liệu rằng Waluo hoàn toàn có thể phòng vệ trước kẻ địch từ bên ngoài. Orc ở Grimgar cũng thế, nên orc ở Waluandin hẳn là có trí tuệ tương đương với con người. Kể cả có những điểm khác biệt thì cũng không thể nói được bên

nào hơn bên nào kém. Ở Grimgar, con người đã từng bị đánh bại bởi Liên minh các vị vua với sự tham gia của orc và phải rút lui về phía Nam dãy núi Tenryu. Vì vậy, đối với con người, orc là một đối thủ đáng gờm.

Haruhiro cố gắng không đi xuống những cánh đồng ở khu làng mạc. Không thể đi lại dễ dàng dưới ruộng, tốc độ sẽ bị giảm và không thể phản ứng nhanh. Haruhiro quyết định băng qua lối đi nhỏ giữa các cánh đồng.

Trên đường, Haruhiro lại cảm thấy chùng. Biết ngay mà. Có vẻ như chúng không định để cậu thoát.

Haruhiro đã có cách, dù chưa phải là kế hoạch chi tiết. Trước tiên, cậu sẽ phải vừa trông chừng chúng vừa khẩn trương rời khỏi khu làng mạc. Nếu bị tấn công, cậu phải chạy thật nhanh. Liệu có chạy thoát được không? Quả thật, mọi thứ còn chưa rõ ràng, không thử thì không biết được. Tuy cơ ứng biến vậy.

... A, hú hồn.

Cậu hai lần trông thấy cái bóng đang chuyển động. Cậu không cảm thấy sự tồn tại của chúng sau khi đi vào con đường ngoằn ngoèo qua lối rẽ nhưng cũng không thể chắc chắn rằng chúng đã bỏ cuộc. Thật khó để giữ đầu óc bình tĩnh trong tình huống này. Không thể. Nhưng Haruhiro vẫn phải cố gắng để không trở nên hoảng loạn. Cậu làm được đấy chứ? Cậu muốn tự khen ngợi mình. Không phải, vẫn chưa thật sự an toàn. Tự khen ngợi mình thì để sau đi.

Từ khe hở, Haruhiro đi vào khu đồng bằng. Chỉ một chút nữa thôi sẽ tới điểm chờ ở sông nước nóng. Đêm vẫn chưa tàn. Các đồng đội của Haruhiro chắc hẳn đã ngủ, một người trong số họ đang canh gác. Nếu là ban ngày, họ sẽ ra ngoài săn guvuji hoặc có thể đi tới phe tích Alluja. Một trong hai điều này xảy ra đều khiến cậu mất công để tập hợp cả đội. Nên coi đây là trong cái rủi có cái may. Nhỉ?

Dạ dày lại đau. Vẫn như mọi khi. Hay dạ dày mình bị loét rồi? Nếu vậy, có thể nhờ Merry chữa trị bằng ma pháp ánh sáng. Liệu cách đó có hiệu nghiệm với nội tạng không nhỉ? Lần tới phải hỏi thử Merry xem thế nào.

Các suy nghĩ lan man xuất hiện trong đầu Haruhiro. Đây là dấu hiệu của việc cậu đang dần mất đi khả năng tập trung vốn có. Haruhiro cố trở về với thực tại. Cậu đã nhìn thấy địa điểm chờ. Ai đang gác thế nhỉ? Hình như là Shihoru. Những người còn lại đang nằm. Shihoru đang ngủ ấ.

... Không được.

Haruhiro toát mồ hôi lạnh, một cảm giác khó chịu trào dâng trong lồng ngực.

Mình mắc sai lầm rồi ư?

Không phải cậu đã dẫn những kẻ bám đuôi tới chỗ đồng đội sao? Đây có thể là mục đích của chúng. Chúng phát hiện ra kẻ đáng ngờ là Haruhiro nhưng không chắc chắn rằng cậu chỉ có một mình và băn khoăn liệu có còn những người khác hay không. Vì vậy, chúng bám theo Haruhiro để có thể tóm gọn hoặc tiêu diệt luôn cả lũ. Đó là lí do chúng không tấn công Haruhiro ngay. Nói cách khác, nếu như đối phương cố tình để cho cậu tự do thế này thì... có thể chúng sẽ xử lí Haruhiro sau, thay vào đó là đột kích các đồng đội đang ngủ không kẻ Shihoru còn thức.

Nếu đó là sự thật thì phải làm gì? Tính sao đây? Bây giờ không phải lúc để do dự. Haruhiro vùng chạy. “... Shihoru! Gọi mọi người dậy! Chạy thôi...!”

“Hử... Haruhiro...!? A...” Shihoru vội vã quật gậy rất mạnh vào người Ranta. “Dậy, dậy mau...!”

“Ngahh!?” Ranta bật dậy. “... B... B... Bà!? Bà làm gì đấy!?”

“Hử ư?” Yume vừa dụi mắt vừa ngỡ dậy.

“Gah!?” Kuzaku kêu lên và nhồm phất dậy.

“Dậy...” Merry vừa tỉnh đã định chạy đi nên ngã chổng kèn. “... Ừ na.”

Ồi không. Tim mình đập nhanh quá. Không, đây không phải là lúc để ý cô ấy. Không phải lúc. Chắc là không phải lúc. Haruhiro nhìn khắp bốn phương tám hướng, vừa chạy vừa hét. “Hình như có địch! Chạy đi! Đừng tách nhau ra...!”

“Nào!” Yume kéo Merry dậy rồi xách đồ đạc lên. Merry cũng đáp, “Cảm ơn!” rồi lấy hành lí của mình. Shihoru đang chuẩn bị rời khỏi đó. Kuzaku dẫn đầu, còn Ranta rút thanh Riper ra. “... Địch hả!? Ở đâu...? Tao sẽ...!”

Trước khi Haruhiro kịp găm lên với Ranta, cậu nghe thấy một chất giọng quen thuộc nói rằng, “Đội đã...”

“Nê...” Haruhiro phanh gấp tưởng như muốn chúi đầu về phía trước, sau đó, cậu đưa mắt về hướng phát ra giọng nói. *Mà “nê” là cái quỷ gì? Nê*

với cả nê. Không phải nê, mà là cái đó, cái đó... chính là...

Từ phía sau, bên phải. Cô gái bước ra từ trong bóng tối mặc áo choàng sẫm màu, đội mũ rộng vành. Không biết vì lý do gì, cô ta cởi bỏ áo choàng và mũ, để lộ ra rằng cô ta chính là một nữ vương, dù nhìn ở đâu hay nhìn như thế nào đi nữa.

Tại sao cô ta lại nhấn mạnh phần nữ tính của mình đến vậy? Những bộ phận không nên cho người khác thấy lại được phô hết ra ngoài. Khi cô ấy uốn ngực lên, thật khó có thể rời mắt được.

Cô ta không phải *Nê* mà là *La*.

“... Chị Lala?”

“Đã lâu không gặp.” Lala liếm môi, nở nụ cười quyến rũ. “Tôi hơi bị ngạc nhiên vì cậu vẫn còn sống đấy.”

“Những kẻ đã bám theo tôi từ Waluandin đến đây... là Lala và Nono sao?”

“Đúng vậy. Chỉ là tôi không nghĩ cậu lại có thể phát hiện ra... Nono!”

Nghe Lala gọi, anh ta xuất hiện từ phía khe nứt. Anh ta có mái tóc trắng, mặt nạ đen che kín nửa dưới khuôn mặt. Nono tiến lại gần Lala, quỳ xuống trên tứ chi. Lala ngẩng lên lưng Nono rồi khoanh chân lại.

“... Vậy là cậu đã đến thành phố của orc ngay trước Lễ hội Rừng Lửa?”

“Lễ hội rừng lửa á...?” Yume nghiêng đầu đầy bối rối.

“Đợi, đợi chút!” Ranta gần như đã tra kiếm vào vỏ nhưng lại rút ra. “Haruhiro, đây là kẻ địch mà mày nói đúng không!? Chỉ bởi họ là con người và chúng ta biết họ không có nghĩa là hai bên cùng một phe! Họ đã bỏ rơi chúng ta trước đây đó!”

“Bỏ rơi các cậu?” Lala cười bằng giọng mũi. “Chúng tôi đã làm thế sao?”

“Đ... Đ... Đúng! Không phải hai người đã bỏ lại chúng tôi và đi trước sao? Tôi vẫn chưa quên đâu!”

“Chúng tôi không định làm vậy. Kể cả có thật thế đi nữa, cậu nhắc lại ở đây để làm gì? Cậu thật nhỏ mọn. Tôi chỉ còn hứng đào tạo và mở rộng cho cậu nữa.”

“M... Mở rộng...” Shihoru lầm bầm.

Haruhiro thầm nghĩ, *tại sao cậu lại phản ứng như vậy hả Shihoru.*

“Im đi!” Ranta bắt đầu kể lể. “Từ đó đến giờ, chúng tôi phải trải qua một khoảng thời gian cực kì khó khăn. Bao nhiêu là chuyện. Chả hiểu gì hết trơn, khổ ơì là khổ.”

“Chúng tôi cũng không khá hơn.” Lala nói.

“D... Dù sao! Tôi hiểu ý người, nhưng!”

“... Ranta,” Kuzaku nói khẽ, “cậu đang sử dụng kính ngữ đấy.”

“Mày tưởng tượng ra à! Thằng ngu! Đầu óc ngu si tứ chi phát triển, chết tiệt!”

Merry nhìn Haruhiro, gương mặt như muốn hỏi, “Chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Haruhiro xoa lưng, đặt nhẹ ngón tay lên chuôi thanh stiletto. “... Bản thân tôi không nghĩ là hai người đã bỏ rơi chúng tôi. Không, không chỉ tôi... không ai trong chúng tôi nghĩ vậy... Trừ tên ngốc này. Gặp lại nhau thế này cũng coi là có duyên. Nếu được tôi muốn chúng ta trao đổi thông tin.”

Đương nhiên, nếu vì lí do nào đấy Lala và Nono muốn hại hoặc lợi dụng bọn Haruhiro, cậu sẽ không dừng lại ở đó.

“Chúng tôi cũng có chung suy nghĩ.” Lala nheo mắt lại, nghịch ngợm đưa ngón tay chạm vào môi mình. “Cậu hơi khác người nhỉ? Tên là Haruhiro phải không? Cậu có một khuôn mặt đẹp đấy!”

“Mọi người thường nói tôi có đôi mắt ngái ngủ.” Haruhiro cố giữ cho nét mặt không đổi. *Cô ta nhìn thấu mình.* “... Vậy, Lễ hội Rừng Lửa là sao?”

“Cậu đã nhìn thấy chúng chuẩn bị cho nó phải không?” Lala hỏi. “Chúng tôi không biết bao lâu lễ hội được tổ chức một lần nhưng họ tổ chức khá thường xuyên. Đó là một nghi thức lớn nơi họ sẽ dâng vật tế lên cho Rừng Lửa. Cả thành phố ăn mừng. Nhân tiện, Lễ hội Rừng Lửa chỉ là cái tên chúng tôi gọi. Rất tiếc. Có vẻ như chúng ta không thể nào trở thành bạn với orc được.”

“Hiến tế à? Nghi thức kiểu gì...” Ranta thu kiếm, ngẩng xuống theo lối chính toạ^[6]. Nhìn chỉ thấy như cậu ta đang chuẩn bị để có thể quỳ lạy bất cứ lúc nào. *Mày bị làm sao vậy?* “... Việc đó, chẳng nhẽ... Hay là kiểu dâng vật tế lên cho rừng lửa? Thật ư?”

“... Cậu đang lặp lại những gì chị ta vừa nói,” Shihoru hơi gằn giọng.

Hắn lặp lại nguyên xi luôn ấy chứ, Haruhiro thầm nghĩ.

Ra là vậy. Lễ hội Rừng Lửa. Hiến tế. Khu phố đông đúc náo nhiệt... Có thể nào, có lẽ nào đây là? Đây là gì kia chứ?

Liệu đây có phải là cơ hội không...? Mà cơ hội gì cơ? Mình hiểu rồi. Nếu nhân cơ hội này thì có lẽ sẽ khả thi. Ý nghĩ này lướt qua tâm trí cậu. Haruhiro đã bị cuốn vào ý tưởng này.

Mọi người có thể đi qua Waluandin để tới núi Rừng Lửa. Họ sẽ tìm cái hang và biết đâu có thể đi xuyên qua nó để trở về.

“Hình như cậu có thông tin hữu ích gì đó.” La la cười tinh nghịch, dùng ngón tay trở ra hiệu cho Haruhiro lại gần. “Hãy nói cho Lala đáng kính đây mọi thứ. Biết đâu tôi sẽ trao cho cậu một phần thưởng tuyệt vời?”

19. Over the rainbow

on Orc nào cũng khoác vải trang trí trên vai và sơn mình bằng hai màu đỏ, đen. Từ nam đến nữ, từ già đến trẻ. Có orc đánh trống. Có orc chơi đàn. Có orc thổi sáo. Lũ orc, gồm cả lũ trẻ con, vỗ tay, giậm chân và đồng thanh hát. Lũ orc mang theo những cây gậy với hoa tiết rỗng không hát mà trông giống như đang nói to đi đầu gì đó hơn. Chúng nói theo nhịp điệu, tay cùng cả cơ thể đều theo nhịp, trông như đang diễn thuyết hay chỉ huy nhóm orc chơi nhạc cụ và nhóm đang hát hò.

Thật tuyệt vời và sống động. Cảm giác như có thể “vỡ trận” bất cứ lúc nào nhưng lại vẫn vô cùng gắn kết. Chúng có thể khá hoang dại nhưng tuyệt đối không hề thô lỗ... *Không được*. Haruhiro đứng dưới bóng hàng rào được bao phủ bởi những con sâu bướm khổng lồ và lắc đầu nhẹ. *Không được nghe. Chúng rất tuyệt. Mình biết chúng đáng nghe. Mình nên nghe nhưng mình không thể. Đây không phải lúc để chìm đắm vào âm nhạc.*

Haruhiro ló đầu từ phía sau hàng rào nhìn lũ orc đang ăn mừng ở quảng trường của khu làng mạc. Vẫn đang là ban ngày nhưng lũ orc người lớn đã uống rượu, lũ trẻ con thì vui cười. Haruhiro ở cách quảng trường hơn hai mươi mét. Dù có là ban ngày thì chúng cũng không thấy cậu từ khoảng cách này được. Cậu khó có thể bị phát hiện.

Haruhiro vẫy tay, ra hiệu cho bọn Ranta ở phía sau... rồi tới Lala và Nono. Một chút chuyện đã xảy ra khi Yume đánh vào đầu Ranta do cậu ta lơ đãng và lúc cậu ta định phản ứng thì lại bị Merry dùng cán trượng giáng cho một đòn. Dù sao thì mọi người vẫn cẩn thận hạ thấp trọng tâm khi tiến về phía Haruhiro. Riêng Kuzaku, mỗi khi cậu ấy di chuyển, bộ áo giáp lại phát ra tiếng động. Rất may là sự náo nhiệt từ lễ hội đủ để lấp âm thanh ấy. Haruhiro gật đầu rồi di chuyển tới điểm tiếp theo. Sau khi xác nhận đã an toàn, cậu ra dấu gọi đồng đội cùng Lala và Nono. Việc này lặp đi lặp lại một cách nhàm chán, cậu khá ngạc nhiên khi không chỉ các đồng

đội của cậu, không tính tên Ranta rác rưởi, mà cả Lala và Nono cũng làm theo chẳng chút phàn nàn. Nhưng cũng không biết họ sẽ trở mặt lúc nào cả.

Lala mang theo đồng hồ bỏ túi nên họ cũng nắm được thời gian tương đối chính xác. Lễ hội huyền ảo này bắt đầu vào khoảng ba tiếng sau khi lửa mọc. Bọn Haruhiro đã vào được khu làng mạc sau một tiếng. Một tiếng rưởi tiếp theo, họ đã đi được nửa đường đến Waluandin.

Theo Lala đáng kính, thời gian từ khi lửa (chứ không phải mặt trời) lên tới khi lửa (chứ không phải mặt trời) lặn kéo dài khoảng mười đến mười lăm tiếng, và khoảng thời gian từ khi lửa lặn đến khi lửa lên cũng khoảng tầm mười lăm đến mười tiếng. Độ dài của thời gian ban ngày và ban đêm có thể sai lệch nhưng cộng vào vẫn khoảng hai mươi lăm tiếng, tức là một ngày ở Darunggar sẽ dài hơn một ngày ở Grimgar.

Dù sao thì chỉ tầm một tiếng rưởi nữa thôi là họ sẽ ra ngoài khu vực làng mạc... Khi Haruhiro vừa nghĩ vậy, một sự việc khác xảy ra. *Cái gì kia?* Cậu tự hỏi. *Là rồng.*

Từ phía Waluandin, một con rồng đang tiến lại gần!

Chính xác hơn là rồng... mô hình... thì phải?

Với chiều cao hơn ba mét, dài hơn mười mét, nó là một *vật thể cực kì to*. Nó cũng sơn màu đỏ và đen giống màu sơn trên mình lũ orc với đôi mắt được gắn những viên đá vàng lấp lánh hay thứ gì đó tương tự. Cổ, hàm, cơ thể, đuôi và bốn chân của nó đều có thể cử động được. Có khoảng hơn ba mươi tên orc mặc đồ đen đang khiêng và đi đầu khiển nó bằng cách di chuyển những cây gậy.

Khi con rồng được khiêng lại gần, lũ orc ở khu làng mạc trở nên đặc biệt phấn khích. Đây có lẽ là một phần của Lễ hội Rồng Lửa. Có tiếng ca hát, tiếng nhạc cụ, tiếng nói của lũ orc càng gây trở nên to hơn, lũ orc trẻ con chạy đi trong sợ hãi. Bị con rồng đuổi theo, có đứa trẻ con còn gào khóc. Những phụ nữ orc có vẻ là mẹ chúng vừa vỗ về chúng vừa cười. Ranta xem chừng rất muốn tham gia lễ hội nhưng đương nhiên là không thể trong hoàn cảnh này. Nhóm Haruhiro di chuyển về phía Waluandin. Với không khí náo nhiệt thế này, bọn cậu không dễ gì bị phát hiện. Đây chính là đi đầu cả bọn nhắm tới, họ đã phải đợi cho đến khi Lễ hội Rồng Lửa bắt đầu.

Khu làng mạc náo nhiệt ở hầu hết những nơi họ đi qua nhưng đồng thời, âm thanh huyền ảo cũng tập trung ở một số khu vực nhất định. Lũ orc nông dân ở khu làng mạc tập trung ở các quảng trường cùng gia đình. Chúng hát, chơi nhạc cụ và thích thú trước sự phấn khích mà con rồng di động gây ra. Nói chung là chúng hoàn toàn say sưa, chìm đắm vào những trò vui ấy. Những chỗ khác thì vắng tanh, không một bóng người, à quên, không một bóng orc. Dù vậy, Haruhiro vẫn chưa cảm thấy vững tâm. Cậu không vội vã, cẩn thận tiến từng bước về phía trước, tính toán từng đường đi nước bước đến mức phát bực với chính bản thân mình.

Waluandin cũng đang tưng bừng không khí lễ hội. Dường như mọi hoạt động đều được cho nghỉ, nên ở khu xưởng và các mỏ quặng chẳng thấy bóng Waluo. Các xưởng rèn có nhà kho ở nhiều nơi. Haruhiro tìm được một căn nhà kho không quá to, cũng không quá bé, rồi giờ chiều Picking [Mở khóa] để mở cửa và quyết định dùng nó làm nơi ẩn náu tạm thời. Ranta, Shihoru, Yume, Merry, Kuzaku và Lala ở lại chờ. Haruhiro và Nono chia nhau đi thám thính. Họ phát hiện ra Waluandin cũng không khác khu làng mạc là mấy, lũ Waluo tập trung ở các đường lớn, hát, tấu đàn, nhảy trong bầu không khí huyền ảo đầy sôi động. Lũ Waluo cũng khoác vải trang trí, sơn người, cứ một dãy khoảng hai, ba chục Waluo lại có một Waluo cầm gậy rồng và ăn mặc “đúng chuẩn” lễ hội. Đồ ăn và đồ uống ở khắp mọi nơi, lũ Waluo có vẻ được thả hồn đánh chén.

Haruhiro quay về nơi các đồng đội đang ẩn náu bằng đường nhỏ đằng sau khu dân cư để tránh bị phát hiện. Không có bóng người, à bóng orc, tóm lại là không có một ai. Các ngôi nhà đều trống không. Dù vậy, vẫn có thể còn Waluo nào đó đang ở nhà vì lí do gì đấy. Không thể chủ quan được. Haruhiro tập trung tinh thần, bước chân vào một con hẻm. Cậu nuốt nước bọt.

Một Waluo còn khá trẻ, dáng người gầy đang ngẩng đầu. Hai tay gã ôm lấy đầu. Trên người gã cũng được sơn màu nhưng tấm vải trang trí không còn ở trên người mà thành một mớ hỗn độn dưới chân.

Mình phải làm gì bây giờ? Làm gì đây? Làm gì đây? Trong một giây, Haruhiro tự hỏi mình đến hơn mười lần. Cậu đã tìm ra câu trả lời. Haruhiro nhẹ nhàng quay bước nhưng chính lúc đó, gã orc nhìn về phía cậu.

“U...” Gã Waluo định hét gì đó. Cơ thể Haruhiro tự động phản ứng. Cậu nhảy chồm lên người gã. Cậu xô gã ngã xuống mặt đường rồi bóp cổ gã. Nếu Haruhiro bóp cổ khi gã vẫn đang đứng nguyên thì rất nguy hiểm, phần gáy và những bộ phận quan trọng khác của cậu có thể va vào tường hoặc bị đập xuống đất trong lúc gã orc chống trả quyết liệt. Nhưng nếu xô ngã gã trước thì cậu sẽ gần như không sao cả. Haruhiro dùng tay phải bóp chặt cổ, tay trái ôm lấy tay phải gã Waluo nên gã khó có thể thoát ra được. Gã Waluo định dùng móng tay cào lên mặt Haruhiro nhưng cậu đã kịp xài Block [Chặn]... *Mình làm được!* Haruhiro tự nhủ. *Sẽ được thôi. Được rồi... Xong.* Răng nanh gã nhe ra, hai mép sùi bọt. Gã ngất đi. Cơ thể gã không còn sức lực. Đúng, không thể nhàn được. Gã không *giả vờ*, mà đã thực sự mất ý thức.

Haruhiro đẩy gã ra. Cậu định rời đi, nhưng... *Không, Haruhiro lắc đầu. Có vẻ không ổn? Đúng là gã đã mất ý thức và sẽ chưa tỉnh lại được ngay. Nhưng liệu mình có nên để gã ta như vậy? Mình phải làm gì đó. Gì đây? Làm sao để hắn không cử động được? Trói lại? Hay là... làm cho hắn không tỉnh lại nữa? Đồng nghĩa với việc kết liễu hắn?*

“... Chết tiệt.” Haruhiro vỗ lòng bàn tay lên trán. *Mình không biết phải làm gì bây giờ. Phải làm sao đây? Gã Waluo trẻ tuổi này chỉ có một mình. Dù bây giờ đang là Lễ hội Rừng Lửa. Tại sao gã lại ở chỗ như thế này có một mình? Gã không giỏi tham gia những hoạt động tập thể? Hay gã thích ở một mình? Gã bị bắt nạt? Cũng có thể lắm chứ. Mà thôi chẳng liên quan. Gã đã nhìn thấy mình. Thật nguy hiểm nếu để gã sống. Mình sẽ giết gã. Chỉ một nhát. Mình có nên giết gã không đây?*

... Sau chuyện này chuyện nọ chuyện kia, Haruhiro rời khỏi con hẻm, nhanh chóng quay về nơi trú ẩn.

Sự dao động, mau lẳng xuống đi nào. Stealth [Ẩn hình], Stealth [Ẩn hình]. Tập trung đi. Chuyện đã xảy ra một lần thì rất có thể sẽ có lần hai. Biết đâu sẽ lại đụng mặt Waluo tiếp. Không sao. Cách xử trí của mình như thế là thích hợp. Không sao. Không vấn đề gì. Trời ạ. Những việc như vậy vẫn xảy ra mà. Hú vía. Mình phải cẩn thận. Đương nhiên rồi. Mình sẽ cẩn thận mà. Cẩn thận dữ dội luôn. Chuyện đó ấy. Hiển nhiên còn gì. Ghét ghê... Haruhiro dừng bước và ngoảnh lại.

Nono ở đó. Anh ta đang đứng như một xác chết. Ồ không, xác chết thì sao có thể đứng được. Haruhiro hay bị nói là có đôi mắt ngái ngủ còn Nono

có đôi mắt như của người đã chết rồi. Haruhiro hoàn toàn không hiểu anh ta có đang nhìn mình hay không.

Haruhiro cúi đầu chào và giơ một tay lên chút xíu.

“... Chào anh.”

Nono quay đầu sang phải rồi từ từ ngoặt sang trái. Biểu cảm không thay đổi. Mà không, Haruhiro vốn dĩ không thể đoán được do chiếc mặt nạ. *Thật đáng sợ!*

“Ừm... Chúng ta quay lại... chứ?” Khi Haruhiro rụt rè chỉ về phía nơi trú ẩn, Nono gật đầu. Haruhiro biết anh ta là một gã chẳng bao giờ nói chuyện nhưng cậu vẫn không khỏi có suy nghĩ, “Nói gì đó đi!” Hay là cái mặt nạ trông như dụng cụ chỉnh hình kia khiến anh ta không nói được?

Không khí căng thẳng bao trùm trên đường về Nono đã ở phía sau từ lúc nào? Vừa nãy, Haruhiro quay đầu lại là do phát hiện ra Nono đang ở đó sao? Hay chỉ lơ mơ cảm nhận được? Cậu cũng không chắc nữa.

Cuối cùng họ cũng về đến nhà kho ẩn náu. Không có gì bất thường. Khi họ bước vào, Ranta, người đang ngồi trong góc, nhảy xổ ra bắt chuyện: “Ồ này...”

Đúng lúc đó.

Nono đột nhiên túm lấy cổ cậu. Sự việc quá bất ngờ mà Haruhiro không hề lường trước khiến cậu không tránh được. Mà dù có thủ thế sẵn sàng thì cũng chẳng biết có tránh được hay không. Nono dí cái miệng nằm bên dưới chiếc mặt nạ lại gần tai Haruhiro. Tiếng anh ta nghe không rõ, đương nhiên. Cứ như tiếng rên rỉ vậy. Rất khó để nghe thấy những điếu anh ta nói nhưng Haruhiro hiểu rõ anh ta muốn gì.

“... Tôi biết rồi.” Nono thả Haruhiro ra ngay sau câu trả lời của cậu.

Nono bước về phía Lala và quỳ xuống trên tứ chi. Anh ta vừa về đã lại làm ghế ngay rồi. Lala không buồn cảm ơn một tiếng. Cô ta tỉnh bơ ngồi lên lưng Nono, coi đó như chuyện bình thường và khoanh chân lại. Trông cô ta có vẻ rất hài lòng.

Haruhiro tiến lại chỗ Ranta và mọi người, lê chân như một xác chết biết đi.

“Ch... Chuyện gì... vậy?” Shihoru lo lắng hỏi.

“... Không,” Haruhiro lắc đầu, “... chẳng có gì cả đâu.”

“Tên đó đã nói gì à?” Ranta liếc về phía Nono. “... Đợi chút. Mà tên đó có thể nói được sao? Hừm... Mà làm gì có chuyện hắn không nói được, nhỉ?”

“Đừng gọi là ‘tên đó’...” Haruhiro yếu ớt yêu cầu Ranta sửa lại. “Là anh Nono chứ.”

“Ừ, ừm! ... Này, mày ổn không vậy? Kì cục lắm nhé? Có chuyện gì xảy ra à?”

“Ha ha... Để mày lo lắng cho tao thì thôi, kiếp này của tao coi như bỏ đi rồi...”

“Thằng mất lịch sự này! Tao trông thế này thôi nhưng mà chan chứa tình thương đấy. Tao chính là hắc ám kị sĩ của tình yêu, biết chưa?”

“Cậu yêu Haru à?” Merry hỏi với vẻ khó chịu.

“Ng... Nga... Ngáo à, không! Ý tôi không phải vậy!”

“Không phải yêu thì là cảm nắng hả?” Yume cười hí hí.

“Đã bảo không yêu cũng chẳng cảm nắng mà! Đương nhiên là thế, bọn hâm! Đồ chết tiệt!”

Kuzaku cũng khẽ cười. “Càng phản đối quyết liệt thì lại càng đáng ngờ đấy.”

“Tao sẽ băm vụn mày, Kuzakky! Tao nói nghiêm túc đấy! Đừng coi thường hắc ám kị sĩ!”

“Này!” Lala đáng kính lên tiếng. “Bọn khỉ kia. Ổn ào quá đấy. Im đi!”

Ranta đột nhiên đứng nghiêm chào cô ta. Môi cậu ta mấp máy nhưng không ra tiếng. “*Sir, yes, sir!*” Có vẻ chẳng biết từ lúc nào cậu ta đã được Lala đáng kính huấn luyện kĩ càng. Thật đáng sợ!

Quả thật, cô ta rất đáng sợ. Haruhiro rùng mình. Không chỉ Lala đáng kính. Mà cả Nono. Điêu anh ta làm vừa nãy, quá đáng sợ, rất đáng sợ. Lúc nãy, Nono đã nói với Haruhiro như thế này.

“Chỉ cần Lala đáng kính có một vết xước do lỗi của mày, tao sẽ giết hết cả lũ chúng mày đấy.”

... Vậy đó.

Có lẽ đấy không phải là dọa nạt. Nono rất nghiêm túc. Hơn nữa, anh ta trông không giống người *bình thường*. Anh ta hoàn toàn có đủ khả năng.

Nếu Nono có ý định ấy, anh ta dường như sẽ giết được bọn Haruhiro với bộ mặt chẳng hề biến sắc chút nào.

Vấn đề là tại sao Nono lại nói chuyện ấy với Haruhiro tại thời điểm đó? Thật ra, không hẳn là cậu hoàn toàn không đoán được ra, nhưng cậu chẳng muốn nghĩ ngợi gì nữa. Vả lại, nghĩ xong cũng có làm được gì đâu. Cậu quyết định tạm bỏ qua nó. Bây giờ còn nhiều chuyện khác quan trọng hơn. Rất nhiều là đằng khác.

Haruhiro và cả bọn rời nhà kho. Họ ra khỏi khu xưởng và đi qua khu dân cư phía đối diện. Haruhiro đi trước, xác nhận mọi thứ an toàn, sau đó sẽ gọi mọi người, y như lúc trước. Cả bọn tránh khu vực lễ hội, nên có ít người, không, ít Waluo qua lại, nhưng cậu vẫn phải cẩn thận với những kẻ xuất hiện bất ngờ. Có thể không có chứ không phải là tuyệt đối. Dù vậy, nếu quá sợ sệt, cả nhóm sẽ không thể di chuyển. Nếu bị phát hiện... hoặc phát hiện ra địch, chỉ cần phản ứng thật nhanh là được. Cậu phải chấp nhận điều này. Không có gì là hoàn hảo... *Nhỉ...?*

Bụng Haruhiro lại đau. Mồ hôi toát ra đầm đìa. Cổ họng khô khốc. Con đường phía trước khá rộng. Nhưng như vừa nãy cậu đi thám thính, họ có thể qua được đường. Haruhiro hơi thò đầu ra. Không có Waluo. Cậu ra dấu rỗi qua trước. Các đồng đội của cậu cùng Lala và Nono đi theo sau. Họ vẫn đang trong khu dân cư, nhưng con dốc ở đây có vẻ cao hơn. Đường lên đỉnh đồi khá dốc. Rất khó để nhìn từ bên dưới nhưng sẽ quan sát được rõ hơn nếu ở trên cao. Haruhiro phải khéo léo giấu mình khi tiến về phía trước. Bụng cậu đau dữ dội. Mỗi giây trôi qua, Haruhiro cảm giác như mình già thêm một tuổi. Cậu không thể nào không cảm thấy như vậy.

Thay vì đi thẳng về phía núi Rừng Lửa, Haruhiro cố gắng chọn các đường cắt ngang nhiều nhất có thể. Dù là đường nào, Haruhiro cũng luôn xác nhận kĩ trước khi rẽ vào. Dù không hoàn hảo nhưng cậu phải đảm bảo dù có chuyện gì xảy ra cũng không được rối trí.

Cậu đã cố quá sức. Ép buộc cơ thể mình. *Đừng dôn sức! Bình tĩnh, bình tĩnh nào!* Không, cậu không thể làm được. Trái tim cậu như sắp vỡ ra thành nghìn mảnh. Cậu phải cố gắng lắm mới trụ vững. Chắc hẳn là bằng ý chí và sự kiên trì. Mặc dù tình cảnh của Haruhiro là vậy nhưng do đôi mắt ngái ngủ, cậu trông chỉ như đang không vui vẻ lắm khi làm công việc của mình. Không biết điều này là tốt hay xấu nữa. Dù sao, cậu vẫn chưa đến giới hạn. *Mình có thể làm được!* Từ lần đó, cậu chưa thấy một Waluo nào

nữa. Có lẽ họ có thể cứ như vậy mà đi được qua Waluandin? Cứ mỗi khi cậu nghĩ mọi việc dễ dàng, chuyện xấu lại xảy đến. Nhưng những dự đoán không tốt của cậu cũng thường trở thành sự thật, nên bất kể cậu dự đoán thế nào, có lẽ kết cục vẫn không hề thay đổi.

“Tiếng trống... hơi bị gần nhỉ?” Ranta nói vọng lên từ phía sau.

Haruhiro đã nhận ra điều này từ trước khi Ranta nói. Nếu Ranta còn phát hiện ra thì Lala và Nono hẳn đã nhận thấy từ trước đó rồi. Nhưng họ cũng không nói gì cả. Lại một lần nữa Haruhiro nghĩ rằng, cậu không thể tin tưởng hai người này được. Không biết họ có phải người xấu hay không nhưng Lala và Nono chỉ nghĩ cho bản thân mình. Họ chỉ đi cùng bọn Haruhiro vì hiện tại họ cho rằng họ có thể lợi dụng được bọn cậu. Nếu giá trị lợi dụng không còn, chắc họ sẽ bỏ rơi cả lũ không mấy may mắn ngay. Nếu cần, họ có thể dùng bọn cậu làm con tốt thí. Sau đấy, hai người đó hẳn sẽ chẳng cảm thấy tội lỗi chút nào.

Dù sao, nhóm Haruhiro cũng vì thấy có lợi nên mới đồng ý đi cùng hai người họ. Vậy thì hai bên đều như nhau. Còn về vấn đề liệu cậu có thể bỏ mặc Lala và Nono nếu cần phải làm vậy hay không, thì đó lại là chuyện khác. Chắc cậu sẽ phải rất khó khăn để đi đến quyết định này.

Mình vẫn... ngại thơ quá phải không? Cũng có thể.

Haruhiro để bảy người còn lại chờ rồi trèo lên tường một toà nhà gần đó. Từ trên mái nhà, cậu có thể nhìn thấy những dãy ánh sáng mà cậu đoán chắc là những cây đuốc đang di chuyển quanh Waluandin. Một dãy nằm cách chỗ này khoảng trăm mét. Khoảng cách khá gần xét trong hoàn cảnh này... *Phải làm sao đây?*

Haruhiro leo xuống khỏi mái nhà. Cậu phải giải thích như thế nào đây? Đầu cậu không hoạt động nữa. Khi thấy Haruhiro cứ đứng như vậy, Ranta lên tiếng. “... Này, sao mày cứ đờ ra thế!? Có chuyện gì vậy!? Có chuyện quái quỷ gì vậy!? Haruhiro! Tao đang hỏi mày đấy, nói gì đi, thằng hói kia!”

“... Hình như có rắc rối rồi.”

“Rắc rối kiểu gì cơ chứ!?”

“Chúng ta đang bị lòng sục... Có lẽ vậy.”

“Bị lòng... sục... nghĩa là, haaaaaa!?”

“Từ nãy đến giờ nhé, Ranta to mồm lắm nha.” Yume nói.

“Ồn ào quá, đờn ngược lép! Cầm đi! Bọn này đang nói chuyện quan trọng đấy!”

“... Tại sao, chúng lại tìm chúng ta?” Shihoru hỏi một câu rất xác đáng.

Đứng trên quan điểm của các đờn đội thì đây đúng là một đi đầu bí ẩn. Nhưng đối với Haruhiro thì không. Hoàn toàn không. Cậu có thể đoán được. Cậu không muốn nó là sự thật nhưng cậu không thể không nghĩ thế.

“Trước tiên, chúng ta phải trốn thôi.” Merry nói như đang tự thuyết phục mình rồi nhìn sang phía các đờn đội. “Nguyên nhân hay lí do có thể để sau mà.”

“... Cũng đúng.” Kuzaku gật đầu. “Chúng ta nên chạy đi trước khi bị tìm thấy.”

“Chạy đi đâu bây giờ!?” Ranta hét lên. “Chúng ta đang ở sâu trong Waluandin rồi còn gì!? Mà nghĩ còn chỗ nào có thể chạy trốn được hả!?”

“Không cần phải chạy trốn.” Lala liếm đôi môi đỏ mọng rồi chỉ tay về phía núi Rừng Lửa. “Với lũ orc ở Waluandin, núi Rừng Lửa là thánh địa. Chúng sẽ không đuổi theo chúng ta tới đó đâu.”

Nono nhìn Haruhiro chăm chăm... *Đáng, đáng sợ quá. Ánh mắt đó, chắc chắn là anh ta đang tức giận. Lộ mất rồi. Ít nhiều gì Nono cũng đã biết... Rằng kẻ nào đã khiến cả bọn rơi vào hoàn cảnh này. Phải. Đúng như vậy.*

Là lỗi của Haruhiro. Có thể. Gần như chắc chắn. Phải tám, chín phần mười là do Haruhiro. Cậu đã không giết gã orc. Cậu không thể làm vậy. Không phải với gã Waluo trẻ tuổi đó. Cậu đã trói tay và chân gã, bịt miệng gã rồi bỏ đi. *Mình có cần phải kể cho mọi người không?* Haruhiro tự hỏi. Nhưng họ không có nhiều thời gian? Có thể không phải bây giờ? Nhưng, tại sao Nono không nói gì hết? Dù sao đây cũng là một cơn khủng hoảng. Lala cũng đang gặp nguy hiểm. Vậy tại sao? Vì Nono không muốn nói chuyện? Anh ta muốn giết cậu hơn là bắt cậu nhận tội. Anh ta đang tìm kiếm cơ hội sao? Mặc kệ, phải nhanh lên thôi! Merry nói đúng. Nguyên nhân hay lí do gì thì đầu có thể đợi được. “... Đi thôi! Tới núi Rừng Lửa...!”

Lũ Waluo đánh trống, giương đuốc, hò hét tìm kiếm bọn Haruhiro. Đếm sơ sơ cũng thấy số ngọn đuốc phải lên đến ba chữ số. Có thể còn có những kẻ không cần đuốc nữa. Khoảng một vài người một đuốc, mười

người một đũa hoặc hơn thế. Nên ước chừng số trong nhóm tìm kiếm gấp mười lần số đũa thì hơn. Vậy là trên một nghìn. Có thể có hàng nghìn Waluo ngoài kia đang tìm kiếm Haruhiro và đồng bọn.

Haruhiro cố gắng hết sức để đi đầu nhưng Nono đã vượt lên trước. Cậu buộc phải đi theo, không thể nói “Hãy để tôi,” được. Nếu Haruhiro nói vậy, Nono có thể sẽ giết cậu luôn. Hơn nữa, biết đâu cậu lại gây thêm chuyện. Có lẽ nên tạm quên vụ gã Waluo trẻ tuổi đi. Cậu biết vậy nhưng không thể nào quên được. Thành thật mà nói thì Haruhiro lúc này không còn tự tin với khả năng phán đoán của mình nữa. *Lúc này?* Chỉ lúc này? Sắp tới thì sao? Cái thời khắc cậu có thể nói rằng mọi chuyện đã ổn rồi một lúc nào đó sẽ tới chứ? Cậu không thể nào nghĩ thế được.

Nono tiến lên không gặp bất cứ trở ngại gì, thảnh thơi còn đi thẳng một lèo, lúc thì rẽ, lúc lại đi vào những con hẻm. Sao anh ta có thể đi như vậy mà không đắn đo gì? Thảnh thơi, từ phía sau, Lala sẽ nói, “phải,” “trái,” hoặc “thẳng”. Là nhờ có Lala? Nếu có đi sai sẽ có Lala sửa lại. Hay dù có nhầm lẫn, Lala cũng sẽ hỗ trợ. Có phải là nhờ sự tin tưởng giữa hai người họ không? Vì anh ta không chỉ có một mình? Hai mà như một. Còn Haruhiro? Cậu có thật sự tin tưởng những người bạn của mình? Không phải là cậu không tin, chỉ là... nhưng mà...

“Dừng lại...!” Lala hét lên. Cậu nhận ra phía trước họ là một đám Waluo. Lũ Waluo cao hơn hai mét, sơn mình, chỉ nhìn thôi cũng thấy đáng sợ. Tim Haruhiro đập liên hồi, một cơn đau nhói chạy ngang lồng ngực. Nono tấn công tên Waluo đứng đầu. Kuzaku giương khiên lên và lao vào. Tiếp theo là Ranta. Nono dùng con dao trên tay phải phanh cổ của gã Waluo đầu tiên trong nháy mắt rồi nhảy lên người gã Waluo tiếp theo. Kuzaku lao vào một gã khác cùng với chiếc khiên hông đẩy hẳn xuống nhưng đối thủ to lớn hơn nên đã trụ vững được. Ranta chém tên Waluo cùn đũa, hẳn lùi lại nhưng không dính thương tích đáng kể nào.

Haruhiro nắm lấy chuôi stiletto, nắm lại rồi giữ chặt nó. *Khốn kiếp. Khốn kiếp. Không xong rồi. Không.* Đầu gối cậu thẳng tưng, người đơ ra như khúc gỗ. Cậu đang làm gì? Không làm gì cả. Haruhiro đang không làm gì cả. Cậu nhìn xung quanh. Nhìn, và nghĩ. Cậu tỏ ra là mình đang suy nghĩ nhưng sự thật là không nghĩ được gì.

Khi nghe thấy tiếng Lala hét lên “Lối này...!”, cậu cảm thấy cực kỳ nhẹ nhõm.

Lala chỉ về phía con hẻm trước đó một đoạn. Cậu cho Yume, Shihoru và Merry đi trước, rồi đợi Ranta, người vừa quay lưng lại vừa chạy, và Kuzaku, người đang vừa dùng tấm khiên phòng thủ trước cú đá của Waluo vừa lùi về Nono không chỉ nhanh mà còn biết cách sử dụng võ thuật ở nhiều tốc độ khác nhau kết hợp cùng con dao để khéo léo đẩy lùi lũ Waluo. Anh ta không to lớn, con dao thì ngắn, nhưng vẫn quay lũ Waluo như dế. *Sao có thể làm được như vậy nhỉ?* Dù sao thì đây cũng không phải lúc để ngưỡng mộ anh ta.

Ranta đã đi vào con hẻm. Kuzaku vẫn chưa. Cậu ấy đang bị cấn chân bởi một gã Waluo. *Mình phải làm gì đó giúp cậu ấy*, Haruhiro nghĩ. *Đúng rồi. Mình phải làm thôi. Ít nhất cũng phải làm vậy. Làm thôi.* Haruhiro chạy qua Kuzaku và gã Waluo rồi đột ngột quay lại, tung một cú Backstab [Đâm sau lưng]. Haruhiro đã nhắm đến quả thận của gã nhưng chưa chạm được tới nội tạng. Gã Waluo quay lại. Kuzaku tung cú Bash [Đập bằng khiên] vào cằm gã rồi tới chiêu Thrust [Đâm mạnh] bằng thanh kiếm lưỡi đen. Không cần phải nói “đi thôi” hay gì cả, Haruhiro cùng Kuzaku đồng loạt hướng về phía con hẻm. Nono cũng theo sau. Về phía con hẻm. Về phía con hẻm. Ở đầu con hẻm nhỏ rộng khoảng một mét là Lala đang điềm tĩnh chỉ tay sang phải. Tại sao Lala vẫn chưa bỏ rơi họ? Nono đang nghĩ gì vậy? Dù rồi. Đó không phải vấn đề. Ít nhất là lúc này. Haruhiro im lặng làm theo lời Lala. Không còn cách nào khác. Đây là điềm tốt nhất lúc này. Dù sao, Haruhiro cũng không thể làm gì được. Cậu không có kế hoạch nào để thoát thân. Cậu chỉ có thể cầm đầu chạy mà không biết rõ mình phải làm gì.

Lala thì khác. Nono cũng như vậy. Họ bình tĩnh. Lúc nào cũng vậy. Haruhiro cũng muốn được như vậy. Có được không nhỉ? Thế nào nhỉ? Chắc không được đâu. Cả đời này Haruhiro cũng không thể được như Lala và Nono.

Sau khi ra đến con đường đá cuội, cả bọn nhìn rõ hơn toàn cảnh Waluandin. Họ đang ở vị trí tương đối cao. Đây có lẽ là vùng rìa của Waluandin rồi. Lũ Waluo đang tiến lại gần.

“A ha!” Lala cười. “Chậm như rùa! Chúng ta thắng rồi!”

Thật vậy sao? Cô ta có đang nói dối không? Lala dẫn đầu chạy lên con đường lớn trên đồi. Ranta hét tướng lên, “Quá đỉnh, quá chất, quá xịn!” Lũ Waluo giờ đã hoàn toàn bắt kịp bọn Haruhiro. Con đường lớn này chạy ngoằn ngoèo nối Vương cung tới núi Rừng Lửa. Sao cậu biết được điềm

này ư? Vì cậu có thể nhìn thấy những ngọn đuốc thấp sáng cả con đường. Thật không thể tin được. Sao có thể nhiều Waluo đến thế này? Nếu Kikkawa ở đây, có lẽ cậu ta sẽ gọi nó là “khiếp-khủng-nhiều”. Hoặc không. Haruhiro thấy nhớ Kikkawa. Chắc không có chuyện gì với cậu ta đâu. Nhưng liệu họ có thể gặp lại nhau lần nữa không nhỉ? Không có nhiều hi vọng. Haruhiro không khỏi nghĩ như vậy.

Suối bùn. Dòng suối bùn hình thành từ lũ Waluo sơn cơ thể, khoác chéo vải trang trí, giương cao những cây gậy hình rặng, đuốc, hay vũ khí chảy ngược dòng trên đại lộ như muốn nuốt chửng bọn Haruhiro. Quả thật, Haruhiro không biết chính xác khoảng cách giữa người đi cuối cùng trong cả bọn là Nono và tên Waluo đi đầu là bao nhiêu mét, nhưng hẳn không đến mười mét. Chắc chỉ mấy mét. Nếu Nono nghiêm túc, anh ta có thể bắt đuôi được chúng. Nhưng Shihoru và Kuzaku có vẻ khổ sở, và Merry cũng chẳng rảnh rang gì. Cái cảm giác tất cả chỉ còn là vấn đề thời gian lớn vờn đặc sệt trong không khí. Hết cách rồi sao? Thế này có phải là kết thúc không vậy?

Tất cả là lỗi của Haruhiro. Haruhiro đã làm mọi chuyện kết thúc với cả bọn. *Xin lỗi. Rất xin lỗi. Xin lỗi mọi người. Tớ thật sự xin lỗi. Là do tớ. Là lỗi của tớ. Tớ là kẻ gây chuyện. Tất cả mọi chuyện. Là tớ. Tớ phải làm gì để mọi người tha thứ cho tớ? Không thể. Đương nhiên là không rồi. Dù sao cũng là lỗi của tớ. Không phải ai khác, tất cả chỉ là lỗi của một mình tớ mà thôi...!*

Haruhiro chạy nhanh hết sức có thể, vừa khóc vừa hét to. Cậu không quay lại, chỉ nhìn về phía trước. Vì cậu sợ. Cậu không muốn nhìn thấy hay biết thêm chuyện gì nữa. Đủ rồi. Mọi chuyện kết thúc rồi. Vì Haruhiro mà mọi chuyện đã kết thúc rồi. Họ sẽ chết. Họ sẽ bị nghiền nát rồi giết chết. Thật kì lạ. Thời gian trôi qua nhưng chuyện đó vẫn chưa xảy ra. Nó có thể xảy đến bất cứ lúc nào nhưng Haruhiro vẫn còn sống.

Cậu chạy qua hai cột đá hình rặng. Cuối cùng, cậu đã rời khỏi thành phố. Con đường sỏi dốc tiếp tục nhưng không còn các toà nhà. Ngọn núi đá trải rộng ở cả hai phía. Hầu như không có bóng cây nào. Đây đó là những dòng dung nham phun trào như mạch máu đang đập, khói bốc lên nghi ngút.

“Chúng không đuổi theo nữa!” Yume reo lên... *Ra là vậy. Đúng thế thật.*

Haruhiro vừa lau mồ hôi, nước mắt, nước mũi và cả nước bọt trên mặt vừa quay đầu lại. Lũ Waluo đang ở kia. Chúng không rút lui, nhưng đã dừng lại ở cột đá. Cứ như có thứ gì đó mắt thường không nhìn thấy đã ngăn chúng lại. Thánh địa. Núi Rừng Lửa hẳn là thánh địa đối với lũ orc, vì vậy chúng không thể đuổi theo. Lala đã đọc vị được chuyện này và cô ta cũng đã nói rõ ràng như thế. Kết quả là trúng phóc. Nếu bảo chỉ có vậy thì đúng là chỉ có vậy thôi. Lala đã nhìn thấy triển vọng chiến thắng. Không chỉ Nono mà cả Ranta, Yume, Shihoru, Merry và Kuzaku có lẽ đều mang trong mình hi vọng. Chỉ riêng Haruhiro là không.

Haruhiro hoàn toàn tuyệt vọng. Do quá sợ hãi, Haruhiro không còn khả năng suy nghĩ. Cậu thấy xấu hổ. Thật sự. Cậu ước gì mình biến mất. Cậu không muốn tiếp tục sống trong hổ thẹn.

Con đường chuyển sang dạng bậc đá. Nó dốc đến mức nếu không có dạng bậc thang thì cả bọn có thể ngã lăn xuống dưới bất cứ lúc nào. Sau đoạn dốc là đoạn đường gồ ghề như bằng phẳng dẫn tới điểm kết thúc của con đường.

“U oa...!” Ranta đột nhiên hét lớn. “Kìa, đằng kia kìa, lũ salamander [kì giống lửa] phải không!? Sao chúng có thể ở trong dung nham một cách ung dung như vậy chứ...!?”

Từ đằng đó trở đi, mặt đá có chỗ nhô cao, có chỗ trũng xuống, những dòng sông dung nham chảy khắp nơi, những suối dung nham đang sôi sùng sục. Lũ kì giống lửa nổi bồng bênh, bơi lội, nhảy nhót trên dòng dung nham đó. Thật ra, nếu phải mô tả hình dáng chúng, chúng trông giống những khối dung nham tích tụ trong hình dáng thần lùn. Nếu chúng không cử động, không thể nhận biết chúng giữa dòng dung nham. Đó là lí do tại sao Haruhiro không rõ có bao nhiêu con kì giống lửa ở đó. Cũng có thể tất cả chỗ dung nham đó đều là kì giống lửa. À thì, một mặt, cậu nghĩ hiển nhiên không đời nào có chuyện như thế được, nhưng cũng không thể phủ nhận khả năng này.

“Đi từ đây phải thận trọng một chút.” Lala lẩm bẩm cứ như thể nãy giờ họ chưa hề thận trọng vậy. Dây thần kinh của cô ta làm từ gì vậy? Hay cô ta chỉ đang cố tỏ ra mạnh mẽ? Không thể có chuyện đấy được. Cô ta thật sự sở hữu thần kinh thép đó mà.

Nono lên đầu, vừa tiến bước vừa quan sát dưới chân. Lala đi ngay sau, kế đến là Ranta, Kuzaku, Merry, Shihoru, Yume và cuối cùng là Haruhiro,

cả bọn xếp thành một hàng. Họ không bàn bạc trước, mọi thứ diễn ra rất tự nhiên. Có lẽ vì Haruhiro không nói năng hay động đậy gì nên mọi người rút ra kết luận là cậu sẽ đi cuối. Thật ra, Haruhiro chẳng nghĩ ngợi gì hết trơn, nhưng cậu cũng không thấy bất bình. Không những thế, cậu còn thấy biết ơn. Ở sau cũng được, hay nói đúng hơn, tốt nhất là được ở sau cùng. Cậu không phải cảm nhận ánh nhìn của mọi người. Trong tình hình này, cậu không thể giữ lấy vai trò chỉ huy được.

“Lí do vì sao bọn tôi nhắm tới nơi này,” Lala bắt đầu giải thích dù không ai hỏi, “là vì sự tồn tại của lũ orc. Bởi chúng cũng có mặt ở Grimgar. Khi một chủng tộc cùng tồn tại ở hai thế giới thì về cơ bản, có thể cho rằng hai thế giới đó được kết nối với nhau. Theo kinh nghiệm của bọn tôi, nếu chủng tộc đó đã quyết định lựa chọn nơi nào để gieo mầm sống, nơi ấy sẽ có *lối đi*. Dù vậy, trong nhiều trường hợp, vì lí do gì đó mà không thể đi qua đi lại dễ dàng.”

“... Ở đây, có một con rồng lửa...” Shihoru giữ chặt mũ, nhảy qua dòng dung nham hẹp một cách sợ sệt. Ngay sau đó, một con kì giông lửa nhảy lên, suýt chút nữa đã chạm vào chân Shihoru. “... Ui ui!”

“Liệu ở đây có rồng lửa thật không nhỉ?” Yume nhẹ nhàng nhảy qua, và đương nhiên, con kì giông lửa lại phi thân lên lần nữa. Yume nhảy qua cả dòng sông dung nham lẫn con kì giông. “Ở đây hơi yên tĩnh quá.”

Haruhiro chạy lấy đà rồi nhảy một cú dứt khoát, không nhìn dòng sông dung nham và con kì giông. Cậu phải nói gì đó. Thật kì quặc nếu cậu cứ giữ im lặng như thế này. Nhưng phải nói gì đây? Cũng không phải là không có gì để nói. Nếu cậu nói thì chuyện gì sẽ xảy ra? Cậu không biết và cũng không muốn tưởng tượng ra đi đâu đó.

“Đó có phải đỉnh núi không nhỉ?” Kuzaku chỉ về phía chéo bên trái trước mặt.

Đúng là có thứ gì đó trông như đỉnh núi màu đen ở phía ấy. Nó cách đây bao xa nhỉ? Vài trăm mét? Có thể hơn?

“Này...” Ranta đột nhiên dừng lại. “Haruhiro. Mà đã nói gì đó đúng không? Lúc ở Waluandin. Sau đó mà... còn khóc nữa. Đây không phải tao tự tưởng tượng đúng không?”

Haruhiro chỉ lắc đầu mà không trả lời. Cậu tiếp tục bước đi. Ranta đẩy những người khác ra để tiến lại gần Haruhiro.

“Mày đã nói là lỗi của mày hay gì đó. Thế nghĩa là sao? Mày còn nói mọi thứ đều là sai lầm của mày. Tình trạng của mày cũng kì quái. Tao biết mày vốn kì quái sẵn rồi. Lại còn đôi mắt ngái ngủ. Nhưng kể cả thế thì mày vẫn đang rất không bình thường. Mày đã làm trò gì rồi?”

“... Để sau đi.”

“Hả?”

“Chuyện đó, tao sẽ nói sau. Tao hứa sẽ nói. Bây giờ thì... thôi đi được không?”

“Không thôi được.” Ranta túm lấy cổ áo Haruhiro. “Thôi thế quái nào được! Mày đùa tao đấy à? Tao ghét nhất là những chuyện không rõ ràng như thế này!”

“Vì thế tao đã bảo tao sẽ kể sau mà! Hãy nghĩ đến tình hình bây giờ đi!”

“Tình hình gì? Mày không trốn được đâu! Tao là thằng đàn ông đã quyết làm gì thì sẽ làm bằng được! Tao sẽ dồn mày vào chân tường khiến mày phải phun hết sự thật ra!”

“Ranta! Thôi đi...!” Yume cố chen vào giữa Haruhiro và Ranta.

Đi đâu này khiến Haruhiro rơi vào tình thế bị đẩy về sau và trượt chân vào một *vũng dung nham* nhỏ. Tuy không thọc vào đó nguyên cả bàn chân thì gót chân phải của cậu cũng vẫn chạm nhẹ vào dung nham và bốc cháy. “... Ồi...!?”

“Ha... Haru!?” Yume la lên.

“... Không... Tớ... không... sao...?” Haruhiro ngã xuống và sờ vào chân phải. Cậu đã nhấc chân ra ngay lập tức nên chắc không lớn chuyện đâu. Cậu muốn nghĩ như vậy. Cậu dùng ngón tay lần sờ đôi bốt. *Sao nhỉ? Gót có hơi bị cháy? Chỉ đôi bốt thôi à? Bên trong thì sao? Có hơi đau, hơi nóng nữa...?*

“T... Tao sẽ không xin lỗi đâu!” Ranta vẫn nói năng ngang ngược. “Đ... Đ... Đó là lỗi của Yume và mày! Tao không có lỗi gì, lỗi nhỏ như con rận nước cũng không!”

“... Sự tởn tại chỉ bằng con rận nước...” Shihoru lầm bầm.

“Á à!? Cái gì cơ, đồngực xệ thối tha kia!?”

“Th... Thối tha... X... Xệ...?”

“Haru! Để tớ xem!” Merry đẩy Shihoru, Yume và Ranta qua một bên rồi quỳ xuống bên Haruhiro.

Lala nhún vai, có vẻ hoàn toàn ngán ngẫm. Nono ghé lại gần và nói thàn gì đó vào tai Lala. Có lẽ anh ta đang *giục cô ta lựa chọn*. Chẳng hạn như, “Thôi chúng ta vứt bỏ bọn đó được rồi.” Như thế thì thật tệ. Tệ toàn tập. Nếu không làm họ suy nghĩ lại thì rắc rối to.

“Đợi chút...!” Haruhiro đẩy Merry ra khi cô đang định chữa trị cho cậu và đứng dậy. Cơn đau không dễ chịu gì nơi gót chân phải tấn công khiến cậu buột miệng kêu lên một tiếng “gừ...” quái gở.

“Ờ kìa?” Kuzaku nói một đi đầu hết sức khó hiểu. “Đỉnh núi kia vừa di chuyển sao...?”

“Núi sao có thể di chuyển được.” Lala không hiểu sao lại cất lời với vẻ thích thú. “Nói cách khác, đó không phải là núi.”

“Nếu... thế...” Ranta quay lại nhìn về phía đỉnh núi... không, là vật mà họ nghĩ là đỉnh núi. “Thứ, đó... là gì vậy...?”

Thứ đó cựa sang trái rồi sang phải... không, không chỉ có vậy. Âm thanh này. Rung động. Mặt đất rung chuyển. Thứ đó đang tiến lại gần.

“Chạy thôi...!” Haruhiro hét lớn theo phản xạ.

“Lối, lối nào...!?” Ranta gào lên đáp trả.

“Ờ không, lối nào thì...”

Lối nào đây? Nên chạy về phía nào? Quay lại? Theo con đường bọn mình đến? Khoảng bao xa? Hay là đi xuống núi? Nhưng không thể trốn ở Waluandin được. Đương nhiên rồi. Bọn mình nên làm gì đây? Làm sao mình biết được. Một cách tự nhiên, Haruhiro tìm Lala và Nono để cầu cứu. Nhưng họ không còn ở đó.

Lúc này họ vẫn còn ở đó mà. Không... Cậu có thể nhìn thấy bóng lưng hai người họ. Họ đang di chuyển. Cậu mất dấu họ một lúc do bóng của ngọn núi che khuất. Hai người họ đã ở cách xa bọn Haruhiro khoảng mười lăm mét.

“Đuổi, đuổi theo! Hai người đó! Nhanh lên...!”

“Chết tiệt! Con mụ đó...!” Ranta hét lên.

“Shihoru, chạy trước đi!” Yume nói to. “Yume sẽ theo sau!”

“Ừ, ừm! Tớ biết rồi!”

“Merry, đi thôi!” Kuzaku nói.

“Ừ! Haru, cậu có chạy được không!?”

“Tớ chạy được! Nhanh lên! Kuzaku, cậu cũng vậy...!”

“Rõ...!”

Cơn địa chấn lan rộng với cường độ mạnh hơn. Haruhiro cố hết sức để đuổi theo Kuzaku. Mỗi lần gót chân bên phải chạm đất, cậu thấy một cơn đau xóc lên tận đỉnh đầu. Cậu chỉ còn cách cố gắng không để gót chân chạm đất, thay vào đó là chạy bằng các ngón chân. Điệu này không dễ chút nào. Nếu xét theo trọng lượng các trang bị và đồ mang theo khác, Haruhiro có thể chạy nhanh nhất nhì tổ đội còn Kuzaku sẽ là người chậm nhất. Dù vậy, tình huống bây giờ thật vô vọng. Cậu không những không đuổi kịp Kuzaku mà còn bị bỏ lại phía sau. Kuzaku thỉnh thoảng quay lại nhìn và giảm tốc độ để chờ Haruhiro. Cậu mừng phát khóc nhưng đây cũng không phải là cách. Cũng có lúc cậu rút ngắn được khoảng cách nhưng lại có lúc bị bỏ xa hơn.

Haruhiro bất chợt không nhìn thấy Kuzaku đâu nữa. Cậu ta đã bỏ mặc Haruhiro rồi sao? Không, không thể nào. Cậu chạy qua con đường nhỏ giữa hai dốc đá và bước đến một không gian rộng hơn. Không chỉ Kuzaku, mọi người đều ở đó. Cả Lala và Nono ở phía xa.

Kuzaku quay lại nhìn Haruhiro... rồi nhìn lên thứ gì đó ở phía trên.

“...!” Âm giọng không ra tiếng ấy thật là xúi quẩy, kể cả có nói giảm nói tránh. Hoặc phóng đại một chút thì nó giống như báo hiệu thế giới đã đến ngày tàn.

Haruhiro lúng túng. Cậu có nên tự nhìn tận mắt, hay thôi? Trước khi cậu kịp đưa ra quyết định, cậu đã lỡ nhìn nó như thể bị kéo về phía ấy. Cậu còn chẳng nghĩ đến mấy việc như là ước gì mình chưa thấy nó hay may mà mình đã thấy nó. Cậu chỉ biết ngẩn ra trong sự sững sờ.

Đến nay, Haruhiro đã từng nhìn thấy nhiều sinh vật sống. Cái kiểu như thần khổng lồ ở Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) có được coi là sinh vật sống hay không thì vẫn để lại nhiều tranh cãi, nhưng tóm lại là những sinh vật khổng lồ.

Thứ này không to lớn vượt bậc như thần khổng lồ nhưng có gì đó trong hình dáng đôi mắt làm dấy lên trong cậu một cảm xúc đặc biệt. Không phải

ưa nhìn hay đẹp đẽ. Là một cảm giác hoàn toàn khác. Nếu phải dùng một từ để mô tả thì có lẽ là đáng sợ, nhưng tuyệt nhiên không chỉ có thế.

Toàn thân nó màu đỏ, hoặc vậy đen ánh đỏ. Từ điểm này, có thể kết luận rằng đây là một loài bò sát. Đúng hơn, phải gọi nó là một con thần lằn khổng lồ. Nhưng nó hoàn toàn khác. Có vẻ nó di chuyển trên bốn chân nhưng hai chân trước trông như có thể cần nắm đồ vật. Tay nó trông khéo léo một cách đáng kinh ngạc. Cái cổ khá dài, đầu thì tương đối nhỏ. Nói là nhỏ nhưng vẫn lớn tới mức có thể nuốt được một người. Nhỏ ở đây là theo tương quan kích thước với phần còn lại của cơ thể thôi. Nó không mập mạp. Trông không hề ồ ỉ. Dường như nó di chuyển khá nhanh so với kích thước cơ thể. Nếu dùng đôi chân sau mạnh mẽ để chạy hết sức thì quả thực sẽ rất nhanh. Nó nhấc cái đuôi dài lên rồi đuổi ra.

Là một con rồng.

Có lẽ ngay cả với những người không hề biết đến sự tồn tại của loài rồng, nhìn một cái cũng hiểu ngay nó là sinh vật nắm giữ vị trí vô cùng dị biệt. Nếu được ai đấy bảo rằng kia là một con rồng, những người ấy hẳn sẽ nhanh chóng chấp nhận lời giải thích đó. Dù chưa từng biết tới rồng, họ vẫn sẽ nghĩ, “Ra vậy. Nó là một con rồng.” Chắc chắn rồng đã được khắc sâu vào bản năng của chúng ta.

Bảo sao lũ orc ở Waluandin lại tôn thờ nó. Haruhiro có thể hiểu được tại sao chúng muốn hiến tế cho nó. Đương nhiên Haruhiro cũng run sợ. Nỗi sợ hãi này không phải thứ cậu thường xuyên trải nghiệm. Tuy nhiên, cùng lúc trong cậu cũng cảm thấy, *rồng thật tuyệt vời*.

Quả thật, nó rất ngầu. Một sinh vật như thế này có tồn tại sao? Theo một ý nghĩa nào đó thì nó hoàn hảo. Cậu không chắc ý nghĩa đó là gì nhưng tóm lại là rất tuyệt.

Rồng.

Con rồng lửa há miệng, xoay cổ rồi hít vào một hơi. Hình như nó đang hít một hơi thật sâu? Haruhiro không biết rõ nhưng mắt cậu bị hút theo động tác đó. Gọi là bị hấp hồn có khi chính xác hơn. Có ánh sáng lập loè trong họng con rồng. *Đó là gì nhỉ*, cậu tự hỏi. Cậu chỉ nghĩ vậy thôi.

“Ôaaaaaa...!” Khi nghe thấy tiếng hét của Ranta, Haruhiro bắt đầu nghi ngờ hình như mình đang không cảm nhận được mức độ nghiêm trọng của tình huống này. Cậu nhìn thấy các đồng đội đi trước đang cầm đầu

cầm cổ chạy. Trông họ như những động vật ăn cỏ đang chạy trốn khỏi bầy sói. Đương nhiên, bọn Ranta không phải động vật ăn cỏ và cũng không có con sói nào trên ngọn núi này cả. Chỉ có bọn kì giông và con rồng lửa này thôi. Phải chăng bọn Ranta đang cố chạy trốn khỏi con rồng lửa này.... *Chắc vậy, họ đang chạy trốn.*

Tại sao chỉ có mình Haruhiro đứng nghệt ra ở đó? Điều này mới thật dị thường.

Con rồng hít, hít rồi lại hít, cuối cùng nó thở ra. Không, đó không phải một hơi thở. Hay hơi thở của rồng là vậy? Haruhiro ngã về phía sau. Một luồng gió nóng ập tới khiến cậu không thể đứng vững được. Là lửa. Những ngọn lửa. Con rồng thở ra lửa. Cậu cảm giác như đang bị nướng lên. Nó nóng đến mức sẽ chẳng có gì khó hiểu nếu cậu bị nướng cháy thành tro. Cậu cảm thấy thế.

Được bao lâu rồi? Một vài giây? Một vài phút? Nhiều hơn thế? Cậu không biết nữa. Haruhiro nằm nghiêng sang một bên như con sâu bướm chết khô. Toàn thân cậu cũng dần khô lại. Hơi nước bốc hết ra ngoài. Cảm giác cơ thể trở nên giòn tan. Mắt, mũi, miệng đều khô khốc. Da cậu trông như có thể nứt toác bất cứ lúc nào. Chớp mắt cũng thật là đáng sợ. Nhưng nếu không chớp mắt để tạo ra một chút nước mắt, nhãn cầu của cậu sẽ gặp nguy. Miệng và mũi cũng tương tự. Cậu phải tận dụng phần nước còn sót lại trong cơ thể để nhanh chóng làm ẩm chúng, bằng không thì thực sự gay to.

Nhưng, hình như Haruhiro không bốc cháy. Đám lửa đó chưa chạm đến cậu. Có thể cậu không chịu đòn tấn công trực tiếp mà chỉ bị ảnh hưởng thôi. Chỉ vậy thôi mà đã ra nông nỗi này. Nếu trực tiếp đối đầu, Haruhiro chắc chắn sẽ hoá thành tro trong nháy mắt.

Vậy là con rồng lửa không nhắm vào Haruhiro. Vậy nó đang nhắm vào đâu? Mục tiêu của nó là...?

Cậu nghe thấy tiếng mặt đất rung chuyển. Là bước chân của con rồng. Cậu có thể cảm nhận được. Con rồng lửa đang di chuyển.

“... Ranta và... mọi người... Merry... Yume... Shihoru... Kuzaku...”

Những người đồng đội của cậu lúc đó đang cố gắng bỏ chạy. Có thể là chạy khỏi con rồng lửa. Hoặc đang chạy khỏi ngọn lửa từ hơi thở của nó. Con rồng đang nhắm vào họ sao? Không phải Haruhiro mà là các đồng đội

của cậu? Nó có phun lửa về phía các đồng đội của cậu không? Đó là lí do Haruhiro còn giữ được mạng sống? Còn các đồng đội của cậu? Họ sao rồi?

“... Mình phải... tìm họ...”

Đúng vậy. Chuyện gì đã xảy ra không phải là vấn đề Phải tìm họ đã.

Haruhiro vịn vào một phiến đá nhô lên để đứng dậy. Gót chân phải đau như sắp rách toạc ra. Nhưng cơn đau đã cứu cậu. May là cậu còn cảm nhận được cơn đau. Cậu ước gì có thể ngắt đi vì đau. Không được. Cậu phải tìm họ.

Khi cậu đi về hướng các đồng đội của cậu đã chạy, cậu thấy bóng lưng của con rồng. Những chỗ bị ngọn lửa thiêu rụi đều có vết lõm xuống, dưới đó là đá tan chảy thành những vũng lầy. Cậu có thể hình dung ra được sức mạnh của ngọn lửa. Chúng không chỉ biến nạn nhân thành tro bụi. Nếu bị tấn công trực tiếp thì ngay tới dấu chân cũng chẳng còn.

Nếu vậy thì cậu sẽ *không thể tìm được* các đồng đội nữa.

Không được nghĩ nữa. Không được nghĩ đến những thứ ngu ngốc. Di chuyển. Hãy bắt cơ thể mình di chuyển. Đầu tiên phải di chuyển đã. Sau đó mới đến những thứ khác.

Haruhiro không thể nào mạo hiểm đi ngay phía sau con rồng. Quá nguy hiểm. Cậu quyết định đi đường vòng. Con rồng có thể đang tìm kiếm thứ gì đó. Có thể các đồng đội của cậu đã trốn được đến nơi nào đấy rồi. Có thể con rồng lửa vẫn đang đuổi theo. Nếu cậu chạy đường vòng đến phía trước nó, có thể cậu sẽ gặp được mọi người.

Đúng vậy. Vẫn còn hi vọng. Không phải là không có.

Haruhiro cố gắng di chuyển sao cho luôn nhìn thấy con rồng nhưng không ở quá gần hay quá xa. Địa hình ở đây là kẻ thù của cậu. Đường gồ ghề, không bằng phẳng. Ở những chỗ bị lõm xuống mà cậu đang định đi qua, dung nham trào ra. Luôn có salamander [kì giông lửa] trong các dòng dung nham ấy.

Nếu không còn nhìn thấy con rồng lửa nữa, cậu lập tức rơi vào hoảng loạn. Cậu rối trí và bị bồng hết chỗ này đến chỗ kia. *Mình nên nhảy vào hồ dung nham này rồi kết thúc mọi chuyện.* Cứ chốc chốc cậu lại nghĩ về điếu đó.

Khi nhìn thấy con rồng lửa trở lại, cậu như được tiếp thêm dũng khí. *Con rồng kia rồi.* Cậu cảm thấy yên tâm, thậm chí còn thoảng nở nụ cười.

“... Các cậu vẫn còn sống chứ? Mọi người.”

Không được nghỉ ngơi. Mình nghỉ ngơi tức là mình đã thua. Thua? Thua gì cơ?

Thua chính mình, chắc vậy.

Thua chính trái tim yếu đuối của mình.

Tuy không tự nhận là mình mạnh mẽ, nhưng mình lại yếu đuối đến vậy sao? Mình định trưởng thành hơn chút đỉnh, vậy mà sao chứ? Cái thực tế đáng buồn này. Quá là tồi tệ.

Mình nghĩ là mình đã trưởng thành ư? Mình nghĩ mình có thể làm được? Trưởng thành ư? Kỳ vọng ở bản thân? Cuối cùng, mình vẫn chỉ là một đứa tâm thường. Mình là đứa không có gì cả. Tài năng ư, không có. Mình chỉ biết cố gắng vì không còn cách nào khác. Mình đã làm những gì có thể làm. Như vậy là chưa đủ sao? Chắc vấn đề không phải là đủ hay không đủ. Cũng chỉ là lãng phí mà thôi. Dù mình có nỗ lực đến đâu, cố gắng hết sức đi chăng nữa, thì cũng đều có giới hạn.

Mình đã nghĩ mình có thể làm điều gì đó sao? Chắc vậy? Thật nực cười. Nhìn vào thực tế đi. Mình biết ngay từ đâu mà. Mình không thể trở thành ai khác ngoài chính mình cả. Mình không thể trở thành thứ gì đó vượt trội hơn mình. Mình chỉ có thể là mình. Mình mỏng manh, yếu ớt và không hề thay đổi. Dù sao thì cũng không thể thay đổi được. Mình không thể nào thay đổi được.

Mình nhỏ bé, khổ sở, mãi bám theo thứ gì đó, dù giờ mình vẫn đang sống nhưng chẳng biết còn có thể kéo dài được bao lâu.

Đây là mình.

Quá đủ rồi, kết thúc mọi chuyện thôi.

Nhìn kìa, con rồng đang ở rất xa. Chạy đến trước nó ư? Không thể nào. Đau quá. Không chỉ gót chân phải. Chỗ nào cũng đau. Mình không muốn đi. Mình không thể di chuyển được nữa rồi.

Mình sẽ ở đây thôi.

Ngồi xuống và ở yên đây.

Thực tế, Haruhiro đã khoanh chân lại và ngồi như vậy khá lâu.

“... Người bình thường ấy mà...”

Thật buồn cười. Thật là. Nếu mình đã bỏ cuộc với chính mình, sao không bỏ mặc mọi thứ luôn đi? Sao mình không thể làm thế? Không, đương nhiên không thể. Mình cũng không thể quyết tâm như vậy được. Mình chính là như vậy. Thật quá tầm thường. Mình cũng chán ghét chính mình.

Mình muốn trở thành một người đặc biệt? Thật vậy? Nếu có thể. Mình ngưỡng mộ các thiên tài. Souma và Kemuri, hay chú Akira và Miho, thậm chí là Tokimune và nhóm của anh ấy, cả Renji nữa. Bọn họ đều tuyệt vời. Mình ước gì mình được như họ. Mình chỉ biết nghĩ vậy thôi. Đó là điều không thể. Làm thế nào để san lấp khoảng cách giữa mình và họ. Không có cách nào. Mình không thể làm gì được. Không thể có bất cứ thứ gì. Mình biết, nhưng mình sẽ chết mà không bao giờ, dù chỉ một lần, trở thành người đặc biệt. Một cuộc đời như vậy sao? Cô đơn và buồn tủi. Mà cũng chẳng sao.

Dù là một cuộc đời như thế nào, đó là cuộc đời chỉ duy nhất mình mới có, không phải nó đặc biệt và không thể thay thế được sao?

Không cần phải so sánh với người khác. So sánh với người khác thì chỉ có một tiêu chuẩn để mà đánh giá. Điều quan trọng nhất là mình nghĩ thế nào.

Mình không biết chắc phía trước sẽ ra sao nhưng mình cảm giác mọi chuyện sắp kết thúc. Ít nhất, mình cũng nên tự chúc phúc cho cuộc đời vô nghĩa này của mình.

“... Làm như mình có thể vậy, đờnгу.” Haruhiro lầm bầm.

Cậu muốn sống một cuộc đời có thể ưỡn ngực trước bất kì ai. Cậu muốn trở thành một người có thể hãnh diện về bản thân mình. Đẳng nào thì cậu vẫn xem nhẹ bản thân, luôn bao biện rằng cái thằng như mình thì chỉ đến thế thôi, rằng mình đã cố hết sức theo cách riêng và tự cảm thấy hài lòng, nhưng rốt cục, quả nhiên, cậu vẫn chưa làm hết những gì mình có thể, chỉ nửa vời, nói đúng ra là không hay ho gì cả, và dù cho đi đâu đó thật đáng ghét, thì có lẽ mọi chuyện cũng sắp sửa hạ màn.

Tối thiểu thì không phải là Haruhiro nhìn về phía trước và nhắc bản thân làm những gì có thể, chỉ là nếu cứ tiếp tục thế này thì quá đớn đau. Cậu đơn thuần không thể ng ấ yên nên buộc lòng phải đứng dậy. Đó là sự thật. Dù ở trong trạng thái không thể nói là tinh thần minh mẫn, nhưng cậu

vẫn rung mình bởi cảm giác có thứ gì đâm tới. Haruhiro lăn về phía trước mà không hề nhìn lại. Thứ gì đó rơi xuống ngay ở đằng sau.

Để tránh không phải dùng gót chân phải, cậu lấy chân trái làm trụ rồi quay người lại và rút thanh stiletto ra. Đối thủ của Haruhiro vung thứ vũ khí trông như một cây dao rựa dài về phía cậu. Haruhiro không hẳn là đã nghĩ nếu mình không tránh cho mượt thì sẽ dính đòn. Cơ thể cậu tự phản ứng. Haruhiro lao đầu vào phần thân dưới của đối thủ. Khi cậu cố đâm hẳn bằng thanh stiletto, đối phương nhảy ra sau và tránh được. Haruhiro xông lên mà không buồn suy nghĩ xem đối phương là ai, tại sao chuyện này lại xảy ra. Haruhiro nhận ra không chỉ thanh stiletto mà cậu còn đang nắm chặt con dao có cán bảo vệ bên tay trái không biết từ lúc nào. Gót chân phải vẫn đau. Sẽ là giả dối nếu nói rằng cậu không hề cảm nhận được cơn đau nhưng nó không làm cậu bận tâm nữa. Cậu tấn công.

Tấn công. Cậu đang tấn công. Vũ khí của đối phương dài khoảng một mét hai, tức là có tần với xa hơn thanh kiếm của cậu. Thể hình đối phương cũng cao lớn hơn, Haruhiro khó có thể cầm cự nếu dùng Swat [Đập ruồi]. Haruhiro biết đi đầu này nhờ bản năng, không phải do phân tích tình huống rồi đưa ra kết luận. Cậu cần thu hẹp khoảng cách để tấn công. Đối phương chỉ né. Hẳn có vũ khí nhưng đang ở tình trạng bán khoả thân. Xét về ngoại hình, hẳn có vẻ là một tên orc. Hẳn gầy hơn orc ở Waluandin. Nhưng có lẽ không chỉ đơn giản là gầy. Cơ thể hẳn trông như cây cung bị kéo căng hết cỡ. Da hẳn không phải màu xanh và cũng không trơn láng. Chỗ nhô lên, chỗ nh陷 lại. Có lẽ đó là những vết sẹo bỏng. Không chỉ ở một vị trí. Chúng ở toàn thân. Đôi mắt đỏ. Liệu hẳn có nhìn thấy gì không? Cả hai nhãn cầu trái phải đều trắng dã và vẫn đục.

Không biết hẳn có nhìn thấy hay không, nhưng mỗi khi hẳn lùi lại, hẳn đều tránh dòng dung nham. Các bước di chuyển của hẳn thật thanh thoát. Hẳn có vẻ là kẻ am hiểu võ thuật. Quả thật, Haruhiro cứ tấn công và tấn công còn tên orc liên tục phòng thủ. Nhưng như vậy không có nghĩa là Haruhiro đẩy lùi được hẳn. Hẳn vẫn có cơ hội. Khá nhiều.

Haruhiro như đang bị ép phải tấn công. Nếu không tấn công, cậu sẽ là kẻ bị tấn công. Nếu bị tấn công, khả năng cao là Haruhiro sẽ không thể bảo vệ mình. Nếu không phải vì vết thương ở gót chân phải, có lẽ Haruhiro đã thử chạy thoát thân, nhưng bây giờ thì không thể vì cậu thậm chí còn chẳng thể chạy một cách bình thường. Nếu có thể nói chuyện với nhau thì tốt,

nhưng việc đó không thể xảy ra. Dù không có dự cảm gì về một chiến thắng, nhưng chiến đấu là lựa chọn duy nhất lúc này.

Chỉ có một trong hai kết cục. Một là giết, hai là bị giết.

Đây không phải lúc để tính toán phần trăm chiến thắng nhưng vẫn có vô số suy nghĩ lướt qua đầu Haruhiro. Dáng đi của đối phương khá đặc biệt. Hắn đi bằng các đầu ngón chân. Phần đó trông như hút chặt lấy mặt đất. Cơ thể hắn cực kì linh hoạt. Hắn dùng dao chỉ bằng tay phải. Tay trái của hắn thậm chí còn không đặt lên con dao. Nó trông không giống được làm bằng kim loại. Là đá sao? Có vẻ nó được đẽo từ đá. Cây dao dài đó hắn được làm hoàn toàn bằng tay. Hắn sống ở đây sao? Hắn ăn uống như thế nào? Có thể sống được trong môi trường này sao? Hắn *sắp tấn công* rồi đây.

Kìa, hắn tới rồi.

Gã orc xoay người, lúi một góc chéo. Hắn đâm dao ra phía trước.

Haruhiro không lúi lại. Cậu không tránh được. Cậu dồn hết sức để tung chiêu Swat [Đập ruồi] bằng con dao có cán bảo vệ. Cậu không thể xài chiêu này liên tục được nhưng nếu chỉ một nhát thì...

Nặng thật. Sức mạnh của gã orc thật không thể đùa... nhưng Haruhiro đã đánh bật được đòn của hắn. Cậu lập tức chuyển sang tấn công nhưng gã orc đã nhẹ nhàng lúi về phía sau và hơi nhăn mặt. Hắn cười sao? Được thôi. Cứ cười đi.

Haruhiro không cười. *Mình sẽ tấn công.* Cậu tiến lại gần, gươm cao thanh stiletto. Con dao có cán bảo hộ cũng luôn hướng về phía hắn. Cậu biết. Cậu biết mà không cần suy nghĩ. Gã orc đang thấy thích thú. Hắn có lẽ là một kẻ lập dị ngay cả trong đám orc. Hắn thích thú và muốn tận hưởng cuộc chiến đến cùng. Gã orc có lẽ đang cố tình bắt Haruhiro phải tung hết sức, và khi hắn thấy thoải mái, hắn sẽ giết cậu. Nếu đúng như vậy, cơ hội chiến thắng mong manh của Haruhiro chỉ có ở đó mà thôi.

Căn bản, Haruhiro cũng đã dùng hết sức. Cậu không thể di chuyển nhanh hơn hay vùng kiếm mạnh hơn. Đã đến giới hạn rồi. Duy trì thế này chỉ tổ mệt mỏi, Haruhiro cũng sẽ yếu đi. Cậu không thể cần hoà cuộc chiến này. Thời gian càng trôi đi, cơ hội càng ít, Haruhiro sẽ phải tấn công. Gã orc có lẽ cũng biết điều này. Nếu cả hai tiếp tục tấn công rồi lại tấn công, thì vận may, cục diện và các yếu tố khác sẽ giảm dần để rồi cuối

cùng, kẻ mạnh nhất định sẽ là kẻ thắng. Và, trong trường hợp ấy, kẻ thắng sẽ không phải Haruhiro mà là hắn.

Đó là lí do trước khi đến cục diện cuối cùng, Haruhiro phải liêu mình phân thắng bại. Đương nhiên, gã orc cũng biết rõ điếu này. Hắn đang cố dụ dỗ cậu.

Trông hắn như muốn nói, *chiến thôi*.

Lại đây, lại đây nào.

Cậu không nhìn thấy *đường kẻ* đó. Trước mắt Haruhiro là một cây cầu mảnh mai vô hình và cậu không có lựa chọn nào khác ngoài bước qua. Gã orc đứng bên kia cầu. Gã biết Haruhiro sẽ tới và không thể chờ đợi hơn nữa khoảnh khắc đánh bại Haruhiro. Cơ hội chiến thắng của Haruhiro có thể không hoàn toàn bằng không nhưng cũng gần như vậy. Dù vậy, cậu vẫn sẽ bước qua cây cầu.

Vì cậu không còn lựa chọn nào khác? Vì cậu buộc phải làm vậy?

Không.

Không phải vậy.

Đó là vì mình muốn sống. Mình không muốn chết. Mình không thể chết. Mình sẽ giết hắn và sống. Sống. Sống. Sống vì mình xứng đáng được như vậy. Mình sẽ hạ hắn. Mình sẽ thắng. Được, bước qua cây cầu thôi...

Assault [Cường kích].

Haruhiro cho rằng mình đã dùng hết sức nhưng có lẽ cậu đã nhầm. Cậu ngạc nhiên với chính bản thân. Cậu không ngờ mình có thể di chuyển nhanh đến thế. Nhờ đó, vận may đang nghiêng về phía cậu, có vẻ như cậu có thể vượt lên trên cả kì vọng của gã orc dành cho mình. Haruhiro dễ dàng tiếp cận vùng bụng hắn. Sau đó, cậu điên cuồng đâm hắn bằng thanh stiletto và con dao có cán bảo hộ. Gã orc nhanh chóng nâng đầu gối bên phải lên hông tự vệ. Haruhiro đâm toạc cái chân phải đó ra, rồi chém lia lịa và đâm sâu vào. Hắn với tay trái định ôm lấy Haruhiro để khoá đòn tấn công của cậu. Haruhiro mặc kệ, dùng thanh stiletto khoét vào bụng hắn. Con dao có cán bảo hộ thì đâm vào nách bên phải của gã orc. Cậu đang ở thế có thể đẩy hắn ngã xuống.

Gã orc quặp hai chân ghì chặt lấy người Haruhiro và túm tóc cậu bằng tay trái. Sau đó gã đập mạnh cán của con dao đá lên đầu Haruhiro. Cả thế giới của cậu chao đảo. Tuy nhiên, cậu vẫn tiếp tục xoáy sâu thanh stiletto

vào cơ thể gã orc. Còn với con dao thì cậu vận lực, cố cắt lìa cánh tay phải của gã từ phần vai. Cậu cắn vào cổ hắn. Cậu cắn xé da, thịt và các mạch máu. Máu trào ra. Hơn cả ấm, máu hắn nóng hổi. Haruhiro tiếp tục cắn vào các vết thương hở. Gã orc hét lên. Haruhiro không kêu một tiếng nào. *Tiêu diệt, tiêu diệt. Tao sẽ tiêu diệt mày, tiêu diệt mày, tiêu diệt mày đến khi tao không thể cử động được nữa. Sống, sống, tao sẽ sống, tao chắc chắn sẽ sống. Thắng, tao sẽ thắng và sống. Tao sẽ sống. Giết hay bị giết, sống hay chết, tao không phải người sẽ chết, mà là mày.*

Đợi chút, hình như mình có thể dừng lại được rồi...?

Không, chưa được. Thêm một chút nữa. Haruhiro không dừng lại cho đến khi máu chảy ra từ người hắn chỉ còn âm ẩm. Lúc Haruhiro biết rằng hắn đã chết hẳn, mọi sức mạnh như biến mất khỏi cơ thể và cậu oà khóc. Cậu có cảm giác mình đã khóc rất nhiều.

Thắng rồi. Haruhiro đã thắng. Đối thủ của cậu mạnh thật. Nếu chỉ xét về sức mạnh, hắn chắc chắn trên cơ Haruhiro. Có lẽ mạnh hơn tương đối. Nhưng tại sao Haruhiro lại có thể thắng được vậy?

Cậu không nghĩ đối thủ đã tỏ ra kiêu ngạo. Gã orc cũng không hề thiếu cảnh giác. Nhưng chắc hẳn, gã nghĩ rằng sức mạnh của đối thủ chỉ bằng bốn, năm phần sức mạnh của bản thân. Haruhiro cũng nghĩ như vậy. Tuy nhiên, vào những giây phút cuối cùng, Haruhiro đã cố gắng bổ sung thêm một chút vào năm phần đó và đi đâu đấy đã quyết định kết quả của cuộc chiến này. Quả thực, Haruhiro đã đánh cược. Mọi thứ diễn ra đúng như kế hoạch. Đây là một trận toàn thắng. Kẻ yếu đã thắng kẻ mạnh, tự giành chiến thắng bằng chính khả năng của mình, không cần sự hỗ trợ của ai.

Haruhiro nhìn xuống xác của kẻ thua cuộc. Cậu muốn biết rõ về đối phương. Gã orc cao khoảng hai mét hai. Không thể cân hắn lên được nhưng chắc cũng phải hơn một trăm cân. Có thể khoảng một trăm hai mươi hoặc ba mươi cân. To thật. Hắn trông mảnh khảnh nhưng vẫn rất to lớn. Khắp cơ thể hắn là sẹo bong. Thậm chí có cả sẹo ở đầu ngón chân. Có khi là hắn đã cố tình làm mình bị bong như vậy. Có gì đó được khắc vào cái răng nanh đang nhe ra. Hình như là rồng.

Haruhiro xem xét đồ đạc của gã orc. Hắn có thắt lưng quanh eo, gắn túi đựng với bao kiếm. Hắn mang một thứ trông như nhẫn màu vàng, bốn tấm gì đó tựa vảy màu đen, và một con dao nhỏ. Haruhiro lấy tất cả.

Mắt gã orc còn mở, Haruhiro vuốt mắt hấn rồi chấp tay lại. Nghĩ vậy thì thật kì lạ nhưng Haruhiro cảm thấy gã orc này đã chia sẻ cuộc sống với mình. Nhờ có hấn mà Haruhiro được sống. Cậu cảm thấy như vậy.

À thì, Haruhiro cũng đang thâm tím khắp mình mẩy, và ở trạng thái khó mà tìm được chỗ nào trên người không đau nhức. Mạng sống Haruhiro nhận được chắc cũng sẽ sớm cạn kiệt mà thôi. Dù vậy, cậu vẫn đang sống. Vì cậu còn sống, có những việc cậu nên làm, đúng hơn là những việc cậu rất muốn làm, và những việc cậu không có lựa chọn nào khác ngoài phải làm.

Cậu muốn gặp lại các đồng đội của mình. Cậu không may mắn nghĩ hay kì vọng rằng, *đương nhiên là họ vẫn ổn thôi, chắc chắn bọn mình sẽ hội ngộ*, nhưng tóm lại, cậu muốn gặp mọi người. Cậu quyết định sẽ đi tìm. Cho đến khi sự sống này kết thúc, cậu sẽ tiếp tục tìm.

Bỏ gã orc lại phía sau, Haruhiro bước đi. Đi được một lúc, cậu ngoái lại và thấy lũ salamander [kì giông lửa] đã bu kín xác chết của gã orc. Không phải để mĩa mai nhưng Haruhiro nghĩ đây là cách kết thúc tốt thứ hai mà gã có thể được nhận. Cách tốt nhất có lẽ là thách thức rừng lửa rồi bị hơi thở rực lửa của nó nướng thành than hoặc trở thành bữa ăn cho nó. Nhưng đi đâu ấy đã không đến với hấn được nữa rồi.

Haruhiro không biết phải làm gì. Đến cả phương hướng cũng hoàn toàn mù tịt.

Mỗi khi bắt gặp bóng dáng rừng lửa nho nhỏ ở phía xa, cậu lại thấy như được tiếp thêm sức mạnh, và tự nhiên mỉm cười.

Khi cơn đau và sự mệt mỏi khiến cậu không thể bước tiếp nữa, Haruhiro ngoan ngoãn ngã xuống nghỉ. Thỉnh thoảng, cậu cũng nằm xuống. Nếu cậu không thể tỉnh lại được thì nó sẽ là như thế. Cậu chấp nhận đi đâu đấy. Song có lẽ chuyện đó sẽ không xảy ra. Nếu mất đi ý thức thì đương nhiên cậu chẳng thể làm gì. Nhưng cho đến lúc đó, cậu tin chắc ước nguyện của cậu sẽ không tan biến.

Mình muốn gặp lại các đồng đội.

Mình không cảm thấy xấu hổ về những gì mình đã trải qua.

Quả nhiên, mình không muốn lẻ loi một mình. Mình thấy cô đơn lắm.

Haruhiro đã vài lần bất tỉnh chứ không phải là ngủ thiếp đi. Mỗi lần thức dậy, cậu lại thấy vui mừng. Cậu vẫn còn sống. Cậu vẫn còn có thể tìm

kiếm.

Hình như mình đã từng đi đến chân trời góc bể như thế này. Là chuyện từ khi nào nhỉ?

Trên chiếc xe đạp... Xe đạp ư...?

Mình không biết nữa. Mình có thể đi đến đâu đây? Không phải có thể đi đến bất cứ đâu à? Từ lúc nào nhỉ? Đúng rồi. Thứ kia, rất hay xuất hiện. Cầu vồng. Là lúc trời vừa tạnh mưa. Mình đã ngắm nhìn cầu vồng, cầu vồng hôm đó bắt đầu từ đâu và kết thúc ở đâu thế nhỉ? Mình sẽ tìm bằng được cho mà xem.

Lúc đó mình đã bỏ cuộc giữa chừng nhỉ. Nhưng nếu là bây giờ, mình sẽ không bỏ cuộc. Mình sẽ đi khi còn có thể. Dù trong lúc đó cầu vồng có biến mất đi chẳng nữa, chỉ cần đợi đến khi nó xuất hiện trở lại là ổn thôi.

Khi nhắm mắt lại, ôi chao..., thấy rõ thật đấy.

Cầu vồng.

Chiếc cầu vồng bảy màu đang vắt ngang bầu trời phương xa.

Tiến về phía cầu vồng thôi. Mình sẽ đi bất cứ đâu để tìm kiếm dải cầu vồng đó.

Cậu mở mắt sau khi cảm thấy một cơn địa chấn, con rồng đang ở khoảng cách khá gần. Gần đến mức cậu có thể nhìn lên và thấy nó. Cậu định vẫy tay nhưng lại thôi. Nằm yên thôi nào. Mình cũng có cảm giác sắp bị nó giẫm bẹp. Nếu chuyện xảy ra như thế thì sẽ là như thế, đành chịu thôi.

Cậu nhắm mắt lại, ngắm nhìn cầu vồng hôm đó.

Không biết con rồng đã đi khỏi từ lúc nào.

Cậu còn sống. Vẫn còn sống. Nhưng toàn thân cậu rất nặng nề. Nặng, hoặc nói là uể oải thì đúng hơn.

Nghỉ một chút sẽ đỡ hơn. Đúng. Mình nên nghỉ một lúc.

Cậu tìm được một chỗ tốt. Là một cái hốc. Không biết vì sao nhưng chỗ này khá mát. Khá? Không, rất mát. Cậu thấy thật kì diệu khi đất có thể mát như thế này. Ở đây chỗ nào cũng nóng.

Cậu dần nhận ra là mình đang bò. Dù sao thì đi vẫn khó hơn. Bò cũng không phải dễ dàng gì nhưng vẫn hơn là lê bước.

Cái hốc này kéo dài đến tận đâu nhỉ? Phía trước có thể vẫn còn. Nhưng chắc mình ở đây thôi. Chỗ này được rồi... Đột nhiên, bóng tối hoàn toàn bao phủ lấy cậu.

Cậu dường như có chút kí ức mơ hồ, rằng trong lúc đó cậu đã nghĩ, “Thế là hết rồi.” Vậy mà cậu lại bừng tỉnh. *Có vẻ mình vẫn còn sống. Dai ghê.*

Sống nghĩa là không chết mà.

Cậu không thể cử động, thậm chí là một ngón tay. Chỉ thở thôi cũng khó khăn hết biết. Trạng thái đó kéo dài dai dẳng và cậu không thấy chút triển vọng hồi phục nào, nhưng đột nhiên, cậu nghĩ rằng mình sắp tỉnh dậy được, và chỉ với ý định thử xem sao, cậu đã thực sự làm được. *Thế này chắc còn mất nhiều thời gian cho tới lúc chết. Chỉ còn cách sống đến lúc đó thôi sao? Ừ, thế thì sống.*

Vậy nhưng, khi cậu lấy lại tư thế ngả dựa lưng vào vách đá, cơ thể cậu nhũn ra như thể những phần quan trọng nhất đã không còn nữa.

Mình không thấy cầu vồng.

Ở đây tôi quá. Nơi này thật tôi.

... Đợi chút, đây là đâu...?

Một cái hốc.

Một cái hốc mát lạnh?

Cậu quay mặt về phía ấy.

Đó chẳng phải là... một cái lỗ sao?

“... Chẳng có nhẽ?”

Xung quanh tối om, mắt cậu nhoè đi và nhìn không rõ, nhưng có lẽ là một cái lỗ. Ở dưới đáy hốc có một cái lỗ đường kính khoảng hai mét. Nó không thẳng đứng mà hơi nghiêng. Cậu không nghĩ đây chỉ là một cái hang rộng đơn thuần. Nó mát lạnh. Không bình thường. Bởi vì cậu đang ở trên một ngọn núi với dung nham phun trào khắp nơi. Haruhiro đang ở ngay phía trước cái lỗ.

Đây chắc chắn là lối đi rồi.

Cái lỗ đó dẫn tới Grimgar.

“... Chuyện... chuyện này...”

Mình có thể quay lại.

Grimgar.

“Đây là... câu vồng...”

Một tiếng rên thoát ra từ cổ họng Haruhiro... Cái gì chứ?

Cái gì mà khởi đầu và điểm kết thúc của câu vồng. Làm gì có câu vồng. Ngay từ đầu đã không có. Chỉ là ảo giác mà thôi.

Đằng nào cũng không được. Giờ mình thực sự chẳng cử động nổi nữa rồi. Vả lại, về một mình rồi sao nữa? Không được. Phải đi cùng các đồng đội của mình.

Một mình tìm kiếm, một mình đến đích thì có ý nghĩa gì đâu.

Đây là kết cục được chuẩn bị sẵn cho mình sao?

Mọi thứ sẽ kết thúc như thế này à?

Thật nhảm nhí.

... Nhưng, dù chỉ là có lẽ thôi, nếu mình có lại dù chỉ một chút sức lực và có thể bước tiếp, mình sẽ đi tìm họ. Các đồng đội của mình. Kết cục, mình sẽ chết mà chẳng ai hay. Dù đó có là vô nghĩa, dù có khổ đau hay khó chịu, mình sẽ mong mọi điều gì đó để sống cho đến lúc chết đi. Mình sẽ tiếp tục sống.

Mình không chắc liệu mình có thể tỉnh lại lần nữa không. Mình cũng không nghĩ tỉnh dậy được thì tốt đâu, nhưng nếu có thể, mình vẫn sẽ vật lộn mà không nản lòng.

Bây giờ, mình sẽ ngủ.

Ước gì có ai đó hát ru cho mình nghe.

Ở một mình thật là đáng ghét.

Mình muốn có ai đó ở bên.

Ai đó.

... Làm ơn.

Chỉ cần ở đây là được rồi.

“... Hãy tỉnh giấc.”

Một giấc mơ. Cậu chắc chắn mình đã nằm mơ. Giọng nói đó... Cậu từng nghe thấy nó. Giọng của một người đàn ông. Giọng ai nhỉ? Nhưng không phải là cậu nghe thấy nó lúc này. Hẳn là một giấc mơ.

Hình như do gỉ mắt mà hai mí mắt cậu cứ dính chặt vào nhau, muốn mở ra cũng khó. Cảm tưởng thế nào? *Mình vẫn đang sống*, chắc vậy? Đây quả là một điếu kì diệu. Nhưng điếu này là thật sao? Hay đây là thế giới sau khi chết? Thật khó có thể không nghi ngờ cho được.

Cậu nghe thấy âm thanh gì đó. Nếu không phải ảo giác thì đó là tiếng bước chân. Dù sao cậu vẫn là một đạo tặc, dẫu không phải quá xuất sắc nhưng cậu có thể biết được điếu này. Tiếng bước chân tiến lại gần. Của nhiều người. Khoảng năm người.

“A...”

Cậu nghe thấy tiếng gọi. Cậu cố nhấc đầu lên và hướng đôi mắt về phía có tiếng gọi... *Mình vẫn còn sống*.

“Haru...!” Merry lao đến. Cô đỡ cậu lên, chạm vào khuôn mặt cậu. *Merry. Xinh đẹp thật. Mình lại thấy thế thêm lần nữa. Ừm. Hết rồi. Nói sao nhỉ? Mình không thể nói được gì.* Haruhiro gắng mỉm cười. Cậu không chắc cậu có thể làm được. Cậu không tự tin.

“Haru ời, Haru ời...!” Là Yume.

“Haruhiro...!” Shihoru gọi cậu.

“Haruhiro!” Cả Kuzaku nữa.

“Chém hả, chết tiệt! Thật đấy à, khỉ gió...!”

... Đừng có nói khỉ gió nữa thằng kia. Mà thôi cũng được.

Không, không được mà.

Không được cho lắm.

“Tớ chữa trị cho cậu luôn đây! Haru...! Cậu có nghe thấy không!? Cỗ lên! Ổn cả rồi! Mọi người đều ở đây!”

Haruhiro gật đầu, rồi nhắm mắt lại.

Cậu nhìn thấy cầu vồng.

Lời bạt

Tôi chơi mấy game hành động rất dở. Lí do là vì tôi không thể lặp lại các động tác giống nhau. Trong khi chơi, bạn sẽ dần nhận ra quy luật: cứ tới thời điểm này thì chỉ cần đánh theo kiểu nhất định là đủ. Một hai lần như vậy thì tôi vẫn chơi được, nhưng nhiều hơn thế thì khó. Tôi sẽ nảy ra những ý tưởng nghịch ngợm rồi làm khác đi. Hẳn các bạn cho rằng đấy là do tôi luyện tập chưa đủ, cứ chơi nhiều lần rồi cũng sẽ làm được, phải không? Có thể là vậy, nhưng thực lòng mà nói tôi cũng dở luôn vụ gấp quần áo, không tài nào mà gấp thành những hình giống nhau nổi. Trừ phi tôi hết sức tập trung và luôn tự nhắc nhở bản thân mình, không thì chuyện như thế này rất hay xảy ra: Ở kia, kì cục nhỉ, mười cái áo phong có thiết kế na ná nhau đã bị tôi gấp thành chục kiểu khác nhau. Với áo phong, nếu không được gấp giống nhau thì khi xếp vào tủ quần áo sẽ rất bất tiện. Đồ lót và tất cũng vậy. Nhờ thế mà bên trong tủ quần áo của tôi lúc nào cũng là một đống hỗn độn. Chắc đây là bản chất, hoặc nói đúng hơn là vấn đề về cấu tạo bộ não của tôi mất rồi. Não bộ của tôi được hình thành theo cách quái quỷ gì vậy chứ? Tôi rất thích các game hành động nhập vai (Action Roleplaying game), nhưng lại chơi dở tệ, quả là có một nỗi buồn không hề nhẹ ở đây.

À, tôi đang viết lời bạt này vào ngày 24 tháng Mười Một, cũng còn một thời gian nữa mới bắt đầu khởi chiếu anime “Grimgar - Ảo ảnh và tro tàn”, mà thực ra cũng sắp rồi. Hôm trước, tôi được quan sát quá trình After Recording^[7]. Có vẻ đây sẽ là một bộ anime rất tuyệt, tôi mong ngóng quá đi mất. Tôi cũng học hỏi được nhiều sau buổi hôm đó. Bộ manga “Grimgar - Ảo ảnh và tro tàn” mà chị Okubashi Mutsumi đang đăng trên Gangan JOKER^[8] về cơ bản cũng bám sát cốt truyện trong tiểu thuyết, nhưng có vài chi tiết nhỏ được biến tấu hơi khác, điều này cũng làm tôi thấy có động lực nhiều. Tôi phải cố gắng với bộ tiểu thuyết hơn mới được. Grimgar cũng mới bắt đầu thôi.

Nhóm Haruhiro chỉ có thể tiến lên nhiều lắm là từng bước một. Với tình hình này, tôi cũng không tự tin lắm về việc họ có thể đi được tới đâu, và liệu họ có thực sự đặt chân được đến nơi đó hay không. Nhưng chỉ cần tiếp tục tiến lên, con đường chắc chắn sẽ mở ra với họ. Tạm thời, không phải trong đầu tôi không dự tưởng sẵn điểm kết thúc cho hành trình ấy. Tất cả mọi thứ đều phụ thuộc vào họ, nên cũng có thể họ sẽ tới được một nơi hoàn toàn khác, nhưng thôi, lúc đó tính sau. Tôi cũng dự kiến để cho những nhân vật chưa có cơ hội xuất hiện tới giờ được lộ diện dần dần, nên các bạn hãy đón chờ nhé.

Mới đó mà đã hết giấy rồi. Tôi xin được gửi lời cảm ơn chân thành và sâu sắc nhất tới biên tập viên K, họa sĩ Eiri Shirai, các nhà thiết kế của KOMeworks, các đối tác đã tham gia vào quá trình sáng tạo, hoàn thiện và bán cuốn sách này, cùng các độc giả hiện đang cầm cuốn sách này trên tay. Nay tôi xin được phép dừng bút tại đây. Rất mong được gặp lại các bạn.

Ao Jyumonji

[1] Loại trượng có một đầu được chạm trổ, tạo hình.

[2] Bình thường ta hay nói “chỗ nước sâu”. Ở đây xương tràn ngập nên tác giả dùng chữ “xương sâu”.

[3] Khác với lưỡi kiếm, ricasso là phần không được mài sắc, do vậy người sử dụng có thể cầm tay vào phần gốc này và làm tăng chiều dài của cánh tay đòn.

[4] Wan-chan thường được người Nhật dùng để gọi chó một cách thân mật.

[5] Dao găm nhỏ.

[6] Kiểu ng ưỡ quỳ trên hai gối, mông đặt trên hai gót chân.

[7] Là việc ghi âm riêng lời thoại của diễn viên sau khi các cảnh đã được quay xong.

[8] Tên một tạp chí shounen manga (truyện tranh hướng tới nam thiếu niên) phát hành hằng tháng.

Table of Contents

1. Đường trời rỉ máu
  2. Please
  3. Suối cấm
  4. U naa
  5. Nhìn đâu cũng thấy khó khăn
  6. Thế nào là sống?
  7. Dự án hướng về tương lai
  8. Bạc tiền bối trong đời
  9. Cách bộc bạch nỗi lòng
  10. Điểm cộng và điểm trừ
  11. Hình hài tiến triển
  12. Ngài Kinuko
  13. Sáng tỏ
  14. Bản chất phụ thuộc
  15. Chuyện đó có lí do
  16. Một ngày đẹp trời để hi vọng
  17. Vượt qua ngày hôm nay và ngày mai
  18. Trước thềm lễ hội
  19. Over the rainbow
- Lời bạt